

အမရပူရမြို့

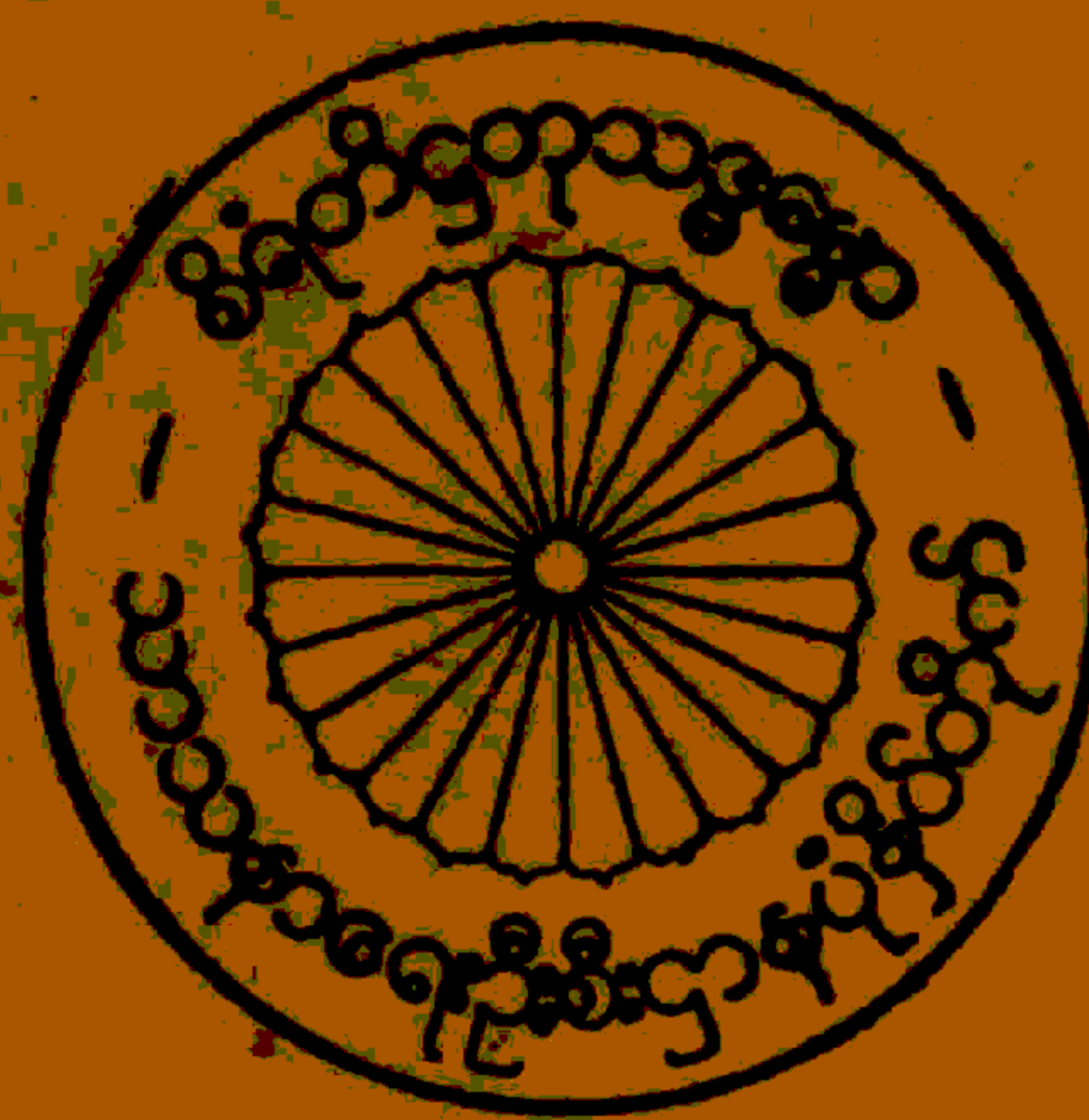
ကျေးဇူးတော်ရှင်

မဟာဂန္ဓာရုံ ဆရာတော်

အရှင် ဇနကာဘိဝံသ

၏

သာသနာပြုကြမ်း တရားတော်များ

ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်
သာသနာရေးဦးစီးဌာန

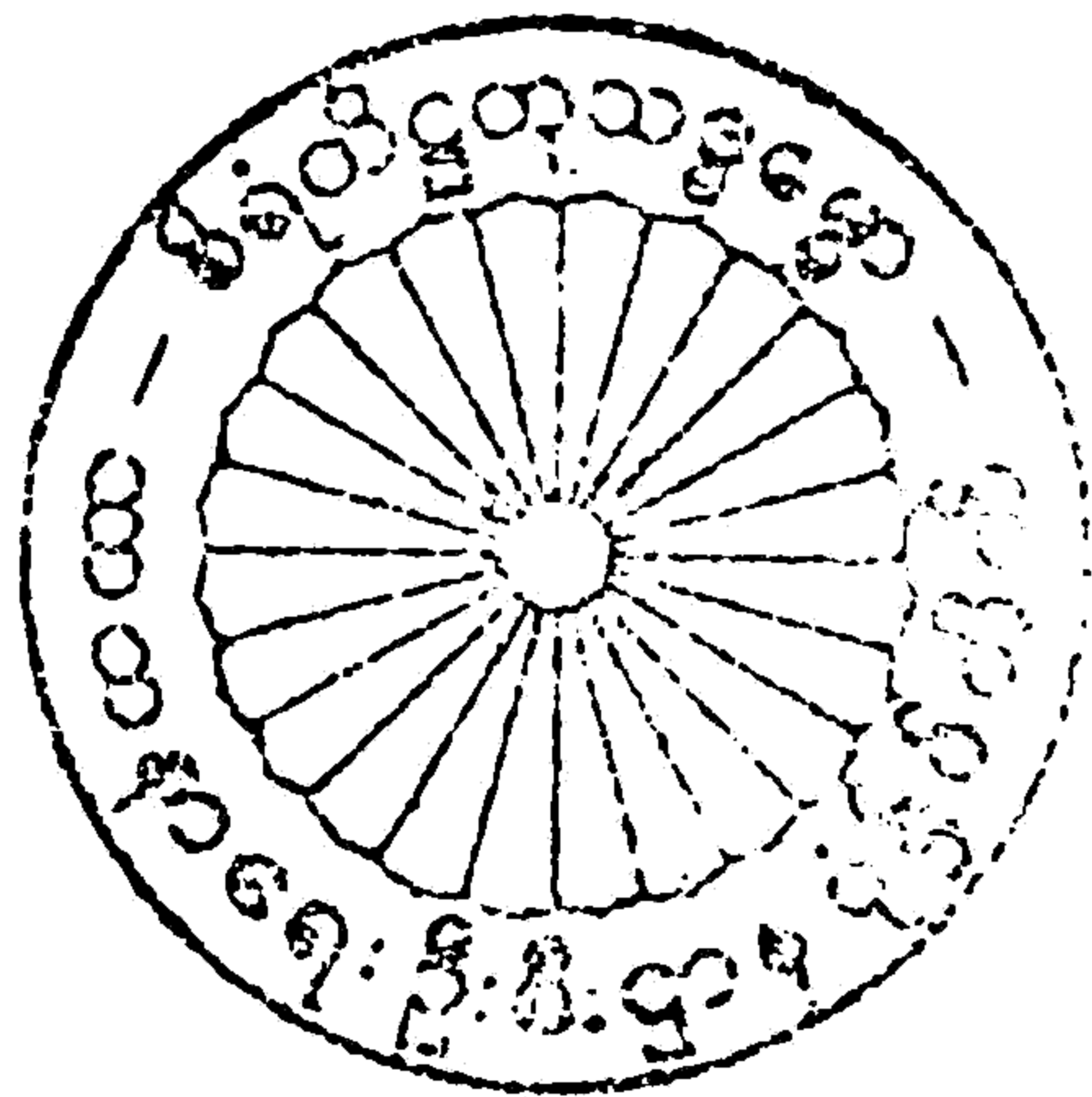
၁၉၆၆က

အံပရိပုရိမ္မ
ကျေးဇူးတော်ရှင်
မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော်

အရှင်ဇနကာရုံဆရာတော်

၏

သာသနာပြုဗိမ္မာန်
ဆရာတော်များ

ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်
သာသနာရေးဦးစီးဌာန

သာသနာ-၂၅၂၇
က

ကောဇာ-၁၃၄၅
တော်သလင်းလ

ခရစ်-၁၉၈၃

၂၉၄.၃
၁၉၆၆
၁၉၆၆

၁၉၈၃-ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ

—

ပထမအကြိမ်

—

အုပ်စု-၈၀၀၀

ရန်ကုန်မြို့၊ ကမ္ဘာအေး၊ သာသနာရေးဦးစီးဌာန အတွက် စာပေပေါင်းကူးပုံနှိပ်တိုက် (၀၂၅၆) တွင် ဦးတင်မောင်က ပုံနှိပ်၍ ဒုတိယညွှန်ကြားရေးမှူး ဦးမြင့်မောင် မှတ်ပုံတင်အမှတ် (၀၂၅၂၇) က ထုတ်ဝေသည်။

နိဒါန်း

သစ်ဆွဲသောဆင်များအား ဆင်ဦးစီးသည်ဒူးဖြင့် ဆင်၏နား ရင်းကို တဆတ်ဆတ်တိုက်၍ တို၍ သတိပေးနေရသည်။ ထိုသို့ မပြတ်မလပ် သတိပေးနေမှ ဆင်သည်သစ်ဆွဲမှ သစ်တုံးလိမ်မှု စသော မိမိလုပ်ထိုက်သောအလုပ်များကို ပြုလုပ်လေသည်။

ထို့အတူ ပုထုဇဉ်လူသားတို့၏ စိတ်ကိုလည်း ဘုရားအဆုံး အမဩဝါဒဟူသော ဒူးဖြင့် တဆတ်ဆတ် တိုက်ပေးဖို့ မပြတ် မလပ်သတိပေးနေဖို့လိုအပ်သည်။ ထိုသို့သတိပေးနေနိုင်မှ မိမိ လုပ်သင့်သော ကုသိုလ်လုပ်ငန်းများကို ပြုမိတတ်ကြသည်။

ဤသဘောကို နှစ်နှောစွာသဘောပေါက် သိရှိသော မဟာ ဂန္ဓာရုံဆရာတော်သည် မိမိကျောင်းတိုက်သို့ ရောက်ရှိလာသော တပည့်များအား နံနက်ပိုင်းအချိန် (အရုဏ်ဆွမ်းစားအပြီး ဆွမ်းခံ မထွက်မီအချိန်)၌ နေ့စဉ်ဩဝါဒခံယူချိန်ဟု သတ်မှတ်၍ဩဝါဒ ပေးခဲ့လေသည်။

ဘုရားရှင်သည်လည်း သက်တော်ထင်ရှား ရှိတော်မူစဉ်က နံနက်ပိုင်း ဆွမ်းခံပြန်လျှင် ခြေဆေးအင်းပျဉ်၌ ခြေဆေးတော် မှုအပြီး ရဟန်းများစွာအား.... “အပ္ပမာဒေန ဘိက္ခဝေ သမ္မာ ဒေထ....မမေ့မလျော့၊ မပေါ့မစား၊ ကောင်းမြတ်သော သတိ တရားဖြင့် သီလ၊ သမာဓိ ပညာ သုံးပါးသောသိက္ခာကို အထွတ် အထိပ်ရောက် ပြီးမြောက်ပြည့်စုံအောင် ကြိုးစားကြ”

ဆ

နိဒါန်း

ဗုဒ္ဓပြုဒေါ ဒုလ္လဘော လောကသ္မိံ....

၁။ ဘုရားရှင်တို့ ပွင့်ပေါ်လာမှုကို လောက၌ ရခဲကြုံခဲ၏။

မနုဿတ္တဘာဝေါ ဒုလ္လဘော....

၂။ လူ့ဘုံလူ့ဘဝကိုလဲ ရခဲကြုံခဲ၏။

ဒုလ္လဘာသဒ္ဓါ သမ္ပတ္တိံ ...

၃။ လူဖြစ်ပြန်သော်လဲ သင့်လျော်လျောက်ပတ်သော ဌာန မျက်စိ၊ နား၊ နှာခေါင်းစသော ဣန္ဒြေ မချို့မယှင်းမှု ယုံကြည်မှုသဒ္ဓါတရားစသည်နှင့် ပြည့်စုံမှုကိုရခဲကြုံခဲ၏။

ပဗ္ဗဇိတဘာဝေါ ဒုလ္လဘော....

၄။ သာသနာ့ဝန်ထမ်း ရှင်ရဟန်းဘဝကိုလဲ ရခဲကြုံခဲ၏။

ဒုလ္လဘံ သဒ္ဓမ္မသဝနံ....

၅။ သူတော်ကောင်းတရား နာကြားရမှုကိုလဲ ရခဲကြုံခဲ၏ ဟူ၍ နေ့စဉ်နေ့စဉ် ဆုံးမသြဝါဒ ပေးတော်မူကြောင်း ထိုထို ကျမ်းဂန်များစွာ၌လာ၏။ ထို့ကြောင့် မဟာဂန္ဓာရုံ ဆရာတော် သည် ဘုရားရှင်၏မှုကိုယူ၍ ဤနေ့စဉ်သြဝါဒပေးမှုကို ပြုတော် မူလေသည်။

သြဝါဒခန်းမသည် တရားရုံးလည်းဖြစ်၏

မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော်၏ နံနက်ခင်းသြဝါဒ ပေးရာ ခန်းမ ဆောင်ကြီးသည် အမှုကြီးငယ်ကို စစ်ဆေး၍အပြစ်ပေး ဒဏ်ပေး ရာ တရားရုံးခန်းမဆောင်ကြီးလည်းဖြစ်၏။

နိဒါန်း

မှန်၏။ ဆရာတော်သည် ကျောင်းတိုက်နှင့်စပ်သော ပြစ်မှုကြီး ငယ်ကျူးလွန်မိထားသော စာသင် စာချ ရဟန်းသမဏေများ ကို ထိုသြဝါဒချိန်ဝယ် ပရိသတ်အလယ်၌ မတ်တတ်ရပ်စေ၍ ဆုံးမလေ့ရှိ၏။

အပြစ်ရှိသူ ရဟန်းသမဏေသည် ထိုသြဝါဒအချိန်၌ ပရိသတ်စုံသောအခါ မတ်တတ်ရပ်၍ပြုရ၏။ ထိုအခါ ဆရာတော်က ထိုမတ်တတ်ရပ်သူကို ဘာကြောင့် မတ်တတ်ရပ်ကြောင်း မေး၏။ မည်သည့်အပြစ်ကျူးလွန်မိ၍ ရပ်ရပါကြောင်း ပြောရ၏။

ထိုအခါ ထိုအပြစ်ရှိသူ၏ ဆိုင်ရာအာမခံဆရာကို ခေါ်၏။ ထိုအာမခံဆရာလည်း ပရိသတ်အလယ် မတ်တတ်ရပ်ရ၏။ ထို့နောက်ဆိုင်ရာအမှုများ ပြစ်ချက်များကို မေးမြန်းစစ်ဆေး၏။

ပြီးဆုံးသောအခါ အပြစ်အလိုက် သဲဒဏ် ရေဒဏ်မှစ၍ ဆိုင်ရာအပြစ်ဒဏ်များကို သက်ဆိုင်ရာ အာမခံဆရာသမားက တဆင့်ပေးရ၏။

ထိုသို့ပြုလုပ်သဖြင့် အုပ်ချုပ်ရေးစည်းကမ်းလိုက်နာရေး ငြိမ်ဝပ်ပိပြားရေး၌ များစွာအထောက်အကူပြုလေသည်။ “ဤပြစ်မှုမျိုးကျူးလွန်လျှင် ဤအပြစ်ဒဏ်မျိုး ခံရတတ်ပါတကား” ဟူသောအသိသည် အခြားစာသင်သား သံဃာများ ခေါင်းထဲ နှလုံးသားထဲသို့ဝင်ရောက်ငြိတုယ်ပြီးဖြစ်လေ၏။

ထို့ပြင် သက်ဆိုင်ရာ အာမခံ ဆရာ ဘုန်းကြီးများမှလည်း မိမိတို့ဆိုင်ရာ တပည့်များအပေါ် ဆုံးမမှု စည်းကမ်း လိုက်နာ

၈

နိဒါန်း

အောင်ပြုမှုများ မပေါ့မဆရာအောင် ပြုပြီးသားလည်း ဖြစ်၏။
၎င်းတို့အနေဖြင့် ဆိုင်ရာ တပည့်များအပေါ် ပြောဆိုဆုံးမရမှု၌
လည်း အပေါ်မှဖိအားပေးပြီးသားဖြစ်၏။

စာသင်တိုက်ကြီးများ၌ ရှိထိုက်

ဤသြဝါဒချိန်သည် စာသင်တိုက်ကြီးများ၌ မုချရှိထိုက်လှ
ပေ၏။ ယနေ့မြန်မာနိုင်ငံရှိ စာသင်တိုက်ကြီးများရှိ သံဃာများ
ကို ဆိုင်ရာစာချုပ်နိဗ္ဗာန်ဆောင် နာယက စသည်တို့က စနစ် တကျ
မထိန်းနိုင်ခြင်းသည် ဤသြဝါဒချိန် လွတ်နေမှုလည်း တခုအပါ
အဝင်ဖြစ်သည်ဟု ဂန္ဓာရုံဆရာတော်ဘုရားကြီးကလည်း ယူဆ၏။
ယခုလက်ရှိနာယကဆရာတော်များကလည်း ဤအတိုင်းပင် ယူဆ
ယုံကြည်ကြပါသည်။

ထို့ကြောင့် မြန်မာနိုင်ငံရှိ စာသင်တိုက်ကြီးများစွာ၌ ဤသြ
ဝါဒချိန်မျိုးရှိသင့်၏။ ရှိခဲ့ပါလျှင် ယခုထက်ပိုမို၍ သာသနာ
တော်သန့်ရှင်းမှုပြုနိုင်ပေလိမ့်မည်။

ဤသို့လျှင် အစစအရာရာ သာသနာနှင့် သာသနာ့ဝန်ထမ်း
ရှင်ရဟန်းကောင်းများ ဖြစ်ပေါ်လာစေနိုင်သော ဤသြဝါဒ
ပေးမှုကို မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော်သည် တန်ဖိုးရှိစွာ အသုံးပြု
တော်မူခဲ့၏။

ထို့ပြင် ဤသြဝါဒပေးချိန်၌ သြဝါဒ မပေးမိဝယ်...ဗုဒ္ဓ
ဂုဏ်တော်(၉)ပါး၊ ဓမ္မဂုဏ်တော်(၆)ပါး၊ သံဃာ့ဂုဏ်တော်

နိဒါန်း

(၉)ပါးတို့ကို အလှည့်ကျရွတ်ဆိုရုံခိုးစေခြင်းဖြင့် ဗုဒ္ဓါနုဿတိ၊ ဓမ္မာနုဿတိ၊ သံဃာနုဿတိ ဘာဝနာများကို တပည့်သံဃာငါးရာခြောက်ရာတို့ တပြိုင်နက်ပွားစေပြီးဖြစ်စေ၏။

ထို့ပြင် သံဝေဂဝတ္ထု(ဂ)ပါး၊ မရဏဿတိဘာဝနာစသည်များကိုလည်း ရွတ်ဆိုပွားများစေ၏။

ဩဝါဒပေးပြီး၍ ဆိုင်ရာမိမိကျောင်းသို့ ပြန်ခါနီး၌မူ အရပ်ဘဝ-မျက်နှာ မေတ္တာပို့မှုကိုပြုစေ၍ မေတ္တာကမ္မဋ္ဌာန်းကို ပွားစေ၏။

ထို့နောက် သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်၏ အစွမ်းသုံးပါးကို ရွတ်ဆိုရုံခိုးစေ၍ ဗုဒ္ဓါနုဿတိဘာဝနာဖြစ်စေပြီးလျှင် နောက်ပိတ်ဆုံး၌ ယနေ့ပြုသမျှကုသိုလ်အဖို့ကို မိဘဆရာသမားအစထား၍ သုံးဆယ့်တစ်တံသားတို့အား အမျှပေးဝေမှု၊ ပတ္တိဒါနကုသိုလ်နှင့် ကမ္ဘာလောကရှိ သူတော်ကောင်းများပြုသမျှ ယခုမိမိတို့အချင်းချင်းပြုသမျှ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတို့ကို ဝမ်းမြောက်စွာ သာဓုသုံးကြိမ်ခေါ်မှု၊ ပတ္တာနုမောဒနကုသိုလ်ကို ပွားစေပြီးလျှင် မိမိတို့ဆိုင်ရာကျောင်းသို့ပြန်၍ တံမြက်စည်းလှည်းခြင်း၊ သောက်ရေခပ်ခြင်း စသောသေသာသနဝတ်ကိုပြုပြီးမှ ဆွမ်းခံထွက်ကြွကြွရလေသည်။

ဤသို့လျှင် သာသနာတော် တည်တံ့ကြောင်း တိုးပွားကြောင်း စည်ပင်ကြောင်းဖြစ်သော ဤဩဝါဒပေးမှု လုပ်ငန်းချိန်တွင် ဆရာတော်ဟောပြောဆုံးမခဲ့သမျှသော ဩဝါဒတော်များကို အနုနာယကများဖြစ်ကြသော—

၉

နိဒါန်း

- ၁။ ဘုန်းကြီး ဦးပညာဇောတ၊
- ၂။ ဘုန်းကြီး ဦးဇနိန္ဒ၊
- ၃။ ဘုန်းကြီး ဦးကဝိနန္ဒ၊

စသောပုဂ္ဂိုလ်များက မှီနိုင်သမျှလက်ရေးမူဖြင့် မှတ်တမ်း တင်သောအားဖြင့် နေ့စဉ်လိုက်၍ ရေးကူးထားကြပေသည်။

၎င်းတို့ ရေးကူးထားသော သြဝါဒတော်များကို နာယက အဖွဲ့မှ အနုနာယကဖြစ်သူ အရှင်ပဏ္ဍိတာဘိဝံသအားတည်းဖြတ် စစ်ဆေးစေပြီးလျှင် ယခုကဲ့သို့ စာအုပ်အဖြစ် ရောက်အောင် ပို့ဆောင်ပုံနှိပ် ဖြန့်ဝေလိုက်ရပါကြောင်း။

မှတ်တမ်းတင်ပါသည်

ဤကဲ့သို့ မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော်ကြီး နေ့စဉ် လပေါင်း များစွာ နှစ်ပေါင်းများစွာ သြဝါဒပေးတော်မူစဉ် အပင်ပန်း ခံ၍ ကြိုးကြိုးစားစား မရမကလက်ရေးတို့ပင် မတတ်ပါပဲ ရိုးရိုး လက်ရေးဖြင့် လိုက်၍ကူးယူသိမ်းဆည်းပေးကြသော—

- ၁။ ဦးပညာဇောတ (တိုက်ဆစ်ကျောင်း ဘုန်းကြီး)
မဟာဂန္ဓာရုံတိုက်။
- ၂။ ဦးဇနိန္ဒ (ဆွမ်းစားကျောင်းဘုန်းကြီး)
မဟာဂန္ဓာရုံတိုက်။
- ၃။ ဦးကဝိနန္ဒ (ဦးဘသိန်းကျောင်းဘုန်းကြီး)
မဟာဂန္ဓာရုံတိုက်။

နိဒါန်း

၈၅

တို့အားလည်းကောင်း၊ တည်းဖြတ်သူ အရှင်ပဏ္ဍိတာဘိဝံသ
အားလည်းကောင်း၊ နာယကအဖွဲ့က ကျေးဇူးတင်စွာဂုဏ်ပြုကာ
မှတ်တမ်းတင်အပ်ပါသည်။

နာယကဆရာတော်များ

မဟာဂန္ဓာရုံ ကျောင်းတိုက်၊

အမရပူရမြို့။

၁၃၄၅-ခု၊ နယုန်လဆန်း (၁၃) ရက်။

အတုမရှိသောဩဝါဒ

နမတ္ထု အတုလောဝါဒဿ

အတုလောဝါဒဿ—သုံးဆယ့်တစ်ဘုံ အလုံးစုံတွင် ဘက်မမြင်
သော ဩဝါဒရှိတော်မူထသော၊ တူသော ဩဝါဒရှိသော
ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ သာဝကလည်း မဟုတ်ထသော၊ တူသောဩဝါဒ
ရှိသော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ သာဝကတို့ထက် ကြီးကဲလွန်မြတ်တော်မူထ
သော ကာမသုခလ္လိကာနုယောဂေါဝါဒ၊ အတ္တကိလမထာနု
ယောဂေါဝါဒကဲ့သို့ ယုတ်လွန်းလွန်းလွန်းသော ဩဝါဒကို မပြု
ဟိုဖက်သည်ဖက်မသာ အလယ်တည့်မတ်စွာသောစင်းချိန်ခွင်ညှာ
နှင့်အတူ အလှပေးခြင်း ဒါန၊ ငါးပါးသီလ၊ ရှစ်ပါးသီလ၊
ဆယ်ပါးသီလ၊ ၂၂၇-ပါးသော သီလဘာဝနာ ကုသိုလ်တရား
တို့ဖြင့် ပြီးသော မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးဟူသော မဇ္ဈိမပဋိပဒေါဝါဒ
ရှိတော်မူထသော၊

ချိန်နှင့်မတူ ယုတ်လွန်းလွန်းလွန်းသော ဩဝါဒရှိသူ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ
လူတို့နှင့် အယူဝါဒအားဖြင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်ထသော၊

ချိန်လိုမဟုတ် ယုတ်လွန်း လွန်းလွန်းသော ဩဝါဒနှစ်မျိုး
ကို ကောင်းကောင်းကြီး ချိုးဖဲ့ကဲ့ရဲ့တော်မူလေ့ရှိတော်မူထသော
ကိုယ်တော်မြတ်နှင့် ဘက်ပြိုင်အံတု ဆုံးမခြင်းကို ပြုနိုင်သူတို့မှ
ကင်းဆိတ်တော်မူထသော၊

အတုမရှိသော သြဝါဒ

အတုမရှိသော သြဝါဒရှိတော်မူသော ရှေးဘုရားရှင်တို့နှင့် သာ တူတော်မူထသော၊

တူသော သြဝါဒရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့မှ ဂုဏ်အားဖြင့် တပါး တခြားချည်းလည်း ဖြစ်တော်မူထသော၊

တူသောသြဝါဒ ရှိသူတို့မှ လွန်စွာကွာဝေးတော်မူထသော၊

သေးသေးသိမ်သိမ် နှိုင်းချိန်လောက်သော သြဝါဒရှိသည် မဟုတ်၊ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ပိဋကတ်သုံးသွယ် အံ့ဩဘွယ်သော သြဝါဒနှင့် ပြည့်စုံတော်မူ၍ အတုမရှိသော အဆုံးအမ သာသ နာတော်နှင့် ပြည့်စုံတော်မူထသော၊

တဿ-ထိုမြတ်စွာဘုရားသခင် သုံးဦးလူတို့၏ ကျေးဇူးရှင် အား၊ မေ-ဘုရားတပည့်တော်၏၊ နမော-ရိုသေညွတ်နှိုး အထူး ရှိခိုးခြင်းသည်၊ အတ္ထု-ဖြစ်ပါစေသတည်း။

သာသနာပြုသြဝါဒ တရားတော်များ

မာတိကာ

စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၁။	ကိုယ့်ကိုယ်ချစ်ယင်ကိုယ်ပြုပြင်	၃ မှ ၄၉
၂။	မလွဲတုံ့လမ်းလိုက်ကြ	၅၀-၁၁၅
၃။	ဗုဒ္ဓအလိုတော်ကျသိမ်ကျောင်းရေစက်ချ	၁၁၇-၁၇၁
၄။	စက်လေးပါးတရားတော်	၁၇၃-၂၀၁
၅။	ဆွမ်းအကျိုးငါးပါး	၂၀၃-၂၁၇
၆။	ပောဇ္ဈင်ခုနစ်ပါး တရားတော်	၂၁၉-၂၄၈
၇။	ဆွမ်းအနုမောဒနာတရားတော်	၂၄၉-၂၇၀
၈။	သံဃာ့ဂုဏ်ရည်တရားတော်	၂၇၁-၂၉၇
၉။	တရားအားထုတ်ကြ	၂၉၉-၃၀၇

အမရပူရမြို့

ကျေးဇူးတော်ရှင်

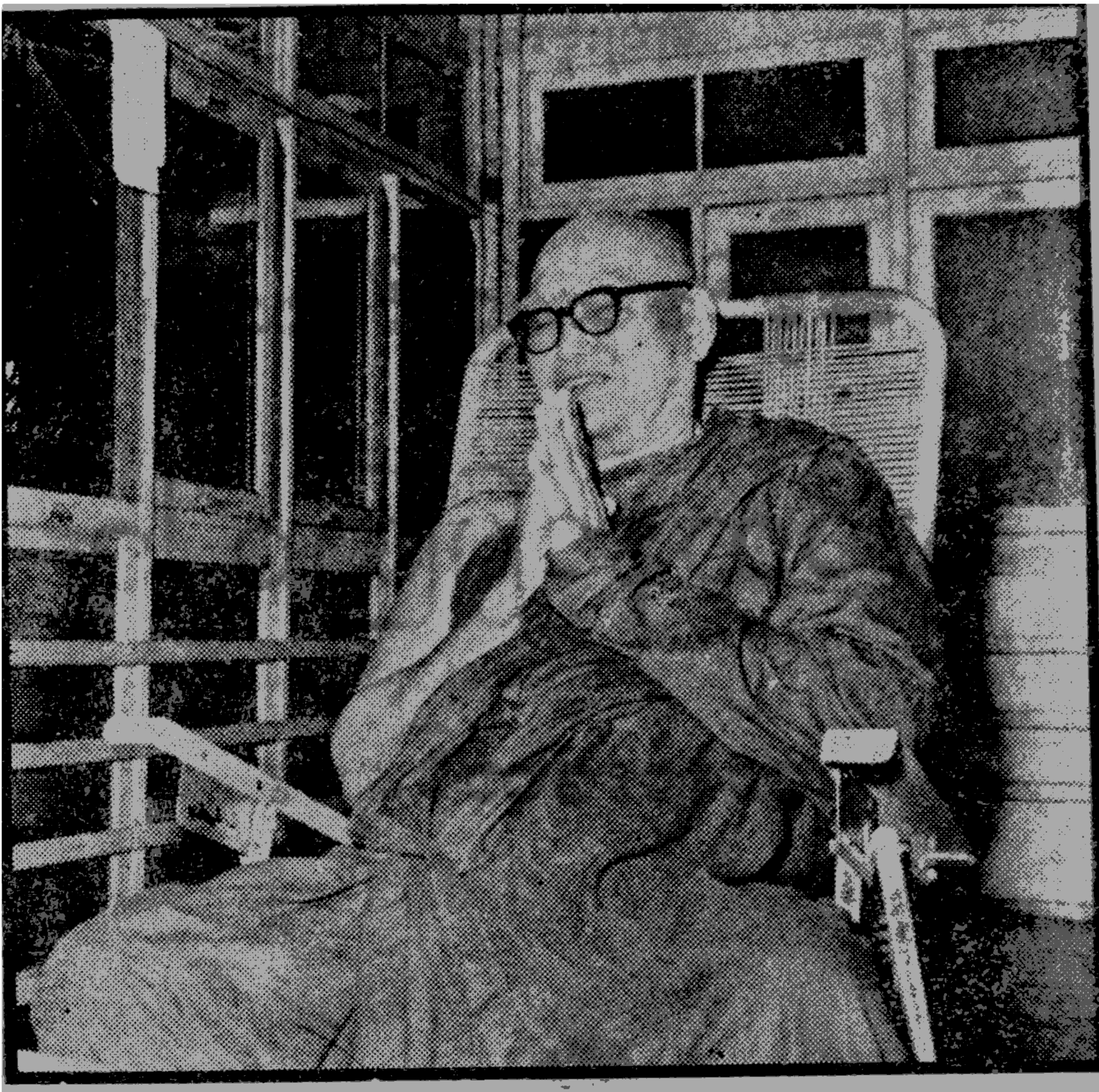
မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော်

အရှင်ဇနကာဘိဝံသ၏

သာယနာပြုကြဝါဒ

စာရေးတော်များ

ကိုယ့်ကိုယ်ချစ်ယင် ကိုယ်ပြုပြင် တရားတော်

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသဗ္ဗဒ္ဓဿ။

အတ္တာနံ စေ ပိယံ ဇညာ၊ ရက္ခေယျ နံ သုရက္ခိတံ။
တိဏ္ဏ မညတရံ ယာမံ၊ ပတိဇဂ္ဂေယျ ပဏ္ဍိတော။^၁

အတ္တာနံ၊ ဘဝဖန်ခါ သံသရာက ငါဟုစွဲဆို၍ မိမိကိုယ်ကို။
ပိယံ၊ အရင်းစစ်လျှင် ပြစ်မတင်ဖို့ နှစ်စဉ်မမှန်း အချစ်ခင်ဆုံးဟူ၍။
စေဇညာ၊ အခါအခါအရာရာဝယ် စာနာထောက်ထား အကယ်
၍ နားလည်ငြားအံ့။ ဧဝံ သတိ၊ ကိုယ့်ကိုသာလျှင် အခင်မင်ဆုံး
အချစ်ဆုံးဟု လုံးလုံးခွဲခြား နားလည် ထားသည်ရှိသော်။ နံ
အတ္တာနံ၊ ခုလည်းကိုယ့်ကို့နောင်ကိုယ့်ကိုယ်ဟု သို့ကလိသိရှိ ထိုမိမိ
ကို။ သုရက္ခိတံ၊ တရားအကြောင်းအရာ မစောင်းပါပဲ ကောင်း
စွာမပြတ် စောင့်ရှောက်အပ်သည်မည်လောက်အောင်။ ရက္ခေယျ၊
သတိတရားလက်ကိုင်ထား၍ မခြားပုံသေ စောင့်ရှောက်လေရာ
၏။ ပဏ္ဍိတော၊ ပြုသမျှအသစ် ဖြစ်သမျှအဟောင်း မကောင်း
လည်းငါ ကောင်းလည်းငါဟု ကောင်းစွာမြင်သိ ပညာရှိသည်။

၁။ ဗောဓိရာဇကုမ္မာရဝတ္ထု အတ္တဝဂ် ဓမ္မပဒပါဠိ - ၃၇

၄

သာသနာပြု သြဝါဒတရားတော်များ

တိဏ္ဍိ၊ နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ် သင့်အောင်ဆစ်၍ သုံးရစ်ပိုင်းခြား အရွယ် သုံးပါးတို့တွင်။ အညတရံယာမံ၊ ယုတ်စွာအဆုံး နောက်ပိတ်ဆုံး ဟု ခေါ်ထုံးအရ ပစ္စိမအရွယ်ကို။ ပတိဇဂ္ဂေယျ၊ အပြစ်မနှော စင်းလုံးချောအောင် ဆေးကြောသုတ်သင်ရာသတည်း။

သာဓု....သာဓု....သာဓု....

ဘုန်းကြီးအခုဟောမည့်တရားက “ကိုယ့်ကိုယ်ကို ချစ်ခင်ကြပါ” “ကိုယ့်ကိုယ်ကို အားကိုးကြပါ” “ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြုပြင်ကြပါ” လို့ ဆိုတဲ့တရားကိုဟောမယ်။ ဒီတရားရဲ့ဂါထာရင်းက ဓမ္မ ပဒပါဠိတော်မှာ မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူတဲ့ ဂါထာဖြစ် တယ်။

ဘဝများစွာကြာလာပေမယ့်ငါပဲ။ ။ အတ္တာနံ၊ ဘဝဖန်ခါ သံ သရာက ငါဟုစွဲဆို မိမိ ကိုယ်ကို-ဘဝပေါင်းများစွာက ဘုန်းကြီးတို့ ယခု အလှူဒါ ယကာ အလှူအမတို့ ချစ်လာခဲ့ကြတယ်။ အဝိဇ္ဇာနှင့်တဏှာ အရင်းခံပြီးတော့ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါတယောက်အနေနဲ့ ဘဝပေါင်း များစွာက ချစ်လာခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီဘဝပေါင်းများစွာတုန်းက လည်း ဒကာသူတော်ဟာ ဖြစ်တဲ့ဘဝမှာ ငါမဲလို့ စွဲလမ်းနေ တယ်။ အဲဒီလို ဆက်ကာဆက်ကာ ဘဝပေါင်းများစွာရောက် လာလို့ ဒီဘဝကျတော့လဲငါပဲ။ အမှန်ကတော့ ရုပ်နဲ့နာမ်ပေါင်းစပ် ပြီးတော့ ဒကာသူတော်လို့ ခေါ်နေကြတာ။ ဒကာသူတော်ကလဲ ငါပဲလို့ စွဲလမ်းပြီးတော့ နေတာပဲ။

ကိုယ်ကိုယ်ချစ်ယင် ကိုယ်ပြုပြင်တရားတော် ၅

အကျိုးရှိအောင်စွဲလမ်းပါ။ ။ ဒီတော့လောကအလိုက် နာမည် အလိုက် ငါပဲလို့စွဲလမ်းအုံးတော့ အဲဒီ ငါကို စွဲလမ်းမှု ကျကျနန အသုံးချလိုက်လို့ရှိယင် အကျိုးရှိ မယ်၊ စွဲလမ်းမှု အသုံးမချပဲနဲ့ ပေါ့ပေါ့ဆဆ “ငါ့ကိုယ် ငါ့ကိုယ်” လို့ဆိုယင်တော့ အကျိုးမဲ့သွားမယ် အကျိုးမရှိပဲ ဖြစ်သွားမယ်၊ ဒီတော့ဘုန်းကြီး ကိုယ်ချင်းစာတယ်။

ပရိနိဗ္ဗာန်မစံမချင်းငါပဲ။ ။ ဘုန်းကြီးက ဟိုဘဝကလဲ ငါပဲ၊ ဟိုလူနဲ့ခဲတဲ့ ဘဝကလဲငါပဲ၊ ဘဝ ပေါင်းများစွာကလဲ ငါပဲ၊ ဘုန်းကြီးကတော့ မပြောင်းပါဖူး၊ တဘဝပြီးတော့တဘဝ ရုပ်တမျိုးပြောင်းသွားပေမယ့် စိတ်တွေ အကြောင်းအားလျော်စွာ တမျိုးပြောင်းသွားပေမယ့် ဘုန်းကြီး ကတော့ဘုန်းကြီးပဲ၊ ဒကာသူတော်လဲ ရုပ်တမျိုး ပြောင်းသွား ပေမယ့် စိတ်နေ စိတ်ထား အပေါင်းအသင်း လိုက်ပြီးတော့ ပြောင်းသွားပေမယ့် ဟိုဖက်ဘဝ ဒကာသူတော်ကလဲ ငါပဲ၊ ဒီဖက်ဘဝလဲ ငါပဲ၊ ပရိနိဗ္ဗာန်မစံမချင်း နောက်ရောက်ရမယ့် ဘဝတွေလဲ ငါပဲ။

အတ္တာနံ၊ ဘဝဖန်ခါ သံသရာက ငါ့ဟုစွဲဆို မိမိကိုယ်ကို။ ဒီတော့ဒီလောက် အစွဲသန်လာတဲ့ မိမိကိုယ်ကလေးဟာ တန်ဖိုးရှိ အောင် အသုံးချတတ်ဖို့လိုတယ်၊ ဘယ်လိုတန်ဖိုးရှိအောင် အသုံး ချတတ်သလဲ အသုံးချရမလဲ၊ ဒါစဉ်းစားရမယ်။ အတ္တာနံ၊ ဘဝ ဖန်ခါ သံသရာက ငါ့ဟုစွဲဆို မိမိကိုယ်ကို။ ပီယံ၊ အရင်းစစ်လျှင် ပြစ်မတင်ဖို့ နှစ်စဉ်မမုန်း အချစ်ခင်ဆုံးဟူ၍—

၆ သာသနာပြု သြဝါဒတရားတော်များ

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုအချစ်ဆုံး။ ။ ဒီတော့ ဒကာသူတော်က ဒီလောကကြီးထဲမှာ ငါ့ကိုယ်ငါ့အချစ်ဆုံးပဲ။ ဟိုဖက်ဘဝတုန်းကလဲ ငါ့ကိုယ်ငါ့ချစ်ခဲ့တယ်။ လာမဲ့ဘဝလဲ ငါ့ကိုယ်ငါ့ချစ်မှာပဲ။ ငါ့ကိုယ်ငါ့တော့ တယ်အထိမခံချင်ဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုဟာ မြတ်နိုးတယ်။ တယ်ချစ်ခင်တယ်။ အရာရာထောက်ထားပြီးတော့ ကြည့်စမ်း။ ဘယ်သူလောက် ဘယ်သူထက် ဘယ်သူ လို နှိုင်းလို့မရဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုဟာ အချစ်ဆုံးပဲ။ အမေအဖေချစ်ပါတယ် ဆိုပေမယ့် အမေအဖေထက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုချစ်တယ်။ သားသမီးတွေ အိမ်သူအိမ်သားတွေထက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပိုချစ်တယ်။ ဒါလူတိုင်းလူတိုင်းသတ္တဝါတိုင်းသတ္တဝါတိုင်း ဒီစိတ်ရှိတယ်။

အဲဒီဟာကို အမှတ်တမဲ့ကလေးများလို့ ဆိုပြီးတော့ ငါက ငါ့သားသမီးလေးတွေ ငါ့ထက်တောင်ချစ်သေးတယ်။ ငါ့ထက်တောင် ငါ့သားသမီးချစ်သေးတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုထက်တောင် ကိုယ့်အိမ်သူကိုယ့်အိမ်သားကို အပြန်အလှန် မြတ်နိုးသေးတယ်။ ကိုယ်ဆင်းရဲခံပြီးတော့ သူချမ်းသာတာဖြစ်စေချင်တာနဲ့ ပြောကြတယ်။ ဒါအမှတ်တမဲ့ပြောတာပါ။ ဒါအပေါ်ရံ အပေါ်ရံ၊ အပေါ်ရံဟုတ်တယ်။ သေသေချာချာ နှစ်နှစ်ကာကာ ဆိုတော့ အဲဒီအဓိပ္ပါယ်မဟုတ်ဘူး။ ဘုန်းကြီးတို့က အထောက်အထားကို ပြုရလိမ့်မယ်လေ။

ဈေးသည်မ လေးယောက်စုတ္တု

ရှေးတုန်းက ရာဇဂြိုဟ်ပြည်မှာ ဈေးသည် ဒကာမ လေးယောက် ဈေးရောင်းပြီးတော့ အသက်မွေးကြတယ်။ ဈေးရောင်း

ကိုယ့်ကိုယ်ချစ်ယင် ကိုယ်ပြုပြင်တရားတော်

ပြီးအသက်မွေးတုန်းမှာပဲ သားသမီးတွေနဲ့ မိမိခင်ပွန်းသည်များကို ချမ်းသာအောင်ပြုစုကြတယ်။ ယုယကြတယ်။ နောက်တော့ အချိန်အရွယ်ကောင်းတုန်းမှာ မိန်းမသားလေးယောက်ဟာ ဆုံးသွားကြတယ်။ ဆုံးသွားတော့ သူတို့ရဲ့စုံလမ်းမှ သူတို့ရဲ့ရောင်းဝယ်တဲ့ အချိန်အခါတုန်းက မတရားမှုလေးတွေက မကောင်းကျိုးပေးတာဖြစ်တော့ အဲဒီရာဇဂြိုဟ်ပြည်ရဲ့ အနီးအပါးမှာ ပြိတ္တာတော့သွားဖြစ်ကြတယ်။

ဘယ်သူကယ်နိုင်သလဲ။ ။ စောစော တုန်းက သူတို့ လူ့ဘဝ တုန်းကတော့ “ငါ့ကိုယ်ငါလဲချစ်ပါတယ်။ ငါ့ရဲ့အိမ်သားကိုလဲချစ်ပါတယ်နဲ့” ဒီလိုအနေမျိုးနဲ့ မိမိအိမ်သားချမ်းသာယင် ပီးရောပေါ့ဆိုတဲ့ အနေမျိုးနဲ့ တရားသည်ဖြစ်စေ မတရားသည်ဖြစ်စေ စီးပွားရှာကြတယ်။ တော်တော်ကြာတော့ ပြိတ္တာဖြစ်သွားကြတယ်။ ပြိတ္တာဖြစ်သွားတာ ဘယ်သူလိုက်ကယ်နိုင်သလဲ။ မိမိအိမ်သားက လိုက်ပြီးတော့ ကယ်နိုင်သလား။ မိမိဆွေမျိုးသားချင်းတွေကလိုက်ပြီးတော့ကယ်နိုင်သလား မကယ်နိုင်ဘူး။ အကုသိုလ်ကံကြောင့် ပြိတ္တာဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် ဖြစ်ရတာကထားအုံး၊ ကျန်ရစ်တဲ့ယောက်ျားတွေက နောက်အိမ်ထောင်ပြုပြီးတော့ သူတို့ စုဆောင်းထားခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းတွေကို စားကြသောက်ကြ သုံးကြဖြုန်းကြတာတွေကိုမြင်တော့ ပြိတ္တာမတွေက သိပ်မခံချင်တာပဲတဲ့။ ဒီတော့သူတို့က—

၈

သာသနာပြု သြဝါဒတရားတော်များ

မြို့ရိုးပေါ်တက်ပြီးအော်ကြ

မယံ ဘောဂေ သံဟရိမ္မ၊ သမေန ဝိသမေန စ၊
တေ အညေ ပရိဘူန္တိ၊ မယံ ဒုက္ခဿ ဘာဂိနိ။^၁

မယံ၊ ပြိတ္တာဖြစ်၍နေကြရသော ငါတို့မှာတော့။ ဘောဂေ၊ လူ့ဘဝတုန်းက စည်းစိမ်ဥစ္စာတို့ကို။ သမေနစ၊ တရားနှင့်ညီသဖြင့်လည်းကောင်း။ ဝိသမေနစ၊ တရားနှင့် မညီသဖြင့် လည်းကောင်း။ သံဟရိမ္မ၊ စုဆောင်းခဲ့ကြကုန်ပြီ။ တေ၊ ထိုငါတို့စုဆောင်း၍ ထားခဲ့သော ငါတို့စည်းစိမ်တို့ကို။ အညေ၊ ငါတို့နောက်မှပေါ်လာကြတဲ့ နောက်သားနောက်မယားတို့က။ ပရိဘူန္တိ၊ အပင်းတယ်၍နေကြလေကုန်၏။ မယံပန၊ ငါတို့သည်ကား။ ဒုက္ခဿ၊ ပြိတ္တာဒုက္ခ၏။ ဘာဂိနိ၊ အဖို့ကိုသာ ရရှိခံစားနေကြရကုန်သည်။ အမှ၊ ဖြစ်ကြရပါကုန်တော့သည် တကား။ လို့ ပြိတ္တာဘဝကနေပြီးတော့ မြို့ရိုးပေါ်တက်ပြီးအော်ကြတယ်။ “ဒို့တော့ဟယ် စီးပွားတွေရှာပြီးတော့ ပြိတ္တာဖြစ်ကြရတယ်ဟဲ့၊ ဒို့ပြိတ္တာဖြစ်တော့ ဒို့ကိုချစ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ယောက်ျားတွေကနောက်မယားတွေယူပြီးတော့ကာ သူတို့ရဲ့ နောက်မယားတွေကို ကျွေးမွေးပြီးတော့ နောက်မယားတွေက ဒို့ စည်းစိမ်တွေကို ခံစားရစ်ကြတယ်” လို့ဆိုပြီးတော့ ဝမ်းပန်းနဲ့စွာနဲ့အော်ကြရတယ်တဲ့။

၁။ ဘောဂသံဟရပေတဝတ္ထု၊ မဟာဝဂ် ဒုဒ္ဒကနိကာယ ပေတဝတ္ထု၊ ပါဠိ-၂၁၆။

ကိုယ့်ကိုယ်ချစ်ယင် ကိုယ်ပြုပြင်တရားတော်

မိန်းမတွေမှတ်ချက်ယူထားဖို့ကောင်း။ ။ ဒီတော့ ဘုန်းကြီးက
 ကောက် ချက် ချ ရ
 တယ်။ မိန်းမတွေက ဝတ္တရားအတိုင်းတော့ပြုစုမယ်။ ဝတ္တရား
 အတိုင်းတော့ ရောင်းဝယ်ပြီးတော့ ကျွေးမယ်။ ရောင်းဝယ်ပြီး
 တော့ကျွေးတဲ့အထဲက မတရားပြုလိုက်လို့ရှိယင်တော့ ဒို့ဟာ ခုန
 က ပြိတ္တာမတွေရဲ့ သွားလမ်းသွားရလိမ့်မယ်။ ဒို့ ယောက်ျားတွေက
 လဲ ကောင်းတာမဟုတ်ဘူး။ ဒို့ မျက်နှာလဲသွားတယ် ဆိုလို့ရှိယင်
 သူတို့လဲ သူတို့ဘာသာခံစားပြီးတော့ နေရစ်မှာပဲ။ ဒီတော့
 “ငါ့လစီးပွားရှာယင် အမှားမခံဖူးဟဲ့” လို့ ဟောဒါလေးဟာ
 လေကောက်ချက်ယူထားဖို့ တယ်ကောင်းတယ်။

အသကမင်းနှင့်ဥပရိမိဖုရား။ ။ မိန်းမသားတွေ ဖက်ကသာ
 ကောက်ချက်ယူဖို့ ကောင်းသ
 လားဆိုတော့ မဟုတ်သေးဘူး။ ယောက်ျားတွေ ဖက်ကလဲ
 ကောက်ချက်ယူထားရအုန်းမယ်။ ဘုန်းကြီးတို့ရဲ့ဘုရားအလောင်း
 ရသေ့ဖြစ်စဉ်အခါကာလတုန်းက တိုင်းပြည် တစ်ခုမှာ အသက
 ရှင်ဘုရင်နဲ့ ဥပရိမိဖုရားတို့ တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ်ပြီးတော့ နေကြ
 တယ်။ ဥပရိမိဖုရားဆိုတာ တကယ် လှလှပပနဲ့ အင်မတန်မှ
 သ-လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အင်မတန်မှ ပြုပြင်လို့၊ ရှင်ဘုရင်ကလဲ အင်မ
 တန်မြတ်နိုးလို့ အဲဒီလိုနေလားရာက လှချိန်ပချိန်မှာ မိဖုရားစုတေ
 သွားရော၊ စုတေသွားတော့ ရှင်ဘုရင်ကလေ ထုံးစံအတိုင်း မြတ်
 နိုးလှန်းလို့ သူ့ မိဖုရားကိုမပစ်နိုင်တာနဲ့ အလောင်းကိုလေ ဆေး
 စိမ်ပြီးတော့ အကြာကြီးနန်းတော်ထဲမှာ ထားတယ်။ မကြာခဏ

၁၀ သာသနာပြု ဩဝါဒတရားတော်များ

အလောင်းကိုကြည့်ပြီးတော့ငိုတယ်၊ မင်းမှုကိစ္စတွေကို ပစ်ထား
တယ်၊ အဲသလိုအချိန် ဘုန်းကြီးတို့ မြတ်စွာဘုရားအလောင်း
တော်က ရသေ့ဘဝနဲ့ ဟိမဝန္တာမှာနေပြီးတော့ လောကကြီးကို
ကြည့်တဲ့အခါ ဒီအကြောင်းအရာကိုမြင်တယ်ကိုး။

တန်ခိုးကြီးတဲ့ရသေ့။ ။မြင်တော့ ရှင်ဘုရင်ရဲ့ ဥယျာဉ်ထဲမှာ
ကြွလာပြီး သီတင်းသုံးနေခိုက် ဥယျာဉ်
စောင့်ကမြင်တာနဲ့ “အရှင်ဘုရား အရှင်ဘုရားတို့လို သူတော်
ကောင်း စျာန်အဘိညာဉ်ရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေရှိရက်သားနဲ့ တပည့်
တော်တို့ရဲ့ရှင်ဘုရင်မှာ ဒီလိုသောကရောက်နေတာများ မကယ်
ဖူးလှားဘုရား” လို့လျှောက်တော့ “သင်တို့ရှင်ဘုရင်နဲ့ ငါကသိ
တာမဟုတ်ဘူး၊ သင်တို့ရှင်ဘုရင်က ငါ့ဆီလာလို့ရှိယင်တော့ ငါက
ပြောရတာပေါ့၊ ယခုတော့ငါဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး ဟောမလဲ” လို့
အမိန့်ရှိတော့ “ဒါဖြင့်ဘုရား သီတင်းသုံးပါအုံး၊ ဘယ်မှမကြ
ပါနဲ့” ဆိုပြီး ရှင်ဘုရင်ဆီသွားသံတော်ဦးတင်တယ်။ “အရှင်မင်း
မြတ် ဥယျာဉ်ထဲမှာ တန်ခိုးကြီးတဲ့ ရသေ့တပါး ရောက်နေပါ
တယ်၊ အဲဒီရသေ့က မိဖုရားရဲ့ရောက်တဲ့ဘဝကိုတောင်မှ သိတယ်
လို့ပြောပါတယ်” ၊ သူကလဲဆွယ်တရားနဲ့ ရှင်ဘုရင်ကိုဖြားယောင်း
ခေါ်လာတယ်၊ မိဖုရားရဲ့ရောက်တဲ့ဘဝတောင်မှ သိပါလိမ့်မယ်၊
သိတယ်လို့ဆိုပါတယ်၊ ဒီတော့ “အရှင်မင်းမြတ် ရသေ့ဆီကို
သွားပြီးတော့ ဖူးတွေ့ပါအုံး” လို့ သံတော်ဦးတင်တော့ ရှင်ဘုရင်
က နောက်လိုက် နောက်ပါနဲ့ ရသေ့ဆီထွက်လာခဲ့တယ်။

ကိုယ့်ကိုယ်ချစ်ယင် ကိုယ်ပြုပြင်တရားတော် ၁၁

ဥပရိမိဖုရားနှားချေးပိုးမကြီးဖြစ်။ ။ ထွက်လာလို့ ဥယျာဉ်ထဲ
ရောက်ယင်ပဲ “အရှင်ဘုရား
မိဖုရားရဲ့ရောက်တဲ့ဘဝကို အရှင်ဘုရားသိပါရဲ့လား” “သိပါရဲ့”
“ဘယ်မှာရောက်နေပါတုန်းဘုရား” “ဟာ-ဒီဥယျာဉ်ထဲမှာဖြစ်
နေတယ်” “ဘာဖြစ်နေတာတုန်းဘုရား” “နှားချီးပိုးမကြီး ဖြစ်
နေတယ်” ဒီတော့ရှင်ဘုရင်က တယ်လဲမခံချင်ဘူး၊ ယုံလဲမယုံ
ချင်ဘူး၊ မိဖုရားဘယောက်စုတေသွားတာဟာ နတ်ပြည်ရောက်
မှကျေနပ်မှာ၊ ယခုတော့နှားချီးပိုးမကြီးဖြစ်နေတယ်လို့ဆိုတော့
မကျေနပ်ဘူး။

ဘယ်သူ့ကိုပိုချစ်သလဲ။ ။ “အရှင်ဘုရား လက်တွေ့ပြနိုင်ပါရဲ့
လား” “ပြနိုင်ပါရဲ့” “ဒါဖြင့်ပြ
စမ်းပါဘုရား” လို့ဆိုတော့ ဘုရား လောင်းရှင်ရသွေက တန်ခိုးနဲ့
ခေါ်တော့ နှားချီးပိုးမနဲ့ နှားချီးပိုးထီးတို့ထွက်လာတယ်၊ ထွက်
လာတော့ “သင်ဘယ်သူတုန်း” ပိုးမကိုမေးတယ်၊ “တပည့်တော်
ဥပရိမိဖုရားပဲ” “ကောင်းပြီ သင်ဥပရိ မိဖုရားဆိုယင် ဒီ
ဥယျာဉ်ထဲမှာ ရှေးတုန်းက ရှင်ဘုရင်ရဲ့ စည်းစိမ်တွေ ခံစားပြီး
ဘော့ ပျော်ပျော်ပါးပါးနဲ့နေတာ မှတ်မိသေးရဲ့လား” “မှတ်
မိပါရဲ့” “မှတ်မိလို့ရှိယင် အဲဒီရှင်ဘုရင်နဲ့ ယခုသင်တွေ့နေရတဲ့ နှား
ချီးပိုးထီးနဲ့ ဘယ်သူ့ကိုပိုပြီးချစ်သလဲ” လို့ မေးတော့ ပိုးမကြီးက
ပြောတယ်၊ သူပြောတဲ့စကားဟာ အတော်သဘာဝကျတယ်။

၁၂ သာသနာပြု သြဝါဒတရားတော်များ

အသစ်တွေ့တော့အဟောင်းမေ့။ ။ “အရှင်ဘုရား အသစ်ဖြစ်တဲ့ ချမ်းသာဆင်းရဲနဲ့ အဟောင်း ဖြစ်တဲ့ ချမ်းသာဆင်းရဲကို အကုန်လုံးဖုံးထားတယ်” တဲ့ “ရှင်ဘုရင် နဲ့ တပည့်တော် ဒီဥယျာဉ်ထဲမှာ ပျော်ပျော်ပါးပါး နေခဲ့ရတယ် ဆိုတဲ့ ချမ်းသာကတော့ အဟောင်းဖြစ်နေလို့ တပည့်တော် ယခု လက်တွေ့ ပိုးထီးနဲ့ ပျော်ပျော်ပါးပါးနေရတဲ့ချမ်းသာက အသစ် ဖြစ်နေတော့ ဒီချမ်းသာက ဟိုချမ်းသာကို ဖုံးထားတယ်ဘုရား၊ တပည့်တော် ဟိုချမ်းသာကို မမက်ပါဘူး၊ ယခု လက်ရှိဖြစ်တဲ့ ပိုးထီးကိုပဲ၊ ပိုပြီးသကာလ မြတ်နိုးပါတယ်” လို့—

နဝေန သုခဒုက္ခေန၊ ပေါရာဏံ အပိမိယတိ။
တသ္မံ အဿကရညာ ဝ၊ ကိဋ္ဌော ပိယတရော မမ။^၁

“တပည့်တော်ယခု ပိုးထီးကိုပဲ မြတ်မြတ်နိုးနိုးရှိတယ်၊ ဟိုဘဝ တုန်းက အဿကရှင်ဘုရင်ကို မမြတ်နိုးပါဘူး၊ အဟောင်းဟာ တပည့်တော်ရဲ့ ချမ်းသာဆင်းရဲကို မပေးနိုင်ပါဘူး” လို့ နှားချီး ပိုးမကပြောတယ်။

ပိုးမရဲ့ပြောစကား သဘာဝကျ။ ။ ဒီသူပြောတာကို ဘုန်းကြီး က သဘောကျတယ်၊ မနေ့ တုန်းက စားရတဲ့ ဝက်သားကြက်သား ဘယ်လောက်ကောင်းပေ မယ့် ယခုလောလောဆယ်ချဉ်ပေါင်ဟင်းနဲ့ ငါးပိချက် စားရတာ

၁။ အဿကဇာတ် နာဒဋ္ဌဝဂ် ဒုကနိပါတ်-၅၅။

ကိုယ့်ကိုယ်ချစ်ယင် ကိုယ်ပြုပြင်တရားတော်

လောက်ဘယ်သူမြှင့်မှာလဲ၊ မနေ့တုန်းက စားရတဲ့ဥစ္စာ မနေ့တုန်းက ပြီးသွားပြီမဟုတ်လား၊ အဲဒါကြောင့်လေ ပိုးမရဲ့ ပြောတဲ့ စကားဟာ သဘာဝကျလွန်းလို့၊ “တပည့်တော်ချမ်းသာဆင်းရဲ တွေကိုအသစ်ဖြစ်တဲ့ ချမ်းသာဆင်းရဲက လှမ်းသွားလို့ ဖုံးသွားလို့ တပည့်တော်အသက်ရှင်ဘုရင်ထက်ယခုပိုးထိုးကိုပဲ ပိုပြီးသကာလ ခင်မင်ပါတယ် ချစ်ပါတယ်”လို့ အဲသလို လျှောက်လိုက်တော့ အသက်ရှင်ဘုရင်ရဲ့စိတ်ထဲမှာလေ စွဲလမ်းနေတဲ့စိတ်တွေဟာတခါ တည်းပျောက်ပြီးတော့ မူးကြီးမတ်ကြီးတွေဖက်လှည့်ပြီး “မောင် မင်းတို့ နန်းတော်ထဲမှာ ဆေးစိမ်ထားတဲ့ အလောင်းကိုချက်ချင်း ထုတ်ပြီးတော့ သင်္ဂြိုဟ်ပစ်လိုက်ကြ”လို့ အဲသလိုအမိန့်ပေးတယ်၊ တခါတည်း သောကတွေဘာတွေပျောက်ပြီး ဘာမှလှမ်းတဲ့စိတ် တွေမရှိတော့ဘူး၊ အဲဒီလှမ်းတဲ့စိတ်တွေ ပျောက်ပြီး သကာလ မင်းထုံးစံအတိုင်း မင်းမှုတွေကိုလိုက်ပြီး သကာလ စီမံပြီးတော့ ကောင်းကောင်း မင်းလုပ်ပြီး အုပ်ချုပ်သွားတယ်တဲ့။

အသက်မင်းဖက်ကနေကြည့်။   ။ဒီတော့ စဉ်းစား ကြည့်လေ၊
 ခဏပန်းလေးတွေ တွေကြတာ
 ခဏပန်းလေးတွေလို့ ခင်တယ်မင်တယ်နဲ့ ပြောကြတာ၊ တကယ်
 တော့ အသက်ရှင်ဘုရင်ဖက်ကနေ ကြည့်လို့ရှိရင် “အော်...ဟို
 တုန်းကလဲ ငါ့ကိုငါ့အချစ်ဆုံး၊ ယခုလဲပဲ ပိုးမကြီးပြောတဲ့စကား
 ကိုထောက်လို့ရှိရင် သူ့ကိုငါက ဘယ်လောက် မြတ်နိုးတယ်လို့
 ဆိုပြီးတော့ ဆေးစိမ်ထားပေမယ့် အမှန်ကတော့သူက ငါ့ကိုချစ်
 တာမဟုတ်တော့ဘူး၊ ငါ့ကိုယ်ငါ အချစ်ဆုံးပဲ ဒါကြောင့်-

၁၄ သာသနာပြု သြဝါဒတရားတော်များ

“အတ္တာနံ၊ ဘဝဖန်ခါသံသရာက ငါဟုစွဲဆို မိမိကိုယ်ကို။ ပိယံ၊ အရင်းစစ်လျှင် ပြစ်မတင်ဖို့ နှစ်စဉ်မမုန်း အချစ်ခင်ဆုံး ဟူ၍”လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အချစ်ခင်ဆုံးပါ။

အချစ်ဆုံးကို မုန်းနိုင်ကြ။ ။ဒါကြောင့် သားချစ်တယ်၊ သား အတွက် ငါစီးပွားတွေကို မတရား သည်ဖြစ်စေ တရားသည်ဖြစ်စေ ရှားလိုက်မယ်လို့ ဒီလိုမလုပ် ပါနဲ့။ အဲဒီချစ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ သမီးကလေး တစ်ခါတစ်ခါအဖေ စကားကို နားမထောင်ဖူး ဆိုလို့ရှိရင် လူတွေကလည်း “အချစ် ဆုံးသမီးပေမယ့် အမွေပြတ်ဟေ့”လို့ ရက်ရက်စက်စက် မုန်းနိုင် ကြတယ်။ ဒီတော့ ဘုန်းကြီးက စဉ်းစားကြည့်တယ်။ ဟုတ်တယ် ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် အင်မတန်အရေးစိုက်ပါတယ်ဆိုပေမယ့် ထစ်ကနဲ ဆိုလို့ရှိရင် “အား....ဘာကြောင့် ညာကြောင့်”လို့ဆိုပြီးတော့ သူ့အပေါ်မှာ အပစ်ရှာလို့ရတယ်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုမမုန်း။ ။ဘုန်းကြီးကို ဘုန်းကြီးလေ “ငါ့ကိုယ် ငါများ မုန်းတဲ့အလှည့်များ ရှိခဲ သ လား”လို့ တခါတခါ ပြန်ပြီးတော့ စစ်ကြည့်တယ်။ ဥပမာ အသက်ဆယ်နှစ်လောက်က မုန်းကြည့်လဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အင် မတန် ယုယုယယ။ အသက်နှစ်ဆယ်လောက် မုန်းကြည့်လဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အင်မတန်ယုယုယယ။ ယခုကြီးလာတဲ့အခါကျတော့ လဲ “အို.... ဘုန်းကြီးကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်ရသေးတယ်။ မလိုက် ပါရစေနဲ့ ဟိုက ဘာတွေလူဖို့ပါဘုရားဆိုလဲ မလိုက်ပါရစေနဲ့” လို့ ပြောရတယ်။

ကိုယ့်ကိုယ်ချစ်ယင် ကိုယ်ပြုပြင်တရားတော် ၁၅

စေတနာပျက်မှာစိုး။ ။ အခုမှ “ကျမ်းစာအုပ်တွေကို ကျောင်းတိုက်မှာလှူဖို့ရန် စီစဉ်ထားပါတယ်” ဆိုတော့ စေတနာနဲ့ပေမယ့်လို့ ဘုန်းကြီးကျန်းမာရေး အရေးကြီးတယ်၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ အလုပ်တွေများတယ်၊ “ကဲခုထက်ထိ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဘယ်လောက်ယုယနေတုန်း” သည့်ပြင် ဒကာဒကာမတွေ ဘုန်းကြီးကို အရေးမစိုက်ပါဘူး၊ စိုက်ပါရဲ့၊ စိုက်ပေမယ့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလောက်ကို ဂရုမစိုက်နိုင်ဘူး၊ အဲဒီတော့ ဘုန်းကြီးက ဒီတရားကိုပေါ့လေ ဒကာသုတော်လဲ ဟောတယ်၊ ဘုန်းကြီးကို ဘုန်းကြီးလဲပဲ တရားကျပြီးသား တရားဖြစ်တယ်၊ ဒီတော့ “အရှင်ဘုရားက တပည့်တော်တို့လို အိုးနဲ့ အိမ်နဲ့ သားနဲ့မယားနဲ့ မနေရလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အချစ်ဆုံးဆိုတာ ဆုံးဖြတ်လို့ ရပါလိမ့်မယ်၊ တပည့်တော်တို့လို ဆိုတော့ ဆုံးဖြတ်လို့ရချင်မှ ရမှာပါ” ဆိုတော့ ဘုန်းကြီးက ကောက်ချက် အမျိုးမျိုးကို ရှောက်ကြည့်တယ်၊ ဒီလောကကြီးထဲမှာ ပါရမီဖြည့်ဖက်ဆိုလို့ရိယင် ဦးစားပေးကြတာကိုး။

ကုသမင်းနဲ့ ပဘာဝတီ။ ။ အဲဒီလို ပါရမီဖြည့်ဖက်ဖြစ်လို့ ဦးစားပေးကြတဲ့အထဲမှာ ဘုရားအလောင်းနဲ့ ယသော်ဓရာတို့ အလောင်းထက် ပိုပြီးတော့ ပါရမီဖြည့်ဖက်ဘယ်သူမှမရှိကြဘူး၊ လေးသင်္ချေနဲ့ ကမ္ဘာတသိန်းက စပြီးတော့ ပါရမီဖြည့်လာခဲ့တယ်၊ အတူတူမကြာခဏ ဖြစ်လာခဲ့တယ်၊ အဲဒါလောက် နှစ်နှစ်ကာကာ ရင်းရင်းနှီးနှီးဖြစ်လာခဲ့တဲ့ အလောင်းနှစ်ပါးဟာလေ ဘုန်းကြီးကဘနေရာသွားတွေ့တယ်ကို၊ ကုသဇာတ်

၁၆ ကိုယ့်ကိုယ်ချစ်ယင် ကိုယ်ပြုပြင်တရားတော်

မှာ ဘုရားအလောင်းက ကုသမင်းတဲ့၊ ယသော်ဓရာအလောင်းက ပဘာဝတီမိဖုရားတဲ့၊ တကယ်ဆိုတော့ ပါရမီဖြည့်ဖက် မဟုတ်လားနော်၊ ဘုရားအလောင်းကြီး ဘယ်လောက်အရုပ်ဆိုးတယ် ဖြစ်ဖြစ် ပါရမီဖြည့်ဖက်ပဲ ကြေကြေနပ်နပ်နဲ့ နှစ်နှစ်သက်သက် မေတ္တာရှိရမယ်၊ အခုမဟုတ်ဘူး၊ ပါရမီဖြည့်ဖက်ဆိုတဲ့ ပဘာဝတီကလေး အရုပ်ဆိုးလို့တဲ့ ဘုန်းကြီးရဲ့ အလောင်းတော်ကြီးကို မချစ်မနှစ်သက်နိုင်ပါဖူး ဆိုပြီးတော့ ပစ်သွားလိုက်တာလေ၊ ဘုန်းကြီးက “အလကားပါ၊ ပါရမီဖြည့်ဖက်လဲ ဟုတ်တာမဟုတ် မဟုတ်ပါဘူး”၊ အကယ်၍များ ဘုရားအလောင်း ကုသမင်းက အဲဒီအချိန်မှာ ရုပ်ရေက လှလှပပ ဆိုလို့ရှိယင်တော့ ပဘာဝတီက ပါရမီဖြည့်ဖက်ဆိုတဲ့ အနေမျိုးနဲ့ နေရာကျမှာပေါ့၊ ယခုတော့ အရုပ်ဆိုးလိုက်တာနဲ့ပဲ ပဘာဝတီက မုန်းတယ်တဲ့။

ပါရမီဖြည့်ဖက်လဲမယုံရ။ ။ဒါ့ကြောင့် ပါရမီ ဖြည့်ဖက်ကလဲ မယုံရဘူး၊ လေးသင်္ချေနဲ့ ကမ္ဘာတသိန်းပါရမီဖြည့်ဖက်ဖြစ်တဲ့ အလောင်းတော် နှစ်ပါးတောင်မှ အကြောင်းအားလျော်စွာ မယုံရသေးတာဖြစ်တော့၊ အိုဝတ္ထရား အတိုင်းသာ ဆက်ဆံကြ၊ ဝတ္ထရားအတိုင်းသာ စောင့်ရှောက်ကြ၊ “ဟိုဘယ်သူဟာ ငါ့အပေါ်မှာ တကတည်း သူ့ကိုယ်ထက် တောင် ချစ်သေးတယ်” ဆိုတဲ့ ဥစ္စာအရေးရှိယင် မဟုတ်ဘူး၊ ဘုန်းကြီးက ဒီဟာကို ကောက်ချက်ချထားတော့ “ဘယ်သူကတော့ ကျောင်းဒကာပဲ၊ ဘယ်သူကတော့ ကျောင်းအမပဲ၊ ငါ့ကို အင်မတန်အရေးစိုက်တာပဲ” လို့ ဆိုပေမဲ့ ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်၊

ကိုယ့်ကိုယ်ချစ်ယင် ကိုယ်ပြုပြင်တရားတော်

သူတို့ကိုသူတို့ အရေးစိုက်တာလောက် မရောက်ပေမဲ့ နဲ့နဲ့တော့ အရေးစိုက်ပါလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမယ့်သူတို့ကိုယ်သူတို့ အရေးအစိုက် ဆုံးနေမှာပါ။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတော့ ညွှာ။ ။ဒါ့ကြောင့် “ကိုယ့်ကိုယ်ကို လေ ဘယ်တော့မှ လွန်လွန် မင်းမင်း အနစ်နာမခံလေနဲ့၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို တရားက ဘယ်တော့မှ လွတ် မသွားလေနဲ့” လို့ ဘုန်းကြီးက အမြဲသတိထားတယ်ကိုး။ အတ္တနာ၊ ဘဝဖန်ခါ သံသရာက ငါဟုစွဲဆို မိမိကိုယ်ကို။ ပီယံ၊ အရင်း စစ်လျှင် ပြစ်မတင်ဖို့ နှစ်စဉ်မမုန်း အချစ်ခင်ဆုံးဟူ၍-ဘယ်တော့မှ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အပြစ်မတင်ဘူး။ ဒါဖြင့် အရှင်ဘုရား တခါတလေ များအလွဲတွေမပါဘူးလား၊ “အို...ငါလွဲကော ငါ့ဘာသာလွဲတဲ့ ဥစ္စာဘာဆိုင်တုန်း” ဆိုပြီးတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတော့ ကျေနပ်တယ် လေ၊ ညွှာလိုက်တယ်လေ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတော့ “အဲဒီ နေရာများမှာ ကိုယ်တော်လေ သံဃာတွေကို တကတဲစိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနဲ့ မငေါက် သင့်ဘူး၊ “အရှင်ဘုရား အဲဒါလွဲတာပဲ” လို့ ဆိုယင် “အို...ငါ ဘာလွဲရမှာလဲ၊ သူတို့ကိုယ်က မတော်လွန်းလို့ ငေါက်ရတာ၊ မငေါက်လို့ရှိယင် သူတို့က ကမ်းတက်လာမှာပေါ့” ဆိုပြီးတော့ လေ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အမြင်မတော်အောင် စိတ်တွေ ဘာတွေ ဆိုး လဲပဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတော့ ညွှာတယ် သိလား။

ကိုယ့်သားမုန်းနိုင်။ ။ပီယံ၊ အရင်းစစ်လျှင် ပြစ်မတင်ဖို့ နှစ်စဉ် မမုန်း အချစ်ခင်ဆုံး ဟူ၍။ စေတညွှာ၊ အခါခါ အရာရာဝယ် စာနာထောက်ထား အကယ်၍နားလည်

၁၈ သာသနာပြုဩဝါဒ တရားတော်များ

ဌားအံ့... ထောက်ကြည့်ပါ ဘယ်နေရာမျိုးမဆို ထောက်ကြည့်
ပါတဲ့၊ သားကလေးချစ်တယ် ကိုယ့်စကား နားထောင်နေလို့
သားကလေးက ကိုယ့်ကို ဂုဏ်ရှိအောင် လုပ်နေလို့ “အာ...
ကျွန်တော့သားပဲ ကျွန်တော့သားပဲ သားကလေးက ဂုဏ်ရှိ
တော့လေ ကျွန်တော့သားပဲ ကျွန်တော့သားပဲ” နဲ့ အဲဒီသား
ကလေးက မတော်မတရားလုပ်လိုက်လို့ နာမည်ပျက်သွားပြီဆိုယင်
“ဟာ...ဘာမသား ညာမသားနဲ့ အမျိုးကိုက ဘယ်နှယ်အမျိုး
လား၊ ကျုပ်ကလေး ဒီကောင်လား နဂိုက ကိုယ့်သားမို့လို့သာ
နဲ့လေးအရေးစိုက်ရတာ၊ မထင်ပါဘူး၊ ဒင်းတို့အမေဖက်ကကိုက
မဟန်ပါဘူး၊ ဘာညာနဲ့ ဒီသားကို မုန်းပြစ်လိုက်တာ သိလား”။

သမီးမုန်းနိုင်။ ။ တခါသမီးကော “အာ-အင်မတန် လိမ္မာတဲ့
သမီး၊ ကျုပ်သမီး ဒါကကျုပ်သမီး၊ အင်မတန်
လိမ္မာ အင်မတန်လိမ္မာ၊ ဟိုအိမ်ရေးကိစ္စတွေ ဘာတွေဆိုတဲ့ ဥစ္စာ
သမီးအကုန်လုံး လွှဲရတာပါပဲ” စသည်အားဖြင့် ပြောလို့သူ ဂုဏ်
ရှိအောင် လုပ်ပေးနေတုန်းမှာ သူ့အင်မတန်ချစ်တယ်၊ အမှန်လဲ
ချစ်ပါတယ်၊ ပရိယာယ် ပြောတာမဟုတ်ဖူး၊ သူ့ဂုဏ်ရှိအောင်
လုပ်ပေးနေတဲ့အချိန်မှာ ဒီသမီးကို အင်မတန်ချစ်တယ်။

တော်တော်ကြာတော့ သမီးကလေး သူ့သဘောမတူတဲ့သူနဲ့
လိုက်ပြေးပါရောတဲ့၊ “အမေ့ပြတ် ဒီကောင်မ၊ ဒီကောင်မအမေ့
ပြတ်၊ ငါ့သမီးတပြားမှ မပေးဘူး၊ အကုန်လုံး ငါ့သုံးပစ်မယ်
သိလား၊ လှူပစ်မယ်သိလား၊ တပြားမှမပေးဘူး၊ ကဲမုန်းလိုက်
တာ၊ ကိုယ့်များပေါ့လေ တစုံတခု မတော်မတရားလေး ဖြစ်မိ

ကိုယ့်ကိုယ်ချစ်ယင် ကိုယ်ပြုပြင်တရားတော်

တယ်ဆိုယင်ဖြင့် “အောင်မယ် ငါစုထားတဲ့ပစ္စည်း ငါသုံးမှာပေါ့၊ ငါမသုံး ဘယ်သူသုံးမှာလဲ၊ ငါ့ပစ္စည်း ငါသုံးချင်တာ သုံးမယ်” သူ့ကိုယ်သူတော့ ဘယ်တော့မှ အပြစ် မတင်ဘူး။

ဟော အချစ်ဆုံးဖြစ်တဲ့သား အပြစ်တင်နိုင်တယ်၊ အချစ်ဆုံး ဖြစ်တဲ့သမီး သူ့ကိုနာမည် ပျက်အောင်လုပ်တယ် ဆိုလို့ရှိယင် သူစိတ်ညစ်အောင် လုပ်တယ်ဆိုလို့ရှိယင် မုန်းနိုင်တယ်၊ ဒါ့ကြောင့် အရာရာကို ထောက်ကြည့်ပါ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုဟာ အချစ်ဆုံးပဲ။

ကိုယ့်ကိုချစ်ယင်စောင့်ရှောက်။ ။ အတ္တာနံ၊ ဘဝဖန်ခါသံသရာ က ငါဟုစွဲဆို မိမိကိုယ်ကို။

ပိယံ၊ အရင်းစစ်လျှင် ပြစ်မတင်ဖို့ နှစ်စဉ်မမုန်း အချစ်ခင်ဆုံး ဟူ၍။ စေတညာ၊ အခါခါ အရာရာဝယ် စာနာထောက်ထား အကယ်၍ နားလည်ငြားအံ့။ ဧဝံသတိ၊ ကိုယ့်ကိုသာလျှင် အခင် မင်ဆုံး အချစ်ဆုံးဟု လုံးလုံးခွဲခြား နားလည်ထားသည်ရှိသော်။ နံအတ္တာနံ၊ ခုလည်း ကိုယ့်ကို နောင်ကိုယ့်ကိုဟု သို့ကလိသိရှိ ထိုမိမိ ကို။ သုရက္ခိတံ၊ တရားကြောင်းအရာ မစောင်းပါပဲ၊ ကောင်းစွာ မပြတ် စောင့်ရှောက်အပ်သည် မည်လောက်အောင်။ ရက္ခေယျ၊ သတိတရား လက်ကိုင်ထား၍ မခြားပုံသေ စောင့်ရှောက် လေရာ၏....တဲ့။

ကိုယ့်ကိုယ်ကို ချစ်ပြီးတော့ အရမ်းမဲ့ ချစ်နေရုံနဲ့ မပြီးဘူး၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ချစ်လို့ရှိယင်.... “နံအတ္တာနံ၊ ခုလဲကိုယ့်ကိုယ် နောင် ကိုယ့်ကိုယ်ဟု သို့ကလိသိရှိ ထိုမိမိကို။ သုရက္ခိတံ၊ တရားကြောင်း

၂၀ သာသနာပြုသြဝါဒ တရားတော်များ

အရာ မစောင်းပါပဲ ကောင်းစွာမပြတ် စောင့်ရှောက်အပ်သည် မည်လောက်အောင်။

ကျန်းမာ ပညာ စီးပွား ကြီးစား။ ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အချစ်ဆုံး ဆိုယင် စောင့်ရှောက်နေ၊

ကိုယ့်ကိုယ်ကို မပျက်စီးစေနဲ့၊ ကလေးလေး ကျောင်းသားအရွယ် ဒီတရားနားလည်လို့ရှိယင် ကြီးစားပြီးတော့ ပညာသင်၊ တော်တော်ကြာတော့ မင်းပညာ မတတ်လို့ရှိယင် အောက်တန်းကျ သွားလိမ့်မယ်၊ ဟော ကိုယ့်ကိုယ်ကိုချစ်ယင် ကြီးစားပြီးတော့ သင်ပါ။ အရွယ်လေးတော်တော်ရောက်လာလို့ စီးပွားရှာရမဲ့ အချိန် ကျလို့ရှိယင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အချစ်ဆုံး၊ စီးပွားကို ကြီးစားရှာမှ၊ စီးပွားမရှိလို့ရှိယင် လူရာမဝင်ပေဘူး၊ တော်တော်လေး ကြာတော့ အိမ်ထောင်ရက်သားကျလို့ အိမ်နဲ့ယာနဲ့ နေလို့ရှိယင်လဲ အောက်ကျမယ်၊ မင်းချစ်တဲ့ အိမ်သူကလဲ အောက်ကျမယ်၊ မင်းတို့ရဲ့ အဆက်အပွားဖြစ်တဲ့ သားသမီးတွေလဲ အောက်ကျ နောက်ကျဖြစ်ကုန်မယ်၊ ဒီတော့ မင်းလေးမတော်မတရားမနေ လိုက်ပါနဲ့၊ မင်းကိုယ်မင်း ကျန်းမာရေးဂရုစိုက်ပါ၊ မင်းကိုယ် မင်းစီးပွားရေးဂရုစိုက်လိုက်ပါ၊ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး မိတ်ဆွေကောင်းတွေ တွေ့အောင်ရှာလိုက်ပါ။

စီးပွားမတရားမရှာနဲ့။ ။ ဟော ကိုယ့်ကိုယ်ကို အချစ်ဆုံးဆိုလို့ ရှိယင် စီးပွားရေးဖက်က တယ် ကောင်းစာယ်၊ သုရက္ခိတံ၊ တရားကြောင့်အရာ မစောင်းပါပဲ ကောင်းစွာမပြတ် စောင့်ရှောက်အပ်သည် မည်လောက်အောင်

ကိုယ့်ကိုယ်ချစ်ယင် ကိုယ်ပြုပြင်တရားတော် ၂၁

ဟေ့...စီးပွားရှာတော့ မတရားမရှာလိုက်နဲ့ ဘာဖြစ်လို့လဲကြည့်လေ တအိမ်လုံးစားနေတဲ့ အစာတွေကို မင်းက မတရားရှာပြီး တော့ကျွေးယင် နောက်တဘဝမကောင်းကျိုး ခံစားရတဲ့ အခါ ကျတော့ ဒီထဲက တစ်ယောက်မှ ပါမှာမဟုတ်ဘူး၊ မင်းခံရလိမ့်မယ်၊ ကြည့်စမ်း ဘုန်းကြီးဟောသွားတဲ့ တရားထဲမှာ ဈေးသည် မတွေ့ခံရပုံတွေကြည့်စမ်း၊ ဘုန်းကြီးဟောသွားတဲ့ တရားထဲမှာ ဥပရိခံဖုရား ပစ်ပစ်ခါခါပြောပုံတွေ နားထောင်စမ်း၊ ဘုန်းကြီးဟောသွားတဲ့ တရားထဲမှာ ရေစက်ဖက်ကြီးလို့ဆိုတဲ့ ဘုရား အလောင်းနဲ့ ယသော်ဓရာအလောင်းတို့ရဲ့ ကုသမင်းဘဝ ပဘာဝတီဘဝကို လှမ်းပြီးစဉ်းစားစမ်း၊ မင်းမတရား စီးပွား မရှာလိုက်နဲ့နော်။

အိမ်သူကလဲသတိထား။ ။အိမ်သူဖြစ်တဲ့သူကလဲ “အင်းကိုယ့်ကိုယ်ကို ညည်းနော် ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတိထားနော် စီးပွားမတရား မရှာလိုက်နဲ့၊ ညည်းကိုညည်း ကျန်းမာရေးကိုဂရုစိုက် ညည်းကတပင်တပန်းနဲ့ တကထ ဖတ်ဖတ်မောအောင် စီးပွားတွေရှာပြီးတော့ ညည်းဟာ ပိန်ခြောက်ပြီးတော့ ညည်းဟာလူရာမဝင်ဖူးဆိုလို့ ရှိယင် ညည်းလူက ညည်းကိုအထင်သေးမှာ၊ ဒီတော့ ညည်းကိုညည်းလေ သတိထားလိုက်စမ်း၊ ကျန်းမာရေးကို သတိထားလိုက်စမ်းပါ၊ ဒီဘဝအတွက် စီးပွားရေးကို မကုန်တန်မကုန်ရအောင် သတိထားလိုက်စမ်းပါ၊ ဒီဘဝအတွက်ရှာဖွေတဲ့အခါမှာ အကုသိုလ်ပါပြီးတော့ မရှာလိုက်စမ်းပါနဲ့။

၂၂ သာသနာပြုဩဝါဒ တရားတော်များ

ဈေးသည်မများ ဝတ္ထုစဉ်းစား။ ။ဘုန်းကြီး ဟောသွားတဲ့
 တရား ထဲမှာ ကြည့်စမ်း၊
 ဈေးသည်မတွေလေ မတရားစီးပွားရှာပြီးတော့ ပြိတ္တာဖြစ်ကြ
 တယ်တဲ့၊ ဈေးသည်မတွေ ပြိတ္တာဖြစ်တော့ ယောက်ျားတွေက
 များလို့က်ပြီးသကာလ ဈေးသည်မတွေ ပြိတ္တာဆိုကို အကူအညီ
 ပေးသလားလို့ ဆိုတော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ သူတို့က နောက်အိမ်
 ထောင်တွေနဲ့ ချမ်းချမ်းသာသာ နေလိုက်ကြတာပေါ့၊ ဒီတော့
 ဒီတရားတွေကိုလေ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ စဉ်းစဉ်းစားစားစဉ်းစားပြီး
 တော့ မတရားမရှာလိုက်စမ်းပါနဲ့။

ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကျန်းကျန်းမာမာ ချမ်းချမ်းသာသာ ဖြစ်
 အောင်နေပြီးတော့ တရားသဖြင့် စီးပွားရှာစမ်းပါ၊ ကိုယ့်ကိုယ်
 ကို မတရားစီးပွားရှာလို့ ရှိယင် ကိုယ်နစ်နာလိမ့်မယ်၊ အဲဒီလို
 စိတ်ထဲမှာစွဲပြီးတော့ ငါ့ကိုယ်ငါ့ကောင်းအောင်နေမယ်၊ ငါ့ကိုယ်
 ငါ့သူတော်ကောင်း ဖြစ်အောင်နေမယ်၊ ငါ့ကိုယ်ငါ့ ကျန်းမာ
 အောင်နေမယ်၊ ငါ့အိမ်သူ အိမ်သားတွေရဲ့ ဝတ္ထုရား ငါစောင့်
 ရှောက်ပေးမယ်၊ ဝတ်ကျေအောင် ငါကောင်းကောင်း စောင့်
 ရှောက်ပေးမယ်၊ ထင်ရှားတဲ့အမျိုးသမီးကောင်းတယောက်ဖြစ်
 အောင် ငါ့ကြီးစားမယ်၊ ထင်ရှားတဲ့အိမ်ထောင်သည်တယောက်
 ဖြစ်အောင်ကြီးစားမယ်၊ ဟောသလိုဘက်ကကြီးစားပါ၊ မတရား
 စီးပွားရှာပြီးတော့ မတရား လုပ်ကိုင်ကျွေးမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်မျိုး
 ကိုတော့ နည်းနည်းကလေးမှ မထားလိုက်ကြနဲ့။

ကိုယ့်ကိုယ်ချစ်ယင် ကိုယ်ပြုပြင်တရားတော်

ပြုသမျှအသစ် ဖြစ်သမျှအဟောင်း။ ။ ဧဝံသတိ၊ ကိုယ့်ကိုယ်
 ကိုသာလျှင် အခင်မင်
 ဆုံး အချစ်ဆုံးဟု လုံးလုံးခွဲခြား နားလည်ထားသည်ရှိသော်။
 နံအတ္တာနံ၊ ခုလည်းကိုယ့်ကိုယ် နောင်ကိုယ့်ကိုယ်ဟု သို့ကလိသိရှိ
 ထိုမိမိကို။ သုရက္ခိတံ၊ တရားကြောင်းအရာ မစောင်းပါပဲ
 ကောင်းစွာမပြတ် စောင့်ရှောက်အပ်သည် မည်လောက်အောင်။
 ရက္ခေယျ၊ သတိတရား လက်ကိုင်ထား၍ မခြားပုံသေ စောင့်
 ရှောက်လေရာ၏။ ပဏ္ဍိတော၊ ပြုသမျှအသစ် ဖြစ်သမျှအဟောင်း
 မကောင်းလဲငါ ကောင်းလဲငါဟု ကောင်းစွာမြင်သိ ပညာ
 ရှိသည်။

စဉ်းစားလိုက်စမ်းနော်၊ ယခုဖြစ်နေတဲ့ ဥစ္စာတွေ အဟောင်း
 ချည်းပဲ၊ ဒီဘဝမှာ အမျိုးကောင်းထဲမှာ ဖြစ်လာပြီဆိုလျှင် ရှေး
 တုန်းကမာန်မာနတွေမရှိပဲနဲ့ ကောင်းခွဲလို့ ငါအမျိုးကောင်းထဲ
 လာဖြစ်တယ်၊ ရှေးကအဟောင်းတွေ လာဖြစ်တယ်၊ ဒီဘဝမှာ
 ရုပ်အဆင်းလှလှပပလေး လာဖြစ်တယ်ဆိုလို့ ရှိယင် ရှေးတုန်းက
 ငါဒေါသမကြီးပဲနဲ့ မေတ္တာထားပြီး အေးအေးဆေးဆေး နေခွဲလို့
 ရုပ်အဆင်းလှလှပပလာဖြစ်တယ်၊ ဒီဘဝမှာ အရုပ်ဆိုးဆိုးကြီး
 လာဖြစ်လို့ ရှိယင် ရှေးတုန်းကငါလေ ဒေါသကြီးခွဲလို့၊ ဒေါသ
 ကြီးတယ်ဆိုတဲ့ဥစ္စာဟာ လှနေတဲ့သူတောင်မှ မျက်နှာတွေ ဘာ
 တွေပျက်သွားသေးတယ်၊ ဒီတော့ ဒီဒေါသ အကျိုးပေးလို့ ရှိ
 ယင်ဖြင့် ရောက်လေရာရာဘဝမှာ မလှတဲ့အကျိုးပေးမှာပဲ။

၂၄ သာသနာပြုသြဝါဒ တရားတော်များ

ဒီဘဝမှာပြုပြင်ပါ။ ။ ဒီဘောလေ ငါ ဒီဘဝမှာ ဒေါသ မကြီး
 စေဘူးတဲ့၊ ငါဘယ်လောက် အမျိုး
 တွေမြတ်ပြီး ဘယ်လောက်ပင်စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ ကြီးပေမယ်လို့
 ငါမာန်မာနကြီးမကြီးစေဘူးတဲ့၊ မာန်မာနကြီးလို့မို့ အမျိုး
 အောက်တန်းကျတယ်၊ မာန်မာနမကြီးတဲ့ သူတွေဟာ အမျိုး
 အထက်တန်းကျတယ်၊ ဒေါသကြီးလို့မို့ အရုပ်ဆိုးတယ်၊ ဒေါသ
 သမကြီးတဲ့သူတွေဟာ ရုပ်အဆင်းလှပတယ်၊ ဣဿာတရားတွေ
 အားကြီးလို့ ကိုယ့်ထက်သာယာ မနာလိုတဲ့သူတွေဟာ အခြေအ
 ရံနဲ့တယ်၊ ကိုယ့်ထက်သာယာ မနာလိုစိတ်မရှိပဲနဲ့ မေတ္တာထားပြီး
 တော့ “တော်ကြပါပေတယ်” လို့ ဝမ်းမြောက်ဖော်ရတဲ့သူတွေ
 ဟာ ဒီဘဝမှာ အခြေအရံတွေများတယ်။

ကိုယ်ကလေး တတ်သိတဲ့ဥစ္စာတွေကို သူများတတ်သိစေ
 ချင်လို့ တတ်သိအောင်လဲ ဟောပြောပြီးနေလို့ ကိုယ့်အိမ်မှာ
 ရှိနေတဲ့ အတူတူနေကြတဲ့သူတွေပဲ သူတို့နားလည်အောင်ဆိုပြီး
 တော့ ကိုယ်တတ်သမျှတွေပြောပေးလို့၊ အဲသလိုပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ
 ဖြစ်လေရာဘဝမှာ ပညာတတ်တယ်၊ ကိုယ့်ပညာကိုလေ သူများ
 တတ်သိမှာစိုးပြီးသကာလ လျှို့ဝှက်ထားတဲ့သူတွေဟာ ဖြစ်လေ
 ရာဘဝမှာ အောက်ကျနောက်ကျ အဖျင်းအအ ဖြစ်နေတတ်
 တယ်၊ အဲသလိုတေးပြီးတော့—

ဘာမျှမကောက်နဲ့စိတ်ကောင်းထား။ ။ ပဏ္ဍိတော၊ ပြုသမျှ
 အသစ် ဖြစ်သမျှ အ
 ဟောင်း မကောင်းလဲငါ ကောင်းလဲငါဟု ကောင်းစွာ မြင်သိ

ကိုယ့်ကိုယ်ချစ်ယံင် ကိုယ်ပြုပြင်တရားတော်

ပညာရှိသည်။ အခုဖြစ်နေတဲ့ဥစ္စာ အဟောင်းတွေပဲ၊ ဘာမျှ မကြာဘူး ပြောင်းသွားမယ်၊ ဘာမှမကြောက်နဲ့၊ အရုပ်ဆိုးလဲ မကြောက်နဲ့၊ အမျိုးညံ့လဲ မကြောက်နဲ့၊ ပစ္စည်းဥစ္စာ မရှိလဲ မကြောက်နဲ့၊ ဉာဏ်ပညာထိုင်းမှိုင်းနေလဲမကြောက်နဲ့၊ ဒီဘဝမှာ စိတ်ကောင်းလေးသာထားပါ၊ စိတ်ကောင်းလေး ထားလိုက်တဲ့ အသစ်တွေကလေး လာမဲ့ဘဝပေါင်းများစွာမှာ အကျိုးလာပြီး တော့ ပေးမယ်။

ပဏ္ဍိတော၊ ပြုသမျှအသစ် ဖြစ်သမျှအဟောင်း မကောင်း လဲငါ ကောင်းလဲငါဟု ကောင်းစွာမြင်သိပညာရှိသည်။ တိဏ္ဍံ၊ နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ် သင့်အောင်ဆင်၍ သုံးရစ်ပိုင်းခြား အရွယ်သုံး ပါးတို့တွင်။ အညတရံယာမံ၊ ယုတ်စွာအဆုံး နောက်ပိတ်တုံးဟု ခေါ်ထုံးအရ ပစ္ဆိမအရွယ်ကို။ ပတိဇဂ္ဂေယျ၊ အပြစ်မနှော စင်းလုံးချောအောင် ဆေးကြောသုတ်သင်ရာသတည်း။

သာဓု.....သာဓု.....သာဓု....

အသက်ကြီးလာယင် စဉ်းစား။ ။ဒီတော့ ဒီလိုစောင့်ရှောက် ပြီးတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလေ အသက်လေး နည်းနည်းရင့်လာပြီဆိုပါတော့ အသက်ရင့်လာတဲ့ အခါကျတော့ အတေးအခေါ်က တမျိုးကြီးဖြစ်နေတယ်၊ ငါ အသက်ကြီးပြီ၊ သေရတော့မယ်၊ ငါအသက်ကြီးပြီ ဘဝကူးရ

၂၆ သာသနာပြုသြဝါဒ တရားတော်များ

တော့မယ်၊ ဘဝကူးတဲ့အခါကျတော့ ဘယ်သူတွေဟာ ဘာများ တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ် ဖြစ်တတ်သလဲ၊ ဘာကြောက်ရွံ့ ကြောက်ရွံ့ ဖြစ်တတ်သလဲ၊ အဲဒါလေးလေ မစဉ်းစားလို့မဖြစ်ဘူး၊ ဥပမာ ဒကာသူတော်ပဲဆိုပါတော့ တသက်လုံး တကတဲ ပစ္စည်းဥစ္စာနဲ့ ဘာနဲ့ လှူကြီးလှုပ်ပြီးသကာလ လှူထဲမှာထင်ရှားတဲ့သူတယောက် ဖြစ်တယ်ဆိုပါတော့။

ရဲရဲသေဖို့အရေးကြီး။ ။ အဲသလို ထင်ရှားတဲ့သူတယောက်က သေကာနီး ကျတော့ ကြောက်ရွံ့ ကြောက်ရွံ့နဲ့ တသက်လုံး သူများအထက်မှာ မျက်နှာထား တင်းတင်းနဲ့ နေလာပြီးနောက် သေခါနီးကျမှ မျက်နှာလေး ငယ်ငယ်နဲ့ တကတဲ ယမမင်းရဲ့အောက်မှာ ကြို့ပြီးသကာလ ပြားပြားဝပ်ရမဲ့ အခြေအနေမျိုးဟာ သိပ်ကြောက်စရာကောင်း တာပဲ၊ ဒီတော့ ဘုန်းကြီးက သေလဲရဲရဲသေဖို့ အရေးကြီးတယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုအချစ်ဆုံးလို့ သတ္တိကောင်းကောင်းနဲ့ လာတဲ့သူ ဟာလေ သေယင်ရဲရဲသေကြရမယ်၊ ဘာပြုလို့မရဲကြသလဲဆိုတဲ့ ဥစ္စာလဲ ဘုန်းကြီးတို့စဉ်းစားရမယ်၊ ဒကာသူတော်ရဲ့ လက်တွေ့ စဉ်းစားကြည့်ပါ။ မိမိယခုနေတဲ့ အိမ်ယာ တိုက်တာတွေဟာ ဒီထက် အဆပေါင်းများစွာထိုက်တန်တဲ့ အသစ်တခု တည်ပေး ပါရစေလို့များ လာပြောလို့ရှိယင် မူလအဟောင်းဖြစ်တဲ့ တိုက် တာကို ဖျက်ရမှာ စိုးသေးသလား၊ ဒါလေး စဉ်းစားရမယ်၊ မဆိုးပါဘူး ဘာပြုလို့လဲ၊ ဒီထက်ကောင်းတဲ့ တိုက်တာ ဒီမှာ လာပြီးတော့ တည်ပေးမယ်လို့ ပြောတယ်။

ကိုယ့်ကိုယ်ချစ်ယင် ကိုယ်ပြုပြင်တရားတော် ၂၇

အကောင်းရယင် အဟောင်းစွန့်ရဲ။ ။ကဲ ဘုန်းကြီးမှာပေါ့
 ဘုန်းကြီးနေတဲ့ နေရာ
 ကလေး အရှင်ဘုရားနဲ့ သပ္ပာယ်ဖြစ်တဲ့ ကျောင်းတကျောင်း
 တပည့်တော်ပြင်ဆောက်ချင်လို့ ဒီနေရာလေး နှစ်သက်သလား
 ငါ့အဟောင်းကလေး နှစ်တော့နှစ်သက်သကဲ့။ ဒါဖြင့် ဒီထက်
 ကောင်းကောင်းကလေးဘုရား အရှင်ဘုရားသပ္ပာယ်ဖြစ်အောင်
 ဆောက်ပေးမယ်ဆိုယင် ဒီအဟောင်းကလေးကို ဖျက်ရက်
 သလား မဖျက်ရက်ဘူးလား၊ အာ-ဒီထက်ကောင်းမှာဆိုတော့
 ဖျက်ပြစ်လိုက်တာပေါ့ ရဲရဲကလေး၊ ဒါထုံးစံ၊ အဲဒီလိုပဲ ဘုန်းကြီး
 ဒီကအလှူ ဒကာ အလှူ အမတွေ ဒီထက်ကောင်းတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်နဲ့
 ဒီထက်ကောင်းတဲ့ ဘဝမျိုးကိုရမယ်၊ ဒီဘဝကလေး ဒီခန္ဓာကိုယ်
 ကလေးကို နှမြောသေးသလားဆိုတော့ နဲ့နဲ့တော့ နှမြော
 တယ်၊ ဒါပေမယ့် အိုနေပြီလေ၊ ဟောင်းနေပြီလေ၊ ရင့်ရော်နေ
 ပြီလေ၊ ဒီထက်ကောင်းတဲ့ခန္ဓာကိုယ်ရမှာပဲလို့ သေချာသလား၊
 သေချာတယ်၊ သေချာယင် ဒီခန္ဓာကိုယ်ဘယ်နဲ့လုပ်မလဲ၊ “အာ-
 ဒါတော့ပျောက်သွားပါစေပေါ့ ဘာကိစ္စရှိလဲ၊ ဒီထက်ကောင်း
 တဲ့ခန္ဓာကိုယ်ရမှာပဲ စွန့်ရဲပါတယ်” ။

ဇရပ်ဟောင်းကြီး ဖျက်သလို။ ။ဥပမာ-နဂိုက ဒီနေရာမှာ ဇရပ်
 ဟောင်းကြီး တခုရှိတယ်ဆိုပါ
 တော့ အဲဒီဇရပ်ဟောင်းနေရာမှာ ဒီလိုကောင်းတဲ့ ဓမ္မာရုံကြီး
 တခုဆောက်ပါမယ်လို့ ဆိုယင် ဘုန်းကြီး ကန့်ကွက်မလား၊ ဒီက
 ဘုန်းကြီးက “ဟဲ့-မဆောက်ရဘူး၊ ငါ့ဓမ္မာရုံနေရာမှာ မဆောက်

၂၈ သာသနာပြုသြဝါဒ တရားတော်များ

ရဘူး၊ ငါ့အဟောင်းမဖျက်နဲ့လို့” ကန့်ကွက်မလား မကန့်ကွက်ဘူးလား ဘာပြုလို့လဲ၊ “ဟ-မြန်မြန်ဖျက်ပါ ဘယ်တော့ဖျက်မှာ တုန်းဒကာရ၊ မင်းကွာ ဒီနားတကတဲ အုတ်ဓမ္မာရုံကြီး တည်မယ်လို့ ဆိုတဲ့ဥစ္စာ ဖျက်၊ မဖျက်သေးဘူးလား” “ဟော- သူက ကြာကြာနေအောင် ထားဘောင်မထားချင်ဘူး၊ ဖျက်စေချင်တယ်” “ဒီလိုမဆောက်ပါဘူး၊ ရိုးရိုးသားသား နဂိုအတိုင်း ပါပဲ၊ လှိုင်ပြင်ကြီးပါပဲ” လို့ ဆိုလို့ ရှိယင် “မဖျက်ပါနဲ့မောင်ရာ ငါ့ဓမ္မာရုံလို့ ဘုန်းကြီးကန့်ကွက်မယ်” ။

အဲဒီလိုပါပဲ ခန္ဓာကိုယ်အသစ်က ဒီထက်သားယာတဲ့ ဘဝ မျိုးကိုရမယ်ဆိုလို့ ရှိယင် လက်ရှိဘဝ ခန္ဓာကိုယ်ကို စွန့်ရမှာ မကြောက်ပါဘူး၊ ဒီတော့ ဘုန်းကြီးတို့ မကြောက်တဲ့တရားကို စဉ်းစားရမယ်၊ လက်ရှိဖြစ်တဲ့အခြေအနေကို နာနာကြီးစဉ်းစား ကြည့်ရမယ်။

အိုခြင်းကသေခြင်းပို့။ ။ ဇရာယ မရဏံ လောကော ဥပနိယဘိ အဒ္ဓုဝေါ။^၁

အယံလောကော၊ သူရောကိုယ်ပါ များပြားစွာတောင်း ဤ သုတ္တဝါအပေါင်းကို။ ဇရာယ၊ တရွေ့ရွေ့တငွေ့ငွေ့နှင့် တနေ့နေ့ မှာ အိုရခြင်းတည်းဟူသောဇရာတရားက။ မရဏံ၊ ဥစ္စာစည်းစိမ် ရုဏ်သိန်ကိုဖျက် အသက်ပါခဲ့ မျက်နှာလဲ၍ တကတဲ ကွေ့ကွင်း

---

(၁) ရဋ္ဌပါလသုတ် ရာဇဝင် မဇ္ဈိမဝဏ်-၂၅၆ (စုဏ္ဏိယကို- ဂါထာပါဒပြုထားသည်)

ကိုယ်ကိုယ်ချစ်ယင် ကိုယ်ပြုပြင်တရားတော် ၂၉

သေရခြင်းဟူသောမရဏသို့။ ဥပနိယတိ၊ မကွင်းမရှင်း အတင်း ဆောင်လျက် တသွင်းထဲ သွင်းနှောင်၍ ထားအပ်လေ၏။ အဒ္ဓုဝေ၊ မြဲမြံခိုင်ခံ့ အရှည်ခန့်၍ တည်တံ့နိုင်သူတလူတယောက် မျှ မပေါ်ပေါက်ခဲ့ကြချေ။

ဟောဒီတရားကလေးဟာလေ မြတ်စွာဘုရား ဟောထားတဲ့ ရဋ္ဌပါလဆိုတဲ့ သဋ္ဌေးသားကို မြတ်စွာဘုရားဟောထားတယ်၊ ဒီ ဝမ်းထဲမှာ အမြဲပါနေတဲ့ ဇရာဆိုတဲ့ တရားရှိတယ်၊ ကလေး ကလေး ငယ်ငယ်ကလေးလဲပါနေတယ်၊ အဲဒီဇရာတရားကလေး နေ့စဉ် နေ့ စဉ် တငွေငွေအိုအိုပေးနေတယ်၊ ဘုန်းကြီး ဒကာသူတော်ဝမ်းထဲ မှာ ဇရာတရားပါနေတယ်၊ မပါနဲ့ဆိုလို့ကို မဖြစ်ဘူး၊ ပါနေတယ်။

အိုခြင်းသဘော။ ။ အဲဒီဇရာတရားက ဖြစ်ပြီးတော့ ပျက်လိုက် နောက်တခါ ထပ်ဖြစ်လိုက် နဲ့နဲ့ကလေး ညံ့ သွားလိုက် ဖြစ်ပြီးတော့ပျက်လိုက် နောက်တခါ ထပ်ဖြစ်လိုက် နဲ့နဲ့ကလေးညံ့သွားလိုက် ဘယ်သူညံ့၊ ကံအရှိန်ညံ့၊ ကံအရှိန်ညံ့ တော့ ဇရာက တဖြေးဖြေးကလေး နှိပ်စက် နှိပ်စက်ပြီးတော့ ဒီခန္ဓာကိုယ်ပေးလိုက်တာ မအိုနိုင်တဲ့သူ တယောက်မှ မပါဘူး၊ ဘယ်သူမှ မြဲပြီးတော့ ပျိုပျိုရွယ်ရွယ်ဘဝတဲ့ နေနိုင်သူ တယောက် မှမပါဘူး။

အယံလောကော၊ သူ့ရောကိုယ်ပါ များပြားစွာသော ဤ သတ္တဝါအပေါင်းကို။ ဇရာယ၊ တရွှေ့ရွှေ့တငွေငွေနှင့် တနေ့နေ့ မှာ အိုရခြင်းတည်းဟူသော ဇရာတရားက-သူကဘယ်ထိအောင်

၃၀ သာသနာပြုသြဝါဒ တရားတော်များ

များပို့နေတုန်း။ မရဏံ၊ ဥစ္စာစည်းစိမ် ဂုဏ်သိန်ကိုဖျက် အသက် ပါခဲ့ မျက်နှာလဲ၍ တကတဲကော့ကွင်း သေရခြင်းတည်းဟူသော မရဏသို့။ ဥပနိယတိ၊ မကွင်းမရှောင် မတင်းနှောင်လျက် တသွင်းထဲသွင်းဆောင်၍ နေအပ်လေတော့သတည်း။

နေ့စဉ် ခု-ဘုန်းကြီးတရားဟောစတုန်းကအသက်နဲ့ တရား ဟောစတုန်းကရုပ်နဲ့ တဖြေးဖြေး သေဖက်ပို့နေတယ်။ ဘယ်သူ ကပို့နေတုန်း၊ အတွင်းကဇရာတရားကပို့နေတယ်၊ ဟိုကနုတ်တွေက ပို့ဘာမဟုတ်ဘူး၊ ရန်သူကပို့တာမဟုတ်ဘူး၊ အတွင်းမှာ ရှိတဲ့ ဇရာဘရားက ဘုန်းကြီးကို သေဖက် နိုးနိုး-နိုးနိုး-နိုးနိုး လာ အောင်ပို့နေတယ်။ ခုတရားဟောတဲ့ဥစ္စာဟာ နာရီဝက်လောက် ကြာသွားပြီ၊ ဘုန်းကြီးကိုအတွင်းက ဇရာတရားက သေဖက်ကို နာရီဝက် ဆက်ဆက် ဆက်ဆက်ပြီးတော့ပို့ နေတယ်။

နှားသတ်ရုံ အပို့ခံရတဲ့ နှားလို။ ။ တလှမ်းချင်း တလှမ်းချင်း ဟို-သတ်မဲ နှားသတ်ရုံကို ယူသွားတဲ့နှား၊ ဒီကနေပြီးတော့ မန္တလေးနှားသတ်ရုံကို ယူ သွားတဲ့နှားဟာ လှမ်းတိုင်း လှမ်းတိုင်း-လှမ်းတိုင်း လှမ်းတိုင်း သေဖက် နိုးလာတယ်။ သူကတော့မသိဘူး၊ နှားကမသိဘူး၊ ဒီကြားထဲ မြက်စိုလေးတွေ ဘာလေးတွေ တွေ့ယင် သူဝမ်း မြောက်ဝမ်းသာ စားအုံးမယ်၊ သို့ပေမယ့် တလှမ်းချင်းတလှမ်း ချင်း သေဖက်နိုးလာတယ်။ သူကတော့ မသိဘူး၊ ရေကလေး ကောင်းကောင်းကလေးတွေတွေ့ သူဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ သောက်ဦးမယ်၊ တလှမ်းချင်းတလှမ်းချင်း ဟိုမှာတော့ နိုးပြီ။

ကိုယ့်ကိုယ်ချစ်ယင် ကိုယ်ပြုပြင်တရားတော် ၃၁

ပျော်ပျော်ပါးပါး ခံစားစရာရှိလို့ ရှိယင် သူခံစားလိုက်ဦးမယ်၊
သူကတော့မသိဘူး၊ သို့ပေမယ့် တလှမ်းချင်း ဟိုသားသတ်ရုံကို
ပို့နေတယ်၊ အဲဒါလို့ပဲ။

ဘုန်းကြီးက အမှတ်တမဲ့နဲ့၊ ဒကာသူတော်က အမှတ်တမဲ့၊
ဝမ်းထဲရှိတဲ့ဇရာတရားက တရွေ့ တရွေ့ တရွေ့၊ ခုဘုန်းကြီးက
ပြောယင်း ပြောယင်း သူက တရွေ့ တရွေ့ သေဖက်ပို့နေတယ်၊
ဒါလေးကို နားလည်ရမယ်၊ ကောင်းပြီ ဒီလိုပို့တော့ကို အားကိုး
စရာများရှိသလား၊ ဒီလိုတရွေ့တရွေ့နဲ့ သေဖက်ပို့နေတဲ့ဥစ္စာ
အားကိုးစရာများ ရှိသလားဆိုတော့။

ဘုရားက—

အတာဏောယံ သဗ္ဗောလောကော ဧကန္တအနဘိဿရော။^၁

အားကိုးစရာ ဘာမှမရှိ။ ။ အယံ သဗ္ဗောလောကော၊ ဤသူ
ရောကိုယ်ပါ များပြားစွာတောင်း
သတ္တဝါအပေါင်းသည်။ အတာဏော၊ တကယ့်အရေး တကယ့်
ဘေး၌ တကယ့်သွေး တကယ့်သားဟု အားထားလောက်စရာ
တစ်စုံတယောက်မျှမရှိချေ။ ဧကန္တအနဘိဿရော၊ စင်စစ်ဧကန်
ဘေးကိုပြန်၍ တွန်းလှန်ရုန်းတယ် ပုန်းကွယ်စရာလည်း မရှိချေလို့
ဟောတော်မူတယ်။

၁။ ရဋ္ဌပါလသုတ်၊ ရာဇဝဂ်၊ မဇ္ဈိမပဏ်၊ ၂၅၆၊
(စုဏ္ဏိယကို ဝါထာပါဒပြုသည်။)

၃၂ သာသနာပြုသြဝါဒ တရားတော်များ

မရှိပါဘူး။ ဘုန်းကြီးကို ဇရာကပ္ပိနေတဲ့ဥစ္စာ၊ ဘုန်းကြီးက “ဟေ့ - ဇရာရပ်ဟေ့ ၊ ပြောလိုက်စမ်းပါကွ ဇရာရပ်လို့” ၊ ဆွေ တွေမျိုးတွေ အကုန်လုံးလာပါတော့လား၊ ဇရာက ငါ့ကိုသေ အောင်ပို့နေတဲ့ဥစ္စာ၊ ရပ်လို့ ပြောပါလား မရဘူး၊ အို...ဒါဖြင့် ဇရာ ပြောစမ်းပါ။ လက်ဆောင်ပေးမယ် လက်ဆောင်ပေးမယ်၊ ရာပေါင်း ထောင်ပေါင်းများစွာ လက်ဆောင်ပေးမယ်၊ ဇရာ ရပ်ပါ၊ ရမလား၊ ဟာဒါလဲမရဘူး၊ သိန်းသန်းကုဋေချီပြီးတော့ ပေးမယ်ရပ်ပါ၊ အာ-မရပ်ဘူး။

ဇရာကိုမတားနိုင်။ ။ အတာဏော၊ တကယ့်အရေး တကယ့် တေး၌ တကယ့်သွေး တကယ့်သားဟု အားထားလောက်စရာ တစုံတယောက်မျှမရှိချေ။ ဒကာသူတော် တစုံတယောက်က နှောင့်ယှက်မယ်ဆိုလို့ ရှိယင် ဘေးက မိမိဆွေ တွေမျိုးတွေ လုပ်သူကိုင်သားတွေက “အို-လာခဲသတ္တိရှိလာခဲ၊ အောင်မာ လူချင်းယှဉ်မလား၊ ငွေချင်းယှဉ်မလား၊ ပစ္စည်းချင်း ယှဉ်မလား၊ အမျိုးချင်းယှဉ်မလား၊ လာခဲ” ။

ဒီလောက်တော့ သူတို့ အားကိုးရသားပဲ၊ ဒီလောက်တော့ အားကိုးရသားပဲ၊ ဒီဒကာသူတော်ရှုစမ်းတွင်းပါ ဇရာတရားကို “မင်းလူမောင်ဟိုက မင်းတို့ဆရာကြီးကိုလေ သေအောင် ခုဘ ဖြေးဖြေး ပို့နေတယ်ကွ၊ မင်းတို့ဘယ်နှယ်လုပ်ကြမလဲ” “တတ် နိုင်ဘူးဗျာ- ကျုပ်တို့မတတ်နိုင်ဘူး” ပစ္စည်းတွေကိုကွာ ပုံပြီး ပေးလိုက်ယင် ဟာဇရာက ဖြုန်တောင်မဖြုန်ဘူး၊ ဒါကြောင့်-

ပုန်းစရာလည်းမရှိ။ ။ အတာဏော၊ တကယ့်အရေး တကယ့်
 ဘေး၌ တကယ့်သွေး တကယ် သားဟု
 အားထားလောက်စရာ တစုံတယောက်မျှမရှိချေ။ ကေန္တအနဘိ
 သရော၊ စင်စစ်ကေနံ ဘေးကိုပြန်၍ တွန်းလှန်ရုန်းဖယ် ပုန်းကွယ်
 စရာလည်းမရှိချေ။ ပုန်းကြည့်ပါတိုက်ကြီးထဲဝင်ပုန်းပါ၊ တောင်
 ကြီးထဲဝင်ပုန်းပါ။ တောင်ကြီးထဲမှာ လိုက်တူးပြီး သကာလ
 ဝင်ပုန်း၊ လွတ်မလား၊ ကောင်းကင်တက်ပြီး သကာလ နေပါ၊
 လွတ်မလား နောက်ဆုံး ဗြဟ္မာဖြစ်နေဦး လွတ်မလား။

ကေန္တအနဘိသရော၊ စင်စစ်ကေနံ ဘေးကိုပြန်၍ တွန်း
 လှန်ရုန်းဖယ် ပုန်းကွယ်စရာလည်းမရှိချေ။ ဟော၊ တရားနှစ်ပုဒ်
 နော် ပထမက ဇရာကမသေမချင်း သေအောင်ကို ပို့နေတယ်၊
 တလှမ်းချင်းတလှမ်းချင်း သားသတ်ရုံကိုပို့နေတဲ့နှားလို့ပဲ အချိန်
 ရှိသ၍ မိနစ်ရှိသ၍ ပို့ပြီး ပြီးနေတယ်၊ မအိုအိုအောင် မသေသေ
 အောင် ဇရာကပို့နေတယ်၊ အဲသလိုပို့နေတဲ့နေရာမှာ “တန့်ဟေ့
 ရပ်တော့” လို့ အာဏာပေးနိုင်တဲ့သူ ဆွေထဲမျိုးထဲက တယောက်
 မျှမရှိ၊ “ရှေ့လက်ဆောင်ယူပါ” လို့ လက်ဆောင်ထိုးလို့လဲမရ၊
 ဘယ်စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေပေးလို့လဲမရ၊ အဲသလိုနေရာကလေ ဘုန်း
 ကြီးတို့ ဝမ်းတွင်းပါ ကြောက်စရာကောင်းတာက-

ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာမရှိ။ ။ အဿကောယံ သဗ္ဗောလောကော ဇဟံ-
 သဗ္ဗံ ဂမိဿတေ။ ။ အယံ သဗ္ဗောလော
 ကော၊ သူရော ကိုယ်ပါ များပြားစွာတောင်း ဤသတ္တဝါ

၁။ ရဋ္ဌပါလသုတ်၊ ရာဇဝဂ်၊ မဇ္ဈိမပဏ်၊ ၂၅၆ (စုန္တိယကို ဂါထာ
 ပါဒ ပြုထားသည်။)

အပေါင်းသည်၊ အဿကော၊ ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာဟု ပြုစရာတခုကမ္မ မရှိစေချေ။ သဗ္ဗံ၊ ကြွင်းမဲ့ဥဿုံ အလုံးစုံကို။ ဇဟံ (ဇဟန္တော) ပယ်ခွာပစ်စွန့်၍၊ ဇဟံ(ဇဟန္တော)ပယ်ခွာရှောင်ရှား စွန့်ပစ်ထား လျက်။ ဂမိဿတေ၊ ကံ၏ညွှန်ရာ မလွန်သာအောင် ဝန်တာ ကိုထမ်း ပရမ်းပတာ သွားရာရှာလိမ့်လတံ-

ဘယ်သူမှ ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာမရှိဘူး၊ ပြောမယ် ဒကာသူတော်က “တပည့်တော်ရဲ့ အသက် တပည့်တော်ရဲ့တိုက် ဟပည့်တော်ရဲ့ အတွင်းအပြင် ပစ္စည်းတွေကို ပိုင်တယ်မဟုတ်ပါလား၊ “ဟုတ်ပ ခဏပ-ဒါက ညာနေတာ ခဏလေးတော့ဟုတ်ပ၊ ပိုင်သလိုပါပဲ။

အကုန်လုံးကျန်ရစ်ခဲ့။ ။ ကိုင်း စိတ်ကူးနဲ့ စိတ်ကူးနဲ့ ဘုန်းကြီး ရောပေါ့လေ တယောက်ထဲ ဆိုတော့ အားငယ်နေရော့မယ်၊ ဘုန်းကြီးရောဒကာသူတော်ရော ဒီဘဝက စွန့်ပြီးတော့ဟိုဖက်ဘဝမှာပဋိသန္ဓေနေလိုက်ကြသည်နှင့်တပြိုင်နဲ့ ဘုန်းကြီးကလဲ ဘုန်းကြီးကျောင်းတိုက်တွေကို ဘုန်းကြီး မပိုင်၊ ဘုန်းကြီးရဲ့ ပညာတွေတောင်မှ ဘုန်းကြီးမပိုင်၊ ဒကာ သူတော်ကလဲ ဒကာသူတော်ရဲ့စက်မပိုင်၊ ပဋိသန္ဓေလို့ ဆိုသည် နှင့်တပြိုင်နဲ့ အကုန်လုံးကျန်ရစ်ခဲ့တယ်၊ အကုန်လုံး မပိုင်ဘူး၊ အဲဒီတော့ “အဲဒီမပိုင်တဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ဘုရားတရားတော်အရ ဘယ်လိုပိုင်အောင် လုပ်မလဲ” လို့ မေးစရာရှိတယ်။

ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းဖြစ်အောင်လုပ်။ ။ မြတ်စွာဘုရားက “အိမ်မှာ မီးလောင်တဲ့အခါကျတော့ ရနိုင်သမျှ ထုတ်ယူလိုက်တဲ့ပစ္စည်းဟာ ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်း ဖြစ်တာ

ကိုယ့်ကိုယ်ချစ်ယင် ကိုယ်ပြုပြင်တရားတော်

လှိုပဲတဲ့၊ ဇရာမီးက လောင်နေတယ်၊ မရဏမီးက လောင်နေတယ်၊ ဇရာမီး မရဏမီးလောင်နေတဲ့အခါမှ စွန့်ကြဲပေးကမ်း လှူဒါန်း သောအားဖြင့် ထုတ်ယူလိုက်ပါ”တဲ့၊ ဟာ-ဟိုဖက်ဘဝပါလာပြီ၊ ဒကာသူတော် ယနေ့အင်မတန်လှပတင့်တယ် ခမ်းနားတဲ့ ဇရပ်ကြီးကို ဓမ္မာရုံကြီးကို ယနေ့ပရိသတ်တွေနဲ့ တရားနာပြီးတော့ လှူဒါန်း ရေစက်ချပူဇော်တယ်၊ ဘုရားသာသနာ ပူဇော်တယ်၊ မြတ်စွာဘုရားကို ပူဇော်တယ်၊ ဒါ့ကြောင့် အဲဒါငွေတွေက ဘယ်လောက်ကုန်သွားတယ်လို့ ဆိုပေမယ့် အဲဒီကံ ကုသိုလ်စေတနာကတော့ ဒကာသူတော်လဲပါလာပြီ။ “အား...ဒီဟာ ပိုင်တယ် ဒီဟာပိုင်တယ်”၊ ဘုန်းကြီးက “ဘုန်းကြီးကိုဘုန်းကြီး မပိုင်ဘူး” ဆိုပေမယ့်လို့ ယနေ့ “ပရိသတ်ကြီးတွေကို ဘုန်းကြီးက မေတ္တာကရုဏာရွှေထားပြီးတော့ နားလည်ပါစေလို့ဆိုပြီး တရားဟောနေတဲ့ စေတနာတွေကတော့ ပိုင်သွားပြီ၊ ဘုန်းကြီးပိုင်သွားပြီ”။

နာရီဝက် နာရီသုံးမတ်လောက် အချိန်မှာ ဇရာကတော့ မရှော့ဘူး၊ သေအောင်ကြီးစားပြီးတော့ ပို့နေတယ်။

ကျမ်းစာတွေပူဇော်။ ။ အဲ ဘုန်းကြီးကလဲ ဇရာမီးလောင်တဲ့ အချိန်မှာ ဘုန်းကြီး စေတနာတွေ ဘုန်းကြီး ယူလာလိုက်တဲ့ဥစ္စာ ဘုန်းကြီး အတော်ပိုင်သွားပြီ၊ ဒကာသူတော်က စာအုပ်တွေကိုကြည့်ပြီးတော့ “ကျမ်းစာတွေအင်း ဒီကျမ်းစာတွေကို ကျောင်းတိုက်က ရှိတဲ့ ကိုယ်တော်တွေ သံဃာတွေထဲက ချတဲ့ ဘုန်းကြီးကချမယ်၊ သင်တဲ့ ဘုန်းကြီးက သင်မယ်၊ ချလို့ သင်လို့ သူတို့နားလည်တော့ ဒီဘုန်းကြီး ဟော

သလို ဒိတတေ့ကို ဟောကြလိမ့်မယ်၊ နောက် လူငယ်တေ့ကို ဟောရစ်လိမ့်မယ်၊ အဲဒီစေတနာတေ့ကို စာအုပ်တေ့ မေ့စေတဲ ဆိုတဲ့ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ ရှေ့နှုတ်တော်ထွက် စကားတော်တေ့ကို ရေးထားတဲ့ တရားတော်တေ့ကို ရေးထားတဲ့ စာအုပ်တေ့ကို ပူဇော်လိုက်တယ်။

ကိုယ့်နောက်ပါလာပြီ။ ။ သာသနာတော်ကြီးပြုစုလိုက်တယ်၊ မြတ်စွာ ဘုရားကို ရည်မှန်းပြီး သကာလ ဓမ္မာရုံကြီးဆောက်လုပ်လိုက်တာက ဗုဒ္ဓပူဇာဖြစ်တယ်၊ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ ရှေ့နှုတ်တော်ထွက်ဖြစ်တဲ့ တရားတော်တေ့ကို ပူဇော်လိုက်တာက ဓမ္မပူဇာဖြစ်တယ်၊ အဲဒါကတော့ ပါလာတယ်၊ ဒကာသူတော်တို့ ဘုန်းကြီးတို့ ပဋိသန္ဓေ နေတယ်ဆိုယင်ပဲ ပါ လာပြီ၊ ဘာပါလာသလဲ ဓမ္မပူဇာဖြစ်တဲ့ တရားတော်တေ့ကြောင့် မိမိရောက်လေရာရာဘဝမှာ အသိဉာဏ် အလိမ္မာတေ့ ပါလာပြီ၊ ဗုဒ္ဓပူဇာဖြစ်တဲ့ ဒီလိုခမ်းခမ်းနားနား ဓမ္မာရုံကြီးတေ့ လှူဒါန်း ပူဇော်လိုက်တဲ့အတွက်ကြောင့် ဒီကတိုက်တေ့ တာတေ့ ဘာတေ့ ထားခဲ့ရပေမဲ့ ဒီလောက်မကဖြစ်တဲ့ နေရာတေ့ ဟိုမှာ အဆင် သင့်ရမယ်၊ တယ်ကောင်းကို။

စတုဒီသာကျေး။ ။ ယခုလို ဇရာမီးကလောင်နေ မရဏမီးက လောင်နေတဲ့ အချိန်မှာ မနေ့တုန်းက ပရိသတ်တေ့ တကထဲထောင်ပေါင်းများစွာကို စတုဒီသာကျေး လို့၊ ဝမ်းသာစရာကောင်းလိုက်တာ ဘုရား၊ သူကိုယ်တိုင်မပြောနဲ့ ဘေးလူတေ့ကပါ “ဝမ်းသာစရာ ကောင်းလိုက်တာ ဘုရား၊

ကိုယ့်ကိုယ်ချစ်ယင် ကိုယ်ပြုပြင်တရားတော်

တကတဲ စားကြသောက်ကြတရားတော်တွေနာကြနဲ့” လို့ပြောပြီး
ဝမ်းသာနေကြတယ်။ ဥစ္စာရှင်ကိုယ်တိုင်ကတော့ မပြောနဲ့တော့၊
တကတဲ ပီတိစိမ့်ပြီးတော့ ဝမ်းထဲမှာ တစိမ့်စိမ့်နဲ့နေတယ်။

ဒီတော့ ယခုလို တနေ့ကုန်ခန်းအောင် ကျွေးလိုက်တဲ့အလှူ
တွေ မနေ့က ထောင်ပေါင်း များစွာဖြစ်တဲ့ ပရိသတ်တွေကို
ကျွေးလိုက်တဲ့ ဒါနစေတနာတွေ၊ ဟို...တမြန်မနေ့က များစွာ
သော ပရိသတ်တွေကို ကျွေးလိုက်တဲ့ ဒါနစေတနာတွေ၊ အဲဒီ
စေတနာတွေကတော့ ဘယ်မှာမှလဲ မသိမ်းရဘူး၊ ကျည်ထဲလဲ
မထားရဘူး၊ မီးခံသေတ္တာထဲလဲ မထားရဘူး၊ သိပ်လုံတာပဲ၊
သိပ်လုံတာပဲ။

ကုသိုလ်လုမယူနိုင်။ ။ “ရဲယင် ခိုးစမ်းဟေ့” ရဲယင် ငါသုံးရက်
စတုဒီသာ ကျွေးထားတဲ့ လှူပေါင်း
များစွာ စတုဒီသာကျွေးထားတဲ့ စေတနာတွေကို “ဟော-
ခင်ဗျား... ဘယ်ထား” “ငါတော့ လွတ်လွတ်ကလေးထားလိုက်
တယ်မောင်” ယူလေ မနာလိုတဲ့ သူကယူစမ်း၊ စိတ်ကိုစမ်းချင်
ကြသူကယူစမ်း၊ စိတ်စမ်းချင်တဲ့သူလာခဲ့၊ ခင်ဗျား တနေ့တုန်းက
ကုသိုလ်တွေ အများကြီး ရလိုက်တယ်လို့ဆိုတယ်၊ ဘာတုန်း
စတုဒီသာကလဲ သုံးရက်လောက် ကျွေးတယ်၊ ဂန္ဓကုဋ္ဌိ ဘုရား
ဓမ္မာရုံကြီးကလဲပဲ ခမ်းခမ်းနားနား ဆောက်လုပ် လှူဒါန်းလိုက်
တယ်၊ ပိဋကတ်ကျမ်းစာတွေလဲပဲ ကျောင်းတိုက်မှာ ပူဇော်လိုက်
တယ်၊ အဲဒီ စေတနာတွေများ ကျုပ်ကိုပေးစမ်းပါ” လို့ ဆိုယင်
“ပေးပါတယ် ပေးပါတယ်” ဘယ်နှယ်လုပ်ပေးမလဲ “ကျွန်ုပ်

၃၈ သာသနာပြုသြဝါဒ တရားတော်များ

ပြုတဲ့ကုသိုလ်အဖို့ကို ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ သာဓု အနုမောဒနာ ခေါ်ပါစေသတည်း” လို့ ပေးတဲ့အခါ ဟိုက “သာဓု-သာဓု” လို့ ခေါ်လိုက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် သူ့မှလဲပဲ ကုသိုလ်တွေရလာတယ်၊ တယ်ကောင်းတယ်။

သာဓုခေါ်ယူတော့ ရ ။ ။ ခိုးယူလို့တော့ မရဘူး၊ ပျော် ပျော် ပါးပါး ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်နဲ့ သာဓုခေါ်ယူတော့ ရ တယ်ကိုး၊ အံမယ် စတုဒီသာ ထမင်းတွေ ကျွေးလိုက်ကြ၊ ဝမ်းသာတယ်ဗျာ ကျွေးချင်စမ်းပါဘိ၊ သာဓု သာဓုဗျာ ကျုပ်ဝမ်းသာပါတယ်၊ “မိတ်ဆွေအမျှဝေပါ နော်” “အမျှဝေပါတယ် အမျှဝေပါတယ် အားလုံးပရိသတ်တွေ မိတ် ဆွေတွေကို အမျှဝေပါတယ်” “သာဓုဗျာ-သာဓု” ဒီနည်းတော့ ယူလို့ရတယ်၊ အတင်းယူမယ်ဆိုတဲ့ နည်းနဲ့တော့မရဘူး။

ဒါ့ကြောင့် ဘုန်းကြီးတို့ တရားနည်းအရ ဆိုလို့ရှိယင် စည်းစိမ် ဥစ္စာတွေပစ်ခွဲရတယ်ဆိုပေမယ့် ဥစ္စာကမနည်းကြီးရှိတယ်၊ ဒီခန္ဓာ ကိုယ်ကြီး ပစ်ခွဲရမယ်ဆိုပေမယ့်လို့ ပြန်ရမယ့် အစားခန္ဓာကိုယ်က ဒီထက်ကောင်းတယ်၊ ဒီတော့ ဘာကြောက်စရာရှိတုန်း။

တဏှာကလျော့မသွား။ ။ ဥပြုန ကော ယံ သဗ္ဗော လောကော အတိတ္တော ဝါနဒါသကော။^၁ အယံသဗ္ဗောလောကော၊ သူရောက်ပါ များပြားစွာကောင်း

၁။ ရဋ္ဌပါလသုတ်ရာဇဝင် ဇွဲမပဏ် (၂၅၆) စုဏ္ဏိယကို ဝါထာပါဒ ပြုထားသည်။

ကိုယ့်ကိုယ်ချစ်ယင် ကိုယ်ပြုပြင်တရားတော် ၃၉

ဤသတ္တဝါအပေါင်းသည်။ ဦးနုကော၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာ ဂုဏ်သိန်
မောက်မိုး မည်မျှတိုးလည်း မဖြိုးမလှ့် အမှန်ပင် ယုတ်လျော့ခဲ့
သေး၏။ အတိတ္တော၊ တော်လောက်ပြီ အောင်အံ့၍ ရောင်ရဲ
တင်းတိမ်ခြင်းမရှိခဲ့ချေ။ ဝါနဒါသကော၊ တဏှာစေ့မှ မနေ
သာပဲ ဖွေရှာဆက်သရသည့် တဏှာ၏ ကျေးတော်မျိုး ကျွန်
တော်မျိုးချည်းတည်း။

ဒကာသူတော်ပဲ ငယ်ငယ်ကစပြီးတော့ ပစ္စည်းဥစ္စာရှာဖွေတဲ့
နေရာမှာ ပြန်စဉ်းစားကြည့်ပါ။ ငါဒီနှစ် ဒီလောက် ရယင်တော့
တော်ပြီ၊ နောက်တော့ စီးပွားတော့ မရှာတော့ပါဘူး၊ အေး
အေးလေး နေပါတော့မယ်လို့ တခါတခါ အောက်မေ့လိုက်၊
တော်တော်ကြာတော့ နောက်နှစ် ကျပြန်တော့ စပါးဝယ်ချိန်ကျ
ဝယ်ချင်လာပြန်တယ်။

မနှစ်က ဘယ်လောက် မြတ်တာ တော်ရော့ မဟုတ်လား၊
ဆိုတော့ “ဒီနှစ် မနှစ်ကထက် ပိုများမြတ်ဦးမလား” လို့ ဟောဒါ
ဟာ တဏှာကလိုချင်ရက်ချည်ပဲ ဖြစ်တယ်။ “ဟာ ခင်ဗျားဗျာ
ဘယ်နှစ်နှစ်လောက်တောင်မှ မြတ်နေမှပဲ တော်ပါ” “အိုကွယ်
နဲနဲကလေးရတဲ့ အခါလေးတော့ လုပ်လိုက်အုံးမှ” လို့ ဆိုပြီးတော့
ဝယ်ချင်ပြန်လာတယ်၊ ရောင်းချင်ပြန်လာတယ်၊ ဒီတော့ တဏှာက
ဘယ်တော့မှ ရော့မသွားဘူး၊ စီးပွားရှာရေး သာလားဆိုတော့
ဝတ်ရေး စားရေးလဲ ဘယ်တော့မှ ရော့မသွားဘူး။

ဟိုအမျိုးသမီးတွေများလေ အထည်လဲ ဝတ်လိုက်ကြတာ
သိလား၊ ဒီတထည်ပြီး ဟိုတထည်၊ အမေ့ ပူဆာတုန်းကတော့

၄၀ သာသနာပြုသြဝါဒ တရားတော်များ

“ဒီတထည်ရတော်ပါပြီ” လို့ဆိုတယ်။ ဒီတထည် ရပြီးတော့ နောက်တထည်ရယင် တော်ပါပြီ။ သူတို့တော်ပါပြီနဲ့ကို ဘယ် တော့မှတော်မှာ မဟုတ်ဘူး။

ငါးပုပ္ဖ်ပြားလေးမှမပါဘူး။ ။ ဦနကော၊ ဥစ္စာစည်းစိမ် ဂုဏ် သိန် မောက်မိုး မည်မျှ တိုး လည်း မပြီးမလျှံ အမှန်ပင် ယုတ်လျော့ခဲ့သေး၏။ ရော့နေ သေးတယ်။ လိုနေသေးတာပဲ။ “ ဟို-တာများ တော်လောက် ခလား” လို့ ဆိုတော့ နဲ့နဲလေး လိုနေသေး။ တနေရာမှာ ပေါ့လေ ဆရာတော်တပါး ဆွမ်းဘုဉ်းပေးနေတယ်။ သူ့ဒကာ ဒကာမ တွေကလဲ တကတဲကြည့်ညို လိုက်ကြတာ၊ ဘုန်းကလဲ ကြီးလိုက်တာ။ ဆွမ်းဟင်းတပဲ့လုံး သူက ကြည့်လိုက်တယ်။ “ကွာ-တကတဲ ငါးပုပ္ဖ်ပြားလေးမှ မပါဘူးလို့ ငြီးလိုက်သေး တယ်တဲ့။ ဒါ ဆရာတော်၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းဘုန်းကြီး ဆရာတော်၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းဘုန်းကြီး ဆရာတော်တောင်မှ ဒီ ဆွမ်းဟင်းပဲ့တပဲ့ကြီး မှာ ဟိုက ထည့် ဒီက ထည့်ပြီးတော့ကို ဆွမ်းဟင်းပဲ့ ပြည့်နေတဲ့ အချိန်ကျတောင်မှ သေသေချာချာ လှည့်ကြည့်ပြီးတော့ “ငါး ပုပ္ဖ်ပြားလေးမှ မပါဘူးကွာ” လို့ လိုနေသေးတယ်။ ဒီတော့ ဒကာတို့အိမ်လို ဒါတော့မပြောနဲ့တော့ ပထမဆုံး အိမ်ဆောက် လိုက်၊ တော်တော်ကြာ ဘာကလေးလိုလိုက်၊ တော်တော်ကြာ ညာကလေးလိုလိုက်နဲ့၊ လိုလို လိုလို လိုလို ပြီးတော့ နေတဲ့ဥစ္စာ ဘယ်လောက်ကြာမလဲ၊ သေသည့်တိုင်အောင် လိုနေမှာပဲ။

ကိုယ့်ကိုယ်ချစ်ယင် ကိုယ်ပြုပြင်တရားတော်

ဒကာမကြီးတစ်ယောက်။ ။ ဥဒ္ဓါနကော၊ ဥစ္စာစည်းစိမ်ဂုဏ်သိန်
 မောက်မိုး မည်မျှတိုးလည်း မဖြိုး
 မလျှံ အမှန်ပင်ယုတ်လျော့ခဲ့သေး၏။ အတိတ္တော၊ တော်လောက်
 ပြီ အောင်အံ့၍ ရောင့်ရဲတင်းတိမ်ခြင်းမရှိချေ။ ဘုန်းကြီးတို့နဲ့
 ရင်းတဲ ဒကာတစ်ယောက်မှာ ဒကာမကြီးက ဟိုတချိန် စစ်မဖြစ်
 ခင်တော်တော်ဝေးတဲ တချိန်တုန်းကငြီးစာယ် “ကျုပ်တို့တော်
 ငွေလေး သုံးထောင်လောက်များ အပိုအလျှံရှိလို့ရှိယင် စစ်ကိုင်း
 မှာ ဥပုသ်စောင့်ပြီးတော့ အေးအေး နှစ်ယောက်သား နေတော့
 မှာပဲလို့” ပြောတယ်။

နောက်တော့ ကံအားလျော်စွာ ရှာလိုက်တာ သုံးထောင်လဲ
 မကဘူး၊ သုံးသောင်းလဲမကဘူး၊ သုံးသိန်းလဲမကဘူး၊ စစ်ဖြစ်
 တော့ကို ဘာဏ်မှာ ခြောက်သိန်းပါသွားသေးတယ်တဲ၊ အဲဒါလဲ
 အခု ရှော့သလားလို့ဆိုတော့ မရှော့ဘူး၊ အခုလဲရှာရက်ပဲ၊ ဘုန်း
 ကြီးကတွေ့လို့ “ဒကာမကြီး.... ဒီလောက် ကြီးနေမှတော့
 မကောင်းဘူးနော် ဘာညာနဲ့” ပြောတယ်။

“မရှာပါဘူး၊ မရှာပါဘူး” ပြောတာပဲ ရှာရက်ပဲ၊ ဒီတော့
 ဘယ်သူကခိုင်းနေသလဲ၊ လက်ကခိုင်းတာမဟုတ်ဘူး ပါးစပ်က
 ခိုင်းတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဝမ်းထဲက တဏှာက ခိုင်းနေတာ၊
 ဒါ့ကြောင့်—

တရားလေးပုဒ်။ ။ ဝါန ဒါသကော၊ တဏှာစေရာ မနေသာပဲ
 ဖွေရှာ ဆက်သရသည့်တဏှာ၏ကျေးတော်
 မျိုး ကျွန်တော်မျိုးချည်းသာတည်း၊ ဒါလေး နားလည်ရမယ်၊
 တရားလေးပုဒ်ကို မြတ်စွာဘုရားက ဟောတယ်။

၄၂ သာသနာပြုသြဝါဒ တရားတော်များ

- ၁။ ပထမက- အိုခြင်းဆိုတဲ့တရားက မသေသေအောင် နှိပ်စက်နေတယ်။
- ၂။ ဒုတိယက- တကယ့်အရေးမှာ ကာကွယ်စရာ အားကိုးစရာတယောက်မှ မရှိဘူး။
- ၃။ တတိယတရားက- အကုန်လုံးမှာ ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်း တခုမှ မရှိဘူး အကုန်လုံးစွန့်သွားရမယ်။
- ၄။ စတုတ္ထတရားက- တဏှာရဲ့ ကျွန်ချည်းပဲ၊ ဘယ်တော့မှ မတင်းတိမ်ဘူး အမြဲလိုနေတာပဲ။

အဲဒီ တရားလေးပုဒ်ကို ဘုန်းကြီး ဒကာသူတော် ပရိသတ်တွေ စဉ်းစားရမယ်၊ မစဉ်းစားလို့မဖြစ်ဘူး၊ သေမှာကြောက်တာ ဒါကြောင့် ကြောက်တာ၊ သေခါနီးကျတော့ “ငါ့ပစ္စည်းလေးတွေ ငါ့တသက်လုံးရှာထားတဲ့ ဥစ္စာတွေ ထားပစ်ခဲ့ရတော့မယ်၊ ငါ့ရဲ့ ဆွေတွေမျိုးတွေ၊ သားတွေသမီးတွေ၊ မယားတွေ ခွဲသွားရတော့မယ်” လို့ တွေးပြီးကြောက်တာ၊ ဒီဟာအင်မတန် အရေးကြီးတယ်။

ပြုံးပြုံးကလေး သေနိုင်အောင်။ ။ “ငါ ဘယ်နားဆီ ကြီးစား သွားရမလဲဘယ်ဘဝရောက် မှာလဲအလိုလေး—ဘုရားရေ—အပယ်လေးပါးများကျယ်ဒုက္ခ” ဒီအချက် တွေးပြီးလန့်တာ၊ ဒီအချက်တွေကို တခုစီတခုစီ ရှင်း ထားလို့ရှိယင် လန့်ကိုမလန့်ဘူး၊ ဘုန်းကြီးကထင်တယ်၊ တခုစီ တခုစီ ရှင်းထားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်အတွက်မှာ သေခါနီးကို ပြုံးနိုင်လိမ့် မယ်လို့ထင်တယ်၊ ဘုန်းကြီးက “ငါသေခါနီးလို့ ရာဇဝင်ကောင်း

ကိုယ့်ကိုယ်ချစ်ယင် ကိုယ်ပြုပြင်တရားတော် ၄၃

ကောင်းနဲ့ ပြုံးပြုံးကလေး ငါသေနိုင်အောင် ဘယ်နဲ့လုပ်ပြီး ကြိုးစားမလဲ” လို့ စဉ်းစားတယ်ကို၊ ဒကာသူတော်ကလဲ ဘုန်းကြီးအသွားအတိုင်း စဉ်းစားဖို့ကောင်းတယ်၊ ဒီတော့ကို လက်ရှိပစ္စည်းတွေကို စွန့်သွားရမယ်။

ဒါလေးကို စဉ်းစားလိုက်တော့ “ဟာ... ငါ့မှာ ကုသိုလ်တွေ အများကြီးရှိသားပဲ ဒီတိုက်လောက် ဒီစက်လောက်မကတဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာဆိုတဲ့ဥစ္စာ ငါ့လိုသဒ္ဓါတရားသမားတွေချည်းပဲ နေကြတာ၊ ယခုလောကကြီးထဲမှာ စည်းစိမ်နဲ့ ပြောင်ပြောင်လက်လက် နေသမျှ ငါတို့လို သဒ္ဓါတရားသမားတွေချည်း နေကြတာ၊ ဒီတော့ လက်ရှိစည်းစိမ်လေးကို စွန့်ဖို့ရန် နှမြောလိမ့်ဦးမလား၊ ရွှေအိုးကလေးရမဲ့နေရာမှာ မြေအိုးကလေး ကဲ့သို့သားမှာ နှမြောသေးသလား၊ အင်မတန်ခမ်းနားရတဲ့ ဘုံပိမာန်ကြီး နေရာမှာ ဒီလက်ရှိဖြစ်တဲ့ ကျောင်းကလေး အိမ်လေး ယာလေးတွေ နှမြောလိမ့်ဦးမယ်လား။

ဒါန သီလ ကယ်မယ်။ ။ ဒီတော့ လက်ရှိပစ္စည်းကို မနှမြောတဲ့ နည်းဟာ ဒီဒါနမှတစ်ပါး အားကိုးစရာမရှိဘူး၊ လက်ရှိပစ္စည်းရဲ့အစားမက ပြန်ပြီးတော့ ရဖို့ရန်ဟာ ဒီဒါနမှတစ်ပါး အားကိုးစရာမရှိဘူး၊ အဲဒီတော့ ယခုဒါနပြုနေပြီ၊ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာလဲ ပြုနေပြီ၊ ပြုလို့လဲ အားမရပဲနဲ့ ထပ်ပြီး တော့လဲပြုနေတယ်၊ အလိုက်သိစွာလေ ဟိုတနေ့တုန်းက ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ တံမြက်စီးတွေ လိုနေတာ မြင်တာနဲ့မို့လို့ တံမြက်စီးတွေ လှမ်းလှမ်းပို့လိုက်သေးတယ်။ “အလိုက်သိစွာ

၄၄ သာသနာပြုသြဝါဒ တရားတော်များ

ငါပြုနေတဲ့ ဒါနတွေဟာ ငါ့ကိုမကယ်ယင် ဘယ်သူ့ကယ်မလဲ၊ လက်ရှိ ဆွေတွေ မျိုးတွေ သားတွေသမီးတွေက မကယ်ပေမယ့် ငါ့ဒါနက ငါ့ကိုကယ်မယ်၊ ငါ့သီလက ငါ့ကိုကယ်မယ်။” ဒီတော့ ဒီလိုဟာတွေကို အားကိုးထားလို့ရှိရင် ဘုန်းကြီးက “အို... သေရမှာ ဘာကြောက်စရာ ရှိတုန်း သေရမှာ ဘာကြောက်စရာရှိ တုန်း” ဒါကိုယ်ရေးကိုယ်တာနော်။

သိပ်သူတော်ကောင်းအောင်နေ။ ။ တခါ ငါ့သား ငါ့သမီး ငါ့ဆွေ ငါ့မျိုး ငါ့သမီး ခင်ပွန်း စသူတို့ကို ခွဲပြီးတော့ သွားရမှာ၊ ငါက သနားတယ် ဆိုပါတော့၊ လှမ်းတယ်ဆိုပါတော့၊ ဒါကမဆန်းဘူး၊ ဘဝတိုင်းခွဲ ရတာ၊ ဘဝတိုင်း ဘဝတိုင်း ခွဲခွဲ ခွဲခွဲ ခွဲခွဲ ပြီးတော့ လာရတယ်၊ ဒီတော့ ဘာလုပ်ရမလဲလို့ ဆိုတော့ ဘုန်းကြီးရဲ့ တွက်ကိန်းက “ကိုယ် သူတော်ကောင်းအောင်နေ ကိုယ့်ရဲ့အင်မတန် ချစ်တဲ့သူ တွေကို သိပ်သူတော်ကောင်းအောင်နေ” ယခု ဘုန်းကြီး တရား ဟောနေတဲ့ ဥစ္စာတွေ ဒီပရိသတ်တွေကို ဘုန်းကြီးက ရင်းရင်း နှိုးနှိုးနဲ့ဟောနေတာ သိပ်သူတော်ကောင်းအောင်နေကြ၊ ဘာဖြစ် လို့လဲ၊ ကဲ့မယ် ကဲ့မယ် ကဲ့သွားမယ်၊ တယောက်နဲ့ တယောက် ကဲ့သွားမယ်။

ကိုယ်သွတ်ရာ လွတ်ရာ ပြေးရသလို။ ။ လှေကြီးနစ်တဲ့ အခါ သင်္ဘောကြီး နစ် တဲ့ အခါမှာ မြစ်ထဲ ကိုယ်လက်လှမ်းမှီရာမှာ ကူးပြီးတော့ လက်လှမ်း မှီရာ ပြေးကြရသလို ဘေးကြီးစစ်ဘေးကြီး ဘာကြီး ရောက်တဲ့

ကိုယ့်ကိုယ်ချစ်ယင် ကိုယ်ပြုပြင်တရားတော်

အခါမှာ ဗုံးတွေ ဘာတွေ ချတယ်လို့ဆိုတဲ့ အခါမှာ မီးတွေ၊
ဘာတွေ ဝိုင်းနေတဲ့အခါမှာ ကိုယ်လွတ်ရာ လွတ်ရာကို ပြေးကြ
ရသလို။

တဘဝ ပြောင်းပြောင်း ပြောင်းပြောင်းပြီးတော့ ပြေးကြ
ရတယ်ဆိုတဲ့ ဥစ္စာအကုန်လုံးခွဲကြရမယ်၊ ဘဝတိုင်း ခွဲလာရပြီ၊
သို့သော် ခွဲလာရပေမယ့်လို့ သူ့မှာလဲပဲ သူ့ အားကိုးလေးနဲ့၊
ဥပမာ....သဘောနှစ်တယ်လို့ ဆိုပေမယ့်လို့ သဘောကြီး နှစ်ပေ
မယ့် “ဟာ-ငါ့မှာလဲ ဘောတခုရသွား၊ လှမ်းကြည့် လိုက်တယ်၊
အား....ငါ့ရဲ့ ဇနီးသယ်မှာလဲပဲ သူ့ဘောလေးတခုနဲ့ ပါလား၊
ကိစ္စမရှိဘူးဟေ့” စိတ်အင်မတန်အေးသွားတယ်။

သူ့မှာလဲ အားကိုးစရာလေးနဲ့၊ ဘယ်သူ့မှာလဲ “အား....
တုံးကြီးတခု ရနေပါတယ်၊ ဟန်ကြလိုက်တာဟေ့” ကိုယ့်ဟာ
ကိုတော့ ကူးကြတာပဲ၊ သို့ပေမယ့်လို့ သူ့မှာလဲပဲ အားကိုးစရာ
လေးနဲ့။

သူတော်ကောင်းမိသားစု။ ။ အဲဒါလိုပဲ ကိုယ့်ဒကာ ဒကာမ
တွေ ကိုယ့်ရဲ့သမီး ခင်ပွန်း သား
သမီးတွေ သူ့လဲသူ့အားကိုးနဲ့ သူတော်ကောင်းလေး ဘုရား
ရှိခိုးလို့ပါလား၊ တော်တယ် တော်တယ်၊ ငါ့သမီး တော်တယ်၊
ဘုရားရှိခိုးလို့၊ ဒါလေးအားကိုး ရမယ်၊ အံမယ် သူက ဆွမ်း
လေးလောင်းလို့ ပါလား တော်တယ် တော်တယ်၊ သူ့အားကိုး
လေးတွေယူလို့၊ အံမယ်သူက ဥပုသ်စောင့်လို့ ပါလား၊

အားရစရာကြီး ဝမ်းသာစရာကြီး၊ တကတဲ ဇနီးသယ်ကြည့်လိုက်
 လဲပဲ သူက သဒ္ဓါတရား လေးနဲ့ သူတော်ကောင်း၊ အိမ်သားကြည့်
 လိုက်လဲပဲ သူက သဒ္ဓါတရားလေးနဲ့ သူတော်ကောင်း၊ သားတွေ
 သမီးတွေ ကြည့်လိုက်လဲပဲ သဒ္ဓါတရားလေးတွေနဲ့ ဥပုသ်စောင့်
 တဲ့သူက စောင့်လို့၊ ဘုရားရှိခိုးတဲ့ သူက ရှိခိုးလို့၊ အလှူဒါန ဆွမ်း
 လောင်းတဲ့ သူကလောင်းလို့၊ အတောင်း အရမ်းလာတဲ့ သူတွေ
 ကို ပေးသူကပေးလို့၊ အား- အားကိုးစရာ လေးတွေ ကောင်း
 လိုက်တာ၊ ကောင်းလိုက်တာ၊ ဟော-ဒီလိုခွဲတော့ ခွဲကြရမယ်၊
 ခွဲရပါမယ်လို့ အားကိုး အားထားကလေးတွေ ရအောင်ဆွဲယင်
 ဘယ်လောက် ကောင်းမလဲ။

ကိုယ့်ကံနဲ့ကိုယ်။ ။ ဒါကြောင့် ခုပရိသတ်ကြီးတွေလေ တခါ
 တရံ ကံတော်ကံကြားတွေကြရ၊ အော်-ဒီက
 ဘုန်းကြီးတို့ရဲ့လာခဲ့တဲ့ ပလိပ်မြို့ကပရိသတ်ကြီးတွေကအစောကြီး
 ထဲက ဘုန်းကြီး ကလေးအဝထဲက တွေ့နေကြရတယ်၊ ဘုန်းကြီး
 ကလေးတုန်းက ဒို့ပလိပ်မြို့မှာ နေသွားပေမယ်လို့ ခုခွဲပြီးတော့
 သူလဲ သူ့ ဘုန်းသူ့ ကံနဲ့ နေလိုက်တာ၊ ဒို့လဲဒို့ကံနဲ့ နေကြရတာ၊
 အဲဒီတော့ ဘဝသံသရာမှာ ခွဲသွားတော့လဲ ဒို့လဲ ဒို့အားကိုးနဲ့
 ဒို့ဒါနနဲ့ ဒို့သီလနဲ့ ဒို့စေတနာနဲ့၊ သတ္တဝါတွေအပေါ်မှာ မေတ္တာ
 ကရုဏာနဲ့ ဒို့ဒီလိုနေသွားမယ်၊ ဟော- သလိုဆိုလို့ ရှိယင်ဖြင့် ခွဲရ
 မှာ သိပ်မဆန်းပါဘူး ခွဲရတာသိပ်မဆန်းဘူး၊ ဒါပေမယ့် တခါ
 တခါ ပါရမီ ဖြည့်ဘက်သမားတွေဆိုတော့ ပြန်ပြန်တွေ့တယ်၊
 ပါရမီဖြည့်ဘက်သမားတွေ ပြန်ပြန်တွေ့ပေမယ့်လဲ လွတ်မှန်းပြီး

ကိုယ့်ကိုယ်ချစ်ယင် ကိုယ်ပြုပြင်တရားတော်

တော့ အားမကိုးလိုက်နဲ့၊ ခုနက ကုသမင်းကို ပဘာဝတိက မုန်း
သွားတာသာ ကြည့်ပေတော့လေ။

ကိုယ်ကဟုတ်မှ။ ။ပါရမီ ဖြည့်ဘက်သမားတွေ ဆိုပေမယ့်
ကိုယ်ကဟုတ်မှ၊ ဥပမာ ဘုန်းကြီးက ရောက်
လေရာရာဘဝမှာ ပညာကလဲ ခပ်ထက်ထက် အရည်အချင်းကလဲ
ခပ်ရှိရှိဆိုလို့ရှိယင် ဆွေတွေမျိုးတွေက ဘုန်းကြီးကို ဆွေမျိုး
တော်ချင်လိုက်ကြမှာ၊ ဘုန်းကြီးကသာ နံ့နံ့ချာချာနဲ့ ရုပ်အဆင်း
ကလဲ လူရာမဝင် အလယ်လယ်ထိုင်းထိုင်းဆိုလို့ရှိယင် “ဒီကောင်
လေးဒီအမျိုးထဲဘယ်နှယ်ကြောင့်များဖြစ်လာပါလိမ့်မတုန်း” လို့
ဒီလိုအောက်မေ့ကြမယ်၊ ဒီတော့ ကိုယ့်ကိုယ်လေ နင်လားငါလား
ကြီးစားလိုက်ကြစမ်းပါ၊ ဒါ့ကြောင့် “ခွဲရမယ် သေရမယ် လက်ရှိ
ပစ္စည်းတွေ စွန့်ရမယ်၊ ဘဝသစ်တခုခုကိုယူရမယ်၊ အဲဒီ ယူရမယ့်
ဘဝမှာလဲပဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အောက်ကျနောက်ကျ မဖြစ်ရအောင်
ဟာ ယခုထဲက အသစ် အသစ်ဖြစ်တဲ့ ကံတွေကို အကောင်းဆုံး
ဖြစ်အောင် ကြီးစားလိုက်ကြစမ်းပါ” လို့။

နောက်ဆုံးအရွယ်မှာကြီးစား။ ။ပဏ္ဍိတော၊ ပြုသမျှအသစ်
ဖြစ်သမျှအဟောင်းမကောင်း
လဲငါ ကောင်းလဲငါဟု ကောင်းစွာမြင်သိ ပညာရှိသည်။
တိဏ္ဍံ၊ နှစ်ဆယ် ငါးနှစ် သင့်အောင်စစ်၍ သုံးရစ်ပိုင်းခြားအရွယ်
သုံးပါးတို့တွင်။ အညတရံယာမံ၊ ယုတ်စွာအဆုံး နောက်ပိတ်
တုန်းဟုခေါ်ထုံးအရ ပစ္စိမအရွယ်ကို။ နောက်ဆုံးကျတော့ နံနံ
ကြီးလာပြီ၊ ကြီးလာတော့ကိုလေ တရားအားထုတ်ဖို့ သိပ်ပြီး

၄၈ သာသနာပြုသြဝါဒ တရားတော်များ

ဘုန်းကြီးက ပြောချင်တယ်၊ နောက်ဆုံးကျတော့ကို တခါလဲ တရားနှလုံးသွင်းလို့၊ ဥပုသ်သီတင်းရက်ရှည်တွေ စောင့်လို့၊ သစ်ပင်ရိပ်သာအောက်မှာ အေးအေးဆေးဆေး ကမ္မဋ္ဌာန်းလေးများ အားထုတ်လို့၊ အဲဒီလိုနေသွားတော့ သေချာပေါက်ပဲ ဘုန်းကြီးတို့ ရောက်ရမဲ့ ဘဝမှာလေ၊ ဒါ့ကြောင့် နောက်ဘဝကို ကြောက်မနေနဲ့။

ဒီဘဝကသာ အကြောင်းတွေကို ကောင်းအောင် ကြိုးစား လိုက်ပါ။ နောက်ဆုံး တော်တော်ကြီးတဲ့ အဖိုးကြီးတွေ အဖွားကြီးတွေ ဆိုလို့ ချီယင်ဖြင့် အိမ်မှာသိပ်နေဖို့ မကောင်းဘူး၊ ကျောင်းနားမှာ ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းတွေမှာ ဟန်ဆောင်မဟုတ်နဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလေ ငါသေသေချာချာဟုတ်မှ သေရမှာ သေရမှာ၊ သေလို့ရှိယင် ဘယ်နည်းနဲ့မှ မကြောက်ရအောင်ဟာ ဒီဒါန၊ ဒီသီလ၊ ဒီဘာဝနာသာရှိတယ်လို့ တွေးပြီး။ တိဏ္ဏံ၊ နှစ်ဆယ်ငါးနှစ် သင့်အောင်စစ်၍ သုံးရစ်ပိုင်းခြား အရွယ်သုံးပါးတို့ တွင်။ အညတရိယာမံ၊ ယုတ်စွအဆုံး နောက်ပိတ်တုံးဟု ခေါ်ထုံးအရ ပစ္ဆိမအရွယ်ကို။ ပတံဇဂ္ဂေယျ၊ အပြစ်မနှော စင်းလုံးချောအောင် ဆေးကြောသုတ်သင်ရာသတည်း။

သာဓု....သာဓု....သာဓု....

နောက်ဘဝ ရဲရဲကြီးသွားနိုင်အောင်။ ။နဲ့နဲ့ အချိန်ကြာသွားပြီ၊ အဲဒီတော့ အားလုံးပေါ့လေ တခါတရံတွေ့ရတဲ့သူတွေရော ဘုန်းကြီးဟောတဲ့

ကိုယ့်ကိုယ်ချစ်ယင် ကိုယ်ပြုပြင်တရားတော်

(ကိုယ့်ကိုယ်ကိုအချစ်ဆုံး)ဆိုတဲ့တရားကို ပထမဆုံး နားလည်ပါ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အချစ်ဆုံးဆိုလို့ရှိရင် နောက်ဘဝရောက်တဲ့အခါ မှာ မကြောက်ရအောင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲလို့ ဆိုလို့ရှိရင် ယခု လက်လှမ်းမီတဲ့ကုသိုလ်တွေကို ကြိုးစားရုံတင်အားမရပဲနဲ့ အသက် တော်တော်ကြီးပြီး သကာလ နေကြတဲ့ ငါးဆယ်ကျော်တို့ ခြောက်ဆယ်ကျော်တို့ဆိုတဲ့ လူကြီးတွေကတော့ ဘာမှ အပြစ်မရှိ အောင် ဥပုသ်ရက်ရှည်စောင့်လို့ မေတ္တာဘာဝနာများပွားများလို့ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းတွေစီးဖြန်းလို့ အဲဒီလိုအပြစ်လုံးလုံး မရှိအောင် စင်းလုံးချောဖြစ်တဲ့စိတ်ကို ပြုပြင်စီမံပြီး သကာလ ကိုယ့်ကိုယ်ကို နောက်ဘဝရောက်ရမယ့်ဥစ္စာ မကြောက်တဲ့အပြင် ပြုံးပြုံးကလေးနဲ့ နောက်ဘဝ ရဲရဲကြီးသွားနိုင်အောင် ကိုယ်စီ ကိုယ်ငှ ကြိုးစားနိုင်ကြစေကုန်သတည်း။

သာဓု....သာဓု....သာဓု....

ကိုယ့်ကိုယ်ချစ်ယင် ကိုယ်ပြုပြင်တရားတော်ပြီးပြီ။

အသိဉာဏ် တိုးပွားရေး တရားတော်

မလဲ့တဲ့လမ်း လိုက်ကြ

နောက်ဘဝရှိ မရှိ။ ။ ယခု သံသာတော်များ ရွတ်သွားတဲ့ လင်္ကာကတော့ တရားသံဝေ ဂရုဖို့ ဂါထာ ဖြစ်တယ်။ ဒီလင်္ကာနဲ့ဆိုင်တဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ပြောမှ ကောင်းကောင်းနားလည်မယ်။ ဒါကြောင့် ဒီအဓိပ္ပာယ် ကို မပြောသေးပဲ အသိဉာဏ် တိုးပွားတဲ့ တရားစကားကို ဘုန်းကြီးပြောပါမယ်။

စောစောက ဗုဒ္ဓမြတ်စွာကို ပုရိသဒမ္မသဒရထိ၊ သတ္တဝါ တွေကိုယဉ်ကျေးအောင် ဆုံးမတော်မူတဲ့နေရာမှာ မြင်းကိုဆုံးမတဲ့ မြင်းဆရာကောင်းလိုပဲ၊ အင်မတန်ပိုင်နိုင်တော်မူပါတယ်။ အမျိုး မျိုး ဗုဒ္ဓမြတ်စွာရဲ့ တရားထဲမှာ ဟောတော်မူတာတွေရှိပါတယ်။ ယခုခေတ် ဒီပရလောက သေပြီးတဲ့နောက်ဘဝ၊ တနည်း အခု လူ့ဘဝနဲ့အပြိုင်အဆိုင်ဖြစ်တဲ့ ဒီပြင်ဘဝ မရှိတော့ဘူးလို့ ဆိုတဲ့ ဝါဒကလဲ တော်တော်လေး နယ်ပြန့်ပြီးတော့ လာခဲ့ပါ တယ်။ ဒီပရလောက-သေပြီးတဲ့နောက်ဘဝ၊ သို့မဟုတ် ယခု ဘဝနဲ့အပြိုင် တခြားဘဝရှိတယ်လို့ဆိုတဲ့ အယူဝါဒက အနည်း ငယ်မျှ နယ်ကလေးကျဉ်းကျဉ်းပြီးတော့လာပါတယ်။

၅၂ သာသနာပြုသြဝါဒ တရားတော်များ

တခြားနိုင်ငံမပြောနဲ့ ဘုန်းကြီးတို့ နိုင်ငံမှာပဲ ဒီပရလောက မရှိသူဆိုတဲ့အပိုင်းက တော်တော်ကျယ်ပြန့်လာတယ်။

ပြောဖို့တာဝန်ကိုယ်တာဝန်။ ။ ဒီတော့ လောကကြီးကို အတိုက်အခံပြောနေဖို့ အတိုက်အခံလုပ်နေဖို့တော့မလိုပါဘူး။ ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်နဲ့ ကိုယ်ဖာသာကိုယ် သုံးပြီးတော့ ကိုယ်ကားကိုယ် နားထောင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များ သားသမီးများကို ဒီအကျိုးနဲ့ အကြောင်းနဲ့ မိမိကိုယ်တိုင်က ပြောပေးဖို့တာဝန်ရှိပါတယ်။ ပြောပေးရဲ့သားနဲ့ သူတို့မလိုက် နာတာကတော့ တာဝန်ဘာမှမကြီးဘူး။ စိတ်ဘာမှ ဆိုးစရာ မရှိဘူး။ ကိုယ်ဝန်ကိုယ်ထမ်းပြီးတော့ ကိုယ်လမ်းကိုယ် သွားကြ ရမှာ။ ယခုအချိန်တွေနေတဲ့အခါ ကိုယ်တာဝန်ကျေသွားယင် ပြီးတာပဲ။ ဒီတော့ ဒီနေ့အသိဉာဏ်တိုးပွားအောင် တရားစကား ဘုန်းကြီးပြောပေးပါမယ်။ ဘုန်းကြီးတို့ ကျမ်းစာထဲမှာ အရာဝတ္ထုတခုပြီးစီးဖို့ရန် ပစ္စုပ္ပန်သိဒ္ဓ၊ အနုမာနသိဒ္ဓ၊ အနုကပ္ပသိဒ္ဓ လို့ ရှိတဲ့အပြင် သဒ္ဓေယျသိဒ္ဓလို့ တပါးပါနေသေးတယ်။

ဒီဟာက အနုမာနသိဒ္ဓနဲ့ပဲ စဉ်းစားယင် အင်မတန်ကောင်း တယ်။

မှန်းသိနိုင်။ ။ ဟိုဥပမာဆိုကြပါစို့။ ဒီအထက်မှာ မိုးရွာနေပြီ၊ ဒီကနေသွားမကြည့်နိုင်ဘူးဆိုပါတော့။ သတင်းလဲမကြားမသိဘူး။ ဒါပေမယ့် ဒီနဲ့တဲတဲရောဝတိမြစ်မှာ ရေတိုးနေပြီ။ ရေတိုးတာကိုကြည့်ယင် ရေတိုးတဲ့အကျိုးကို ကြည့်ယင် ဟိုအထက်မှာ မိုးရွာနေတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းကို မှန်းဆပြီးတော့

အသိဉာဏ်တိုးပွားရေး တရားတော်

သိနိုင်တယ်၊ သွားကြည့်နေဖို့မလိုဘူး၊ သတင်းမေးနေဖို့မလိုဘူး၊ မှန်းဆပြီးတော့ သိနိုင်တယ်၊ ဒါကို အကျိုးကို လိုက်ပြီးတော့ အကြောင်းကိုသိတဲ့ အနုမာနသိဒ္ဓလို့ဆိုတယ်။

သိဒ္ဓဆိုတာပြီးစီးသွားပြီ၊ ပြီးပြီ၊ ဒီကိစ္စဟာ ဟိုမှာမှီးရှာတဲ့ အကြောင်းကို သိဖို့ကိစ္စဟာ ပြီးသွားပြီ၊ ဒါအနုမာနသိဒ္ဓပဲ။

တခါ ဒီမှာ ရေတိုးနေတာကို ထောက်လို့ရိုယင် ရေရဲ့အတိုးကို ကြမ်းယင်ကြမ်းသလို ဟိုအောက်ပိုင်းက မြို့ရွာလယ်ယာတွေမှာ ရေရကြတော့မယ်၊ ရေလွှမ်းတော့မယ်၊ အဲဒီဟာလဲ မှန်းပြီး သိနိုင်တယ်၊ ဒါက ဒီမှာ ရေတိုးတဲ့အကြောင်းကို ကြည့်ပြီးတော့ ဟိုအောက်အကျေမှာ လယ်ယာတွေ မြို့ရွာတွေ ရေရကြမယ်၊ သို့မဟုတ် ရေလွှမ်းမယ်ဆိုတဲ့ အကျိုးကို မှန်းဆပြီးတော့ သိနိုင်ပြန်တယ်၊ ဒါက အကြောင်းကြည့်ပြီးတော့ကို အကျိုးသိနိုင်တဲ့ အနုမာနသိဒ္ဓတမျိုးပဲလို့ စာကဆိုတယ်။

ကြိုးစားနေကြ။ ။ အဲဒီတော့ ဒီနေရာမှာ ဥပမာသဘောမျိုးနဲ့ ပြောထားပြီး ဥပမာစကားနဲ့ပြောထားပြီး တော့ကာ လောကကြီးကို တခါစဉ်းစားရဦးမယ်၊ ဒီကမ္ဘာ စစ်ကြီးဖြစ်ပြီးတဲ့ နောက်ဆိုပါတော့ ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီး ဖြစ်ပြီးတဲ့နောက် တိုင်းပြည်တွေ အသီးသီးထူထောင်ကြတယ်၊ လွတ်လပ်ရေးရအောင် ကြိုးစားကြတယ်၊ လွတ်လပ်ရေးရအောင် ကြိုးစားတဲ့အပိုင်း ပြီးတဲ့နောက်ကို မိမိတို့ရဲ့ဆိုင်ရာ တိုင်းပြည် တွေ ကြီးပွားအောင်လို့ ဆိုပြီးတော့ တိုင်းကြီး ပြည်ကြီးရော တိုင်းငယ်ပြည်ငယ်တွေရော ဆိုင်ရာခေါင်းဆောင်တွေက ကြိုးစား

ကြတယ်၊ ဒုတိယကမ္ဘာစစ် ဖြစ်ပြီးသည်ကစပြီးတော့ ကြိုးစား
တာ ယခုလဲကြိုးစားတုန်းပဲ၊ ကြိုးစားကြတယ်။

ကမ္ဘာကြီးတိုးတက်။ ။ ဒီတော့ ဒီနေရာမှာ တချိန်က ရှေးရား
ပါရဂူတို့ ရောက်လာတော့ ဘုန်းကြီးနဲ့
စကားလက်ဆုံကျလို့ အားမနာပါးမနာ မေးတန်း ပြောတန်း
မေးနိုင်ပြောနိုင် အခြေအနေမှာ နောက်နားကျတော့ သူတို့ဘာ
မေးတုန်းလို့ဆိုတော့ ယခုကမ္ဘာကြီးဟာ အင်မတန်မှ တိုးတက်
လာပါတယ်၊ အသိဉာဏ်တွေပေါ့လေ၊ ကမ္ဘာ့ အသိဉာဏ်တွေ
အင်မတန် တိုးတက်နေပါတယ်၊ ဒီတော့ကား ဒီတိုးတက်တာမှ
အနှုမ္မာတွေ ဆိုတာလဲ အကောင်းဆုံး နေရာဖက်မှာ သုံးဖွဲ့
အင်မတန်စွမ်းနေတာကို သိနေပါပြီ၊ ကိုင်နိုင်ပါပြီ၊ လုပ်နိုင်ပါပြီ၊
ပြီးတော့ အထက်လကမ္ဘာကိုတောင်မှ လူတွေရောက်နိုင်အောင်
ရောက်နေအောင် ကြိုးစား နေကြပါပြီ၊ ရောက်နေပါပြီ၊
အင်မတန် တိုးတက်နေပါတယ်၊ အဲဒီတိုးတက် နေတာကို ဆရာ
တော်က ဘယ်လိုများထင်မြင်ချက် ရပါတုန်း”လို့ ဘုန်းကြီးကို
မေးတယ်။

ဆရာတော်အမြင်။ ။ ဘုန်းကြီးက ဒီအဖြေတခုကို လောကမှာ
အရေးပါ အရာရောက်တဲ့သူတွေနဲ့ ဖြေတဲ့
နေရာမှာ ကိုယ်လိုချင်တာ ဆွဲဖြေလို့ မရဘူး၊ သဘာဝအတိုင်း
ဖြေမှရတယ်၊ ဘုန်းကြီးရဲ့ လိုချင်တာကလဲ အထူး မရှိဘူး၊
သဘာဝပဲ သဘောကျတယ်၊ ဒီတော့ကား ယခုတိုးတက်နေတဲ့

အသိဉာဏ်တိုးပွားရေး တရားတော်

တိုးတက်ပုံမျိုးထဲမှာ ဘုန်းကြီးလဲမြင်ပြီးနေပြီ၊ ဒီတော့ အနုမြူ
 တွေပိုင်နိုင်ကြလို့ တိုးတက်တာလဲမှန်တယ်၊ လကမ္ဘာကို သွားနိုင်
 ကြလို့ တိုးတက်တာလဲ မှန်တယ်၊ ဒီတိုးတက်မှုမှာ တိုးတက်မှုကို
 အကြောင်းပြုပြီးတော့ လူသားတွေ ကောင်းကောင်းစားကြရ
 ပါမယ်၊ ကောင်းကောင်းဝတ်ကြရပါမယ်၊ ကောင်းကောင်း
 နေကြရပါမယ်၊ ဒါသုတို့လဲ ဒီလမ်းမှန်းပြီးတော့လုပ်နေကြတာ၊
 ဖြစ်နိုင်သလောက်လဲ ဖြစ်နေပြီလေ၊ နောက်လဲ ဒီလိုဖြစ်မှာပါပဲ၊
 တစုံတခု အပျက်မရှိယင်တော့ ဒါပေမယ့် ယခုတိုးတက်ဖို့ရန်
 ကြိုးစားနေတဲ့ လမ်းထဲမှာ အကျင့် စာရိတ္တ တိုးတက်ဖို့ဆိုတဲ့
 လမ်းမပါဘူး။

အဲဒါကြောင့် စိတ်ချမ်းသာမှုကို ပေးနိုင်တဲ့ အကျင့်စာရိတ္တ
 ပြင်မှုမပါဘဲ အတွက်ကြောင့် ကောင်းကောင်းစား ကောင်း
 ကောင်းဝတ် ကောင်းကောင်းနေရပါလျက်ကယ်နဲ့ သတ္တဝါတွေ
 စိတ်ချမ်းသာကြမှာမဟုတ်ပါဘူးလို့ ဘုန်းကြီးက ဖြေလိုက်
 ပါတယ်။

စိတ်ချမ်းသာရဲ့လှား။ ။ ဒါဆဲ့ ဖြေတာ မဟုတ်ဘူး၊ တကယ်
 စိတ်ရင်းအတိုင်းဖြေတာ၊ ဒီတော့ တခါ
 ဘုန်းကြီးဖြေတဲ့ဥစ္စာဟာ ဟိုနောင် အရှည်ကြီးကို မှန်းပြီးဖြေ
 ပေမယ့် ယခုလက်တွေ့ အထိုက်အလျောက် တိုးတက်ပြီးတော့
 အစားကောင်းတွေ စားနေနိုင်တယ်၊ အဝတ်ကောင်းတွေဝတ်
 နေနိုင်တယ်၊ အိပ်ရာနေရာအိမ်တွေ အကောင်းတွေနဲ့ နေနိုင်တယ်၊
 အဲဒီနေ့နိုင်တဲ့ အိမ်မှာ သားတွေ သမီးတွေ တပြိုင်ကြီးနဲ့ မြေးတွေ

၅၆ သာသနာပြုသြဝါဒ တရားတော်များ

မြစ်တွေနဲ့နေကြတယ်။ စိတ်ချမ်းသာပါရဲ့လား။ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ ဆက်ဆံပြီးတော့ မော်တော်ကားတွေနဲ့ ကူးလူးဆက်ဆံ သွားလာ ပြီးတော့ အင်မတန် ချမ်းချမ်းသာသာနဲ့ ကိုယ့်ရဲ့အနေအထားကို မြင်ကြပါရဲ့လား။ စိတ်ချမ်းသာကြပါရဲ့လား။

ရှေးခေတ်မြန်မာ။ ။ဒါကို ဘုန်းကြီးတို့ထက် အိမ်မှာနေတဲ့ သူတွေက သိပါတယ်။ ဘုန်းကြီးကတော့ ယခုလောက်မတိုးတက်တဲ့ အချိန်တုန်းက ဟိုအထက်နိုင်ငံကို အင်္ဂလိပ်က မသိမ်းခင်အချိန်တုန်းက မွေးထားတဲ့ အဖိုးအဖွား တွေနဲ့ ဘုန်းကြီးက အထိုက်အလျောက် မှီလိုက်ပါတယ်။ မှီလိုက် တော့ အဖိုးအဖွားတွေရဲ့ အစားအစာတွေမှာ ဘာမှကြီးကြီး ကျယ်ကျယ်မရှိပါဘူး။ မိမိတို့ကျေးတော ရပ်ရွာမှာရှိတဲ့ အစား အသောက်များပဲ မတောင့်မတစားကြရတယ်။ အဝတ်များလဲ သင့်တော်ရုံကလေး။ ဒါပေမယ့် အဖိုးတွေ မနက်မနက် စကား ပြောနေလိုက်ကြတာ။ ဟိုအိမ်က ဒီအိမ်က ဒီလိုဝတ်ဖြူစင်ကြယ်နဲ့ အဖိုးတွေ အဖိုးအရွယ်တွေ နဲ့နဲ့ငယ်တဲ့သူတွေ ဘုန်းကြီးက လက်ဖက်ရေငွေပြီးတော့ ပေးတယ်။

စကားယဉ်ကျေး။ ။သူတို့ စကားပြောတဲ့ အထဲ ဘုန်းကြီး ဟိုတုန်းက နားမလည်ခဲ့ဘူး။ စကား ပြောတဲ့အထဲမှာ ယဉ်ကျေးလိုက်တာ။ ကြီးတဲ့သူက ပြောယင် “အမိန့်တော်အတိုင်းပါ။ အမိန့်တော်အတိုင်းပါဗျား။ အမိန့်တော် အတိုင်းပါခင်ဗျား” ဟိုတုန်းက ဘုန်းကြီးက နားမလည်ပါဘူး။

အသိဉာဏ်တိုးပွားရေး တရားတော်

သူတို့ကလဲ မြန်မြန်ကလေး စကားပြောကြတယ်။ “အမိန့်တော် အတိုင်းပါခင်ဗျား” ဘာအဓိပ္ပာယ်မှန်း ဘုန်းကြီးမသိဘူး။

တခါ ဟိုတယောက်ပြောတဲ့ စကားကျတော့လဲ ဒီတယောက်က “ဦးထိပ်ရွက်ပါ ဦးထိပ်ရွက်ပါ” ဘုန်းကြီးက နားမလည်ပါဘူး။ ဘာအဓိပ္ပာယ်မှန်း၊ သူတို့ကလဲ မြန်မြန်မို့လို့ “ဦးထိပ်ရွက်ပါ ဦးထိပ်ရွက်ပါ” ဒီလိုထင်နေတယ်။ ဒါပေမယ့် မျက်နှာတွေ ကြည်ကြည်လင်လင်ရှိလိုက်တာ၊ လူတွေက တကတဲ ကျန်းကျန်းမာမာရှိလိုက်တာ၊ ဒီအဖိုးတွေအဖွားတွေက ဒီအချိန်မှာ ဆွမ်းလောင်းဖို့လို့ ဆွမ်းကလေးများ ခူးလို့ ဆွမ်းခံကြတဲ့ ကိုယ်တော်များရဲ့ လမ်းထွက်ပြီးတော့ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် မျက်နှာ ကြည်ကြည် လင်လင်နဲ့ ဆွမ်းလောင်း ထွက်နေကြတယ်။ ဘုန်းကြီးက တော်တော်လေးကြီးတော့မှ အဲဒီအဖိုးအဖွားတို့ရဲ့ လက်ထက်ကို ပြန်ပြီးတော့ စဉ်းစားတယ်။

စာရိတ္တသွင်ပြင်။ ။ “ဦးထိပ်ရွက်ပါခင်ဗျား၊ အခု ပြောတဲ့ စကားကို ကျွန်တော် မပယ်ပါဘူး၊ ဦးထိပ်ရွက်ထားပါ့မယ်၊ ယခုခိုင်းတဲ့စကားကိုအမိန့်တော်အတိုင်း လိုက်နာပါ့မယ်” ဒီအဓိပ္ပာယ်ပေါ်လဲလာရော “အံမယ်တယ်ယဉ်ကျေးပါလား၊ ဒီဖိုးတွေ ဒီဖွားတွေလက်ထက်တုန်းက တယ်ချမ်းသာကြပါလားလို့ လှမ်းပြီးတော့မြင်လိုက်တယ်၊ လှမ်းလိုက်တာလေ အဲဒီခေတ်ကို၊ အဲဒီခေတ်ကစာရိတ္တကို စောစောကလေးပဲ ဆုံးမကြတယ်၊ အဖိုးတွေအဖွားတွေက မြေးကလေးတွေ သားတွေ သမီးတွေကို “အဲဒီလိုမပြောနဲ့၊ ဒီလိုမဆိုနဲ့၊ ဒီလိုမထိုင်နဲ့၊ ဒီလို

မနေနဲ့၊ လူကြီးတွေနားမှာ ခပ်ကုန်းကုန်းကလေးသွား၊ စကား ပြောယင် “ကျွန်တော်” လို့ ရိုရို သေသေပြော၊ “ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျား” လို့ ရိုရိုသေသေပြောဖို့ သင်ပြတယ်။ ဟိုတုန်းက အရ သာမသိပါဘူး၊ ယခုတော့ အဲဒီအသင်အပြခံခဲ့ရလို့ အရသာ ကိုယ်တိုင်လဲတွေ့တယ်၊ အများအတွက်လဲ သိနေပါတယ်။

ဆိတ်သုဉ်းသွားပြီ။ ။ ဒီတော့ကော ဘုန်းကြီးက ဟိုရုရှား ပါရဂူတွေ မေးတဲ့အခါမှာ အဲဒီလို စာရိတ္တပြုပြင်မှုဟာ ယခုဆိတ်သုဉ်းသွားပြီ၊ အခြားနိုင်ငံကို မပြောနဲ့တော့ ဘုန်းကြီးတို့နိုင်ငံမှာတောင် ဆိတ်သုဉ်း သွားပြီ၊ ဆိတ်သုဉ်းသွားတော့ သားတွေ သမီးတွေက မြေးတွေက မိဘဖိုးဖွားရဲ့ စကားကိုနားမထောင်တဲ့အပြင် “ဒီအဖိုးကြီးတွေ ဘာနားလည်လို့လဲ” ဒီလိုဖြစ်လာပြီ၊ “ခေတ်မမိပါဘူး” လို့ဖြစ်လာပြီ၊ ကောင်းပြီ ခေတ်မိတဲ့ သူငယ်များက မိဘစကားနား မထောင်ပဲနဲ့ ဖိုးဖွားရဲ့ စကား နားမထောင်ပဲနဲ့ ကိုယ်လုပ်ချင်တာ လုပ်လိုက် ကြလို့ ချမ်းသာယင် ဒါက ပစ္စက္ခသိဒ္ဓ၊ ပစ္စက္ခဆိုတာ မျက် မှောက်လက်တွေ့၊ အဲဒီသိဒ္ဓနဲ့ လိုက်ကြည့်ရပါ့မယ်၊ လက် တွေ့ချမ်းသာနေကြလို့ရိယင် မိဘစကားကိုခေတ်မမိဘူး၊ ဒီကပညာတတ်နေပြီ၊ လက်တွေ့ချမ်းသာနေကြလို့ ရိယင် မိဘစကားကိုခေတ်မမိဘူး၊ ဒီကပညာတတ်နေပြီ၊ မိဘ တွေက ဒီလောက်ပညာတတ်တာ မဟုတ်လို့ သူတို့ ခေတ် မမိဘူး၊ ဟုတ်ပီ ဒါ သူတို့ကပိုတတ်တယ်။

အသိဉာဏ်တိုးပွားရေး တရားတော်

စဉ်းစားစရာ။ ။ ပိုတတ်လို့ သူတို့ထင်မြင်တဲ့အတိုင်း လုပ်လိုက်
 ကြတဲ့ဥစ္စာဟာ ဆိုပါတော့ ကမ္ဘာနဲ့ဘာက
 အစားကောင်း ကလေးတွေ စားပြီးတော့၊ အဝတ်ကောင်း
 ကလေးတွေ ဝတ်ပြီးတော့၊ အနေအထိုင် အိပ်ရာကောင်းလေး
 တွေနေပြီးတော့ သူတို့ကိုယ်တိုင်စိတ်ချမ်းသာကြရဲ့လား၊ လက်တွေ့
 လက်တွေ့၊ ဟိုသူတို့စကားကို နားမထောင်တဲ့မိဘတွေ စိတ်မချမ်း
 သာတာကတော့ ဒါကလဲလက်တွေ့၊ အဲဒီမိဘတွေစိတ်မချမ်းသာ
 တာရှိပါစေ၊ မိမိတို့ကိုယ်တိုင် စိတ်ချမ်းသာရဲ့လား၊ တယောက်ကို
 တယောက် ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ ဆက်ဆံလို့ လွယ်ရဲ့လား၊ မဖြစ်
 ဘူးလို့ မပြောလိုဘူး၊ လွယ်ရဲ့လား။

ရှေးခေတ်အိမ်ထောင်ရေး။ ။ ဟိုရှေးခေတ်တုန်းက ဘုန်းကြီး
 က ရှေးခေတ်က အရာဝတ္ထုတွေ
 အကုန်လုံး အကောင်းချည်း ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊
 ရှေးခေတ်က စာရိတ္တပါနေလို့ စာရိတ္တပြုပြင်မှု ပါတယ်လို့
 ပြောနေတာ၊ အဲဒီရှေးခေတ်က စာရိတ္တပြုပြင်မှုပါနေတဲ့ အချိန်
 တုန်းက အိမ်ရာထောင်ကြတော့မယ်လို့ ဆိုတော့ တယောက်
 အကြောင်းကို တယောက်သိအောင်ဆိုပါတော့ အတော်ကြာ
 ကြာ ဆွေမျိုးချင်းလဲ စုံစမ်းတယ်၊ သူတို့ နှစ်ယောက်ချင်းလဲ
 စုံစမ်းတယ်။

စုံစမ်းပြီးလို့ တယောက်တယောက် အင်မတန် ခင်နေပြီလို့
 ဆိုယင် တယောက်ကလဲ သူ့စိတ်မပါပေမယ်လို့ “သူ့စိတ်ချမ်း
 သာအောင် နေမယ်ထိုင်မယ်လို့” ဆုံးဖြတ်တယ်၊ သူဝါသနာ

၆၀ သာသနာပြုသြဝါဒ တရားတော်များ

မပါပေမယ့် ဒီတယောက်ကဆိုပါတော့ ဒေါသနဲ့နဲ့ ကြီးတယ်၊ သူ့အိမ်ရှင်မချမ်းသာအောင် ငါဒေါသချုပ်မယ်၊ ဟိုကလဲ “ကိုယ်ကဒေါသကြီးတာ အဲဒါကျုပ်က ကြောက်တယ်” “အို ဒေါသမကြီးဘူး” ဒီလိုကိုး တယောက်နဲ့တယောက်၊ စာရိတ္တအတိုင်း အပြောအဆို အနေအထိုင်ကစပြီး တယောက်နဲ့တယောက်ကို သည်းခံနိုင်အောင်လို့ နေတယ်။

မရခင်အပြော။ ။ ဒီအထဲ ရယ်စရာတခု ကြားဘူးသေးတယ် ကိုး၊ ဒေါသကြီးတဲ့ အမျိုးသား အမျိုးသမီးနဲ့ စောစောကလက်ထပ်ခင်က ဒါတွေကို စကားပြောထားကြတယ်၊ ဟိုက ဒေါသကြီးတဲ့ အမျိုးသားက “အို-ဒိန္နစိယောက်အတူတူနေတဲ့အခါလေ သံနဲ့စပ်ပြီးတော့ မင်းကိုအပ်နဲ့တောင်ငါမရွယ်ဘူး” ဟား-ဟား သူကလဲ အဲဒီလောက် ပြောထားတယ်၊ ဒေါသက သူကအဟုတ်ကြီးနေတာ၊ ဝါသနာ၊ ဒါနဲ့ နောက်တော့ လက်ထပ်ပြီးလို့ အတော်ကလေး ကြာကျတော့ ယောက်ျားကဒေါသဖြစ်တယ်၊ ဒေါသဖြစ်ပြီးတော့ ဘာနဲ့ညာနဲ့ ကြိမ်းတာကို၊ ကြိမ်းတော့မိန်းမက “ကို- ဟိုတုန်းက ပြောတုန်းက သံနဲ့စပ်ပြီးအပ်နဲ့တောင် မရွယ်ဘူးလို့ ပြောတယ်၊ အခုဘာပြုလို့ ဘာနဲ့ရွယ်ရတုန်း” ဘာညာနဲ့ပြောတယ်၊ ချစ်နေတာကိုး၊ ပိုင်ပိုင် နိုင်နိုင်ရှိနေတာဆိုတော့ ပြောတာပဲ။

ကျေနပ်။ ။ ယောက်ျားက ပြန်ပြောတယ် “ဟ- အဲဒီတုန်းက မရခင်မို့ ပြောတာဟ” လို့ ဆိုဘယ်တဲ့၊ (ဟီး-ဟီး) အဲဒီလိုဖြစ်ကြတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျေနပ်သွားကြတာပဲ၊ တခါ

အသိဉာဏ်တိုးပွားရေး ဓာရားတော်

သမီးခင်ပွန်းနှစ်ယောက်တော်တော်လေးကြီးပြီ၊ ဟိုကယောကျ်ားက ဓားကြီးနဲ့ပြေးပြီးလာတော့ “အံ့မယ်ကိုတင်မောင်ရယ် အဟုတ်ခုတ်တော့မှာလား” လို့ ဒီက (မိန်းမက) ပြောလိုက်တယ်။ ယောကျ်ားက (ဟဲဟဲ ဟဲဟဲ) ဆိုပြီးတော့ ကျေနပ်သွားကြတာပဲ။

တိုးတက်မှုနှင့်စာရိတ္တ။ ။ ရှေးခေတ်အကြောင်းကို ဘုန်းကြီးက အခုတိုးတက်မှုနဲ့ ရှေးခေတ်က စာရိတ္တပြုပြင်မှုနဲ့ ပေါင်းလိုက်ရယ် အင်မတန် ချမ်းသာမယ်လို့ ဆိုတာမျှော်နေတယ်။ အခု အသိဉာဏ်တွေပေါ့လေ၊ အလိမ္မာတော့မပြောနိုင်ဘူး၊ အသိပညာတွေ တိုးတက်ပုံနဲ့ ကျန်းမာရေးတွေလိုက်စားပြီးတော့ တိုးတက်လာပုံနဲ့ ဆေးကောင်း ဝါးကောင်းတွေတိုးတက်လာပုံနဲ့ ဟိုတုန်းကစာရိတ္တနဲ့များ ပေါင်းပြီးတော့ပေးလိုက်ရယ် အင်မတန် ချမ်းသာမယ်။ ယခုပစ္စုပ္ပန်သိဒ္ဓိလက်တွေ ကြည့်လိုက်တော့ တိုးတက်တာက တိုးတက်ပါရဲ့၊ စာရိတ္တကမပါကြတော့ မချမ်းသာဘူး၊ မယုံကြည်ဘူး၊ မကြေနှပ်ဘူး၊ ဒီတော့ သမီးခင်ပွန်းနှစ်ယောက်လဲ နှစ်နှစ် ကာကာကြီးရှိသင့်သလောက်မရှိ၊ သားသမီးတွေ လက်ထက်ကျတော့လဲ သူတို့က (မိဘတွေ) အလုပ်တဖားဖားနဲ့ နေရတော့ အထိန်းအကျောင်း ဖိုးဖွားတွေရှိယင် တော်ရဲ့ မရှိယင် ဒီကလေးတွေ လိမ္မာဖို့ရန်အတော်ခက်သွားပြီ၊ ခက်သလောက်လဲ နိုင်ငံမှာ ယခု ဒီအခြေအနေရှိနေပြီ။

၆၂ သာသနာပြုသြဝါဒ တရားတော်များ

နှစ်ခေတ်ပေါင်းယင် ဟို ဘုန်းကြီးတို့ ရှေးက ဒီနားအိမ်က
 အင်မတန်ကောင်းမယ် ဖိုးဖားအိမ်၊ ဟိုနားအိမ်က ဦးကြီး
 အိမ်၊ ဟိုဖက်နားအိမ်က ဒေါ်လေးအိမ်၊
 ဒီလိုစသည်အားဖြင့် ဆွေမျိုးအိမ်တွေ ပတ်ပတ်လည်ပြီးတော့
 နေကြတယ်။ သွားစရာရှိလို့ရှိယင် “အကိုကြီး ကလေးတွေကို
 ကြည့်လိုက်စမ်းပါ။ အမ ကလေးတွေကြည့်လိုက်စမ်းပါ” လို့ မှာ
 တော့ “အေးဟေ့ အေးအေး” ဟိုက သူ့ကလေး အတိုင်း
 ကြည့်တယ်။ ကျန်းမာရေးရော နေရေးထိုင်ရေးရော စိတ်ချမ်း
 သာရေးရော အင်မတန် သူ့ ခေတ်နဲ့သူ့ အခါ ကောင်းတာကိုး၊ ဒီ
 တိုးတက်မှုနဲ့များပေါင်းလိုက်ယင်တော့ အင်မတန်ကောင်းမှာပဲ။

မှန်းလို့ရ။ ။ ဒီတော့ကာ အနုမာနသိဒ္ဓ၊ ယခုစာရိတ္တပြုပြင်မှု
 ဟာ နိုင်ငံတကာမှာလဲ မပါပါဖူး။ ဘုန်းကြီးတို့
 နိုင်ငံမှာလဲ ရှိသင့်သလောက်မရှိတော့ပါဘူး။ ရဟန်းသံဃာတော်
 တွေကလဲ စာရိတ္တတာဝန်ခံရမယ့်ဥစ္စာကို ယခုတာဝန်ခံနိုင်ကြ
 ပါဘူး။ မခံနိုင်ကြတော့ ဒီနိုင်ငံက စားဝတ်နေရေး တိုးတက်
 အောင်ကြိုးစားချိန်မှာ စားဝတ်နေရေး ပြည့်စုံပါလိမ့်မယ်။ ဒါ
 ပေမယ့် ဒီစာရိတ္တပြုပြင်မှုကို လစ်လျူရပြီးတော့ လိုက်လာခဲ့ကြလို့
 စားဝတ်နေရေးအတွက်ဟာ ပြည့်စုံနေပေမယ့်လို့ “စာရိတ္တမပါ
 တော့ကာ စိတ်ချမ်းသာကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး” လို့ ဆိုတာကို
 ဘုန်းကြီးက အနုမာနသိဒ္ဓနဲ့မှန်းလို့ရတယ်။ မှန်းလို့ရလို့ ရုရှားများ
 ကိုပြောတုန်းက ပီပီသသပြောလိုက်တယ်လေ။ စမ်းတဝါးဝါး
 ပြောတာမဟုတ်ဘူး။ ပီပီသသပြောလိုက်တာ။

အသိဉာဏ်တိုးပွားရေး တရားတော်

မြင်နေတယ်။ ။ဒါအနုမာနသိဒ္ဓန္တံ စာကရိုလို့ အကြောင်းဒီလို
 နေလို့ရှိယင် အကျိုးဒီလိုဖြစ်တော့မှာပဲဆိုတာ
 ဘယ်သူမှမေးနေဖို့မလိုဘူး၊ ဘုန်းကြီး သိနေတယ်၊ မြင်နေတယ်၊
 ဒီစာရိတ္တမကောင်းလို့ ရှိယင် သမီးခင်ပွန်းချင်းက စပြီးတော့
 ချစ်သင့်သလောက်မချစ်ကြဘူးဆိုတာဘုန်းကြီးသိတယ်၊ ချစ်သင့်
 သလောက်မချစ်ကြဘူးဆိုလို့ရှိယင် ယုံသင့်သလောက်မယုံကြဘူး၊
 ယုံသင့်သလောက်မယုံကြလို့ရှိယင် စိတ်ချမ်းသာသင့်သလောက်
 မချမ်းသာကြဘူး ဆိုတာကို အဲဒီကစပြီးတော့ သားသမီးအဆက်
 ဆက်တိုင်အောင် ဘုန်းကြီးမြင်တယ်၊ ဒါ့ကြောင့် မို့လို့
 ဘုန်းကြီးတို့စာက အနုမာနသိဒ္ဓန္တံဆိုတာတယ်ကောင်းတယ်၊ အဲဒီ
 အနုမာနသိဒ္ဓန္တံက ဒီလိုဆိုထားတဲ့အတိုင်း ယခု ကြည့်လိုက်တော့
 ပစ္စက္ခသိဒ္ဓန္တံကလဲ ကြောက်စရာကိုကောင်းနေပြီ၊ စာရိတ္တ မပါတဲ့
 အတွက်ကြောင့်—

အရက်ဖိုးငွေ။ ။မနေ့ကတင် ရန်ကုန်က နေရာတိုင်း သူတို့ဆိုင်
 ရာမှာ ထိပ်တန်း ရောက်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်
 တယောက် ဘုန်းကြီးပြောတယ်၊ “သတင်းစာထဲ တွေ့လိုက်
 တယ်၊ ဒကာတို့ရန်ကုန်မှာ သင်္ကြန်တိုင်းတုန်းက အရက်ရောင်း
 ရတဲ့ငွေဟာ (၇) သိန်းနီးနီးရတယ်လို့ဆိုတယ်” လို့ပြောတော့ “ဒါ
 ဟုတ်မှာပေါ့တဲ့” ဘုန်းကြီးကလဲ သတင်းစာထဲမှာ “အော်....
 ရန်ကုန်ပတ်ဝန်းကျင် အရက်ရောင်းရတဲ့ငွေ (၇) သိန်း နီးနီးရ
 တယ်တဲ့” သူကလဲ “ဒါဟုတ်မှာပေါ့တဲ့” တဲ့။

အရက်နဲ့လောင်း။ ။ဘာပြုလို့ သူက ဟုတ်မှာပေါ့လို့ ပြော
 နိုင်သလဲ လို့ဆိုတော့ “လူငယ်တယောက်
 သူတို့ဝိုင်း (အရက်ဝိုင်း) မှာ လူငယ်တယောက်ဆိုပေမယ့် အရာရှိ
 ဝိုင်းကလူငယ်တယောက်၊ သင်္ကြန်တွင်း သူတို့ဝိုင်းသွားပြီးတော့
 သောက်နေလိုက်ကြတာ ထိပ်တန်းကြီးတွေ “သောက်ဗျာ” လို့
 သူ့ကိုဆိုပြီးပေးတယ်။ “ဟာကျုပ်အမေက ဥပုသ်မစောင့် မနေ
 ရဘူးဆိုလို့ ကျုပ်ကဥပုသ်စောင့်လာတယ်” ၊ အရက်ဝိုင်းထဲ ဥပုသ်
 သည်ကရောက်လာပြီ။ “ကျုပ်က ဥပုသ်စောင့်လာတယ်၊ အမေက
 ဥပုသ်မစောင့်မနေရဘူး ဆိုလို့ ပြောတယ်။ သူကအညာခတ်ဆန်
 ဆန်ကိုး၊ အမေကလဲအညာသူကိုး၊ ဒါနဲ့ ဥပုသ် မစောင့် မနေ
 ရဘူးဆိုလို့ အမေစိတ်ချမ်းသာအောင်လို့ ကျုပ်က ဥပုသ်စောင့်
 လာတယ်” ၊ “ကဲကွာ အရက်မသောက်လို့ ရှိယင် ဒီအကောင်
 ဝိုင်းပြီးတော့ အရက်နဲ့လောင်းရအောင်ဟေ့” လို့ ဆိုပြီးတော့
 တခါထဲ အရက်ပုလင်းတွေနဲ့ ဝိုင်းပြီး လောင်းချ လိုက်ကြတာ
 တကိုယ်လုံး သင်္ကြန်ရေဖြစ်သွားတာပဲ။ ဒါနဲ့အိမ်ပြန်လာပြီးတော့
 “အမေ ကျွန်တော် အရက်သောက်လာတယ်လို့ များ မထင်နဲ့
 အမေရာ၊ ကျုပ်ကိုအရက်နဲ့လောင်းချလိုက်ကြလို့ မို့ တကိုယ်လုံး
 စိုလာတယ်” လို့ ဆိုတော့ အမေလုပ်သူကလဲ ပြုံးရတော့မှာ
 ပေါ့လေ။

ဘယ်နှယ်နေကြ။ ။ကဲ— ဘယ်နှယ် နေကြတုန်း၊ ကဲ—စာရိတ္တ
 ဘယ်နှယ်နေကြတုန်း၊ အဲဒီ စာရိတ္တတွေနဲ့
 ဒီလိုသွားယင် တိုးတက်ပါ့မယ်လေ၊ စားဝတ်နေရေးတွေ တိုး

အသိဉာဏ်တိုးပွားရေး တရားတော်

တက်ပါမယ်၊ ကောင်းလာပါမယ်၊ ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီးတော့စိတ်
 စိတ်ချမ်းသာမှာတုန်း၊ ဒီတော့ဘုန်းကြီးတို့က စာက မှန်းကြည့်
 တယ်၊ ယခုဒီလိုဖြစ်လို့ရှိယင် နောင်ကို ဘယ်လိုဖြစ်လိမ့်မယ်ဆို
 တာ ယခုအကြောင်းကို ကြည့်လို့ရှိယင် နောင်အကျိုးဘယ်လို
 ဖြစ်လိမ့်မယ်ဆိုတာ မှန်းကြည့်လို့ရတယ်၊ ဒါ အနုမာနသိဒ္ဓပဲ
 အဲဒီအနုမာနသိဒ္ဓအတိုင်း မှန်းကြည့်လို့ရတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ရတဲ့
 အကျိုးကို ယခုပစ္စက္ခသိဒ္ဓ လက်တွေ့တွေ့နေပြီမဟုတ်လား၊ အရက်
 တွေနှင့်သကြံနှင့်ရေလောင်းချလိုက်တာ လက်တွေ့ပဲမဟုတ်လား။

ကြောက်စရာဖြစ်နေ။ ။ဟို သမီး ခင်ပွန်းချင်း ကွာရှင်းတဲ့
 အကွာ အရှင်း တွေဟာ ရှေးတုန်းက
 ထက်များလာတာဟာ လက်တွေ့မဟုတ်လား မနေ့တုန်းကတင်
 အမျိုးသမီး တယောက် “ကြောက်စရာ ဖြစ်နေပါပြီ ကိုယ်ဝန်
 လျှော့တဲ့ကိစ္စတွေဟာ အင်မတန်ကြောက်စရာ ဖြစ်နေပါပြီ”လို့
 ဆိုပြီးတော့ကို သူတို့ အမျိုးသမီးလောကကို ဖွင့်ချလိုက်တယ်၊
 ဒီဟာ(ရန်ကုန်) ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဖြစ်နေတဲ့ ကိုယ်ဝန်လျှော့တဲ့
 ကိစ္စဟာ တလဘယ်လောက်လျော့နေတယ်လို့ဆိုတဲ့ဥစ္စာ ဒါပစ္စက္ခ
 သိဒ္ဓ၊ ပစ္စက္ခ-မျက်မှောက်လက်တွေ့ + သိဒ္ဓ-ပြီးစီးနေတာ၊ ဒီအကျင့်
 စာရိတ္တပျက်လို့ရှိယင် ဒီမကောင်းကျိုးတွေတွေ့တော့မှာပဲ လို့ဆိုတဲ့
 ဥစ္စာမျှော်ပြီးတော့ နောင်ရေးအတွက် မျှော်ပြောတာ၊ ယခု
 ပစ္စက္ခသိဒ္ဓ-လက်တွေ့တွေ့နေပြီ၊ ချမ်းသာကြရဲ့လားလို့။

ဘုန်းကြီးလောက။ ။ဘုန်းကြီးက လူ့လောကထဲကို တစ်
 တစောင်းလို့ ကြည့်ပြီးတော့ကာ ဘုန်း
 ကြီးတို့ သာသနာလောကကို ကြည့်ပါတယ်။ ဘုန်းကြီးတို့
 သာသနာလောက ကလဲ ရှေးနဲ့မတူအောင် ဒီစာရိတ္တတွေပြောင်း
 လဲလာပါပြီ။ အလွန်ပြောင်းလဲလာပါပြီ။ ဒီတော့ကာ ဒီစာရိတ္တ
 တွေ ပြောင်းလဲပြီးတော့ ဒီဝိနည်းကို မလေးစားလေသရွေ၊
 ဝိနည်းမလေးစားတာကလဲ ဘယ်လောက်အထိ မလေးစားနေ
 ကြပြီဆိုတာလဲ ဘုန်းကြီးမှာ နားနဲ့အင်မတန် ကြားနေရပါပြီ။

<p>ပျိုးပြီးနေမယ် ဘုန်းကြီးနေနိုင်ပါတယ်</p>	<p>ကောင်းပြီ ဘုန်း ကြီး တွေ က လဲ စာရိတ္တဝိနည်းကို မကျင့်တော့ဘူး၊ မလေးစားတော့ဘူး၊ သူတို့ကလဲ ခေတ်တိုးတက်ရေးအတိုင်း တိုးတက်အောင် ကြိုးစားနေကြပြီ လို့ဆိုအံ့၊ ကိစ္စမရှိဘူး၊ ဒီအခြေအနေအတိုင်း ဘုန်းကြီးကကြည့် နိုင်တယ်။ သာသနာတော်ကြီးဟာ ပိုပြီးတော့ ဂုဏ်ရှိလာပါ သလား၊ ဒီဝိနည်းမလေးစားလို့ သာသနာတော်ကြီးပိုပြီးတော့ တိုင်းသူပြည်သားတွေက လေးစားလာပါသလား၊ အကယ်၍ များ သာသနာတော်ကြီး တိုးတက်နေတယ်၊ ဝိနည်းတော့မပါ ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့်လို့ ခေတ်အားလျော်စွာ ပညာတွေသင်ကြလို့ စာမေးပွဲတွေဝင်ကြလို့ စာမေးပွဲတွေအောင်ကြလို့ ခေတ်ပညာ တွေတတ်ကြလို့ တကတဲ ကိုယ်တော်တွေကို လူတွေက အင်မတန် လေးစားကြတယ်ဆိုယင် ဘုန်းကြီးက ဝိနည်းမလေးစားတာကို အသာကလေး အုပ်ထားလိုက်မယ်၊ ပြုံးပြီးတော့ ဝမ်းသာ</p>
--	--

အသိဉာဏ်တိုးပွားရေး တရားတော်

အားရနဲ့ ကြည့်နေမယ်၊ ကိုယ်တော့ ဝိနည်းမလေးစားပဲ မနေနိုင်ဘူးလေ၊ သူ့မျှားဝိနည်း မလေးစားတာကို ဘာမှမပြောလို့ဘူး၊ ဘာပြုလို့တုန်း၊ တိုးတက်နေတာကိုး၊ လူတွေက ပိုပြီးတော့ လေးစားလာကြတာကိုး၊ ဒီလိုဆိုယင် ဘုန်းကြီးက နေနိုင်ပါတယ်။

သာသနာကျဆင်း။ ။ ယခုတော့ ဝိနည်းမလေးစားတဲ့အတွက် ကြောင့် ရဟန်းတော် အချင်းချင်းလဲ မရိုသေကြဘူး၊ လူတွေကလဲ မိတ်ဆွေဆက်ဆံသလို ဆက်ဆံလာကြတယ်၊ ရဟန်းသံဃာမို့လို့ ရိုသေစရာအနေနဲ့ မဆက်ဆံတော့ဘူး၊ ခြုံကြည့်လိုက်တဲ့ အခါ သာသနာ့ အသရေတော်ကျ နေပါတယ်၊ ဒီဟာ ဘာပြုလို့တုန်း ဆိုတော့ ဝိနည်းစာရိတ္တပါပဲ၊ ဝိနည်းစာရိတ္တမရှိတဲ့အတွက်ကြောင့် ဒီလို ဖြစ်ရတာပဲ၊ စာမတတ်လို့မဟုတ်ပါဘူး၊ စာမေးပွဲ အောင်ကြတယ်၊ စာတတ်လျက်သားနဲ့ ဒီလိုဖြစ်ရတဲ့ဥစ္စာဟာ လျော်ယင်းနှစ်နေတာပဲ၊ တိုင်းသူပြည်သားတွေ စားဝတ်နေရေး တိုးတက်အောင် လုပ်ယင်း စာရိတ္တပျက်ပြီးတော့ စိတ်ဆင်းရဲနေကြသလို ဘုန်းကြီးတို့ သာသနာမှာလဲပဲ ကိုယ်တော်တို့ကိုယ်တိုင်ကိုက စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာ မရှိပါဘူး၊ သူတို့မျက်နှာကျက်သရေမရှိပါဘူး၊ သူတို့မှာလဲ ဆင်းရဲပါတယ်၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကလဲ မလေးစားပါဘူး။

ဝိနည်းမူထား လေးစားကြပါ။ ။ ဒါကြောင့် ဒီကျောင်းမှာတော့ “ ကိုင်း စာမေးပွဲ မအောင်ချင်လဲနေပါစေ၊ ပြေးပြေးအောင်လိမ့်မပေါ့၊ ဝိနည်းကို

၆၈ သာသနာပြုသြဝါဒ တရားတော်များ

တော့မူထားကြပါ။ ဝိနည်းလေးစားကြပါ။ ဘုန်းကြီးက ရှေးကို
ကောင်းတဲ့အပိုင်းကို လက်မလှုတ်ဝံ့တဲ့ဘုန်းကြီးကိုး၊ ရှေးဆရာ
သမားကြီးတွေရဲ့ နည်းအတိုင်းဝတ်ကြပါ။ သွားကြ လာကြ
စားကြသောက်ကြပါ။ ဝိနည်းကိုလေးစားကြပါ။ ဝိနည်းကို
ဦးထိပ်ရွက်ကြပါ။ ဒါ ဒီလို မနေနိုင်ဘူးဆိုယင် ဘုန်းကြီးက
ကျမယ်ဆိုတဲ့ဥစ္စာ သူ့အတွက်လဲကျမယ်၊ သူ့အတွက်က ဘယ်
လောက်ကျမလဲ ဒီဘဝမှာ လူရှိသေရှင်ရှိသေ မခံရဘူးကျမယ်။

အပင်းစားရသလို။ ။ဒီဘဝမှာ စားရသောက်ရအောင် သူ့က
မတရားနည်းလုပ်လို့ စားရသောက်ရပေ
မယ်လို့ ဒါတွေဟာ အပင်းစားရတာထက် ဆိုးသေးတယ်၊ ဘာပြု
လို့တုန်း ဗုဒ္ဓက—

ပိဏ္ဍော ပိဿ အယောဂုဠော အယောပတ္တောဝ စိဝရံ။

အဿ၊ ထိုသီလမစင်ကြယ်တဲ့ ပုထုဇဉ်ရဟန်း၏။ ပိဏ္ဍောပိ၊
ဒကာဒကာမ သဒ္ဓါကြ၍ ထာဝရလှူဒါန်း စားဖွယ်ဆွမ်းသည်
လည်း။ အယောဂုဠောဝ၊ အလှူရဲရဲ မီးလှူစွဲသည့် သံခဲသံလုံး
သံတုံးတွေနှင့်တူလှချေ၏လို့ အဲဒီလို ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ ဟောတော်
မူတယ်။ သင်္ကန်းကတော့ မီးတွေလောင်နေတဲ့ သံပြားကြီးပတ်
ထားရသလိုပဲ၊ နေတဲ့ကျောင်းကလဲ မီးရဲရဲကြီးနဲ့နေတဲ့ သံအိုး
ကြီးထဲနေရသလိုပါပဲတဲ့ ဘယ်လောက်မှ တွက်ပုံမရပါဘူးလို့
ဗုဒ္ဓမြတ်စွာက မိန့်တော်မူတဲ့အပြင် သေလို့ရှိယင်လဲပဲ ငရဲ၊
တိရစ္ဆာန်၊ ပြိတ္တာ၊ ဒီလိုလမ်းကို သွားရမှာဖြစ်တော့ ဒီပုဂ္ဂိုလ်
အတွက်လဲ မသက်သာဘူး၊ သာသနာတော်အတွက်လဲ ဂုဏ်

အသိဉာဏ်တိုးပွားရေး တရားတော်

အသရေမရှိဘူး၊ နိုင်ငံအတွက်လဲကြက်သရေမရှိဘူး၊ ဒါကြောင့် ဝိနည်းလေးစားကြပါ။ ဒီကျောင်းက ဝိနည်း မလေးစားလို့ မဖြစ်ပါဘူး၊ ဝိနည်းမလေးစားယင် နေကိုမနေပါနဲ့၊ ဒီကျောင်း မှာလဲ မနေပါနဲ့၊ သာသနာတော်မှာလဲ မနေပါနဲ့လို့ ပြော နေရပါတယ်။

ရဲရဲပြော။ ။ဒီဟာကို ဘုန်းကြီးဘယ့်နှယ်ကြောင့် သိနိုင်တုန်း၊ ခုနက အနမာနသိဒ္ဓ- မှန်းကြည့်လဲ သိနိုင်တယ်။ ပစ္စက္ခသိဒ္ဓ- လက်တွေ့ ဖြစ်နေတာကိုလဲ သိနိုင်တယ်။ အဲဒါ ကြောင့် ဘုန်းကြီးကရဲရဲပြောတာ၊ မေးလာလို့ ရှိယင်လဲ ရဲရဲဖြေ တယ်။ ကျောင်းတိုက်ကြီးကို ရဲရဲကြီးပြောပြီးတော့ အုပ်ချုပ် နေတယ်။ ဘာပြုလို့တုန်း၊ တွေ့မယ့်အပြစ်ကိုမြင်နေပြီ၊ တွေ့နေတဲ့ အပြစ်ကိုလဲမြင်နေပြီ၊ အကယ်၍များ ဝိနည်းလေးစားလိုက်မယ် ဆိုယင် စာကလဲဆိုတယ်။

“သီလံ၊ ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်ဆိုတဲ့သီလသည်။ အဝိပုဋ္ဌိသာရာယ၊ နှလုံးမသာမယာမဖြစ်ဖို့ အကျိုးငှာ။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏” လို့ ဝိနည်းဖျက်ပြီးတော့ ပေါက်လွှတ်ပဲစား လုပ်ချင်ရာ လုပ်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် သေခါနီးဆိုယင် နှလုံးမသာမယာဖြစ်တယ်။ “ငါတော့ မှားကုန်ပြီ၊ ကော်မုချ ငရဲသွားရတော့မယ်” လို့ နှလုံးမသာ မယာဖြစ်လို့။ ။

ဝိနည်းအကျိုး။ ။ဝိနည်းလေးစားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က သေခါနီးမှာ ဖြစ်ဖြစ် မသေခင်ဖြစ်ဖြစ် နှလုံးရွှင်တော့ ပီတိပါမောဇ္ဇဖြစ်ပြီး စိတ်ထယ်ချမ်းသာကိုး၊ ပဲပြုတ်ကလေး

၇၀ သာသနာပြုသြဝါဒ တရားတော်များ

စားပြီးတော့ စိတ်မချမ်းသာလို့၊ အပ်အပ် စပ်စပ် ဝိနည်းနဲ့ လျော်တဲ့ပဲပြုတ်စားရတာ စိတ်ချမ်းသာလို့၊ အဲဒီမှာ ပါမောဇ္ဇ ဖြစ်တယ်၊ အဲဒီလို စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာဖြစ်တဲ့အခါမှာ ပီတိ၊ တကတဲစိမ့်လို့ စိတ်ချမ်းသာလို့ကတော့ အကြည်ကိုဖြစ်လာတယ်၊ ပီတိဖြစ်လာတဲ့အခါကျတော့ ကိုယ်တွေ့ပါ ငြိမ်းချမ်းလို့ စားရ တာက မကြီးကျယ်ပဲနဲ့ နေထိုင်ရတဲ့ ကျောင်းကလေးက မကြီး ကျယ်ပဲနဲ့ တကတဲ ကိုယ်တွေ့များငြိမ်းချမ်းလို့ သွားရ လာရ နေထိုင်ရတာပေါ့ပါးလို့၊ တရားကျင့်ရတာ ကောင်းလို့ တယ် ကောင်းကို ဝိနည်းထိန်းရတဲ့ဥစ္စာ။

သီလအကျိုး။ ။ အိမ်မှာလဲပဲ ငါးပါးသီလကို ထိန်းလို့၊ သမီး ခင်ပွန်းချင်း ချစ်ချစ် ခင်ခင် နေလို့၊ နောင်သံသရာရေးတွေ့ပါတွေးလို့၊ ဒီလိုများ ကိုယ့်သီလနဲ့ကိုယ် နဲ့ ကိုယ့်အလုပ်ကလေးနဲ့ကိုယ်နဲ့ ချစ်ချစ်ခင်ခင် နေကြမယ်ဆိုယင် စာရိတ္တကောင်းလို့၊ တကတဲ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ပြီးတော့ သေတောင်မှမခွဲစတမ်းလို့ အဲဒီအထိ စိတ်ချမ်းသာပြီးတော့ ချစ်ခင်ကြမယ်၊ ဒါ-ဘုန်းကြီးဘာမှ တွေးနေစရာမရှိဘူး၊ ကျမ်း စာတွေကဝတ္ထုတွေရှိတယ်၊ လက်တွေ့ စိတ်ချမ်းသာမှု မချမ်း သာမှုတွေက ပစ္စက္ခသိဒ္ဓရှိတယ်၊ အဲဒါကြောင့် ဘုန်းကြီး ရဲရဲ ပြောနေတာ၊ လူတွေအတွက်လဲပဲ ကိုယ်ကျင့်သီလ ကောင်းကြ ပါ၊ အိမ်သူအိမ်သားတွေက သားသမီးတွေကိုလဲ ကိုယ်ကျင့် သီလစောစောထဲ ကသင်ပေးကြပါ၊ ဆုံးမကြပါ၊ ခေတ်မီဆိုတာ မပြောပါနဲ့၊ ခေတ်မီတယ်ဆိုတဲ့ နိုင်ငံကြီးတွေကိုပဲ စိတ်မချမ်းသာ

အသိဉာဏ်တိုးပွားရေး တရားတော်

ပါဘူး၊ ဘုန်းကြီးရောက်ဖူးလို့လား ဆိုတော့ ဒီတော့သား အလကားရောက်ဖူးပါ့မလားဆိုနေ၊ ဒါပေမယ့်လို့ ဒီအနုမာန သိဒ္ဓန္တမုန့်ကြည့်တော့ ဟုတ်ကို ဟုတ်နေတာ၊ ဟိုမှာလဲပဲ စိတ် မချမ်းသာကြဘူး။

သဋ္ဌေးတယောက်။ ။ တလော တုန်းက ဒေါ်လာ ဈေး အပြောင်းအလဲ တော်တော် ဖြစ်သွား ပါတယ်။ အဲဒီဒေါ်လာကိုင်တဲ့ နိုင်ငံမှာ သဋ္ဌေးတယောက်ဟာ ဆယ်သန်းလောက် ချမ်းသာတယ်။ ဒေါ်လာ အပြောင်းအလဲ လုပ်လိုက်တဲ့ဥစ္စာ သူ့ဘယ်လောက် ထိခိုက်သွားသလဲ ဆိုတော့ တသန်းလောက်ထိခိုက်သွားတယ်။ ဘုန်းကြီးတို့ တရားအတွေး တော့ ကိုးသန်းရှိသေးတာပဲ ဘာမှစိတ်ဆင်းရဲစရာမရှိဘူး။ အဲဒီ ဒေါ်လာတသန်းရောသွားတာနဲ့ကို စိတ်ဆင်းရဲပြီးတော့ တိုက်အ ထပ်ထပ်ပေါ်က ခုန်ချပြီးသေတယ်တဲ့။ စာရိတ္တဘယ်နှယ်နေကြ တုန်း၊ အကျင့်ဘယ်နှယ် နေကြတုန်း၊ အဲဒီ အကျင့် မပါလို့ စာရိတ္တမပါလို့ နိုင်ငံကြီးတွေမှာ ထိပ်တန်းနိုင်ငံတွေမှာလဲ မချမ်း သာဘူးဆိုတာဘုန်းကြီးသွားကြည့်ဖို့မလိုပါဘူး။ ဒီတရားကအင် မတန် မှန်ပါဘယ်၊ ဒီအနုမာနသိဒ္ဓန္တမုန့်ကြည့်လဲမှန်တယ်။ ယခုလက် တွေ ကြားရတော့ ပစ္စက္ခသိဒ္ဓန္တလဲမှန်တယ်။

သာသနာကျဆင်း။ ။ သာသနာကြီး ကျဆင်းလာတဲ့ ဥစ္စာ ပစ္စက္ခသိဒ္ဓ မျက်မှောက်နဲ့လဲ တွေ့နေရပြီး၊ နောက်ကိုဒီထက်ကျမယ်၊ ဒီထက် ကျမယ်ဆိုတဲ့ဥစ္စာ ဘာပြုလို့

၇၂ သာသနာပြုသြဝါဒ တရားတော်များ

သိနိုင်တုန်း၊ သိတယ်လေ သိတယ်၊ ဟို-ဒီကကြာလေအရှိအသေ
 မရှိလေ၊ ကိုယ်တော်တွေကလဲ လူတွေနဲ့ ဆက်ဆံတဲ့နေရာမှာ
 လူတွေလိုသူတို့ကဆက်ဆံတယ်၊ မိတ်ဆွေလိုဆက်ဆံတယ်၊ ဆရာ
 သမားလို ကြည်ညိုစရာ ကောင်းဖို့လို့ မဆက်ဆံဘူး၊ ဒီတော့
 ဒါဒီလို ဆက်ဆံလို့ သာသနာ တိုးတက်နေယင် ဘုန်းကြီးက
 နေသာပါရဲ့၊ ယခုတော့ ကျကျ ကျကျ ကျကျပြီးတော့ လူတွေ
 ကလဲအထင်သေးတယ်၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကလဲ အထင်သေးတယ်၊
 တနိုင်ငံလုံးကလဲအထင်သေးတယ်၊ သွားမယ် ဒီသာသနာသွား
 မယ်၊ မကြာဘူးသွားမယ်၊ ဘုန်းကြီးမြင်နေပါတယ်။

အသွင်အပြင်။ ။ ဒီတော့အပြင်မြင်လို့ ရှိယင် အကျိုးလဲမြင်မှာ
 ပေါ့၊ ဒီလိုနေလိုက်လို့ ရှိယင် သာသနာတော်
 ဘယ်လောက် တိုးတက်ပြီးတော့ နိုင်ငံမှာ သာသနာက ဘယ်
 လောက် ကျေးဇူးပြုမယ် ဆိုတာကိုလဲ မြင်တာပဲ၊ ဒါတွေဟာ
 အနုမာနသိဒ္ဓ၊ အာကပ္ပသိဒ္ဓဆိုတဲ့ ဥစ္စာနဲ့ကြည့်နေတာ၊ ပြီးတခါ
 အာကပ္ပသိဒ္ဓ- အားလုံး အသွင်အပြင်ကို ကြည့်ယင် ဘာဆိုတာ
 သိတယ်၊ ယခုသာသနာရေးနဲ့ စပ်ပြီးတော့ စကားပြောရလို့
 ရှိယင် အာကပ္ပ-ကိုယ်တော်တွေက ခေတ်မီအောင် ဆိုပြီးတော့
 တကတဲ သူတို့ပျက်နှာလေးတွေက သမာဓိမသုံးဘူး၊ ဒါအာကပ္ပ
 ပဲ၊ သမာဓိမသုံးယင် လူတွေမကြည်ညိုဘူး ဆိုတာတော့ သေချာ
 နေပြီ၊ အခုလဲမကြည်ညိုဘူး၊ ဒါလဲဒီအသွင်အပြင်ကို မြင်လို့ ရှိယင်
 ဟိုလိုအကျိုးဖြစ်တော့မှာပဲ၊ ကြည်ညိုမှာ မဟုတ်တော့ပါဘူးလို့
 မြင်တယ်။

အသိဉာဏ်တိုးပွားရေး တရားတော်

ဘာလူမျိုးတွေတုန်း။ ။ တချိန်တုန်းက နိုင်ငံခြားက လူတွေနဲ့ တကွ ရန်ကုန်မှာ ပဲ့လမ်းသဘင် အကြီး အကျယ် ကျင်းပတယ်။ ကျင်းပတော့ ဘုန်းတော်ကြီးတွေကို ဦးပဉ္စင်းတွေကို ဒီသင်္ကန်းအဝတ်ဝါနဲ့ တော်တော်များများ ကြီး ဟိုနားတွေ ဒီနားတွေနဲ့တွေ့တယ်။ တွေ့တော့ စင်မြင့်ပေါ် ကနေပြီးတော့ နိုင်ငံခြားသားတွေက ဒီပြည်တွင်းကလူကို “ဟို အဝတ်ဝါတွေဝတ်နေတဲ့လူတွေက ဘာလူမျိုးတုန်း” လို့ မေး တယ်တဲ့။ သူ့ခမျာလဲ အပြောရ တော်တော် ခက်နေတယ်။ ဒီတော့ “ဒါတွေဘုန်းကြီးလို့ ခေါ်တယ်” စသည် အားဖြင့် သူတတ်သမျှမှတ်သမျှ ဖြန်းသန်းပြီးတော့ မှန်တာရော မှားတာ ရော သူပြောမှာပေါ့လေ။ ဒီတော့ တခါ ဒီအဝတ်နဲ့ဝတ်နေတဲ့ လူတွေက ဟိုနားလဲတွေ ဒီနားလဲတွေ ရန်ကုန်မြို့လျှောက်လည်တဲ့ အခါ “သူတို့ဘယ်နှယ်လုပ်စားသောက်နေကြတုန်း” တဲ့။ ဟင်း- ဒီတော့ ဒီလူကြီးလူကောင်းတွေက လောင်းနေကြ လူနေကြ ပေးနေကြ ကမ်းနေကြကြောင်းကိုဖြေတယ်။

စည်းကမ်းမရှိ။ ။ “ဒီဘုရားတွေက ဒီလောက် အချွန်တွေများ အောင် တည်ထားတဲ့ဘုရားတွေ ဘာလုပ်ရ အောင်တုန်း” မေးတယ်ကိုး။ မြင်ယင်မသိ၊ မသိယင်သူတို့က မေးတယ်။ ဒီက ဒီလိုပဲ ဖြေရတော့တာပဲ။ ဒီတော့က “ဘုန်းကြီး တို့နိုင်ငံက စည်းကမ်းမရှိတာဟာ ဘယ်တော့ကစပြီးတော့ မရှိ တုန်း” လို့ဆိုတော့ ကမ္ဘာ့သင်္ချေ လွန်လေတုန်းကတဲကစပြီးတော့ စည်းကမ်းမရှိတဲ့ နိုင်ငံနဲ့တူတယ်။ ဒါ့ကြောင့်မို့လို့ စည်းကမ်း လုပ်လို့ အလွန်ခက်နေတယ်။

ဗုဒ္ဓစည်းကမ်း။ ။ ဘုန်းကြီးကတော့ ခက်ချင် ခက်ပါစေ၊
 ဒါဗုဒ္ဓရဲ့စည်းကမ်း၊ ဒီလိုဝတ်ရမယ်၊ ဒီလို
 စားရမယ်၊ ဒါဗုဒ္ဓစည်းကမ်း၊ ဗုဒ္ဓစည်းကမ်းမလိုက်လို့ သာသနာ
 ကျလာတာ၊ ဗုဒ္ဓစည်းကမ်းလိုက်လို့ရှိယင် ယခုအထိသာသနာဟာ
 ဦးထိပ်ကနေရမှာ၊ ဒါဗုဒ္ဓစည်းကမ်း၊ ဒီလိုသွားရမယ်၊ ဒီလိုနေရ
 မယ်၊ ဒီလိုတရားကျင့်ရမယ်၊ ဒီလိုဘာဝနာပွားရမယ်၊ မပွားလို့
 ဖြစ်ကိုမဖြစ်ဘူး ဒါဗုဒ္ဓစည်းကမ်း၊ ဒီဗုဒ္ဓစည်းကမ်း ကောင်း
 ကြောင်းကို ကမ္ဘာကကို သိစေရမယ်၊ နိုင်ငံက ဗုဒ္ဓဘာသာကို
 အထင်သေးတဲ့သူတွေကို သိစေရမယ် ဗုဒ္ဓစည်းကမ်း၊ ဒါကြောင့်
 ကောင်းကောင်းနေကြပါ။

အနုမာနအပြင် အာကပ္ပ အသွင်အပြင်ကို ကြည့်ပြီးတော့
 စကားပြောပုံ အသွင်အပြင်ကြည့်တာပါပဲ၊ မျက်နှာကလေးက
 မချိုမချဉ်နဲ့ စကားပြောယင် ငါ့တော့ ညာတော့မှာပဲ၊ ဘယ်
 စကားကို ဘယ်လိုပြောလိုက်ပေမယ်လို့ အသံကဘယ်လို အသံနဲ့
 ဆိုယင် ဒါအမှန်ပြောတဲ့အသံပဲ၊ ဒါအမှားပြောတဲ့ အသံပဲ၊
 အာကပ္ပ၊ အသွင်အပြင်က ကိုယ်အမှုအရာကိုလဲ ကြည့်ရပါတယ်၊
 နှုတ်အမှုအရာကိုလဲ ကြည့်ရပါတယ်။

စာကအလိမ်မာပြု။ ။ ကိုယ်အမှုအရာက ဘုန်းကြီးတို့ စာကလဲ
 အလိမ်မာတွေကိုပြုလွန်းလို့ ပြုလွန်းလို့—
 ဂတေနေဘာ ပလောဘေန္တိ၊ ပေက္ခိတေ နမ္မိတေနစ။
 အထောပိ ဒုန္နိဝဇ္ဇေန၊ မဉ္ဇူနာ ဘဏိတေနစ။

အသိဉာဏ်တိုးပွားရေး တရားတော်

လူတစ်ယောက်က လူတစ်ယောက်ကို ဖြားယောင်းတယ် ဆိုတာ၊ ဆိုပါတော့ အမျိုးသမီးက အမျိုးသားကို ဖြားယောင်း တယ်ဆိုတာ သွားပုံလာပုံကို ကြည့်ပြီးတော့လဲ သိရတယ်တဲ့။ မျက်စိကြည့်ပုံကိုမြင်ယင်လဲ ဒါသူ့စိတ်ဟာ ဘယ်လိုရှိနေတာ ဆိုတာ မှန်းလို့ရတယ်တဲ့။ မျက်လုံးကလေး မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ်နဲ့ နေလိုက်ယင်လဲပဲ ဒါသူ့စိတ် ဘယ်လိုရှိတယ်ဆိုတာ မှန်းလို့ရ တယ်တဲ့။ ဝတ်တဲ့အဝတ်ကိုက မြဲသလိုလိမမြဲသလိုလိ ဒီလိုဝတ် နေပြန်လို့ရှိယင်လဲ သူ့စိတ် ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ သိတယ်တဲ့။ စကားပြောတဲ့အသံက သူ့နုကိုအသံအပြင်ကို တကယ်သာယာ အောင် တကတဲပြုပြင်ပြီးတော့ ပြောနေတဲ့အသံကိုထောက်ယင် သူ့စိတ်ဘယ်လိုရှိဘယ်ဆိုတာ သိရတယ်တဲ့ စာက စာက။

သာဝတ္ထိရာဇဂြိုဟ်
နေ့တိုင်းရောက်

ဘုန်းကြီး ကျေးတောသား ဘာနား
လည်မှာလဲ။ ကျေးတောသား ဘာမှ
နားမလည်ပေမယ်လို့ စာကလေ အသွင်

အပြင်၊ အိမ်တွင်းအိမ်ပြင်၊ ကျောင်းတွင်းကျောင်းပြင်၊ ရွာတွင်း
ရွာပြင်၊ မြို့တွင်းမြို့ပြင်ပါ မကျန် အကုန်လုံးပါနေတာပဲ။ ဒါ့ကြောင့်
တချို့ကပြောဘယ်၊ “ဒီဘုန်းကြီးက ရွာထဲမြို့ထဲလဲ မလည်ပဲနဲ့
စာရေးလိုက်ပြီလားဆိုလင် ရွာထဲမြို့ထဲသူသိနေသလိုပဲ။ ဘယ်နှယ်
ဟာတုန်း” လို့ တချို့ကပြောကြတယ်တဲ့။ ဘုန်းကြီးက ခပ်ရွန်း
ရွန်းပဲ “ဘုန်းကြီးက ဗမာနိုင်ငံက ရွာတွေမြို့တွေ မလည်ပေ
မယ်လို့ ဟို သာဝတ္ထိ၊ ရာဇဂြိုဟ်က ရွာတွေမြို့တွေတော့ နေ့တိုင်း
ရောက်နေတာ” လို့၊ ရှင်ဘုရင် နန်းတော်လဲ ရောက်နေတယ်။

၇၆

သာသနာပြုသြဝါဒ တရားတော်များ

ဝိသာခါ၊ အနာထပိဏ်တို့အိမ်လဲ ရောက်နေတယ် “ဘုန်းကြီးက အဲဒီသာဝတ္ထိ ရာဇဂြိုဟ်က ရွာတွေ မြို့တွေတွေ့ ရောက်နေတာ ဖြစ်လို့မို့ လူလဲအဲဒီလူပဲလို့၊ လူက အဲဒီလောဘဒေါသမောဟနဲ့ လူပဲလို့၊ အဲဒီ ဣဿာ၊ မစ္ဆရိယ၊ မာနနဲ့လူပဲလို့၊ အဲဒီသဒ္ဓါပညာနဲ့ လူတွေပဲလို့၊ ဒီတော့ ဘုန်းကြီးက သိတာပေါ့လို့၊ သာဝတ္ထိက လူတွေက ဘယ်လို၊ ရာဇဂြိုဟ်က မိန်းမတွေကဘယ်လို၊ ဒီတော့ ရန်ကုန်ကလူတွေ ဘယ်လို၊ မန္တလေးက မိန်းမတွေဘယ်လို ဘာထူးသေးလဲလို့။ ။

သာဝတ္ထိနဲ့ရန်ကုန်။ ။ ဒီလောဘ၊ ဒီဒေါသ၊ ဒီမောဟ၊ ဒီမာန၊ ဒီဣဿာ၊ ဒီမစ္ဆရိယ၊ ဒီဘဒ္ဓါ၊ ဒီပညာ၊ ဒီမေတ္တာ၊ ဒီကရုဏာ၊ ဒီမုဒိတာ၊ ဒီတရားတွေပဲ၊ အကောင်းကလဲ ဒီတရား၊ ရာဇဂြိုဟ်ကတရား မကောင်းကလဲ ရာဇဂြိုဟ်ကတရား၊ အကောင်းကလဲ သာဝတ္ထိကတရား၊ မကောင်းကလဲ သာဝတ္ထိက တရား၊ ရန်ကုန်ကောင်းတဲ့ဥစ္စာလဲ သာဝတ္ထိနဲ့ ဘာထူးတုန်း၊ ရန်ကုန်မကောင်းတာလဲ သာဝတ္ထိနဲ့ဘာထူးတုန်း၊ အဲဒီတော့ ဘုန်းကြီးက ရေးနိုင်ပါတယ်၊ သိနိုင်ပါတယ်၊ အကုန်လုံးစာတွေက ကောင်းလွန်းလို့ မှတ်မှတ်ပြီးတော့ ကြည့်လို့ရိယင် တရားထူး မရ သေးတာတမယ်ပဲ၊ အကုန်လုံးစာတွေပါနေတယ်၊ အဲဒါဘာတုန်း အနုမာနသိဒ္ဓ- မှန်းကြည့်လို့လဲသိတယ်၊ ပစ္စက္ခသိဒ္ဓ- လက်တွေ့ အားဖြင့်လဲ သိတယ်။ အာကပ္ပသိဒ္ဓ- သူတို့ရဲ့ ကိုယ်အမူရာကို ကြည့်သောအားဖြင့်လဲ သိနိုင်ပါတယ်။

အသိဉာဏ်တိုးပွားရေး တရားတော်

လိမ်လေအပြစ်ကြီးလေ။ ။ဒါ ကြောင့် ကျောင်းသံဃာတွေ
 ငါ့မလိမ်နဲ့၊ တစုံတခုမေးယင်မလိမ်နဲ့
 မှန်ဟာပြော၊ အပြစ်ကြီးကြီးမပေးဘူး နောက်မလုပ်နဲ့၊ သူတို့က
 မှန်တာမပြောချင်ဘူး၊ လိမ်လေ အပြစ်ကြီးလေ၊ မင်းတို့တော့
 လိမ်လေအပြစ်ကြီးလေပဲ၊ လိမ်ပြစ်ကကြီးတာ နဂိုလုပ်တဲ့အပြစ်က
 ဒီလောက်မကြီးဘူး၊ မကြီးတောင်မလုပ်နဲ့၊ နဲ့နဲ့ပါးပါး ဒဏ်ပေး
 ယင်ဖြစ်တယ်၊ လိမ်တဲ့ဥစ္စာက နောက်ကို တသက်လုံး ယုံစရာမရှိ
 ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ မှန်မှန်ပြောကြ၊ ဒါဘာဖြစ်သလဲ ဘုန်းကြီးတို့မှာ
 ခုနက သိဒ္ဓတေ့က အကုန်လုံးပါနေတယ်။

သိဒ္ဓသုံးမျိုး။ ။ဒါကြောင့်မို့လို့ ဘုန်းကြီးရော အားလုံး
 ပညာရှိတွေရော ခေတ်ပညာရှိတွေရော၊ ကိစ္စ
 တခုကိုသိဖို့ရန် အနုမာနသိဒ္ဓနှင့်မှန်းကြည့်ပါ၊ ပစ္စက္ခသိဒ္ဓနှင့် လက်
 တွေ့ဖြစ်ပုံကိုလဲ ကြည့်ပါ၊ အာကပ္ပသိဒ္ဓ- သူ့လိုရဲ့ အမူအရာ
 ကိုယ်အမူအရာ နှုတ်အမူအရာနဲ့လဲ ဘာကိုပြောလိုတယ် ဆိုလိုတယ်
 ဆိုတာကို သိပါ၊ ပါးစပ်ကဘယ်လောက်ပဲပြောပြော၊ သတင်း
 စကားဘယ်လောက်ပဲပါပါ၊ အတွင်းစိတ်ဟာ ဘယ်လိုနေတယ်ဆို
 တာကိုသိပါတယ်၊ ဘယ်သူ့ ကိုသိတုန်း၊ အချင်းချင်းစကား ပြော
 တော့လဲသိတယ်၊ မိတ်ဆွေချင်း စကားပြောတော့လဲ သိတယ်၊
 ဆရာဒကာ စကားပြောတော့လဲသိတယ်၊ နိုင်ငံရေးသမားတွေက
 ပါးစပ်ပြောတော့လဲသိတယ်၊ နိုင်ငံရေးသမားတွေက သတင်းစာ
 ထဲ ရေးတော့လဲ သိတယ်၊ ဘာပြုလို့တုန်း ခုနက သိဒ္ဓသုံးမျိုးနဲ့
 သိတယ်။

၇၈ သာသနာပြုသြဝါဒ တရားတော်များ

ဉာဏ်ရှိဖို့လို့။ ။ သိတာ လဲသလား၊ မလဲပါဘူး၊ လဲကိုမလဲ
 နိုင်ဘူး၊ သို့သော် အဲဒီသိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က ဉာဏ်ရှိဖို့
 တော့လိုတယ်၊ သူကမှတ်ဉာဏ်မရှိလို့ရှိယင် အလဲချည်း ဖြစ်ကုန်
 မှာပဲ၊ ပစ္စက္ခသိဒ္ဓလဲအလဲဖြစ်မှာပဲ၊ အာကပ္ပသိဒ္ဓလဲ အလဲဖြစ်မှာပဲ၊
 အနုမာနသိဒ္ဓလဲအလဲဖြစ်မှာပဲ၊ သူကဉာဏ်ရှိဖို့တော့ လိုပါတယ်၊
 ဉာဏ်ကတော့ ဘယ်ကရမှာလဲ၊ ပညာသင်ရမှာပေါ့၊ ယခု
 တက္ကသိုလ်တွေ ဘာတွေအထိ သင်ထားရမှာပေါ့၊ ပိဋကတ်တော်
 ကိုလဲဆုံးသည့်တိုင်အောင် နဲ့နဲ့စပ်စပ်သင်ထားရမှာပေါ့၊ မှတ်စု
 တွေနဲ့စာမေးပွဲသမားတွေက မစွမ်းဘူး၊ မှတ်သာထား၊ မှတ်စု
 လေးတွေနဲ့ အောင်ထားတဲ့ စာမေးပွဲသမားတွေ ဒီထိအောင်
 မစွမ်းဘူး၊ ခေတ်ပညာတတ်နေတဲ့ တက္ကသိုလ် သမားတွေလဲ
 မှတ်စုတွေကမစွမ်းဘူး၊ တကယ်ကို အစအဆုံးသင်ထားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်
 တွေမှစွမ်းတယ်၊ ဒီလိုမှတ်လိုက်ပါ။

ကဲ ဒီတော့ကာ ကနေ့နဲ့နဲ့ကြာသွားပြီ၊ ဒီသိဒ္ဓသုံးမျိုးအပြင်
 သဒ္ဓေယျသိဒ္ဓ-ဆိုတာက နဲ့နဲ့ရှည်သွားမယ်၊ ရှည်ရှည်ပြောရမယ်၊
 အဲဒါကို အကြောင်းသင့်ယင် နောက်တရက်မှာ ဆက်ပြီးတော့
 ပြောကြစို့ရဲ့၊ ဒီထိအောင် သေသေချာချာ မှတ်ထားကြပါ။

ဘုရားယုံကြည်လို့။ ။ မနေ့က ပစ္စက္ခသိဒ္ဓ အနုမာနသိဒ္ဓနဲ့ဆိုင်ရာ
 တော့ အကျယ်ပြောထားတယ်၊ အာကပ္ပ
 သိဒ္ဓလဲ ပြောထားတယ်၊ သဒ္ဓေယျသိဒ္ဓပြောယင်း အနုမာနသိဒ္ဓလဲ
 ထပ်ပြီးတော့ ပြောရဦးမယ်၊ အချိန်ရယင်တော့ သဒ္ဓေယျသိဒ္ဓ
 ဆိုတာ ပရလောက နိဗ္ဗာန်ရှိတယ်၊ ဒါက မိမိတို့ပစ္စက္ခနည်း

အသိဉာဏ်တိုးပွားရေး တရားတော်

အားဖြင့် မသိနိုင်ဘူး၊ ဒါက အနုမာနက နဲ့ ဉာဏ်ရှိလာယင်တော့ နဲ့ မှန်းလို့ရတယ်။ ဒီလို မမှန်းနိုင်တဲ့ အခြေ အနု မှာတော့ သဒ္ဓေယျသိဒ္ဓ-ဘုရားဟောလို့ပဲ (ဒါက မမှန်းနိုင်သေးခင် မမှန်းနိုင်သေးခင်) ဘုရားဟောလို့ ပရလောက-နောက်ဘဝ ရှိကြောင်း သိရတာပဲ။ ကိုယ်တိုင်တော့ မမြင်ဘူး၊ ဘုရားဟောတော်မူလို့ ဘုရားယုံကြည်လို့၊ ဒါပြီးသွားတာပဲ။ ငရဲရှိတယ် မရှိဘူး၊ ရှိတယ် လို့ဆိုတာ ဘုရားယုံကြည်လို့ကို လက်ခံထားတယ်။ နိဗ္ဗာန်ရှိတယ် မရှိဘူး၊ နိဗ္ဗာန်ရှိတယ်ဆိုတာ ဘုရားယုံကြည်လို့ လက်ခံထားတယ်။ ကိုယ်ကမသိနိုင်ပါဘူး၊ မှန်းလို့မရသေးပါဘူး၊ ဉာဏ်နုတုန်းမှာ ဉာဏ်နုတုန်းမှာ ဒီတော့ တချက်လိုက်စရာရှိတယ်။

အတည်ပြုထား။ ။ ပရလောကရှိတယ်။ နောက်ဘဝ- နောက်ဘဝ၊ သေပြီး ရောက်ရမည့် နောက်ဘဝ၊ ယခုဒီလူ့ပြည်က ပြောလို့ရှိယင်လဲ နတ်ပြည်တို့ ဗြဟ္မာ့ပြည်တို့ ငရဲတို့ ပြိတ္တာတို့ ဒါတွေ မမြင်နိုင်တာတွေပဲ။ ဒါတွေကိုလဲ ဘုရားယုံကြည်လို့မို့ ရှိတယ်လို့ အတည်ပြုထားတယ်။ ဘုန်းကြီးတို့ အတည်ပြုထားတယ်။ ဘုရားယုံကြည်လို့ အတည်ပြုထားတော့ ကိစ္စပြီးသွားတာပဲ။ ဒါ သဒ္ဓေယျသိဒ္ဓပဲ။ ကောင်းပြီ ဒီဟာက ဘုရားယုံကြည်လို့၊ ယုံတာကတော့ ထားပါတော့လေ။ ကိုယ့် ကိုးကွယ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က ပြောယင်ယုံဘမ်းပဲကိုး၊ မရှိဘူးဆိုတာလဲ မရှိဘူးပြောတဲ့ ဘုရားက (ဘုရား အခေါ်ခံက) ပြောတာကို သူတို့လဲယုံတာပဲ။

တဆင့်တက်စရာ။ ။ မြတ်စွာဘုရား လက်ထက်တော် တုန်းက တံတ္ထိဆရာကြီးတွေ ဘုရားအရင်ဖြစ်နေကြ တယ်။ အဲဒီထဲမှာ တချို့ဆရာကြီးတွေက ဥစ္ဆေဒဝါဒ၊ ဒီဘဝ ပြီးယင်ပြီးတာပဲ။ နောက်ပရလောကဆိုတာမရှိပါဘူး။ ဒါသူ့ အစိတ်အပိုင်းက ယုံနေတာပဲ။ သဒ္ဓေယျသိဒ္ဓါ၊ ဒါကိုရှေ့ဆက် မစဉ်းစားတော့ဘူး။ မိမိတို့ကိုးကွယ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့စကားကိုယုံပြီး တော့ ဒါအတည်ပြုလိုက်တာပဲ။ ဒီတော့ ဒါက ယုံတာ မယုံ တာနဲ့ပဲ ကိစ္စပြီးတယ်လို့ဆိုတော့ သိပ်မစဉ်းစားသူ အတွက် ပြီးသွားပေမယ့် စဉ်းစားတဲ့ သူတွေအတွက်က တဆင့်တက်စရာ ရှိပြန်တယ်။

ယုံတာ မယုံတာတော့ ထားပေါ့လေ။ တကယ်ရှိ မရှိဒါက အရေးကြီးပြန်တယ်ကိုး။ ဒါဉာဏ်ရှိတဲ့သူကတော့ တဆင့်တက်ရ တယ်။ မတက်လို့ ရှိယင် ဉာဏ်ကညံ့လွန်းလို့ မတက်တာ။ ယုံပြီးတဲ့ နောက် တဆင့်တက်ရတယ်။ ဒီတော့ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာက တဆင့်တက် ပေမယ့် ဉာဏ်ကသိမြင်နိုင်တဲ့ ဒီဗ္ဗစက္ခုဉာဏ်မျိုးကမရှိ၊ ရှေးဖြစ် ဟောင်းကိုအောက်မေ့နိုင်တဲ့ ဇာတိဿရဉာဏ်မျိုးကမရှိ၊ မရှိတော့ ကာ ပုံပြီးတော့ယုံလိုက်ရတာကလဲ တော်တော်ပဲ စိတ်မချစရာ ရှိတယ်။

မလဲ့လမ်းလိုက်။ ။ ဒီတော့ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာက “မလဲ့တဲ့ လမ်းကို လိုက်ပါ” တဲ့ သိပ်ကောင်းတာ၊ သိပ်ကောင်း တာ။ “ကိုယ်မပိုင်လို့ ရှိယင် မလဲ့တဲ့လမ်းကိုလိုက်ပါ” တဲ့။ ဒီတော့ မလဲ့တဲ့လမ်းကို ဘယ်လိုလိုက်မလဲ။ နဲ့နဲ့လမ်းလဲ့သွားယင် အယုံ

အသိဉာဏ်တိုးပွားရေး တရားတော်

ကလဲ အယုံမှားကြီး ယုံထားတယ်။ မိမိတို့ယုံသာ ယုံနေတယ်။ မဟုတ်ဘူး။ အလုံကြီးလို့ ဆိုယင် သိပ်ပြီးတော့ကို ဒုက္ခများသွား လိမ့်မယ်။ ဒါဟာ ကိုးကွယ်ထားတဲ့ ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ စကားပဲ ဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်ကလဲ ပိုင်အောင် မလိုက်နိုင်တဲ့ အနေမှာ အယုံနဲ့ အပြီးသတ် ရတယ်လို့ ဆိုတဲ့အခါ မလုံနိုင်တဲ့ လမ်းကိုလိုက်ပါး တယ်အားရစရာ ကျေနပ်စရာ ကောင်းတယ်။

အပဏ္ဏကဇာတ်တော်

ခေါင်းဆောင်နှစ်ယောက်။ ။ ဒီဟာနဲ့ စပ်ပြီးတော့ဇာတ်တော် မှာ အပဏ္ဏက ဇာတ်လို့ပထမဆုံး ဇာတ်တော်ရှိပါတယ်။ ဒါမလုံနိုင်တဲ့ လမ်းကိုလိုက်ပါဆိုတဲ့ တရား တော်အရဖြစ်တယ်။ အဲဒီဇာတ်တော်မှာ၊ ရှေးတုန်းက ရွာကြီး တရွာမှာ အိမ်ခြေတစ်ထောင်ရှိတယ်။ အိမ်ရှင်တစ်ထောင်လဲ ရှိရ မှာပေါ့။ အဲဒီ အိမ်ရှင် တစ်ထောင်ကို ခေါင်းဆောင် နေတဲ့ ခေါင်းဆောင်ကလဲ နှစ်ယောက်ရှိတယ်။ တစ်ယောက်က တဝက် ငါးရာကို ခေါင်းဆောင်တယ်။ တစ်ယောက်က အခြားတဝက် ငါးရာကို ခေါင်းဆောင်တယ်။ ဒီခေါင်းဆောင် နှစ်ယောက် ခေါင်းဆောင်တဲ့ ငါးရာ ဘာအလုပ် လုပ်ကြတုန်း ဆိုတော့ ရှေးခေတ် ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေး လုပ်ကြတယ်။

ကူးသန်း ရောင်းဝယ်။ ။ ကူးသန်း ရောင်းဝယ်ရေး ဆိုတဲ့ ဥစ္စာဟာ ဒီကနေ နီးနီးကလေး ရောင်းဝယ်လို့ ဘယ်လောက်မှ အကျိုးမရှိဘူး။ ဟိုခေတ်တုန်းက ဆိုတော့ သဲကန္တာရကြီးတွေများဖြစ်ကျော်ပြီး အရောင်းအဝယ်

၈၂ သာသနာပြုဩဝါဒ တရားတော်များ

လုပ်နိုင်လို့ ရှိယင် တခေါက်ဆိုတခေါက် ပြောရလောက်အောင် အမြတ်အစွန်းရကြတယ်။ သဲကန္တာရကြီးကို ဖြတ်ကျော်ဖို့ရန် ကလဲ ဘေးရန်အန္တရာယ်ကများလိုက်တာ။ အဲဒီဘေးရန်အန္တရာယ် များများကြီးကို ဖြတ်ကျော်ပြီးတော့ အလုပ်လုပ်နိုင်မှလဲ အမြတ် အစွန်းကောင်းကောင်းရတယ်။ ဒီတော့ အဲဒီကုန်သည် တစ် ယောက် ငါးရာခေါင်းဆောင်ပြီးတော့ နေကြတဲ့ ခေါင်းဆောင် နှစ်ဦးက ခရီးထွက်ဖို့အချိန် ကုန်ရောင်းထွက်ဖို့ အချိန်တော်တဲ့ အခါ တိုင်ပင်တယ်။

တိုင်ပင်။ ။ “ကျုပ်တို့သွားဖို့ အချိန်ကျနေပြီ။ ခင်ဗျားတို့ အဖွဲ့က အရင်သွားမယ်လား၊ ကျုပ်တို့အဖွဲ့က အရင်သွားရမယ်လား၊ ဒီတစ်ထောင်လုံး စုသွားလို့ တော့ အစာ ရေစာ လမ်းမှာ အခက်အခဲရှိလိမ့်မယ်၊ လမ်းမှာ အစာရေစာက ကျုပ်တို့ ငါးရာလောက်ကိုပဲ မနဲထိန်းပြီးတော့ သွားရမှာ၊ လမ်းမှာ ရေတိုမြက်တို နွားစားဖို့မြက်တို၊ လူသောက်ဖို့ နွား သောက်ဖို့ ရေတို အဲဒါတစ်ထောင်လုံးသွားယင် မလောက် ပါဘူး၊ ဒါ့ကြောင့်မို့လို့ ခွဲပြီးတော့ သွားကြရအောင်”လို့ တိုင်ပင်တယ်။

တစ်ယောက်တုတ်ကိန်း။ ။ ဒီတော့ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက် က “ကျုပ်တို့အဖွဲ့က အရင် သွား မယ်” သူကလဲဉာဏ်နဲ့သူ့ အမြော်အမြင်နဲ့ “ဒီအဖွဲ့ငါးရာက အရင် သွားလို့ ရှိယင် လမ်းမှာ ယခုအနေပေါက်နေတဲ့ မြက်ကလေး တွေကို ဒီနွားတွေစားသွားရမယ်၊ လမ်းမှာရှိနေတဲ့ ရေတွေကို

အသိဉာဏ်တိုးပွားရေး တရားတော်

ဒိန္နားတွေတိုက် ဒို့သောက် လုံလုံလောက်လောက် သွားရလိမ့်မယ်၊ ပြီးတော့ ရောက်တဲ့နေရာကျတော့ ဒို့ကအရင်ဆုံးရောက်နေတာဖြစ်တော့ သူတို့မဝယ်မနေနိုင်ဘူး၊ ဒို့ကြိုက်ဈေးဖြတ်ပြီးတော့ ရောင်းရမှာဖြစ်တော့ ဒို့အင်မာန်အကျိုးရှိလိမ့်မယ်” လို့ တွက်တယ်။ သူ့ တွက်ကိန်းကိုပဲ ယခုပရိသတ် စဉ်းစားကြည့်ပါ။ “ဟာ- ဟုတ်သားပဲ- ဒါဒီကိစ္စမှန်တယ်” ဒီလိုတွက်ရမှာပေါ့။

နောက်တစ်ယောက်။ ။ ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်ကလဲ တွက် တွက်ကိန်း တယ် “ကောင်းပြီ ခင်ဗျားတို့ အရင် သွားနှင့် ကျုပ်လို့နောက်ကမှ လိုက်ခဲ့မယ်” ၊ နောက်ဆိုတဲ့ဥစ္စာ အတော်ကြာမှ (၁၅) ရက်တို့ တလတို့ ဒီလိုကြာမှ နောက်တသုတ်ကလိုက်ရမှာကိုး၊ အဲဒီတော့ နောက်ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်ကလဲ တွက်တယ်။ “သူတို့အရင်သွားပါစေ၊ ယခုပေါက်နေလို့ တော်တော်တောင် ကြမ်းကောင်း ကြမ်းနေရော့မယ်၊ အဲဒီမြက်တွေကိုသူတို့နှားတွေ စားပလေစေ၊ နောက်တော့ ထပ်ပြီးတော့ ပေါက်လာတဲ့ မြက်ညှန်ကလေးတွေကို ဒိန္နားတွေစားရမှာပေါ့”

ရေရှိ မရှိ။ ။ ဒီတွက်ကိန်းချင်းက တွက်ကိန်းချင်းက “ဒိန္နားတွေ မြက်နုကလေးတွေ စားရမှာပေါ့” ၊ ရေဆိုတဲ့ ဥစ္စာရှိချင်မှလဲရှိမယ်၊ မရှိယင် အရင်သွားတဲ့သူတွေ ခက်ခက်ခဲခဲ ရှာရမယ်၊ ရှာပြီးလို့ တောစခန်းထဲမှာ တွေ့ပြီဆိုယင် သစ်ပင် မြင့်မြင့်ပေါ်မှာတက်ပြီးတော့ ထန်းရွက်တို့ဘာတို့ချည် ထားရတယ်။ “ဒီပတ်ပတ်လည်မှာ ရေရှိတယ်၊ ရေတွင်းရှိတယ်၊ ရေကန်

၈၄ သာသနာပြုသြဝါဒ တရားတော်များ

ရိုတယ်” ဆိုတဲ့ အထိမ်းအမှတ်နဲ့ ဆစ်ဘင်မြင့်မြင့်ပေါ်မှာ တက်ပြီး တော့ ထမ်းရွက်စသည် ချည်ထားရတယ်။ ဒီတော့ကာ နောက် ခေါင်းဆောင်က “အကယ်၍ ရေရှိယင်လဲ သူတို့သောက်သွား ပေါ့၊ ဒီလို နောက်ဆက်သွယ်ပြီး တွေ့ရမှာပေါ့၊ အကယ်၍ ရေမရှိ ဘူးဆိုယင် သူတို့ရှာသွားတဲ့ နေရာကရေတွေကို ဒီကလိုက်ပြီး တော့ဆက်ပြီးတော့သုံးနိုင်တာပေါ့”။ သူ့နည်းနဲ့သူနဲ့တက်ကိန်း ချင်းက ကိုယ့်နည်းနဲ့ကိုယ်ကောင်းတယ်။

ညာတာမျှတ။ ။ ပြီးတော့ အရင်ရောက်ပြီးတော့ ကုန်တွေကို ဈေးဖြတ်ရတယ်ဆိုတဲ့ ဥစ္စာဟာ သူတပါးကို နှိပ်စက်ရာရောက်တယ်။ အမြတ်တွေ သိပ်တင်လိုက်လို့ ရှိယင်။ ဒီတော့ ဒီကနောက်မှလိုက်ရတာဖြစ်တော့ ပေါက်ဈေး ရှိပြီး သားဖြစ်လို့ သူတို့အရောင်းအဝယ် ပေါက်ဈေးရှိလိမ့်မယ်။ အဲဒီ ပေါက်ဈေးရောင်းရတော့ ဒီမှာ ဘာမှသူတပါးကို နှိပ်စက်ရာ မရောက်ဘူး။ စိတ် အင်မတန် ရှင်းတယ်။ တွက်ပုံချင်းကိုက၊ နောက်လူက တော်တော်ကလေး ညာညာတာတာ မျှမျှတတ ရှိတယ်။ ပထမလူကတော့ အဲဒီမျှတမှုဟာ နဲ့နဲ့ နဲ့သွားတယ်။ အဲဒီ ခေါင်းဆောင် နှစ်ယောက်ချင်း စိတ်ထား တယ်ကွာ ခြားတယ်။

သဲကန္တာရ မရောက်ခင်။ ။ ဒီလိုနဲ့ ဆုံးဖြတ်ပြီးကြတော့ ပထမ ခေါင်းဆောင်ရဲ့အဖွဲ့ လှည်းပေါင်း ငါးရာက ကုန်တွေတင်၊ ဟိုမှာရောင်းလို့ကောင်းမယ်ကုန်များကို တင်ပြီးတော့ ဒီလိုနဲ့ လှည်းငါးရာနဲ့ထွက်ကြစေ၊ သဲကန္တာရ

အသိဉာဏ်တိုးပွားရေး တရားတော်

မရောက်ခင်တော့ ချောင်ချောင်လည်လည်ပါပဲ။ လှည်းတွေသိပ်
 မလေးလှပါဘူး။ ဒီနားမှာရေရှိတယ်။ ဒီကရေသောက်။ နွား
 တိုက်ဖို့ ဟိုဖက်ဆီကျတော့ ရေရှိတတ်တယ်။ ဆန်တို့ဘာတို့လဲပဲ
 ထင်းတို့လဲပဲ ဟိုကျတော့ ဘယ်ရွာရောက်လိမ့်မယ်။ ဘယ်ရွာကျ
 တော့ ထင်းလဲရနိုင်တယ်။ ဆန်လဲရနိုင်တယ်။ ဟင်းချက်စရာတို့
 ဘာတို့ ရနိုင်တယ်ဆိုပြီးတော့လှည်းပေါ်မှာ ဘာမှအပိုမတင်ဘူး။
 နွားပင်ပန်းမှာစိုးလို့ လှည်းလေးမှာစိုးလို့ဆိုပြီး အပိုမတင်ဘူး။

သဲကန္တာရဖြတ်။ ။ ဒီလိုနဲ့သွားလိုက်တာ သဲကန္တာရဝင်ရတော့
 မယ်။ သဲကန္တာရ ဖြတ်ရတော့မယ်ဆိုတော့
 အရင်တုန်းကလို လှည်းပေါ်လို့ မရဘူး။ သဲကန္တာရဘယ်နှစ်ရက်
 ဖြတ်ရမှာ၊ လမ်းဘယ်နှစ်ညအိပ်ရမှာ၊ အဲဒီတော့ ရေဘယ်
 လောက်ပါမှဖြစ်မယ်။ နွားသောက်ဖို့ရေ၊ လူသောက်ဖို့ရေ၊ တခါ
 ထမင်းချက်ဖို့ရန် ဆန်၊ ထင်း၊ ဘယ်လောက်ပါမှဖြစ်မယ်။ ဒါကို
 ချိန်ပြီးတော့လှည်းပေါ်မှာမတင်ချင်ပေမယ့်လို့ နွားတွေကို လေး
 မှာစိုးပေမယ့် တင်ကြရတယ်။ သဲကန္တာရဝင်ကြရမယ်ဆိုတော့တင်
 ကြရတယ်။ ဒါနဲ့ တင်ပြီးတော့သွားတယ်။ တရွေရွေသွားမယ်လို့
 ညမှ ခရီးထွက်နိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် ခေါင်းဆောင်လိုတယ်ဆိုတာ
 ညခရီးထွက်တော့ လတွေကြယ်တွေရဲ့ အနေအထားကို ကြည့်ပြီး
 တော့ “ဒို့ သွားမှာ ဘယ်အရပ်၊ ကြယ်တွေကြည့်ပြီးတော့ လ ကို
 ကြည့်ပြီးတော့ အဲသလိုအသိဉာဏ်နဲ့ သွားရတာ၊ ဒါလေးမှား
 လိုက်လို့ရိယင် သေကုန်ကြမှာ ဒီတော့ ခေါင်းဆောင်ရဲ့ တာဝန်
 ကတော်တော်ကြီးတယ်။ ဒါနဲ့ညခရီးထွက်ကြရော။

တစခန်းရောက်။ ။ နောက် တစခန်း ရောက်ပြီ ဆိုလို့ရှိယင်
 တစခန်းဆိုတာလဲ ကိုယ့်ဟာကိုယ် တစခန်း
 ကြတာပေါ့၊ နေလဲထွက်လာတော့မယ်ဆိုယင် အကုန်လုံးလှည်း
 တွေချွတ်ပြီးတော့ လှည်းဝိုင်းကြီး လုပ်ကြတယ်၊ အရိပ်ရအောင်၊
 နွားတွေလဲပဲ ဒီအရိပ်အောက်မှာနေ၊ လူတွေလဲ ကပ်ကပ်သပ်သပ်
 ဒီအရိပ်အောက်မှာနေ၊ ချက်ပြုတ် စောစောကလေး ချက်ကြ
 ပြုတ်ကြတယ်၊ နေထွက်လာတယ်ဆိုယင် ဘယ်နှယ်မှ မလုပ်နိုင်
 တော့ဘူး၊ အင်မတန် သဲကန္တာရက ပူတာဖြစ်တော့ နွားရော
 လူရော ဒုက္ခဖြစ်တယ်၊ ဒါ့ကြောင့် အရိပ်အဝိုင်းကလေးတွေ
 ရအောင် စောစောက လှည်းငါးရာနဲ့ လုပ်ထား ကြရတယ်၊
 ချက်ပြုတ်စားရတယ် စောစောပြီးအောင်၊ အဲဒါတနေ့လုံး နွား
 တွေလဲအိပ်၊ ရေပါတိုက်၊ နွားစာကျွေး၊ လူတွေလဲပဲစားသောက်
 ပြီးတော့ အိပ်ကြတယ်၊ တနေ့လုံးဒီလှည်းဝိုင်းအောက်မှာ။

လှည်းကလေးတစီး။ ။ ဒီလိုနဲ့ တရက် နှစ်ရက် သုံးရက်ဟိုဖက်
 ဖြတ်ကျော်ဖို့ နီးလာပြီ၊ ဖြတ်ကျော်ဖို့
 နီးလာတဲ့ စခန်းလောက်ရောက်တော့ ဒီက ညသွားတယ်ဆိုယင်ပဲ
 လှည်းကလေးတစီး ရှေ့ကလာတယ်၊ လဲလဲသာချင်သာမယ်ပေါ့၊
 ဒါမှမဟုတ် စခန်းချတုန်းမှာ ဟိုလှည်းကလေး ရောက်လာတယ်၊
 လှည်းဘီးတွေများ ရေစိုလို့၊ ရွံ့တွေများလူးလို့၊ လှည်းပေါ်
 ပါလာတဲ့ လူတယောက်ကလည်း ဆံပင်တွေများစိုလို့၊ အဲဒီတော့
 ဒီက ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနဲ့ “ဟာ-ဆရာဟိုမှာ ရေတွေ ဘာတွေ
 ပေါ့ပါသလား” “ဟာရေသိပ်ပေါ့နေတယ်ဗျာ၊ မိုးကြီးရွာထား

အသိဉာဏ်တိုးပွားရေး တရားတော်

လိုက်တာ၊ ဒီစခန်းက ခင်ဗျားတို့ ဟိုတထောက်လောက်ရောက်
 ယင် ရေတွေပေါ်ပါပြီ၊ မိုးရွာထားလို့။” ဒါနဲ့ဝမ်းသာအားရနဲ့
 နွားတွေက လေးတယ်ကိုး၊ လှည်းအတွက်ကြောင့် နွားတွေမှာ
 ပင်ပန်းတယ်၊ ဟိုကျတော့ ရေတွေရပြီ၊ လူတွေဘာတွေစားစရာ
 တွေလည်း ဖြစ်နိုင်ပြီနဲ့ပြောတော့ ရေတွေကို သွန်လိုက်ကြရော၊
 ခေါင်းဆောင်ရဲ့သဘောလဲပါတယ် ရေတွေသွန်လိုက်ကြရော။

ရေမရှိ။ ။ နောက်တော့ အချိန်ကျတော့ ဒီလိုပဲ ညခရီးထွက်
 ကြတယ်၊ ဟိုမိုးလင်းတဲ့ အချိန်ကျတော့ ဟိုမှာ စခန်း
 နားမယ့်နေရာမှာ ဘယ်မှရေမရှိဘူး၊ ဒီ သဲကန္တာရ အတိုင်းပဲ
 ရှိတယ်၊ ရေမရှိဘူး၊ ရှေ့လဲသူတို့မသွားနိုင်ကြတော့ဘူး၊ ရှေ့မှာ
 တိုးသွားပြီး ပြန်လို့ ရှိယင်လဲ နေပူခံပြီးတော့ လမ်းမှာနွားတွေ
 မသွားနိုင်ပဲနဲ့ လူတွေလဲ အပူမိပြီးတော့ သေကြမှာ ရှေ့လဲတိုး
 မသွားနိုင်ဘူး၊ ဒီတင်ပဲလှည်းတွေချွတ်ပြီးတော့ လှည်းဝိုင်းလုပ်ပြီး
 တော့ နေကြတယ်၊ အရိပ်လုပ်ပေမယ်လို့ ထမင်းချက်စရာ
 ရေမရှိဘူး၊ တလမ်းလုံးမောင်းလာရတဲ့ နွားတွေမှာလဲပဲ သောက်
 စရာရေမရှိဘူး၊ ထမင်းချက်စရာ ရေမရှိဘူး၊ ဘာတတ်နိုင်ကြ
 သေးတုန်း၊ ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး၊ တခါထဲ လှည်းအောက်မှာ
 ခေလို့ နွားတွေလဲပဲ နုန်းလို့ဖြစ်နေကြတယ်။

ဘီလူးစားခံရ။ ။ အဲဒီလိုအနေမှာပဲ ဘီလူးတွေ ထွက်လာ
 တယ်၊ ဒီစောစောက လှည်းကလေးဆိုတဲ့
 ဥစ္စာ ဒီဘီလူးရဲ့အဖွဲ့ထဲက ဒီလိုရဖို့ ရေတွေသွန်ကြဖို့ ဒီလိုလာတာ၊
 အကယ်၍သာ ရေတွေလဲသောက်ရတယ်၊ နွားတွေလဲရေတိုက်ရ

သာသနာပြုသြဝါဒ တရားတော်များ

တယ်၊ ထမင်းလဲစားရတယ်ဆိုယင် ဒီလူငါးရာပဲ တောင်တောင်
တင်းတင်းလူငါးရာပဲ၊ ဘီလူးငါးရာ လာပါစေ မကြောက်ပါ
ဘူး၊ ဘီလူးလာပါစေ၊ ဒါ့ကြောင့်လဲစုပြီးသွားကြတာ၊ ငါးရာ
လာပါစေ မကြောက်ဘူး၊ ဒီကလဲ အဆင်သင့် လက်နက်နဲ့၊
ယခုတော့အကုန်လုံးနုန်းပြီးတော့ တကထဲနုန်းနေကြတော့ ဟိုက
ဘီလူးတွေကို ဘယ်နှယ်မှမခုခံနိုင်တော့ဘူး၊ အကုန်လုံး သူတို့ရဲ့
စားဖတ် ဝါးဖတ် ဖြစ်ပြီးတော့ တဖြည်းဖြည်း သူတို့စားတာနဲ့
လူတွေလဲကုန်တာပဲ၊ နွားတွေလဲကုန်တာပဲ၊ အရိုးပဲ ကျန်တော့
တာပဲ၊ ပြီးကြရော ဒီပဌမအသုတ်က။

နောက်တသုတ်။ ။ နောက်ရက် ထုံးစုံအတိုင်း ဆိုင်းပြီးတော့
နောက်တသုတ် ထွက်လာတယ်၊ ဒီလိုပဲ
သဲကန္တာရနားရောက်တော့ ဆန်တွေတင်ရတယ်၊ ထင်းတွေတင်
ရတယ်၊ ဒီသဲကန္တာရကိုဖြတ်ကျော်နိုင်လောက်တဲ့အထိ သူတို့သွား
နေကျမို့လို့ ဒီလိုပဲလာခဲ့တယ်၊ တည၊ တည၊ တညနဲ့ ဒီလိုနဲ့လာခဲ့
တယ်၊ ခုနကစခန်းရောက်တော့ ခုနကလို လှည်းကလေးတွေနဲ့
တွေ့ပြန်ရော တွေ့တော့ ဝမ်းသာအားရနဲ့ နောက်လိုက်တွေက
မေးတယ်၊ မေးတော့ ဟိုမှာရေတွေပေါ်တယ်လို့ ခုနကအတိုင်း
ပြောတယ်၊ အားတက်စရာကြီး။

ရေမသွန်။ ။ ဒါနဲ့ ဆရာကြီး မျက်နှာကြည့်ပြီးတော့ ခေါင်း
ဆောင်ကြီးမျက်နှာကြည့်ပြီးတော့ “လှည်းလေး
တယ်၊ ရေတွေ သွန်လိုက်ကြစို့လား” ကိုး၊ ဆရာကြီးကတော့
သမာဓိနဲ့ သိဟန်တူတယ်၊ စိတ်ထဲက ဝေဖန်နေဟန် တူတယ်၊

အသိဉာဏ်တိုးပွားရေး တရားတော်

“သွန်ခဲကြစို့လား” ဆိုတော့ ဆရာကြီးက “ဟေ့ မသွန်ရဘူး” ၊ ဒီတင် နောက်လိုက်တွေက တကယ်မကြိုက်ဖူး၊ ဆရာကြီးတကယ် ခေါင်းမာကိုး၊ ဟိုလူက တကတဲဆံပင်တွေစို့လို့၊ လှည်းတွေမှာ လဲ ရှံတွေကပ်လို့၊ ဟိုကျရေတွေမယ့်ဥစ္စာ၊ တိတ်တိတ် တိတ်တိတ် နှုတ်ကမပြောဘူး။

မင်းတို့ယုံသလား။ ။ “ဟိုမှာ ရေမယ်လို့ ဆိုတဲ့ဥစ္စာ မင်းတို့ ယုံသလား” လို့ ဆရာကြီးက ပြောတယ်။ ဒီလိုပြောတာတယ်မကြိုက်ကိုး၊ ဘုန်းကြီးက တယ်ကြိုက်တယ်။ “မိုးရွာထားတယ်လို့သတိပြောတာ မင်းတို့ယုံသလား၊ မိုးရွာလို့ ရှိယင် မိုးချုန်းသံဘယ်နှစ်တိုင်ကြားရတယ်၊ ဒီလိုအထိန်းအမှတ် ရှိတယ်၊ လျှပ်လက်တာ ဘယ်နှစ်တိုင် လောက်က မြင်ရတယ်၊ မင်းတို့မြင်ကြသလား၊ လျှပ်လက်တာ မိုးခြိမ်းသံ ကြားရသလား၊ မင်းတို့ နဲ့နဲစဉ်းစားပြီ နောက်လူတွေက စဉ်းစား နေမယ်လို့ အယူသည်းတဲ့သူတွေက “အို...ဗမာပြောတဲ့ စကားပုံအတိုင်း ဆင်ပြောင်ကြီးတွေမှတော့ ဆင်ခြေရာ ခံနေဖို့ မလိုပါဘူး” ဒီလို အဓိပ္ပာယ်မျိုးနဲ့မကျေနပ်ဖူး တချို့က။

အရိုးတွေတွေ။ ။ တချို့ကလဲ စဉ်းစားတယ် “ဟုတ်တယ်ဟေ့ လျှပ်လက်တာတော့မမြင်ရဘူး၊ မိုးခြိမ်းသံလဲ မကြားရဘူး၊ ခုနကလူကတော့ ပြောတော့ ပြောသွား တာပဲ၊ ဒါဒီကတော့မမြင်ရဘူး” ၊ “ဟေ့....မင်းတို့ ရေမသွန် ရဘူး” ဆရာကြီးကအာဏာနဲ့ပြောတယ်၊ သိပ်တော့လဲ မကျေနပ်ဘူး၊ ခေတ်အားလျော်စွာ အာဏာကိုလွန်ဆန်တဲ့ခေတ်ကလဲ

မဟုတ်တော့ ဒီလိုနဲ့ပဲ မကျေမနပ်နဲ့ နောက်တကြိမ်ခရီးဆက်ပြီး တော့ခရီးထွက်ကြရော ခရီးထွက်လို့ တညလွန်တော့ စခန်းချမှဲ နေရာရောက်တော့ ခုနက အရိုးတွေ့တော့ပြီ၊ လှည်းတွေ့တော့ပြီ၊ နွားရိုးတွေ့ လူရိုးတွေ့တော့ပြီ “ကဲ—ဟေ့ကောင်တွေ ကြည့်ကြ စမ်း၊ ဟောဒါဒီရွာကလှည်းတွေပါလား၊ ပြီးပြီ ပြီးပြီ၊ ဒီရွာသား တွေ ဒုက္ခဖြစ်ကြပြီ” သနားတယ်ကိုး၊ ခေါင်းဆောင်ကြီးက “မင်းတို့လမ်း တွေတဲ့အကောင်ဟာ ဘီလူးက၊ အဲဒီဘီလူးရဲ့ အဖွဲ့ က စားလို့ ဒီရွာသားတွေကုန်ပေါ့”

ကျေးဇူးတင်။ ။ အဲဒီတော့မှ ခေါင်းဆောင်ကြီးကို ကျေးဇူး တင်လိုက်တာလေ “အံ့မယ်ကံကောင်းလို့၊ ဒီ ရေတွေသာ သွန်ခဲလို့ရှိယင် ဒီနားမှာ ချက်မစားနိုင်ဘူး၊ ကံ ကောင်းလို့ ကံကောင်းလို့”နဲ့ အဲဒီကျတော့မှ ခေါင်းဆောင် ကြီးကို တကတဲ ရှိခိုးချင်လောက်အောင် ကျေးဇူးတင်လို့နေ ကြတယ်။

ဒီမှာမှတ်ချက်။ ။ ဒီဟာ ပုဒ္ဒမြတ်စွာရဲ့တရားတော်က ဒီမှာ မှတ်ချက်ပဲ၊ ဟိုတုန်းက ရေတွေသွန်မယ် လုပ်တုန်းက၊ ပြီးတော့ ပဌမ အဖွဲ့ရေတွေသွန်ကြတုန်းက ထောက်ကြည့်လို့ရှိယင် မလဲတမ်းလိုက်ရမယ်၊ ပဌမအဖွဲ့ မှားသွားတယ်၊ အကယ်၍ လာတဲ့သူပြောသလို ဟိုမှာ မိုးတွေရွာလို့ရေတွေများရိုးမှန်ယင် ဒီကတင်သွားတဲ့ ရေ တွေဘာဖြစ်သေးတုန်း၊ နွားနဲ့နဲကလေး ပင်ပန်းတာပဲ

အသိဉာဏ်တိုးပွားရေး တရားတော်

ရှိတယ်။ တင်သွားတဲ့ ရေဟာ ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ အဲဒီ ကျတော့ သွန်ပေါ့။ စောစောစီးစီးက သွန်လို့ ရှိယင် သူပြောသလို ဟိုမှာရေရှိယင်တော်ရဲ့၊ ရေမရှိယင် အကြီး အကျယ်ဒုက္ခရောက်ရတော့မှာပဲ။

ဟိုရေတွေကို မလိုလဲလိုလဲ တင်သွားရတဲ့ အတွက် တော့ နဲ့နဲ့တော့ နွားပင်ပန်းတယ်လေ။ နဲ့နဲ့နွားပင်ပန်း ပေမယ်လို့ အကယ်၍ ရေမရှိယင်လဲ သေသည့်အထိ နွားရောလူရော ဒုက္ခရောက်ကြမယ်။ အကယ်၍ ရေရှိ နေလို့ ရှိယင် ဒီရေကိုဖယ်ပြီးတော့ သွန်ပြီးတော့နောက် ရေကိုသုံးရုံပေါ့။ ဒါမလွဲတမ်း လိုက်တာ။ ပဌမဆုံး ခေါင်းဆောင်ရဲ့အဖွဲ့က ရေတွေသွန်လိုက်တဲ့ ဥစ္စာ မလွဲ တမ်းလိုက်တာမဟုတ်ဘူး။ အလွဲလိုက်သွားလို့ ဟိုမှာ ရေမရှိတဲ့အချိန်မှာ ဒုက္ခအကြီးအကျယ်ခံကြရတယ်။

ယခုနောက်ခေါင်းဆောင်က “မသွန်နဲ့” လို့ အတင်း မာမာကြီး တကတဲ အာဏာပေးတာဖြစ်တော့ မသွန် ပဲနဲ့စိတ်မပါတပါနဲ့ ရေတွေတင်ပြီးတော့ လာခဲ့ကြတဲ့ သူတွေဟာ ဒီမှာရေမရှိတဲ့ အခါကျတော့ ဘယ်လောက် ဝမ်းသာစရာဖြစ် သွားတုန်း။ ဟိုမှာသေသွားတဲ့ သူတို့မိတ် ဆွေရွာသားတွေကို ကြည့်ပြီးတော့ ဘယ်လောက်များ ဆရာကြီးကို မိမိတို့ ခေါင်းဆောင်ကြီးကို ကျေးဇူး တင်ကြတုန်း။

၉၂ သာသနာပြုသြဝါဒ တရားတော်များ

မလဲ့လမ်းလိုက်။ ။ဒါကြောင့် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာက—

အပဏ္ဏကံ ဌာနမေကေ၊ ဒုတိယံ အဂ္ဂဟု တက္ကိကာ၊
တေဒညာယ မေဓာဝီ၊ တံဂဏှေယဒပဏ္ဏကံ။

“လမ်းနှစ်လမ်းတွေ့ယင် မလဲ့လမ်းလိုက်ပါ။ မလဲ့လမ်းဟာ မလဲ့နိုင်ပါဘူး။ မသေချာတဲ့ လမ်းကို မလိုက်လိုက်ပါနဲ့” လို့ အဲဒီလို ဥပဒေထားတော်မူပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာက “ဘုရားကိုယုံကြည်ပြီးတော့ပုံလိုက်” ဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ မလဲ့လမ်း ဖက်ကနေလိုက်။

လုပ်ချင်ရာလုပ်ဝံ့။ ။ကဲ-ဒီတော့ ပရလောက နောက်ဘဝရှိ မရှိ ဒီလမ်းရောက်လာပြီ။ နောက်ဘဝ မရှိဘူးဆိုတဲ့ဝါဒအတိုင်း နောက်ဘဝမရှိဘူးထား။ နောက်ဘဝ မရှိဘူးဆိုတဲ့ ဝါဒအတိုင်းကလဲ နောက်ဘဝ မရှိဘူးလို့ပဲထား။ ကဲ-မရှိဘူးဆိုတဲ့ဝါဒသမားတွေက “နောက်ဘဝမှ မရှိပဲကွာ ပါဏာတိပါတာ အမှုပြုချင်ပြုဟ၊ ကာမေသု မိစ္ဆာစာရ အမှု သဘောတူလို့ ရှိယင် ဂျောင်ကျပြုသာပြုဟ၊ ဘာမှအရေး မကြီးဘူး။ မုသာဝါဒအမှု ညာရသမျှ ညာသာညာ၊ လိမ် ရသမျှ လိမ်သာလိမ် ဘာပြုလို့တုန်း။ နောက်ဘဝမရှိဘူး။ ဒီဘဝအကျိုးရှိယင်ပြီးတာပဲ။

နောက်ဘဝမရှိဘူးလို့ ပြောလိုက်သည်နှင့်တပြိုင်နက် အမေ အဖေ အရေးစိုက်စရာမလိုဘူး။ နောက်ဘဝမရှိပဲနဲ့ အနို့ ဒီအဖေ အမေတွေ ဒါသူတို့ကာမဂုဏ်ကြောင့် ဒို့ကိုသူတို့က မွေးတယ်

အသိဉာဏ်တိုးပွားရေး စာရားတော်

လို့ဆိုရတာ၊ ဒို့နောက်ဘဝမှာမရှိပဲနဲ့တော့ ဒီအမေအပေါ်မှာ ပြုဖို့
 ဝတ္တရားဘာမှမလိုဘူး၊ အဖေပေါ်မှာပြုဖို့ဝတ္တရားဘာမှမလိုဘူး၊
 ဆွေမျိုးဉာဏ် ဆရာသမားဘာမှ ပြုဖို့မလိုဘူး၊ ကဲ--နောက်ဘဝ
 မရှိဘူးလို့ ယူလိုက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် စိတ်တွေ လောကမှာ
 အဆင့်ဆင့်ဝတ္တရားတွေ ဖျက်ချင်ဖျက်နိုင်တာပဲ၊ နောက်ဘဝမှာ
 မရှိပဲ ဖျက်လဲဖျက်တာပဲ။

အမြစ်ပါတူးပစ်။ ။ သူတို့က--

ယဿ ရုက္ခဿ ဆာယာယ၊ နိသိဒေယျ သယျေယဝါ၊
 န တဿ သာခံ ဘဉ္ဇေယျ၊ မိတ္တဒုဗ္ဗော ဟိ ပါပကော။

လို့ရှေးလူကြီးသူမတွေရဲ့ ဥပဒေကိုလဲ ရှုတ်လိုက်သေးတယ်၊
 အေး.... “အကြင် သစ်ပင်တပင်ရဲ့ အရိပ်ကိုခိုတယ်၊ ထိုသစ်ပင်ရဲ့
 အကိုင်းကိုမဖြတ်ကောင်းဘူးကွ၊ ဒါက ထုံးစံအတိုင်းလဲ ရှုတ်လိုက်
 သေးတယ်၊ အေးမိတ်ဆွေကို ပြစ်မှားတယ်ဆိုတာ မကောင်း
 ဘူးဟေ့” ပြီးတော့မှ---

အထော အတ္ထေ သမပ္ပန္နေ၊ သမုလမပံ မပ္ပဟေ။

“အား....ဒီသစ်ပင် ဒီသစ်ကိုင်းနဲ့ ကိစ္စတစ်ခုတစ်ခုပြုစရာ ရှိလို့
 ရှိယင် အမြစ်ပါတူးပစ်ဘာဖြစ်သေးတုန်း” ကိုး၊ ဒီတော့ “အမေ
 အဖေကို လေးစားပါကွာ၊ ဂရုစိုက်ပါကွာ၊ ဒါပေမယ့်လို့
 အလုပ်တခုလုပ်တဲ့နေရာမှာ အမေက ကန့်လန့်ကန့်လန့် ဆိုယင်
 တူးပစ်လိုက်၊ ကိစ္စတစ်ခုဆောင်ရွက်မဲ့နေရာ အဖေက ကိုးလိုးကန့်

၉၄ သာသနာပြုသြဝါဒ တရားတော်များ

လန်လုပ်နေယင် အမြစ်ပါတူးပစ်လိုက်”။ တယ်ဟုတ်ကိုး တယ်
ဟုတ်တယ်ကိုး၊ ဘာဖြစ်လို့ တုန်း ၊ ရလောကမှမရှိပဲနဲ့၊ ဒီလောက
အတွက်လုပ်နိုင်တာလုပ်ရမှာပေါ့၊ သူတို့လမ်းနဲ့သူတို့ပဲ။

ကျေးဇူးတွေ။ ။ ပရလောက ရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကျတော့ ကိစ္စတွေ
များလာပြီ၊ ဟိုဖက်လွန်ခဲ့တဲ့ ဘဝလဲ သူကရှိ
နေပြီ၊ မိဘတို့ ဆွေမျိုးတို့လဲ အကြောင်းသင့်လို့ တွေ့ကြုံရတာ၊
ဒီမိဘတွေရဲ့ မေတ္တာ ကရုဏာ ဘယ်လောက်ကြီးကျယ်သလဲ၊
တခါ ဆရာသမားတွေ ဘယ်လောက်များ မေတ္တာ ကရုဏာနဲ့
သွန်သင် ဆုံးမကြသလဲ၊ ဦးကြီး၊ ဦးလေး၊ ဒေါ်ကြီး၊ ဒေါ်လေး၊
ဘကြီး၊ ဘဒွေးတွေဟာ ထိုက်တန်သလောက် အဖေအမေနဲ့ကူညီ
ပြီးတော့ ပြောဆို ဆုံးမလာခဲ့ကြတယ်၊ ကျေးဇူးရှင်တွေပါပဲ။

ဝတ္တရား။ ။ သူ့မှာတော့ စိတ်တွေကိုက မနှူးညံ့လို့မဖြစ်ဘူး၊
ပရလောက နောက်လောကရှိနေတယ်ကိုး၊ နောက်
လောကရှိတော့ကို ဒီကရေမသွန်တဲ့လှည်းများလို့ ဝတ္တရားတွေ
လေးလေးပင်ပင်လုပ်ရတယ် ဆိုပါတော့ လူကြီးကို ရှိသေရတာနဲ့
မရှိသေရတာနဲ့ အဲဒီကိစ္စလေးတခုကဖြင့် နဲ့နဲကလေးအလုပ်ပို
လာတယ်၊ မရှိသေရတာကတယ်လွယ်ကိုး၊ ရှိသေရတာနဲ့ မရှိသေ
ရတာက အလုပ်ပိုလာတယ်၊ မရှိသေရတာ တယ်လွယ်ကိုး၊
ဒီတော့ ပရလောကရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်အတွက် ဒီတာဝန် ကလေးတွေ
တာ လူ့ ဝတ္တရားကလေးတွေ မိဘဝတ္တရား၊ ဆရာသမားဝတ္တရား၊
သားသမီးဝတ္တရားကလေးတွေ နဲ့နဲရေမသွန်ပဲနဲ့ လှည်းပေါ်မှာ
တင်မြှဲတင်သွားသလို နဲ့နဲတော့တာဝန်ကလေးတွေ ရှိပါတယ်။

အသိဉာဏ်တိုးပွားရေး တရားတော်

စီးပွားရေးသီလ။   ။ စီးပွားရေးမှာ မိမိတို့က သီလ-ဝတ္တရားတို့
 စောင့်ထိန်းပြီးတော့နေလို့မို့ စီးပွားရေး
 မှာလဲပဲ နဲ့တော့ အနှောင့်အယှက်ဆိုတာလို့ အထမမြောက်ပဲနဲ့
 ရှိတတ်ပါတယ်။ ဆိုပါတော့ လိမ်ပြီးတော့ ညာပြီးတော့ရောင်း
 လိုက်မယ်ဆိုယင်တော့ အမြတ်တော်တော်ပိုရမယ်။ ရောနှောပြီး
 တော့ရောင်းလိုက်မယ်ဆိုယင်တော့ အမြတ်တော်တော် ပိုရမယ်။
 ပရ လောက ရှိသေးတယ်။ ဒီကကောင်းယင် ကောင်းသလို
 မကောင်းယင် မကောင်းသလို အကျိုး ပေးမယ်လို့ နားလည်
 ထားတော့ ဒီက ကောင်းကောင်းကလေးနေရတဲ့အတွက်ကြောင့်
 မလိမ်ဘူး။ မှန်တာပြောပြီးတော့ ရောင်းတယ်။ ဒီတော့ အမြတ်
 တော့နဲ့နဲ့ရော့သွားမယ်။ ရော့ချင် ရော့သွားနိုင်တယ်။

စိတ်ချမ်းသာ။   ။ ဒီတော့ ပရလောကရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မှာ ခုနကရေ
 တော့မသွန်ပဲနဲ့ လှည်းပေါ်မှာတင်မြဲတင်သွား
 သလို လောကကျင့်ဝတ်တွေမဖျက်ပဲနဲ့ ကျင့်မြဲကျင့်သွား။ ပေါင်း
 သင်းဆက်ဆံရေးမှာ စည်းကမ်းရှိမြဲရှိသွား။ ရောင်းဝယ်ရေးမှာ
 တယောက်ယောက် ညာတာမြဲ ညာတာသွားလို့ ရှိယင်တော့
 နဲ့လေးတော့ လှည်းလေးတဲ့သူများလို့ပေါ့လေ။ တာဝန်တော့
 နဲ့ရှိပါတယ်။ တာဝန်ရှိပေမယ့်လို့ အဲဒီတာဝန် ရှိနေတာကိုက
 စိတ်ချမ်းသာလို့ ။ အမေ့တာဝန်ကိုသားတွေက အမေ့တာဝန်ကို
 သားများက သားသမီးများ တာဝန်ကို မိဘများကဆောင်
 ရွက်နေရတာကို စိတ်အေးလို့ ။ ဘာပြုလို့တုန်း၊ ဒို့သားဟာ
 နောင်လူကောင်းလေးဖြစ်မယ်။ ဒို့သမီးဟာ နောင်ကို အမျိုး

၉၆ သာသနာပြုသြဝါဒ တရားတော်များ

သမီးကောင်းလေးဖြစ်မယ်၊ ပြောဆိုဆုံးမပြီးတော့ နေရတာကို တာဝန်တော့ရှိတယ်၊ စိတ်က တယ်အေးကုံး။

မပေါ့ပါးလှ။ ။ဒီတော့ကာ ပရလောကရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များမှာ ဝတ္တရားတွေကို လုပ်နေရတဲ့အတွက်ကြောင့် ရဟန်းသံဃာတော်တွေမှာလဲပဲ ကျင့်ပြီး နေရတဲ့အတွက်ကြောင့် ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်ကို ထိန်းနေရတဲ့အတွက်ကြောင့် ဝိနည်းသိက္ခာ ပုဒ်ကိုမထိန်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များလိုတော့ မပေါ့ပါးလှဘူး ဆိုပါ တော့၊ ပိုက်ဆံကိုင်ပြီးတော့ သွားလိုက်လို့ရှိယင် ဘယ်ကပွဲယမ မလိုဘူး၊ စရိတ်အကုန် သက်သာသွားတယ်၊ ကပွဲယနဲ့သွားလိုက် တော့ကာ နှစ်ဆလောက် နှစ်ဆခွဲလောက် တဝက်လောက် စရိတ်ပိုလာတယ်၊ “တာဝန်ဆိုတာ နဲ့နဲ့လေးလာတာ”

မထိန်းဘူး၊ ဗုဒ္ဓရဲ့တရားတော်တွေ ဥပဒေတွေကို မထိန်းဘူး၊ ကိုယ်တိုင် ပိုက်ဆံကိုင်ပြီးတော့ ကိုယ်နေချင်သလို ကိုယ်နေမယ်၊ ကာလအလိုက် ဒီလိုဆိုတော့ တာဝန်တော့ပေါ့ဆားပဲ၊ ဗုဒ္ဓရဲ့ အလိုတော်ကျ ကပွဲယနဲ့သွားတယ်၊ ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်တွေ ထိန်း နေတယ်၊ နဲ့နဲ့တော့တာဝန်လေးသားပဲ။

တုက်ပုံမရှုံး။ ။တာဝန်လေးပေမယ့်လို့ ပရလောကမရှိဘူးလို့ ရှိယင်တော့ သူလဲမရှိကိုယ်လဲမရှိပါ၊ သူတို့လဲ မရှိကိုယ်တို့လဲမရှိပေါ့၊ ခုတာဝန်က လေးတာပဲ တာဝန်ကြီး သွားတယ်၊ ဟိုမှာမရှိမရှိချင်းပါပဲ၊ အကယ်၍များ ပရလောက ရှိရိုးမှန်ယင် ဗုဒ္ဓဟောတော်မူတဲ့အတိုင်း သီလပျက်တဲ့သူတွေဟာ ငရဲမှာ၊ ပြိတ္တာမှာ၊ တိရစ္ဆာန်မှာ ဖြစ်ရမယ်လို့ဆိုယင် ခုနက ပရ

အသိဉာဏ်တိုးပွားရေး တရားတော်

လောက မရှိဘူးဆိုပြီးတော့ လုပ်ချင်တာ လုပ်သွားတဲ့သူတွေကတော့ အမေအဖေသတ်လို့ရှိယင်လဲ အဝီစိရောက်မှာပဲ။ ပရလောကရှိယင် ပရလောက ရှိတယ်လို့ဆိုပြီးတော့ အမေအဖေကို လေးလေးစားစား ဆက်ဆံတဲ့လူကတော့ ဟိုဘက်ကျတော့ ပရလောကရှိလဲ အဝီစိရောက်ပါဘူး။ ပရလောက မရှိဘူးဆိုလဲ ဘာမှ မဖြစ်ချင်း အတူတူပါပဲ။ တွက်ပုံမရှုံးပါဘူး။ ဟိုဘက်ဘဝမှာ -

လက်တွေ့။ ။ ဒီတုန်းက ဝတ္တရားလေးများ နဲ့နဲ့ဆောင်ရွက်လို့ရတဲ့ အချိန်မှာတုန်းကတောင်မှ “အာဟိုလူက-ပရလောက မရှိဘူးဆိုလို့ အမေကိုတယ်ဂရုစိုက်တာ မဟုတ်ဘူး” အမေကလဲ ရင်ထဲနှင့်လို့ အဖေကလဲ စိတ်ထဲမကောင်းဘူး။ လက်တွေ့လက်တွေ့၊ ပရလောကရှိတယ်လို့ဆိုတဲ့လူကမိဘရိုသေလို့၊ မိဘစကားနားထောင်လို့၊ အမေစိတ်ချမ်းသာလို့၊ အဖေစိတ်ချမ်းသာလို့။ ။

စိတ်မအေး။ ။ သူ့ကိုယ်တိုင်လဲပဲ တခါတခါတွေကြည့်၊ ပရလောက မရှိဘူးဆိုတဲ့သူက “ငါလုပ်ချင်ရာတွေ ရှောက်လုပ်နေတယ်၊ ဘယ်သူ့ တုန်းက ဘယ်လိုနေရာ ငါဘယ်လို လုပ်လိုက်တာ” သူ့ ဟာသူတော့ ဟုတ်တယ်လို့ ဆိုပြီးတော့ နဲ့နဲ့ ကလေးဟိန်းတာ ဟောက်တာတွေ ရှိပေမယ့် စိတ်က တယ်ပြီးတော့ အေးတဲ့စိတ်မဟုတ်ဘူး။ စိတ်ကပူနေတဲ့စိတ်၊ သူ့ ငါက အရေးမစိုက်ပဲနဲ့ ဘယ်လိုစော်ကားလိုက်တာ၊ ငါ့များ ပြန်ပြီး တော့ချမလား၊ ဒီအချိန်မှာတုန်းက သူ့ ဟာသူ စိတ်က နွေး

၉၈ သာသနာပြုသြဝါဒ တရားတော်များ

နေတယ်၊ ဘယ်သူ့ကို ငါကဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာ၊ သူ့ဆိုင်ရာ တွေက ငါ့များလိုက်နေမလား၊ စိတ်ဟာမရှင်းဘူး။

ပရလောကမရှိဘူးလို့ လုပ်ချင်တာ လုပ်လိုက်တဲ့ ဥစ္စာဟာ စိတ်များ ချမ်းသာနေလိမ့်မယ် မထင်နဲ့၊ စိတ်မချမ်းသာဘူး၊ ပြီးတော့တခါ သူတပါးကို စော်ကားလာတဲ့သူဟာ ကိုယ့်ကိုယ် စော်ကားလို့သူ ဒီဘဝမှာကို တွေတာပဲများတယ်၊ အဲဒီတော့ ပရလောက မရှိဘူးလို့ ဆိုတဲ့သူတွေက လုပ်ချင်တာလုပ်ပြီး လွတ် လပ်တယ်လို့ ထင်ပေမယ့် ဒီဘဝမှာကို စိတ်မအေးရဘူး၊ စိတ် မချမ်းသာရဘူး၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ကြီးကျယ်တဲ့ အဖြစ်မျိုးကို ရောက်နေလဲ စိတ်ချမ်းသာတာ မဟုတ်ဘူး။

ဒီဘဝ နောက်ဘဝ   ပရလောက ရှိတယ်ဆိုတဲ့ သူတွေက
ချမ်းသာ   ရှောင်ရှောင်တိမ်းတိမ်းနဲ့ အလုပ် လုပ်
နေတာဖြစ်တော့ သူ့မှာ ခုနက ဘေး
ရန်တွေမရှိဘူး၊ စိတ်အေးချမ်းလို့၊ ဟုတ်တယ် အကျိုးတော့
ရချင်မှရမယ်၊ ဒီဘဝမှာ ထိပ်တန်း ရောက်ချင်မှ ရောက်မယ်၊
ဒါပေမယ့်လို့ စိတ်ချမ်းသာလို့၊ ဒါဟိုဘဝ မရောက်သေးဘူး၊
ဒီဘဝမှာ ပရလောကမရှိသူရဲ့ လုပ်ချင်ရာလုပ်တာနဲ့၊ ပရလောက
ရှိလို့ မို့ စည်းနဲ့ကမ်းနဲ့လုပ်တာနဲ့ ဒီမှာကို စိတ်ချင်းကွာသွားပြီ၊
စိတ်ချမ်းသာမှုချင်း ကွာသွားပြီ၊ နောက်ပရလောက ရောက်
တော့ လုပ်ချင်တာလုပ်တဲ့သူက ပရလောက ရှိရိုးမှန်ယင်တော့
သွားပြီ၊ ငရဲကျစရာရှိကျမယ်၊ ပြိတ္တာဖြစ်စရာရှိဖြစ်မယ်၊ ပရ
လောကရှိဘယ်ဆိုပြီး စောင့်စောင့်စည်းစည်း နေလာခဲ့တဲ့သူက

အသိဉာဏ်တိုးပွားရေး တရားတော်

ဟိုဘဝရောက်တော့ ရှင်လို့၊ ကောင်းတဲ့ဌာန ကောင်းတဲ့ဘဝ
တွေ မိမိတို့ထိုက်သင့်သလို ရောက်သွားကြမယ်။

မလဲ့တမ်းလိုက်။ ။ဒီတော့ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာက မလဲ့တမ်းကိုလိုက်၊
ကိုယ်မပိုင်ယင် မလဲ့တမ်းကိုလိုက်၊ ပရ
လောကနဲ့ စပ်လာလို့ ရှိယင် ကိုယ့်ရဲ့ယုံကြည်စရာ ဆရာသမား
ဘုရားရဲ့ အဟောအပြောအတိုင်း ယုံရတာပဲ၊ အဲဒီယုံရတာ ပေ
မယ်လို့ မသေချာတဲ့နေရာတွေက ရှိနေတော့ မလဲ့တမ်းကိုလိုက်
ပါလို့ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာက တဆင့်တက်ပြီးတော့ ဟောတော်မူတယ်၊
မလဲ့တမ်းတဲ့နည်းကိုလိုက်ပါ၊ မရှိဘူးဆိုတဲ့နည်းဟာ မရှိရိုးမှန်
ယင်တော့ ပြီးတယ်၊ ရှိယင်တော့ ဒုက္ခကို အကြီးအကျယ်
ရောက်မယ်။

ဘေးရန်မရှိ။ ။ပရလောက ရှိတယ်ဆိုတဲ့ ဝါဒကမရှိယင်လဲ
သူတို့နဲ့ အတူတူပဲ၊ ရှိယင်လဲပဲ ကိုယ့်မှာ အင်
မတန်ကောင်းသွားပြီ၊ အကျိုးရသွားပြီ၊ ပြီးတော့ ပရလောက
မရှိဘူးဆိုတဲ့သူက ဒီဘဝလုပ်ချင်တာတွေလုပ်လို့ ဘေးအန္တရာယ်
တွေများပြီးတော့ စိတ်တထင့်ထင့်နဲ့ သွားလာနေထိုင်ရတယ်၊
ပရလောကရှိတယ်လို့ဆိုတဲ့သူက စောင့်စောင့်စည်းစည်း ညှာညှာ
တာတာ ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံတာဖြစ်တော့ ဘေးရန်အန္တရာယ်
ဖြစ်ဖို့ရန် လွန်လွန်ကျူးကျူး မလုပ်တဲ့ အတွက်ကြောင့် စိတ်ကို
အေးချမ်းပြီးတော့ ဒီဘဝမှာလဲ နေရပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ပရ
လောကနဲ့စပ်ပြီးတော့ကို မိမိတို့ကိုးကွယ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့စကားကို
ယုံရမယ်လို့ဆိုပေမယ့် ကိုးကွယ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကိုက မှန်ချင်မှ မှန်မှာ

၁၀၀ သာသနာပြုသြဝါဒ တရားတော်များ

ဖြစ်တော့ မလဲဘမ်းကိုလိုက်ကြပါလို့ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာက ဥပဒေပေး
တော်မူတယ်။ ဒီဇာတ်တော်မှာ—

အမြွှာမွေးညီအစ်ကို။ ။ ဒီတော့ကာ ဘုန်းကြီးတို့ကထပ်ပြီးတော့
စဉ်းစားရမယ်။ ခုခေတ်ဟာ စဉ်းစား
ပြီးယင်း စဉ်းစားယင်း၊ အသိဉာဏ်ကချိန်ပြီးယင်းချိန်ယင်း၊ မိမိတို့
ကိုယ်တိုင်အနုမာနသိဒ္ဓန္တံ ပြန်ပြီးတော့ စဉ်းစားကြစို့။ အမြွှာမွေး
ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ပရလောက မရှိဖူးဆိုယင် ဟိုဖက်ကလဲ
လာဘာမဟုတ်ဘူး။ ဒီမှာမှ သွေးသားအလိုက် အမြွှာမွေးကလေး
တွေဖြစ်ကြတာ၊ ပရလောကရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က ဟိုက ကံအား
လျော်စွာ ဒီဘဝမှာ အမြွှာမွေးဖြစ်ကြတာ၊ ဒီတော့ အမြွှာမွေး
ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်ဖွားလာရော၊ သွေးသားကလဲတူ၊ အမိ
ဝမ်းထဲမှာ နေတုန်းကလဲ အကုန်လုံးအမိရဲ့ အပြုအစုအတိုင်း
နေကြရတာ၊ အမိရဲ့အထိန်းအသိမ်းအတိုင်း နေကြရတယ်။

အမိဝမ်းထဲ။ ။ အမိဝမ်းထဲနေတဲ့အခါ အမေက အစပ်တွေ
အပူတွေ စားယင်၊ ကလေး ပင်ပန်းတယ်တဲ့၊
အမေက အသွားအလာ မဆင်ခြင်လို့ ကြမ်းကြမ်း တမ်းတမ်း
သွားတယ် လာတယ် ထိုင်တယ် ထတယ်ဆိုယင် ဟိုက ကလေး နဲ့နဲ့
ကလေး အကောင်အထည် ပေါ်လာတယ်ဆိုယင် သူတို့မှာလဲ
ဒုက္ခပေးတယ်တဲ့၊ အမေက ညင်ညင်သာသာ အိပ်တယ် ညင်ညင်
သာသာ ထိုင်တယ်၊ ထတယ်၊ ဖြည်းဖြည်းသက်သာ သွားတယ်
ဆိုယင် ဟိုကလေးမှာ နဲ့နဲ့သက်သာတယ်။

အသိဉာဏ်တိုးပွားရေး တရားတော်

ဒီတော့ အမေ တယောက်က ကိုယ်ဝန် ဆောင်ထားလို့ သားနှစ်ယောက် အမြွှာမွေးဖြစ်တယ်။ ဒီကအတွင်းမှာအကုန်လုံး တူခဲ့တာပဲ။ အပြင်မှာရောက်လာတော့လဲပဲ အပြုအစုအဝိုင်းဟာ အကုန်လုံးတူတာပဲ။ တော်တော်လေး ကြီးတော့လဲပဲ ခုနက နို့ချိုတိုက်တို့ ဘာတို့ အကုန်လုံးတူတာပဲ။ ဘာမှဒီမှာလက်တွေ့ အားဖြင့် အကြောင်းမထူးပါဘူး။

စိတ်ချင်းမတူ။ ။ ဒါပေမယ်လို့ ကလေးနှစ်ယောက် ရုပ်ချင်း သိပ်တူတယ်လို့ ဆိုပေမယ့်၊ မသိမသာလေး ကွဲပါသေးတယ်။ ဒါလဲပဲ မကြည့်တတ်တော့ ထားပါတော့ပေါ့ လေ။ အဲဒီကလေး နှစ်ယောက်ဟာ စိတ်ချင်း မတူပါဘူး။ တယောက်က ဒေါသကြီးချင်ကြီးမယ်။ တယောက်က လောဘ ကြီးချင်ကြီးမယ်။ တယောက်က စိတ်ကောင်း နှလုံးကောင်း သဒ္ဓါတရားရှိချင်ရှိမယ်။ စိတ်ချင်းမတူပါဘူး။ ဒါအဖေရဲ့ သွေး သား အဖေရဲ့သွေးသားသိပ်တူ၊ ပတ်ပန်းကျင်က သိပ်တူ၊ ဆွေ မျိုးတွေနဲ့ သိပ်တူ၊ အကုန်လုံးတူတယ်။ ဒီစိတ်နှစ်ခု ဘာပြုလို့ ကွဲလာသလဲ။ ဘာပြုလို့ စိတ်ကောင်း စိတ်ဆိုးကွဲလာသလဲ။

ဉာဏ်အလိမ္မာ။ ။ ဒါ ပညာသင်တဲ့ အခါကျတော့ တယောက် ကတယ်တတ်လွယ်တယ်။ တယောက်က တယ် တတ်ခဲတယ်။ မသိမသာကလေး ဉာဏ်ချင်း ကွဲသွားပြန်ရော။ အလိမ္မာချင်းကျတော့လဲ တယောက်က လိမ္မာတယ်။ ဟို ပညာ တတ်လို့ဉာဏ်ထက်တဲ့သူက လိမ္မာချင်မှ လိမ္မာမယ်။ ပညာဉာဏ် နဲ့နဲ့ ညွှတ်တဲ့သူက ဟော အလိမ္မာကျတော့ သူက သာချင် သာနေတယ်။

၁၀၂ သာသနာပြုသြဝါဒ တရားတော်များ

ဘယ်နှယ်လဲ ဒီဟာတွေက တယ်ကဲ့တာပါလား၊ နောက်ကို ကျန်းမာရေးတွေ ဘာတွေ အတော်တူလို့ သွေးသားကတူလားလို့ ဆိုပေမယ့် တော်တော်ကြီးတွေ ကျန်းမာရေးချင်းမတူဘူး။

မနန်းစိုးညီအစ်မ။ ။ဟို တနေ့တုန်းက အင်မတန် ထင်ရှား သွားတဲ့ မနန်းစိုးတို့ ညီအစ်မဟာအသွေး တူ တမအေထဲ ဖွားလိုက်တယ်။ နောက်တော့ နှစ်ယောက်ပူး နေတဲ့ဥစ္စာကို ခွဲတဲ့အခါမှာ သူတို့ဆရာများရဲ့ အသိဉာဏ်အတိုင်း ပေါ့၊ တဖက်ကို နဲ့နဲကလေး စိတ်ချရအောင် အားပေးမယ်၊ တဖက်ကိုတော့ ကမ္မသကာပေါ့လေ၊ ဗမာပြော၊ အဲဒီတော့ ဒီတယောက်က ကောင်းကောင်းကြီး ကျန်းမာ ချမ်းသာလို့ ဟိုတယောက်မှာ ဆိုးရွားလို့၊ ကြည့်စမ်း အမြှာမေး သွေးတူ သားတူ၊ စောစောပိုင်းက ဆရာဝန်တွေ မခွဲခင်က အတူတူ ခွဲပြီးတဲ့နောက်ကိုပဲ နဲ့နဲချင်း နဲ့နဲချင်းမတူလှဘူး။

ဘာဖြစ်လို့ တယောက်ကိုတော့ ခွဲကတ်က အားပေးတဲ့ဖက်မှာ ပါလာသလဲ၊ တယောက်မှာတော့ နဲ့နဲကလေး စိတ်မချရတဲ့ ဖက်မှာပါလာသလဲ၊ ဒါလိုက်ရမယ်လေ လိုက်ရမယ်။

အိမ်ထောင်ရေးစီးပွားရေး။ ။တခါ နောက်ကြီးလာတဲ့ အခါ ကျတော့ ခုနက အခုလို အမြှာမေး ပူးလာတဲ့ အမြှာမေးတွေကြီးလာတဲ့ အခါကျတော့ ပညာတတ် ချင်းမတူ၊ တယောက်ကတတ်တယ်၊ တယောက်က မတတ်ဘူး၊ နောက်အိမ်ထောင် ပြုချိန်ကျလို့ အိမ်ထောင်ပြုချင်း ကျတော့

အသိဉာဏ်တိုးပွားရေး တရားတော်

တယောက်အိမ်ထောင်ကောင်းတယ်၊ တယောက် အိမ်ထောင်က မကောင်း၊ စီးပွားရှာချိန်ကျတော့ တယောက်က စီးပွားဖြစ်တယ်၊ တယောက်က စီးပွားမဖြစ်၊ အဲဒီလို အကုန်လုံး ရှောက်ပြီးတော့ကို တကယ့်နောက်မှ လုပ်ရမယ် အလုပ်တွေ ကျတော့ ဒီအမြှေးမဲ့တာ သွေးသားက ပခာနမဟုတ်ပါလား၊ ဘာဖြစ် လာပြန်သလဲ-ကိုး၊ အဲဒီမှာ အနုမာနသိဒ္ဓ ဟိုကဘဝ ရှိပြီ။

ရှေးကံ။ ။ ဟိုဘဝတုန်းက ဒီကလေးနှစ်ယောက်မှာ တယောက်က ဆိုပါတော့ တခြားနေရာမှာ သူ့ နည်းနဲ့ သူ့ ဟန်နဲ့ သူ့ ကုသိုလ် တွေနဲ့၊ သူ့ အကုသိုလ်တွေနဲ့၊ တယောက်ကလဲ ဒီပြင်တခြားနေရာမှာ သူ့နည်း သူ့ ဟန်နဲ့ သူ့ ကုသိုလ်နဲ့ သူ့ အကုသိုလ်နဲ့၊ ဒီပြင်တခြားနေရာဘဝကလဲ လူ့ ဘဝဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာ၊ အဲဒီလိုပဲ တဘဝထဲလဲ မကဘူး၊ ဘဝများစွာတုန်းက သူ့နည်းသူ့ ဟန်နဲ့ ကံအမျိုးမျိုးနဲ့ လာခဲ့တယ်၊ အဲဒါကြောင့် မို့လို့ ဒီဘဝမှာ ဒီကလေးနှစ်ယောက်ဟာ အကြောင်းအား လျော်စွာ တမိထဲမှာ အမြှေးမဲ့ဖြစ်ရပေမယ်လို့ ရှေးကံချင်းက ဒီအမေနဲ့ ဘာမှမဆိုင်၊ ဒီအဖေနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်တာ ဖြစ်တော့ ရှေးကံက ပြုခဲ့တဲ့အတိုင်းပဲ ဒီမှာ ကောင်းကျိုး ဆိုးကျိုးကို ကလေးနှစ်ယောက် တွေကြရတယ်၊ ဒီလို မှန်းလိုက်လို့ ရှိယင် ပရလောက ဟိုလူနဲ့ခဲ့တဲ့ အတိတ်လောကဟာ ပရလောကပဲ၊ လူနဲ့ခဲ့တဲ့ အတိတ်ဘဝရှိနေပြီ၊ မရှိယင် ဒီကလေးနှစ်ယောက် ဒီလို မကဲ့နိုင်ဘူး၊ ဒါအနုမာနသိဒ္ဓနဲ့ မှန်းကြည့်လို့ ရပြန်ရော။

သံသရာအတွက်။ ။ ဒီတော့မှန်းကြည့်လို့ ရတော့ကာ ဘုန်းကြီး
 တို့ဆရာတပည့်တွေအကုန်လုံး တစုတဝေးထဲ
 ဆုံမိတယ်။ ဆုံမိတာကိုက ရှေးကံက မသိမသာလေး ကူညီ
 ထောက်ပံ့လိုက်လို့ ဆုံမိကြရော။ ဆုံမိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ရုပ်ချင်းကလဲ
 မတူ၊ စိတ်ချင်းကလဲမတူ၊ ရှေးကံမတူတော့ ဘုန်းကံချင်းကလဲ
 မတူ၊ အဲဒါတွေစုပြီးတော့ ဘုန်းကြီးကလာမယ့်သံသရာအတွက်
 ကောင်းအောင်လို့ ဆိုပြီးတော့ ဘာဖြစ်ဖြစ် ဖြစ်ခဲ့တာ ဖြစ်ပါ
 စေတော့ အတိတ်ကမှားခဲ့ယွင်းခဲ့တာတွေ ရှိပါစေတော့၊ ယခု
 မမှားမယွင်းကြနဲ့။

ယခုဗုဒ္ဓရဲ့တရားတော်အတိုင်း သီလကိုထိန်းကြ၊ ဘုန်းကြီးက
 နောင်သံသရာအတွက် မြင်လွန်းလို့ ပြောနေတာ၊ ဒီဘဝကလေး
 ကောင်းရုံတင် ပြောနေတာမဟုတ်ဘူး။ နောင်သံသရာအတွက်
 ဒီက ထိန်းသိမ်းပြီးတော့ ဘုန်းကြီးတို့ စာချဘုန်းကြီးတို့ ဥပ
 နိဿယကိုရတဲ့အတွက်ကြောင့် မိမိတို့မှာ စိတ်နေစိတ်ထားတွေ
 ပြုပြင်ပြီးတော့ သီလ စင်စင်ကြယ်ကြယ်နဲ့ သာသနာတော်မှာ
 နေခဲ့ရတယ်လို့ ဆိုယင် နောင်လာမယ့်သံသရာမှာ ဖြူးဖြောင့်လို့၊
 မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်အထိ လမ်းဖြောင့်လို့၊ ဒီလမ်းတွေကို ဘုန်းကြီး
 ကမြင်တယ်ကိုး။

စိတ်ထားကောင်း။ ။ ဘာကြောင့်မြင်တုန်း၊ ဒီတရားတော်အရ
 အနုမာနသိဒ္ဓန္တ မြင်တယ်။ ယခုဘဝက
 နေရာတိုင်းမှာ စိတ်နေစိတ်ထား ကောင်းတယ်။ သူတပါးရဲ့
 အကျိုးတွေရှက်ဆောင်တယ်။ ကိုယ်ကျိုးကို တဖက်သတ်မကြည့်

အသိဉာဏ်တိုးပွားရေး တရားတော်

ဘူး၊ အနေအထိုင်တွေ ကောင်းတယ်ဆိုယင် “အော်....ဒီကိုယ်
 တော်အတွက်တော့ နောက်ဘဝ သံသရာအတွက် နိဗ္ဗာန်အထိ
 ကောင်းသွားပြီ၊ ဒါ့ကြောင့် နိဗ္ဗာန်အထိ ကောင်းအောင်လို့
 ကမ္မဋ္ဌာန်းထိုင်ကြပါ၊ ဘာဝနာပွားကြပါ၊ တော်တော်တန်တန်
 ကလေးနဲ့မနေကြပါနဲ့၊ သာမန်မနေကြပါနဲ့၊ ပေါ့ပေါ့ဆဆ
 နေမယ်ဆိုယင် ဒီလိုနေလို့ ကျေးဇူးမရှိပါဘူး။

တရား နှလုံးသွင်းလို့ တပါးတပါးညွှတ်လို့ အများ
 အကျိုးရွှက်ဆောင်လို့၊ ဒီလိုနေယင် နိဗ္ဗာန်အထိ မိမိတို့လမ်း
 ပြူးပြောင့်နေမယ်ဆိုတဲ့ဥစ္စာ အနုမာနသိဒ္ဓန္တံသိနိုင်ပါတယ်၊ ဒီမှာ
 ရေတိုးနေတယ်ဆိုယင် အောက်မှာရေသွားပြီးတော့ များတော့
 မှာပဲဆိုတဲ့ဥစ္စာ သိရသလို အနုမာနသိဒ္ဓန္တံသိနိုင်ပါတယ်၊ ဒီမှာ
 ရေတိုးနေတယ်ဆိုယင် အောက်မှာ ရေသွားပြီးတော့ များတော့
 မှာပဲဆိုတဲ့ဥစ္စာသိရသလို အနုမာနသိဒ္ဓန္တံ ဘုန်းကြီးက သိလာလို့
 နောင်ရေးအတွက် ဘုန်းကြီးက ဒီကနေပြီးတော့ မိုးတွေ
 များများရွာပေးနေတာ၊ ဟိုမှာ ရေကောင်းကောင်းရအောင်လို့။

တင်ကြိုပြင်။ ။ သြဝါဒတည်းဟူသော မိုးတွေများများ ရွာ
 ပေးနေတာ ဟိုမှာ ကောင်းကောင်းကြီး ရေ
 တွေနဲ့ စိုစိုပြေပြေ ပြည့်ပြည့်စုံစုံဖြစ်ပါစေတော့လို့ လုပ်နေတာ၊
 ပြီးတော့ လာခဲ့တဲ့ဘဝတွေကို ကြည့်ပြီးတော့ ဒီမှာ အတူတူ
 စာချပေမယ်လို့ အသိချင်းကမတူပါဘူး၊ အဲဒီတော့ လာခဲ့တဲ့
 ဘဝတုန်းက အနိမ့်အမြင့်ရှိလာခဲ့ပြီ၊ အဲဒီဟာတော့ မိမိတို့ဟာ
 ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ဘူး၊ လာမယ့်ဘဝ လာလတဲ့ဘဝအတွက်

၁၀၆ သာသနာပြုသြဝါဒ တရားတော်များ

သာ မိမိတို့တင်ကြိုပြီးတော့ ပြင်ရတော့မယ်၊ မဂ်ဖိုလ် နိဗ္ဗာန် အထိ သွားရအောင် ပြင်ရတော့မယ်လို့ ကောင်းကောင်းကြီး မြင်နေလို့ အနုမာနသိဒ္ဓန္တံ နောက်ဘဝမရှိမဟုတ် ကော်ရိုတယ်။

ကောင်းကောင်းလုပ်။ ။ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ ဘဝပေါင်း များစွာ သံသရာမှာ ကျင်လည် ပြီးတော့ ပါရမီတွေပြည့်ခဲ့လို့ နောက်ဆုံးသဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကို ရတယ်။ အရှင်သာရိပုတ္တရာ၊ အရှင်မောဂ္ဂလာန်စသည် ဒီလိုပဲ ရကြတယ်။ မိဒ္ဓေးတော်ဂေါတမီ၊ ခေမာထေရီ၊ ဥပ္ပလဝဏ်ထေရီ၊ ယသော ဓရာထေရီ မိန်းမမြတ်တွေ ဒီလိုပဲဘဝပေါင်းများစွာက ကောင်း တဲ့အလုပ်တွေ လုပ်လာခဲ့လို့ မို့ နောက်ဆုံးဘဝမှာ အဆင့်မြင့်မြင့် နဲ့ ပရိနိဗ္ဗာန်စံကြရတယ်လို့ ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုတွေ ထောက်ပြီးတော့ အနုမာနသိဒ္ဓန္တံ ကောင်းကောင်းကြီး ယုံကြည်တဲ့အတွက်ကြောင့် ကောင်းကောင်းကြီး အလုပ်လုပ်ပြီးတော့ နေရပါတယ်။

အားလုံး ဒကာဒကာမတွေလဲပဲ ဒီတရားကို စဉ်းစားပြီးတော့ ဒို့တော့ တမျိုးပြီးတမျိုး ရိုးရိုးသီလကောင်းပြီးတော့ တမျိုးပြီး တမျိုး ကောင်းသည်ထက်ကောင်းအောင် ကြိုးစားမယ်၊ ပရ လောက ရှိရုံတင်မကဘူး၊ နောက်ဘဝ ရောက်ပြီးတော့ကို နောက်ဘဝ နောက်ဘဝ နောက်ဘဝနဲ့ နိဗ္ဗာန်အထိသွားရမှာ၊ ခြေချော်လက်ချော် အသိအလိမ်မာတွေညံ့တဲ့ ဘဝမျိုးနဲ့ကြုံယင် ဒုက္ခပဲလို့ တွေးပြီးတော့ ယခုဘဝက အကောင်းဆုံး ကြိုးစား ရမယ်။

အသိဉာဏ်တိုးပွားရေး တရားတော်

လကမ္ဘာရောက်။ ။ဒါဖြင့်ဘုရား ဒီလိုဆိုယင် ပရလောက ရှိဘယ်လို့ ဗုဒ္ဓတရားတော်က ဗုဒ္ဓသာသနာက နတ်ပြည်တွေနတ်တွေရှိတယ်၊ ဗြဟ္မာတွေရှိတယ်၊ နိဗ္ဗာန်ရှိတယ်၊ အဲဒါကို သဒ္ဓေယျသိဒ္ဓန္တ ဘုရားယုံကြည်လို့ ဒီကိစ္စတွေကို စဉ်းစားဖွယ်မလိုဘူးလို့ ဆိုတယ်။ ဒါပေမယ့် ယခုအကျိုးခေတ်မှာ၊ တပည့်တော်တို့ ခေတ်မှာ၊ အထက်ကို အကျိုးအင်အားနဲ့ တက်သွားလိုက်တာ တကမ္ဘာလုံးက “ဖိုးလမင်း-ရွှေလမင်း” စသည်အားဖြင့် ချီးမွမ်း အံ့ဩကြပြီးတော့ လေးလေးစားစားနဲ့ နေကြတဲ့လရောက်နေပါပြီ။

အဲဒီ လကမ္ဘာရောက်တော့ ဘယ်လနတ်သားမှလဲ မတွေ့ပါပဲလား၊ ဘယ်လဘုံဗိမာန်မှလဲ မတွေ့ပါပဲလား၊ ဒီတော့ ပရလောကရှိဘယ်၊ လနတ်သားရှိတယ်၊ နေနတ်သား ရှိတယ်လို့ ပြောနေပေမယ့်လို့ ဟိုစက္ကသိဒ္ဓကျတော့ မတွေ့ပါပဲလားလို့ ဒီလိုလိုက်နေချင်တယ်၊ လိုက်စရာလဲရှိပြန်တယ်။

စုံးပူး။ ။ဒီတော့ ဘုန်းကြီးက “ဒီဟာကို တကယ်သိချင်ယင် တကယ်စုံစမ်းမှကောင်းတယ်၊ အပေါ်ရံကလေးမစုံစမ်းပါနဲ့၊ ဘယ်မှာစုံးပူးနေတယ်စုံစမ်းပါ၊ အကဲခပ်ကြည့်ပါ၊ စုံးဆိုတာ ကဘာတုန်း၊ စုံးပူးတယ်ဆိုတာမြင်သလား၊ တွေ့သလား၊ မြင်ရသလား ဟိုကပြောနေတဲ့အသံဟာ ဒီလူ့ သံမဟုတ်ဘူး၊ မြင်ရသလား၊ ဟာ-ဒီလိုဆိုယင် ဒါကအဝေဇဝါဖြစ်သွားပြီ၊ ယုံတဲ့သူ အဘွက်တော့ စုံးပါပဲ၊ စုံးဆိုတဲ့ဘမျိုးရှိတယ်၊ ပြီးနေတာပဲ၊ မယုံတဲ့သူအဘွက်က ဒီမှာဘာလဲ။

၁၀၈ သာသနာပြုဩဝါဒ တရားတော်များ

တဒစ္ဆသရဲ။ ။ မကြာမီက တနေရာမှာ မိန်းမတစ်ဦး ပူးတယ်။
 တစ္ဆေက ဘယ်လိုတစ္ဆေတုန်းလို့ဆိုတော့ ဒီအင်း
 ထဲမှာ ငါးလုပ်ပြီးတော့ သေသွားပြီး ဟိုနားမှာ သစ်ပင်တပင်
 မှာ တစ္ဆေဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီတစ္ဆေက သူ့မိန်းမကိုလာပြီးတော့
 ပူးတယ်။ သူဒီအိမ်ဝင်ဖို့ရန် သုံးရက်လောက် စောင့်နေရပါတယ်။
 ဝင်ခွင့်မရလို့တဲ့။ ဘာပြုလို့ ဝင်ခွင့်မရတုန်း၊ လိုက်စရာ၊ ဝင်ခွင့်
 မရတာက ဒီမှာဒီအိမ်မှာ အစောင့်အရှောက်က ဝင်ခွင့်မပေးဘူး။
 နောက်တော့ သူ့နည်းသူ့ဟန်နဲ့ တောင်းပန်လို့ လားပေါ့လေ။
 သုံးရက်လောက် စောင့်ပြီးတော့ ဝင်ခွင့်ပေးတော့ သူ့မိန်းမ
 လာပြီးပူးတယ်။

မိန်းမတောင်း။ ။ ဘာပြောတုန်းဆိုတော့ မိန်းမက နောက်
 ယောက်ျားရနေပြီ။ နောက်ယောက်ျားကို
 သူက (တစ္ဆေက) ပြောနေတယ် “မင်းမိန်းမ မင်းလဲချစ်တယ်ကွာ၊
 ငါလဲချစ်တယ်။ အဲဒီတော့ ငါကငါ့မိန်းမ ခေါ်သွားပါရစေ
 တော့”။ “ဟာ-မထည့်နိုင်ဘူး”။ “မဟုတ်ပါဘူးကွာ ထည့်ပါ။
 ငါ့မှာလဲပဲ တယောက်ဆဲနေရတာပါ။ ထည့်ပါ”။ “ဟာ-မထည့်
 နိုင်ဘူး”။ “မထည့်နိုင်သိရောပေါ့ကွာ၊ ငါ့သစ်ပင်လာလို့ ရှိယင်
 မင်းတို့တော့ သိရောပေါ့ကွာ”လို့ ကြိမ်းပြီးတော့ ထွက်သွား
 တယ်တဲ့။ အဲဒီလိုဟာမျိုး လေ့လာပါလေ။ မမြင်ရဘူး။ သူပြော
 နေတယ်။ မမြင်ရဘူး။ သူပြောနေတာ ဟုတ်နေတယ်။ ဟုတ်နေ
 တာဆိုတာ “ငါဘာဖြစ်လို့ ဘယ်လိုသေသွားတယ်၊ ယခုငါဘယ်
 လို့နေရတယ်၊ ဘယ်မှာနေရတယ်ဆိုတာလဲ မသိဘူး။ မမြင်ဘူး။

အသိဉာဏ်တိုးပွားရေး တရားတော်

ဟိုမှာ ဒီလိုပေါ့လေ ပရလောက သတ္တဝါတွေနဲ့ စပ်ပြီးတော့ သင်္ချိုင်းမယ်သွားပါ။

တစ္ဆေခြောက်။ ။တလောက ထင်ရှားတဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ သိပ်ပြီးတော့ တစ္ဆေခြောက်တာပဲတဲ့။ သိပ်ပြီးတော့ တစ္ဆေခြောက်ဆို မိုးမိုးမှောင်မှောင် ဆိုလို့ ရှိယင် နေမဖြစ်အောင်ကိုခြောက်တယ်။ ထင်ရှားတဲ့ကျောင်းမှာ၊ ဒါနဲ့ ဘုန်းကြီးက “ခေတ်ကျောင်းသားတွေကို ပို့လိုက်စမ်းပါ။ အဲဒီကို ပို့လိုက်စမ်းပါ။ ပရလောက သူတို့မယုံဘဝက် ယုံတဝက်နေတဲ့ သူတွေ ပို့လိုက်စမ်းပါ”လို့ ပြောနေတယ်။ မြင်သလားလို့ အဲဒီ တစ္ဆေကို၊ ဟိုကခြောက်နေတယ်။ အတိအလင်း ပြောနေတယ်။ ဒီလိုဟာကိုလိုက်စမ်းပါ။ ဘယ်မှာစုံးပူးထားလို့ ဘယ်လိုဖြစ်နေ တယ်ဆိုယင် လိုက်စမ်းပါ။ နတ်ပြုစားနေတယ်ဆိုယင် လိုက်စမ်း ပါ။ ပရလောကကို မယုံတာနဲ့ပြောမနေပါနဲ့။ အရေးအင်မတန် ကြီးပါတယ်။ ခုနက တစ္ဆေတွေ ဘာတွေဆိုယင် လိုက်စမ်းပါ။ ဘယ်သစ်ပင်မှာ ဘယ်မှာ ဘာမှာ လိုက်ပါ။

မြင်ရရဲ့လား။ ။ဒီတော့ကို အကယ်၍ အဲဒီ တစ္ဆေတို့ စုံးတို့ နတ်တို့ သူတို့ပြော စကားလဲ သိနေပြီ။ သူတို့ရဲ့ အနှောင့်အယှက်လဲ တွေ့နေပြီ။ အဲဒါတွေကို မလိုက်ပဲနဲ့ ယိုးတီး ယားတားနဲ့ ပရလောကမရှိဘူး ပြောမနေပါနဲ့။ အဲဒါကိုလိုက် ပါ။ လိုက်ပြီးတော့ကာ တစ္ဆေကိုမြင်ရရဲ့လား။ ဒီလို အဲဒီစုံးကို မြင်ရရဲ့လား။ အဲဒီနတ်ကိုမြင်ရရဲ့လား။ မမြင်ဘူး။ သူတို့ကသာ

၁၁၀ သာသနာပြုသြဝါဒ တရားတော်များ

တစ္ဆေတောင် မမြင်ဘူး၊ ဒီတော့ကာ ဆိုပါတော့ ဒီသစ်ပင်မှာ နတ်ရှိတယ်လို့ ဆိုယင် ဒီနတ်ကိုမြင်သလား၊ နတ်တွေနေတာ သစ်ပင်ပေါ်မှာ ခုနေတာမဟုတ်ဘူး၊ သူ့နေရာနဲ့ သူ့နေတာကို မြင်သလား၊ မမြင်ဘူး။

နတ်သမီးတယောက်။ ။ တခါ တုန်းက ရဟန်းတပါး သူ့ ကျောင်း ဆောက်ချင်လို့ သစ်ပင်ကို ဖယ်တယ်၊ သစ်ပင်ကိုခုတ်တယ်၊ ကိုင်းထွက်တာဖြတ်တယ်၊ ဒီတော့ နတ်မက “အရှင်ဘုရား.... အရှင်ဘုရားရဲ့ ဘုံဗိမာန်ကို လုပ်ချင်လို့ တပည့်တော် ဘုံဗိမာန်မဖျက်ပါနဲ့” လို့ ပြောတော့ ပြောပြော ဆိုဆို ရဟန်းက ခုတ်ရော၊ ခုတ်တော့ကလေးကိုမြင်လို့ ရှိယင်ဖြင့် သက်သာကောင်းပါရဲ့လေလို့ ဆိုပြီးတော့ ကလေး လေးကို ထိုးပြလိုက်တာ၊ ရဟန်းက ကလေး လေးကို ဓားကမြှောက်ပြီး သားမို့ ဓားကိုမနှိုင်တာနဲ့ ကလေးကိုပခုန်းလောက်ကစပြီးတော့ ခုတ်မိသွားရော၊ လက်ပြတ်သွားရော၊ အဲဒီတင် နတ်မက လက် စားချေမယ်လို့ ဆိုပြီးတော့ အင်မတန် ဒေါသနဲ့ လက်စားချေ မယ်ကြံတုန်း ဘုရားကို ကွက်ကနဲမြင်လို့ ဘုရားလက်ထက်က “အား.... ဘုန်းတော်ကြီးဘုရား ရှိသေးတယ်၊ သွားပြီးတော့ လျှောက်မှပဲ” ဆိုပြီးတော့ ခုဒ္ဒမြတ်စွာက- “ဒေါသကိုနှိမ်လိုက်တဲ့ တန်ဖိုးဟာ ဘယ်လောက် ကြီးကျယ်တယ်” ဆိုပြီးတော့ ဟော တော်မူလိုက်တာ နတ်မဟာ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာဖြစ်ပြီးတော့ သောတာပန်ဖြစ်တယ်။

အသိဉာဏ်တိုးပွားရေး တရားတော်

ဗုဒ္ဓကနေရာပေး။ ။ နောက်သူ့မှာ နေစရာမရှိဘော့ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာက “မကြာမီကမှ နတ်တယောက် ကွယ်လွန်သွားတဲ့ သစ်ပင်ရှိတယ်။ အဲဒီသစ်ပင်မှာနေ” လို့ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာပေးတဲ့ သစ်ပင်မှာ သူ့ဘုံဗိမာန် ဘယ်လိုလုပ်တယ်ဆိုတာတော့ မသိဘူး။ အဲဒီမှာ သူနေရတယ်။ ဒါ့ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ ရဲ့ လက်ထက်တော်တုန်းက နတ်ကလေး သူမပြတော့ မမြင်ဘူး။ သူပြလို့ မြင်တော့လဲ ဓားကအောက်ချရန် ချိန်ပြီးသားဖြစ်တော့ အရှိန်မသတ်နိုင်ဘူး။ ဘုန်းကြီးတို့မှာတော့ ဒီလိုတွေက ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ ဖြေခဲ့တဲ့ ဝတ္ထုစဉ်တွေသိလို့ အတိတ် ပရလောကလဲ နားလည်တယ်။ ယုံတယ်။ အနာဂတ် ပရလောကလဲ နိဗ္ဗာန်အထိယုံတယ်။ မယုံတဲ့သူတွေက အဲဒါတွေကို လေ့လာရပါတယ်။

တစ္ဆေကလေး။ ။ တခါတုန်းက ရဟန်းတစ်ပါးညနေလောက် ရွာထဲဝင်စရာရှိလို့ သွားတယ်။ ရွာပြင်ဖက်ကလေး ကလေးက (ကလေးကလေး ဆိုတာ တစ္ဆေကလေး) “အရှင်ဘုရား တပည့်တော် အမေကို ပြောလိုက်စမ်းပါ။ ကြာလှပြီ။ တပည့်တော်ဆာလှပြီဆိုတာ ပြောလိုက်စမ်းပါ” လို့ ပြောတော့ ရဟန်းက “ငါဘယ်နှယ်လုပ်မြင်ရမှာ” လဲ “ဒီဆေးမြစ်ကလေးယူသွားပါ ကိုယ်တော်” ဆိုပြီးတော့ ဆေးမြစ်ကလေး ကိုင်ပြီးသွားတော့ ဟိုမှာပြည့်လို့ရွာထဲမှာ ညနေထမင်းလုံး ဟင်းဖတ်ကောက်နေလိုက်ကြတာ တစ္ဆေကလေးတွေ။ ဒါနဲ့ သူပြောလိုက်တဲ့အမေကို “ဟာ နင်က ဒီမှာကြာနေတယ်။ နင့်ကလေးက ဟိုမှာ ရွာပေါက်က မြော်လှပြီ” လို့ ပြောတော့ “ကိုယ်တော် ဘယ်နှယ်လုပ်မြင်တုန်း” “သူဒီဆေးကလေး ပေးလိုက်လို့” လို့

၁၁၂ သာသနာပြုသြဝါဒ တရားတော်များ

ပြောတော့ ပြတ်ဆိုပုတ်ချပြီးတော့ ဆေးမြစ်ကလေး ကောက်ယူ သွားပြီး ပြေးရော၊ ဒီဆေးမြစ်ကလေးနဲ့တုန်းက တော့မြင်တယ်၊ ဆေးမြစ်ကလေး မရှိတော့ မမြင်ဘူး။

နတ်ဆင်းရဲမလေး။ ။ တခါတုန်းက (နတ်ဆိုပေမယ့်နတ်တိုင်း ချမ်းသာတာမဟုတ်ဘူး) တချို့နတ်ဟာ တစ္ဆေလိုပဲ၊ တစ္ဆေဆိုတာ ပြိတ္တာခေါ်တာပဲ၊ အဲဒီလိုတစ္ဆေပြိတ္တာ တွေလို ဆင်းရဲရှာတယ်၊ တခါတော့ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်ထဲ မှာလို့ ထင်ပါတယ်၊ ပရိသတ်ကြီးကလဲ ဒီလိုပဲ တရားနာပြီးတော့ နေကြတော့ သူကလဲပဲ ကလေးနှစ်ယောက်နဲ့ သမီးကလေး လက်ဆွဲပြီးတော့ အစာရှာထွက်လာတယ်၊ “အော် ဟိုမှာတော့ လူတွေရှိတယ်၊ တစုံတခုဝေနေဟန်တူတယ်၊ ဝေနေလို့ ဘေးမှာ ဖိတ်စင်ပြီးတော့ကျလို့ ရှိယင် ကောက်စားရအောင်လေ” ဆိုပြီး တော့ ကလေးနှစ်ယောက် လက်ဆွဲပြီးတော့ နတ်သတို့သမီးသွား တယ်၊ သူ့ကို ဘယ်သူမှ မမြင်ဘူး၊ ဘုရားမြင်မှာပေါ့၊ ဘယ်သူကမှ မမြင်ဘူး၊ တန်ခိုးရှိတဲ့သူပဲမြင်မယ်၊ အဲဒီတင် အနားရောက်လာ တော့ “ဟာ-စားစရာဝေနေတာ မဟုတ်ပါလား၊ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ တရားဟော နေတာပါလား” ဆိုပြီးတော့ ဗုဒ္ဓအသံတော်ကို စိုက်ပြီးတော့ နာနေတယ်။

သားသမီးချော့။ ။ သမီးကလေး သားကလေးတွေက “အမေ သွားကြစို့” ဆာပြီလေ သူတို့က၊ သူက ချော့တယ် ချော့တယ်၊ အသံကလဲမကြားဘူး၊ လူလဲမမြင်ဘူး၊ ပတ်ဝန်းကျင်ပရိသတ်က သူက ချော့နေတယ် တိတ်တိတ်နေပါ။

အသိဉာဏ်တိုးပွားရေး တရားတော်

တုဏှိ ဥတ္တ ရိကေ ဟောတိ၊ တုဏှိ ဟောတိ ပုနဗ္ဗဿု=
ဥတ္တရိကာ၊ တိတ်တိတ် နေစမ်းပါ။ ပုနဗ္ဗဿု၊ သားလေး
တိတ်တိတ်နေစမ်း။

ယာဝါဟံ ဗုဒ္ဓ သေဠဿ၊ ဓမ္မနိဗ္ဗာနပါပကံ။

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာရှဲ့ တရားတော်ကို အမေ့နာနေတယ်၊ တိတ်တိတ်
နေစမ်း၊ တိတ်တိတ်နေစမ်း၊ တယ်လိမ္မာတဲ့ နတ်ဆင်းရဲမလေး၊
သားကလေးနဲ့ သမီးကလေးကို ချော့နေတယ်။

တရားကိုပိုချစ်။ ။ ပိယော လောကေ သကော ပုတ္တော
ပိယော လောကေ သကော ပတိ၊
တတော ပိယတရာ မယံ
အဿဓမ္မဿ မဂ္ဂနာ။

လောကမှာ ကိုယ့်သား ကိုယ့်သမီး ချစ်တာချည်းပဲ
ကွယ်၊ ကိုယ့်လင် ကိုယ်ချစ်တာချည်းပဲကွယ်၊ အမေကတော့
လေ အဲဒီ သားသမီး လင်ထက် ပိုပြီးတော့ ဒီ တရားကိုချစ်
ပါတယ်ကွယ်၊ တိတ်တိတ်နေကြပါ။ ဘယ်လောက် လိမ်မာ
တုန်း၊ ဒီဒီတရားကိုမသိလို့ အမေတို့မှာလေ ဒုက္ခတွေ့အများကြီး
ရောက်နေတယ်၊ အခုလဲရောက်နေတယ်၊ ရောက်လဲ ရောက်ခဲ့ရ
တယ်၊ တိတ်တိတ်နေစမ်း တိတ်တိတ်နေစမ်း၊ အမေ ဒီတရား
စိုက်နာနေတယ်၊ လိမ်မာလိုက်တာ လိမ်မာလိုက်တာ။

အဖြစ်ကတော့ ပြိတ္တာတမျှပါပဲ၊ ပြိတ္တာပေမယ့် တရားနာလို့
တရားလဲ ဆုံးပါရော သောတာပန်ဖြစ်တော့ သောတာပန်က

၁၁၄ သာသနာပြုဩဝါဒ တရားတော်များ

သိပ်ပြီးတော့ ဆင်းတောင့်ဆင်းရဲ မဟုတ်တော့ဘူး၊ စားရေး နေရေး အကုန်လုံးပြည့်စုံသွားတယ်၊ အမေကပြည့်စုံတော့ သား သမီးတွေပါ ပြည့်စုံသလို ဖြစ်သွားတယ်။

ရှင်းပါတယ်။ ။ အဲဒီအချိန်တုန်းက ပြောနေတဲ့ အသံလူအဆင်း လူပုဂ္ဂိုလ်သတ်မမြင်ဘူး၊ ဒီတော့ကာ ဘုန်းကြီး တို့ကတော့ရှင်းပါတယ်၊ နတ်တွေဆိုတဲ့ ဥစ္စာဟာ သူတို့က မပြရင် မမြင်ဘူးဆိုတာလဲ မပြောနဲ့တော့ အင်မတန်ညံ့တဲ့ နတ်ကလေး တွေကိုတောင် မမြင်ဘူး၊ နတ်ကိုမပြောနဲ့ တစ္ဆေ ပြိတ္တာတောင် မမြင်ဘူး၊ ဒီတော့ ယခု လကမ္ဘာရောက်တယ်လို့ဆိုတယ်၊ ဘယ် မှာလဲလဲမိမာန် “ဟာ- ဒါတစခန်းပဲ၊ မသိလို့” ဘယ်မှာလဲလဲနတ် သား နတ်သမီးတွေ၊ ဒါ သူ့နည်းနဲ့ သူပဲ တစခန်းပဲ မမြင်နိုင်တာ၊ ဒါဘုန်းကြီးတို့ကတော့ ရှင်းပါတယ်၊ ယခုလို့ မရှင်းတဲ့ ဗုဒ္ဓ ဘာသာတွေမှာတော့ အင်မတန် အခက်အခဲဖြစ်ပြီးတော့ ဗုဒ္ဓ ဘာသာတွေတောင် မယုံချင်သလိုလို့ ဘာလို့လို့ ဒီအသံတွေ ဘုန်းကြီးတွေတချို့က ထွက်လာပါတယ်။

လို့ပါသေးတယ်။ ။ တရားတော်ကို ပီပီ သသ လိုက်နာဖို့ ကြားနာဖို့ မှတ်သားဖို့က အင်မတန်လိုနေ ပါသေးတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် အနုမာနသိဒ္ဓန္တ မှန်းပြီးတော့လဲပဲ တချို့ဟာကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်သိပါလို့ ဆိုပေမယ့် မှန်းနိုင်လောက် အောင် ဉာဏ်အခြေခံဗဟုသုတမရှိယင် မှန်းလဲမမှန်းတတ်ပါဘူး၊ ဗုဒ္ဓကို ယုံကြည်ပါလို့ဆိုတဲ့ ဥစ္စာလဲပဲ မိမိက ခပ်ကြမ်းကြမ်း ခပ် ထော်ထော်နေတာဖြစ်တော့ ဗုဒ္ဓရဲ့ပါရမီဖြည့်စဉ်တွေကိုလဲ မသိ

အသိဉာဏ်တိုးပွားရေး တရားတော်

ပါဘူး၊ ဗုဒ္ဓဉာဏ်တော်ကိုလဲ မှန်းမြော်ပြီးတော့ မကြည်ညိုတတ်
 ပါဘူး၊ ဗုဒ္ဓရဲ့မေတ္တာကရုဏာကိုလဲ မသိတတ်ပါဘူး၊ အဲဒါ
 ကြောင့်မို့လို့ ဒီလိုလူတွေက ဒီလိုဖြစ်နေတဲ့ဥစ္စာမှာ ဘုန်းကြီး
 တို့က လိုက်ပြီးတော့ ဆန်စင်ရာ ကျည်ပေ့ မလိုက်နိုင်ပါဘူးဆို
 တာလို့ သူတို့ကိုလိုက်ပြီးတော့ ပြောမနေနိုင်ဘူး။

ပီပီသသ။ ။ မိမိတို့ကျောင်းတိုက်ကသာ ဗုဒ္ဓဘာသာကိုယုံကြည်
 တယ်လို့ဆိုယင် ပီပီသသ နေလိုက်ကြစမ်းပါ၊ ပီပီ
 သသ ဗုဒ္ဓသာသနာရဲ့ ကျက်သရေကို ဆောင်လိုက်ကြစမ်းပါ၊
 ဗုဒ္ဓအလိုတော်အတိုင်း ဝိနည်းကိုလေးစားလိုက်ကြစမ်းပါ၊ ဗုဒ္ဓကို
 ကြည်ညိုပါဘယ်ဆိုတဲ့ ဥပါသကာအရင်းအခြာ ဒကာ-ဒကာမ
 များကလဲပဲ “ဒီဗုဒ္ဓကိုကြည်ညိုတယ်၊ ဒီတော့ ဗုဒ္ဓရဲ့အလိုတော်
 အတိုင်း ဒီသီလနဲ့ဒီနေမယ်၊ ဒီစကားပြောတာကို ဒီသတိနဲ့ပြော
 မယ်၊ လောကကြီးကတော့ သူ့ဟာသူဖြစ်ချင်သလိုဖြစ်မှာပေါ့၊
 ဒီတော့ ဒီလမ်းမမှားအောင်နေမယ်” လို့ အဲဒီလို နှလုံးသွင်းပြီး
 သကာလ ဗုဒ္ဓကိုကြည်ညိုပြီးတော့ ပရလောကကိုယုံကြည် နိဗ္ဗာန်
 ကိုယုံကြည်ပါ။

နိဗ္ဗာန်ကို ယုံကြည်တဲ့အတွက်ကြောင့် နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း
 ဖြစ်တဲ့ သီလကိုဖြည့်လို့၊ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်းဖြစ်တဲ့ ပဋိပတ်
 များကိုကျင့်လို့ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်းဖြစ်တဲ့ ဝိပဿနာဘာဝနာ
 များကို အားထုတ်လို့ အဲဒီလို ကိုယ်စီကိုယ်ငှ ကြိုးစား နိုင်ကြ
 စေကုန်သတည်း။

သာဓု ... သာဓု.... သာဓု....

အသိဉာဏ်တိုးပွားရေးတရားတော် ပြီးပါပြီ။

ဗုဒ္ဓရတနာ

၁။ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ လောင်းလျာတုန်းက၊ နောက်ဆုံးအထိ
ပါရမီ။

လူနတ်များစွာ ချမ်းသာရေးကြောင့်၊ အသက်ပေး၍
ဖြည့်ခဲ့သည်။

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ သာသနာအတွက်တော့၊ ငါပါအသက်
ဆုံးစေမည်။

နောက်မဆုတ်ပေါင် ခုလိုတွေးလို့၊ ကုသိုလ်ရေးမို့
ကြိုးစားမည်။

၂။ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ ပွင့်လာမှုကြောင့်၊ ဉာဏ်စက္ခုလည်း ရကြ
သည်။

ဉာဏ်စက္ခုတွေ သာ၍လင်းဖို့၊ သန့်ရှင်းတိတ်ဆိတ်
ရှိသင့်သည်။

ပွက်လောဆူညံ လူသံပဲ့တို့၊ ကျောင်းဘုရားထဲ လုပ်ကြ
သည်။

ဗုဒ္ဓအယူ အတွင်းလူဖျက်လို့၊ ဘာသာပျက်၍ ခက်လိမ့်
မည်။

မုဒ္ဒိကအလိုတော်ကျ သိဒ္ဓိကျောင်း

ရေခက်ချ တရားတော်

(၁၃၃၃-ခုနှစ် တပို့တွဲလဆန်း ၁၄-ရက်နေ့)

လူဖြစ်ကျိုးနပ်

မနုဿတ္တံ သုလဒ္ဓံ မေ၊
ယှာဟံ စာဂေ သဒါရတော၊
မစ္ဆေရပရိယုဋ္ဌာယ၊
ပဇာယဝိဂတော တတော။

ယှာဟံ (ယော+အဟံ)၊ သံသရာ နောင်ရေး မြော်ခေါင်
•တွေး၍ လေးလေးပင်ပင် အစဉ်လေ့လာ အကြင်ငါသည်။
မစ္ဆေရပရိယုဋ္ဌာယ၊ မပေးရက်လို သဝန်တို့သဖြင့် ထိုထိုဒါန
မစ္ဆေရရန် ပုန်ကန်သောင်းကြမ်းလျက်ရှိသော။ ပဇာယ၊ ဝတ်မှု
စားမှု အကြားမှ၌ အားပြုငဲ့စောင်း သတ္တဝါအပေါင်းတို့။
တတော၊ ထိုထိုဒါန မစ္ဆေရဟု ထကြပုန်ကန် သူပုန်ရန်မှ။
ဝိဂတော၊ ရှေးဝါသနာ အထုံပါသဖြင့် ကောင်းစွာလွတ်ကင်း
သန့်ရှင်းသည်ဖြစ်၍။ စာဂေ၊ စွန့်ကြဲဝေငှလူဒါန်း၍ နေခြင်း၌။
သဒါရတော၊ ကိုယ်တွက်ခြိုးခြံ ပင်ပန်းခံလျက် အမှန်မသေ
အပျော်ကြီးပျော်နိုင်လေပြီ။ တဿာမေ၊ ဒါနစာဂီ ပါရမီဖြင့်

၁၁၈ သာသနာပြုဩဝါဒ တရားတော်များ

သာကြည်မို့လျော် အပျော်ကြီး ပျော်နိုင်သော ထိုင်မှုမှာ။
မနုဿတ္တံ၊ ပဋိရူပ ဤဒေသ၌ ဖြစ်ရစင်စစ် လူ့အဖြစ်ကို။
သုလဒ္ဓံဝတ၊ သံသရာနှောင်ရေး မြော်ခေါင်တော့က အေးမြ
ရှင်ပျော် အော်—အရတော်လေစွတကား။

သာဓု... သာဓု ... သာဓု...။

အတုယုလို့ကောင်း။ ။ ဘုန်းကြီးတို့ အင်မတန် ကံကောင်း
တယ်၊ ဘုန်းကြီးတို့ ဗုဒ္ဓဘာသာ ဒကာ
ဒကာမများမှာ အင်မတန်ကံကောင်းတယ်၊ ဘုန်းကြီးတို့ရဲ့ အတု
ယုစရာ ဘုန်းကြီးတို့ရှေ့က မားမားမတ်မတ် မြတ်စွာဘုရားလဲ
ရှိတယ်၊ အရှင်သာရိပုတ္တရာ၊ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်တို့ ပုဂ္ဂိုလ်ထူး
ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်တွေ အမျိုးအဆွေအားဖြင့်လဲ ထိပ်တန်းက၊ ရုပ်ရေး
အားဖြင့်လဲထိပ်တန်းက၊ ပညာအားဖြင့်လဲထိပ်တန်းက၊ တန်ခိုး
အားဖြင့်လဲထိပ်တန်းက၊ အမြော်အမြင်အားဖြင့်လဲ အတုမရှိ
ကြဘူး၊ ဘုန်းကြီးတို့ရှေ့မှာ သွားပြီးတော့နေတယ်၊ အင်မတန်
အတုယုလို့ ကောင်းတယ်၊ ဘုန်းကြီးတို့ အတုယုလို့ သိပ်ကောင်း
တယ်၊ အလှူဒကာ အလှူ အမများမှာလဲပဲ ဗုဒ္ဓဘာသာ ဖြစ်
တော့ အတုယုလို့တယ်ကောင်းတယ်၊ ဘုရားလက်ထက်ကို မှန်း
ပြီးတော့ အတုယုမယ်ဆိုယင် အနာထပိဏ် သဋ္ဌေးကြီးတို့၊
ဝိသာခါတို့၊ ဗိမ္ဗိသာရမင်းတို့၊ ဥပါလိသုကြယ်တို့ တယ်အတု
ယုစရာကောင်းတယ်။

တခါ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာရဲ့ အလောင်းအလျာဘဝတုန်းက၊ အရှင်
သာရိပုတ္တရာတို့ အလောင်းအလျာဘဝတုန်းက၊ ခေမာမိဖုရားတို့

ဗုဒ္ဓအလိုတော်ကျသိမ်ကျောင်းရေစက်ချ တရားတော် ၁၁၉

အလောင်းအလျာဘဝတုန်းက နေကြ ထိုင်ကြပုံတွေ ဘုန်းကြီး တို့မှာမြင်နေတယ်။ ဒီတော့ ဘုန်းကြီးတို့ဗုဒ္ဓဘာသာဒကာဒကာမ တွေအဖို့ အတုယူလို့ တယ်ကောင်းတယ်။ ဘုရားအလောင်းတို့ ယသောခရာအလောင်းတို့ ဘယ်လိုနေထိုင်သွားကြတယ်။ အရှင် သာရိပုတ္တရာအလောင်းတို့ ခေမာမိဖုရားအလောင်းတို့ ဘယ်လို နေထိုင် သွားကြတယ်။ အရှင်အာနန္ဒာအလောင်းတို့ ဘယ်လို နေထိုင်သွားကြတယ်။ ဒါအတုယူလို့ တယ်ကောင်းတယ်။

အားမရ။ ။ဒီတော့ကော အခုလူတွေ အတုယူနေတာက အဲဒီကို မရောက်တတ်ဘူး။ ဘယ်ကို ရောက်နေတုန်းလို့ ဆိုတော့ ဗုဒ္ဓဘာသာရှင်ဘုရင်တွေဆီကို ရောက်နေတယ်။ ဘုရင် တွေကတော့ ဘုန်းကြီးနဲ့ နဲ့နဲကလေးမှ မတဲ့ဘူး။ ဘုရင်တွေ လုပ်ပုံကိုင်ပုံက။ ဘုန်းကြီးကတော့ ဗိမ္ဗိသာရမင်းတို့လို အနာ ထပ်ထပ်သဋ္ဌေးတို့လို ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ အလောင်းလျာ ဘဝတုန်းက အရှင်မဟာကဿပကြီးတို့ မယ်ဘဒ္ဒါ အလောင်းအလျာဘဝတုန်း က နေကြထိုင်ကြတာတွေ မြင်နေတော့ ဗမာပြည်မှာ ရှင်ဘုရင် တွေရဲ့ လုပ်ပုံကိုင်ပုံတော့ ဘုန်းကြီးက အားမရဘူး။ ကိုယ့်အမျိုး သားမို့ လို့တော့ အမျိုးသားစိတ်နဲ့ ချစ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ်လို့ အမျိုးသားချင်းမို့ လို့ပဲ အားမရတာ။

ရန္တပိုစာချုပ်။ ။တခါတုန်းက ရာဇဝင်ကို ဘုန်းကြီးကြည့် တယ်။ တနေရာမှာ မင်းကြီး ဗန္ဓုလ ကျတယ်။ အင်္ဂလိပ်နဲ့စစ်ဖြစ်တော့၊ နောက်နဲ့နဲ့နဲ့ ရာဇဝင်ရှောက်

၁၂၀ သာသနာပြုဩဝါဒ တရားတော်များ

ပြီးတော့ကြည့်လို့ ၄-၅-၆-ရှက်လောက်ကျတော့ ရန္တပိုစာချုပ် ချုပ်ရတော့တယ်။ ဒီတော့ရန္တပိုစာချုပ် ချုပ်တဲ့အခါကျတော့ ဟိုက အပေါ်စီးတွေနဲ့ ချုပ်လိုက်တယ်။ အာမှခံချင်စရာမရှိဘူး။ ဒါနဲ့ ဘုန်းကြီးစိတ်ကို တော်တော်ထိခိုက်သွားတယ်။ ထိခိုက်သွား ပြီးတဲ့နောက် ရာဇဝင်ကို မစုံလို့ပေါ့လေ ဆက်ပြီးတော့ ကြည့် သွားပါတယ်။ တော်တော် စာရှက်လှန်လိုက်တဲ့ အခါကျတော့ ဘုန်းကြီးတို့စီးနေတဲ့ ရန္တပိုစာချုပ်တုန်းက အောက်ကျနေဘက် ကျခံပြီးတော့ ချုပ်လာခဲ့ရတဲ့ ရှင်ဘုရင်များက အထက်ပြည်က ‘ဘုန်းတော် အလွန်တရာကြီးမြတ်တော်မူလှသော’ ဆိုတဲ့ စာလုံး တွေတွေတယ်ကိုး။ ဘာလဲ ဘုန်းတော်အလွန်တရာကြီးမြတ်လို့ ရှိယင် ဘာဖြစ်လို့ရန္တပိုစာချုပ်ကို အနာခံပြီးတော့ ချုပ်ရတုန်း၊ ကြီးလိုက်ပါလား ရှောက်ပြီးတော့ မဟုတ်ဘူးမေ့တယ်ကိုး။ သိပ် မေ့တာပဲ။ ဒီတော့ဘုန်းကြီးကမကြိုက်ဘူး ရှင်ဘုရင်တွေကို။

ကြားတယ်။ ။ရှင်ဘုရင်တွေက ကြားတယ်။ အပြင်ကနေပြီး တော့ကြားတယ်။ ဟိုမှာ အင်မတန်အနစ်နာခံ ခဲ့ရပြီးတော့ ကြားတယ်။ ကြားတော့ကား အလှူဒါနတွေပြုကြ တယ်။ ကြားကြားဝါဝါပြုကြတယ်။ ရှင်ဘုရင်တွေက ဒီတော့ အဲဒီ ရှင်ဘုရင်တွေရဲ့နည်းကို မူးကြီးမတ်ကြီးတွေက လိုက်ပြီးတော့ ကြားကြားဝါဝါ အလှူဒါနပြုကြတယ်။ မူးကြီးမတ်ကြီးတွေကို အတုလိုက်ပြီးတော့ တိုင်းပြည်မှာ သဌေးသူကြွယ်တွေက ကြား ကြားဝါဝါ ပြုကြတယ်။

ဗုဒ္ဓအလိုတော်ကျသိမ်ကျောင်းရေးစာတော် ၁၂၁

ကြာလေဝေးလေ။ ။ ဒီတော့ ဟိုဗုဒ္ဓမြတ်စွာရဲ့အလောင်းတော်
 များလမ်းစဉ်နဲ့က ကြာလေဝေးလေ၊ ကြာ
 လေဝေးလေ၊ ကြာလေဝေးလေ ဝေးလာခဲ့ကြတယ်။ ဘုန်းကြီး
 တို့ခိုင်ခံ့မှာကောင်းပြီ၊ ဝေးဝေး မဝေးဝေး ဒါအရေးမကြီး
 ပါဘူး၊ ဒီလိုကြားကြားဝါဝါနဲ့ ပြုနေကြတဲ့ အတွက်ကြောင့်
 သာသနာကြီးကလဲ တိုးတက်လို့ တိုင်းသူပြည်သား တွေကလည်း
 တိုးတက်လို့ ဒီလိုဆိုယင် ဘုန်းကြီးက နေသာပါတယ်၊ နေသာ
 ပါတယ်၊ တကတဲကြားကြားဝါဝါနဲ့ လှူလိုက်ကြ တန်းလိုက်ကြ
 ပေးလိုက်ကြ ကမ်းလိုက်ကြ စွန့်လိုက်ကြ ကြဲလိုက်ကြ၊ အဲဒီလို
 လုပ်ယင်းကို တိုင်းပြည်ကလဲတက်လာတာပဲ၊ သာသနာတော်ကြီး
 ကလဲ ထူးပြီးတော့ တကတဲ အကျင့်စာရိတ္တတွေနဲ့ မြင့်လာတာပဲ၊
 ဒီလိုဆိုယင်တော့ ဘုန်းကြီးလဲ အနေသာကြီးပါ၊ အဲဒီကျတော့
 ဘုန်းကြီးက ကြိုက်ကိုကြိုက်ရမှာပဲ။

စဉ်းစားစမ်းပါ။ ။ ခုတော့ကာ အလှူဒကာ ယောက်ျားရင့်
 မကြီးပဲ၊ အရွယ်ကောင်းနေတဲ့ယောက်ျား
 ရင့်မကြီးနဲ့ ဒီနားကဘုန်းကြီးပြောတဲ့စကားကို လိုက်ပြီးတော့
 စဉ်းစားတတ်တဲ့ အမျိုးသမီး သီလရင်ဆရာတွေရော စဉ်းစား
 စမ်းပါ၊ သာသနာကြီးဘယ်နှယ်ဖြစ်နေသလဲလို့၊ ဒါကို စဉ်းစား
 စမ်းပါ၊ အလှူဒကာလဲစဉ်းစားပါ၊ ကိုယ့်ပိုက်ဆံရှိလို့ ကိုယ်လုပ်
 ကြတာပဲလို့ ဆိုတဲ့ဥစ္စာဟာ ပြီးတန်းပဲလို့ ဆိုပေမယ့် ရှင်ဘုရင်က
 စပြီးတော့ မပြီးလို့ပါသွားပြီ၊ ဘုရင်ပါသွားလို့ လွတ်လပ်ရေး
 ရအောင်တိုက်ပြီးတော့ ကြိုးစားကြရတယ်၊ ယခုအထိကြိုးစား
 နေကြရတယ် နိုင်ငံကို။

၁၂၂ သာသနာပြုသြဝါဒ တရားတော်များ

ကြည့်ပါတယ်။ ။ ဒီတော့ ဘုန်းကြီးက တဖက်မှာ ဘုရား
 လောင်းများရဲ့ လမ်းစဉ်ကို ကြည့်ပါတယ်။
 ဘုရားဖြစ်တဲ့ ဘဝ ကျတော့လဲ လမ်းစဉ်ကို ကြည့်ပါတယ်။
 ထိပ်ဘုန်းဖြစ်တဲ့ရှင်မဟာကဿပတို့ အရှင်သာရိပုတ္တရာတို့ လမ်း
 စဉ်ကိုလဲ ဘုန်းကြီးကြည့်ပါ တယ်။ ဒီရှင်ဘုရင်များရဲ့ လမ်းစဉ်
 မဟုတ်ပါဘူး။ အလောင်းတော်ကြီးတွေ ပါရမီ ဖြည့်သွားတဲ့
 လမ်းစဉ်ဟာ ဒီလမ်းစဉ်မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့်မို့လို့ ဘုန်းကြီးက
 သာသနာတော်ကြီးကို ပြန်ပြီးတော့ တိုးတက်အောင်ဘယ်လိုလုပ်
 မလဲ။ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာရဲ့ အသက်စည်းစိမ်များစွာကို စွန့်လွှတ်ပြီးတော့
 ပါရမီဖြည့်လာတဲ့အခါကျမှ ရရှိတဲ့ဉာဏ်တော်နဲ့ တည်ထားတော်
 မူအပ်တဲ့ သာသနာတော်ကြီးသည် နှစ်ထောင်ငါးရာ ကျော်ရုံမျှ
 နှင့် ၄၀ ဘဝစစ်စသက်ခတ်မဖြစ်ထိုက်သေးပါဘူး။

သာသနာနိမ့်မြင့်။ ။ ပက္ခိနံ ချိယမာနံ ဥန္တတောနတအာဂတံ၊
 ပက္ခိနံ၊ ငှက်အပေါင်းတို့၏။ ချိယမာနံ၊
 နိမ့်တိုမြင့်တိုပျံ့သွားပုံကဲ့သို့၊ ငှက်ပျံသလိုပါ။ သာသနာတော်ကြီး
 က ပြုပြင်ကဲ့သို့တွေ့ရှိသို့ ရှိယင် မြင့်ပြီးတော့ တက်လာလိုက်၊
 ဒါကလဲဘုန်းကြီးတို့မှာ သာသနာက အရှိန်ရှိတယ်။ ပဌမ သံဂါ
 ယနာတင်တုန်းက ဆိုးဆိုးဝါးဝါး အကြောင်းအရာ ကလေး
 တွေနဲ့ တွဲဖက်ပြီးတော့ အရှင်မဟာကဿပ အရှင်မြတ်ကြီးက
 သံဂါယနာမတင်ယင် မဖြစ်ပါဘူးလို့ သံဃာ့ အစည်းအဝေးမှာ
 အမိန့်ရှိလို့မို့ သံဂါယနာတင်ရတယ်။

ဗုဒ္ဓအလိုတော်ကျသိမ်ကျောင်းရေစက်ချ တရားတော် ၁၂၃

အဲဒီ ဒုတိယ သံဂါယနာတင်တော့လဲပဲ ဝေသာလီပြည်က ရဟန်းတွေ ပရမ်းပတာဖြစ်လို့မို့ သံဂါယနာ တင်ရတယ်။ ဒီတော့ သံဂါယနာတင်လိုက်ပြန်ယင် သာသနာက မြင့်လာပြန် ရော၊ ဖာသိဖာသာ အေးအေးနေလိုက်ပြန်ယင် နိမ့်သွားပြန် ရော၊ ဒီလိုနဲ့ပြုပြင်တဲ့သူရှိလို့ရှိယင် မြင့်တက်လာတယ်။ ဒီသာသနာ တော်ဟာ၊ မြင့်တက်လာတယ်ဆိုတဲ့ဥစ္စာ အနေအထိုင်တွေ ကျစ် လျစ်သွားတယ်။

လူတွေက သဘာဝကျကျသိလာကြတယ်။ ဒါကိုသာသာနာ မြင့်တက်လာတယ်လို့ပြောတာ၊ အဲဒီလိုမဟုတ်ပဲနဲ့ တဖြေးဖြေး မေ့မေ့လျော့လျော့ ပေါ့ပေါ့ဆဆ နေသွားကြ၊ လူတွေကလဲ အကြောင်းရင်းအမှန်ကိုမသိ၊ ဒါသာသနာနိမ့်သွားတယ်လို့ ဒီလို ပြောတယ်။

ငွေကုန်နည်းရှိ။ ။ဗုဒ္ဓမြတ်စွာရဲ့သာသနာတော်ဟာ နိမ့်ပေမယ့် လို့ပြန်တက်ဖို့ရန် အခွင့်ရှိရပါဦး မယ်။ ရှိရ ပါဦးမယ်။ ဒါကြောင့်မို့ လို့ ဘုန်းကြီးက အလှူ ဒကာများအလှူ အမများလာဘုန်းက အကျိုးအကြောင်း နဲ့နဲ့ပါးပါး ပြောပါ တယ်။ ဘုန်းကြီးရင်ထဲမှာ ရှိတာတွေကို နဲ့နဲ့ကလေး ပြောပါ တယ်။ ဒါပေမယ့်အားလုံးက စီမံပြီးသားတွေ ဖြစ်နေပါပြီ။ ဘုန်းကြီးကကုန်ရပါဘယ်။ တသောင်းကုန်လဲ ကုန်ရပါတယ်။ ကုန်နည်းကားလဲရှိပါတယ်။ ငါးသောင်းကုန်လဲ ကုန်ရပါတယ်။ ကုန်နည်းကားရှိပါတယ်။

ဝေဿန္တရာမင်း ဒါနပြုတဲ့အခါတုန်းက သူတို့ငွေရဲ့ တန်ဖိုး
 တော့ မသိဖူးပေါ့။ ဒါန အလှူရုံကြီးတွေ ဆောက်ပြီးတော့
 ငါးဌာနလောက်ထားပါတယ်။ မြို့မှာ အဲဒီတစ်ဌာန တစ်ဌာနမှာ
 တသိန်းတသိန်းတနေ့ကုန်ပါတယ်။ ငွေတန်ဖိုး ဘုန်းကြီးတော့
 မပြောတတ်ပါဘူး။ ဟနေ့တနေ့မှာ အလှူရုံတရုံတရုံမှာ တသိန်း
 ကုန်ပါတယ်။ ဒါကုန်ပါလေ။ ကုန်နည်းကားတော့လို့ပါလိမ့်မယ်။
 ကုန်တာကတော့ရှိယင်ကုန်ရပါတယ်။ ကုန်နည်းကားလို့ပါတယ်။

ရော့ရော့လော့။ ။ဒီတော့ကာ ဘုန်းကြီးကသာသနာကို မြှင့်
 တင်ချင်တယ်။ အလှူ ဒကာ အလှူ အမများ
 အရှယ်က အင်မတန်ကောင်းနေတယ်။ သာသနာကို ရှင်ဘုရင်
 တွေရဲ့ နည်းနဲ့ကိုးကွယ်လာတဲ့နည်းတွေကြောင့် ယခုအထိတိုးပြီး
 တော့မလာပဲနဲ့ ရော့ရော့ ရော့ရော့ပြီတော့ လာတယ်။ ရော့
 ရော့လာတာကို ဒကာတို့က နားထောင်ကြည့်ယင် ဆရာတော်
 တွေက “ပရိသတ်တွေကို သိပ်ပြီးတော့ မထားချင်တော့ဘူး။
 ဘာပြုလို့တုန်း၊ စကားနားမထောင်ဘူး” ကဲ-ဒါ ဟိုကျောင်း
 တိုက်ဒီကျောင်းတိုက်ကို သွားလို့ရှိယင် ဒီအသံကလေး ကြားရ
 ပါမယ်နော်။

အထင်သေး။ ။ပြီးတော့ ကိုးကွယ်တဲ့ ဒကာ ဒကာမတွေရဲ့
 သားသမီးတွေက ဘုန်းကြီးတွေကို ကြာလေ
 အထင်သေးလေ၊ ကြာလေ အထင်သေးလေ၊ ဒီလိုဖြစ်နေပြီ။
 ဒီဘော့ဒါကိုဘုန်းကြီးက အဖက်ဖက်ကနေပြီးတော့ မခံချင်ဘူး။

ဗုဒ္ဓအလိုတော်ကျသိမ်ကျောင်းရေစက်ချ တရားတော် ၁၂၅

ဒါကြောင့် သာသနာ ပြင်နည်းကား ရှိတယ်၊ ပြင်မယ်၊ ပြင်ပါမယ်။

ဒါအလှူ ဒကာ အလှူ အမများကို သတိကလေး နဲ့နဲ့ပေးပြီး တော့ အားလုံးသော ဒကာ ဒကာမတွေကို သတိကလေးနဲ့နဲ့ပေးပြီးတော့ ရှေးသူတော်ကောင်း အရှင်သာရိပုတ္တရာ အလောင်းရှင်ဘုရင်နဲ့ ခေမာမိဖုရားရဲ့အလောင်း မိဖုရားများရဲ့ အကြောင်းကို နဲ့နဲ့ကလေးချိုးပြီးတော့ ပြောမယ်၊ ရှေ့ရှေ့ပြောယင် ကြာမှာ စိုးလို့။

သံယမမင်း။ ။ တခါတုန်းက ဘုန်းကြီးတို့ အဂ္ဂသာဝက အလောင်း အရှင်သာရိပုတ္တရာက သံယမမင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဘိက္ခုနီထဲက ပညာဘက်က ဧကဒဂ်ရ ခေမာမိဖုရား ခေမာထေရီ အလောင်းကလဲ ခေမာဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ပဲ မိဖုရားဖြစ်ပါတယ်။ တချိန်တော့က အလောင်းတော်မင်းမိဖုရား တွေဆိုတဲ့ဥစ္စာဟာ ငါးပါးသီလလောက်ကတော့ ဘာမှမပြောနဲ့၊ အလှယ်ကလေး၊ ဒီထက်တိုးပြီးတော့ မေတ္တာတို့ ကရုဏာတို့ ဒါနတို့ သီလတို့ကများယင်များမယ်၊ ဒီတော့အလှူ အမပဲ စဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ ခေမာမိဖုရားအလောင်း ခေမာထေရီအလောင်း ဆိုတဲ့ ခေမာမိဖုရားဟာ တနေ့တော့က မနက်အိပ်ရာထခါနီး လောက်အချိန်မှာ အိပ်မက်မက်တယ်။

မိဖုရားအိပ်မက်။ ။ အိပ်မက်က ရှေ့ဟင်္သာက သူ့ကို လာပြီး တော့ တရားဟောနေတယ်၊ နာလို့ကောင်း လိုက်တာ ရှေ့ဟင်္သာဟောတဲ့တရားကို၊ အဲဒီမှာ တရားဟောပြီး

၁၂၆ သာသနာပြုဩဝါဒ တရားတော်များ

တော့ ရှေ့ဟင်္သာကပြန်သွားတော့ “အို...မပြန်ပါနဲ့ဦး” လို့ဆိုတဲ့ အသံဟာ နှုတ်ထွက်သွားတယ်။ တကယ်မပြန်စေချင်သေးတာ ကိုး၊ နှုတ်ထွက်သွားတော့ ဟိုပတ်ဝန်းကျင် အနီးအပါးက အခြေအရံက “ဘာပါတုန်း ဘာပါတုန်း” လို့ပြောတော့မှ သူ့နိုး လာပြီးတော့ “အော်...ငါ့ခုနက အိပ်မက်ပါလား၊ ဟာ...သိပ် ကောင်းတဲ့အိပ်မက်ပါလား” ဒါလေးကိုသတိထားပါ။ အလှ အမသတိထားပါ။

သူတော်ကောင်းတွေ အိပ်မက်မက်တယ်။ သူတော်ကောင်း တွေကို နှုတ်ကောင်းစောင်မတယ်။ ကြည့်စမ်း၊ ဒီထိပ်တန်း ဧက ဒဂ်ရ်ဖြစ်မှဲ့သူတော်ကောင်းအလောင်းက မိဖုရားဘဝမှာသူတော် ကောင်းအဖြစ်နဲ့ နေလို့မို့ အိပ်မက်ကောင်းတွေ မက်တယ်။ ဒါ လေးကိုမှတ်တမ်းယူခဲ့ပါ။

ပရိယာယ်။ ။ ဒါနဲ့ သူ့အိပ်မက်ကို မက်ပြီးတော့ သူ့ဟာသူ တွေးလို့ ပျော်လို့၊ ပျော်ပြီးတော့ကာ သူ့ဒီဟာကို အဟုတ် တရားနာချင်နေတယ်။ အဟုတ်တရားနာချင်နေတယ်။ အဟုတ်ဘရားနာချင်နေတော့ကာ အိပ်မက်မက်ပါတယ်လို့ ရှင် ဘုရင်ကို သံတော်ဦးတင်ယင်ရှင်ဘုရင်ကလေးစားမှာမဟုတ်ဘူး။ အိပ်မက်ပဲလို့ဆိုပြီးတော့ ပေါ့ပေါ့ကလေးယူဆလိမ့်မယ်။ ဒီတော့ ဒါက ပရိယာယ်ပေါ့လေ၊ လိမ်တာတော့မဟုတ်ဘူး၊ ပရိယာယ်ပဲ။ နဲ့နဲ့စိတ်မကောင်းတာကိုအကြောင်းပြုပြီးတော့ “နဲ့နဲ့နေမကောင်း ဘူးဆိုပြီး” အခစားမလိုက်ဘူး။ အခစားမလိုက်တော့ အများလာ တဲ့အခါမှာ မိဖုရားမပါလို့ “မိဖုရားကော” လို့ ဆိုတော့ “နဲ့နဲ့

ဗုဒ္ဓအလိုတော်ကျသိမ်ကျောင်းရေစက်ချ တရားတော် ၁၂၇

နေမကောင်းလို့ အဆောင်တော်မှာ နေရစ်ပါတယ်” လို့ ဆိုတော့ ဒီပြင် စည်းဝေးစရာရှိတာ ပြောစရာရှိတာ မြန်မြန်ပြောပြီးတော့ ရှင်ဘုရင်က မိဖုရားအဆောင်လာခဲ့တယ် “ဘာဖြစ်တာတုန်း”။

ချင်ခြင်းဖြစ်။ ။ ဒီတင် “ချင်ခြင်း” ဆိုတဲ့ ဥစ္စာဟာ မိန်းမသား တွေမှာ တကယ်တခါတရံ ဖြစ်တယ်။ အဲဒီ ချင်ခြင်းဖြစ်တာဟာ မရလို့ရှိယင် သေတောင် သေနိုင်တယ်။ အဲ“ချင်ခြင်း” တခုဖြစ်နေတယ်။ “ဘာဖြစ်တုန်း”။ “ရွှေဟင်္သာ မင်းရဲ့တရားကို နာချင်တဲ့ဆန္ဒ အပြင်းအပြ ဖြစ်နေပါတယ်”။ သူဖြစ်တဲ့ ချင်ခြင်းက မတရားချင်ခြင်းမဟုတ်တော့ ရှင်ဘုရင်က မပယ်နိုင်ဘူးလေ။ အင်မတန် တရားတဲ့ ချင်ခြင်း၊ ဒီတော့ ရှင်ဘုရင်က “အို-လူ့ လောက ရှိယင်ဖြစ်ရမှာပေါ့” လို့ပြောတယ်။ ဘုန်းကြီးက သဘောကျတယ်။

ကြင်ကြင်နာနာ။ ။ ဘုန်းကြီးက လောကကြီးမှာ ကြင်ကြင် နာနာနဲ့ နေကြတာကို သိပ်သဘောကျ တယ်။ ကျောင်းတိုက်မှာ မကြာခဏပြောတယ်။ “ငါက ထာဝရ ဘုရားဆိုယင် ဖန်ဆင်း ပေးချင်တာလို့၊ ငါ ထာဝရဘုရား မဟုတ်လို့၊ အိမ်ထောင်တွေဘာတွေဟာ အကုန်သင့်သင့်မြတ်မြတ် ဖြစ်အောင် ငါဖန်ဆင်းပေးချင်တယ်” လို့။ အခုလဲ ဝမ်းသာ လိုက်ဘာလေ အရှင်သာရိပုတ္တရာအလောင်းက “အို-လူ့ လောက ကြီးထဲရှိယင် ရမှာပေါ့” တဲ့။ ဘယ်မဖြစ်နိုင်တာတွေ ဘာတွေ မပြောဘူး။ “ရမှာပေါ့” ဆိုပြီးတော့ နှစ်သိမ့်အောင် ပြောပြီး တော ထလာခဲ့တယ်။

၁၂၈ သာသနာပြုဩဝါဒ တရားတော်များ

မုဆိုးစည်းဝေး။ ။ နောက်တော့ တနိုင်ငံလုံးမှာရှိတဲ့ မုဆိုး
 တွေကို အစည်းအဝေးခေါ်တယ်။ လာကြ
 တယ်။ “မုဆိုးကြီးများ ရှေ့ဟင်္သာဆိုတာရှိသလား” ဒီတော့
 တယောက်က “အား— ရှိပါတယ်။ မိဖများ၊ ဖိုးဖွားများ လက်
 ထက်က ရှေ့ဟင်္သာရှိတဲ့အကြောင်းကို ကြားဘူးပါတယ်” “ရှေ့
 ဟင်္သာက စကားပြောတတ်သလား” “တချို့ ပြောတတ်ပါ
 တယ်။ ကြားဘူးပါတယ်” ဒီတော့ အဲဒီမုဆိုးကို ပြောတယ်။
 “ဒီရှေ့ဟင်္သာကို အသင်ရအောင်ဖမ်းပေးနိုင်မလား” လို့ ဆိုတော့
 “ဟို—အဝေးကြီးမှာနေပါတယ်။ တိုက်ရိုက်သွားဖမ်းလို့ကတော့
 မရနိုင်ပါဘူး။ ဉာဏ်နဲ့ပရိယာယ်နဲ့ ဖမ်းယင်တော့ ရလောက်စရာ
 ရှိပါတယ်” လို့ ဆိုတော့။

ဘေးမဲ့ရေကန်။ ။ “ကောင်းပြီ၊ အမောင် ဒီရှေ့ဟင်္သာရအောင်
 ဆောင်ကြဉ်းပေးပါ” လို့ ဆိုတော့ သူက
 ပြောတယ် “ဟိုမြို့နဲ့ တော်တော် လှမ်းလှမ်းမှာ ဘေးမဲ့ရေ
 ကန်ကြီး မိုင်ပေါင်း အများကြီးကျယ်တဲ့ ဘေးမဲ့ရေကန်ကြီး
 တည်ရှိပါမယ်။ ဒီအထဲမှာ ရေတွေအပြည့် သွင်းပြီးတော့ကာ
 သလေးစပါးတွေ၊ ဘာတွေ စိုက်ရပါမယ်။ ဒီပြင် ရေသစ်ပင်တွေ၊
 ဘာတွေ စိုက်ရပါမယ်။ အဲဒီအခါမှ သလေးစပါးတွေ၊ ဘာတွေကို
 စားဖို့ရန် ငှက်တွေလာရာက တဖြေးဖြေး အတော်ကြာတော့၊
 အတော်ဆိုတာ လပေါင်း အတော်ကြာတော့၊ ဒါမှမဟုတ်
 နှစ်နဲ့ကြာတော့ ရှေ့ဟင်္သာတွေ ရောက်လာပါလိမ့်မယ်” လို့
 ပြောတယ်။

ဗုဒ္ဓအလိုတော်ကျ သိမ်ကျောင်းရေစက်ချတရားတော် ၁၂၉

ပြောတော့ တခါထဲ ရေကန်ကြီးတူးတာပဲ။ ဘေးမဲ့ ရေကန်ကြီး၊ ဘုန်းကြီးတို့ရှေးက သာသနာဝင်ပေါ့နော်။ သူတော်ကောင်းတွေ၊ ရေကန်ကြီးတူးပြီးတော့ မုဆိုးက အမြဲစောင့်နေတယ်။ ဒီပြင်သူဆိုယင် တယောက်မှ မလာဘူး။ မုဆိုးကလဲ ပုန်းရှိုးကွယ်ရှိုး မမြင်အောင်စောင့်နေတယ်။ အဲဒီလို စောင့်ပြီးတော့နေရာက မုဆိုးက “ဘယ်ငှက် တွေ့ရောက်လာပြီ၊ လူနဲ့ အင်မတန်ဝေးတဲ့ ဘယ်ငှက်တွေ့ရောက်လာပြီ” ပြီးတော့ ရှင်ဘုရင် ဆီလဲ မကြာခဏ သံတော်ဦးတင်မှာပေါ့။

အလောင်းတော်များ။ ။ နောက်တော့ ဟင်္သာတွေ ရောက်လာတယ်။ ရွှေဟင်္သာမျိုးတော့ မဟုတ်သေးဘူး။ ဟင်္သာတွေရောက်လာရာက တဖြေးဖြေး မြော်လင့်လာပြီ။ ရွှေဟင်္သာများတော့ ရောက်ဖို့နီးပြီ။ ထိုရွှေဟင်္သာများရဲ့ အုပ်ချုပ်တဲ့အထဲမှာ ရွှေဟင်္သာက ဘုရားအလောင်း၊ ပြီးတော့ အဲဒီရွှေဟင်္သာမင်းရဲ့ စစ်သူကြီးက အရှင်အာနန္ဒာအလောင်း၊ ရှင်းပြီနော်ရှင်းပြီ။ မုဆိုးက ဆန္ဒအမတ်အလောင်း၊ ဘုန်းကြီးက သိပ်သဘောကျတယ်။ ဒီနေရာကို သူတော်ကောင်းတွေစုမိတာတို့ သိပ်သဘောကျတယ်။

ခွင့်တောင်း။ ။ ဒါနဲ့ ဓတရဋ္ဌရွှေဟင်္သာများရဲ့အုပ်စုက ဟင်္သာတွေက ဒီကန်ရဲ့ အကြောင်းကို သူတို့ဟင်္သာချင်းကြားတော့ သွားချင်ကြတယ်။ “သွားပါရစေ” လို့ ရွှေဟင်္သာမင်းကို သံတော်ဦးတင်ကြတော့ “ဟာမသွားနဲ့၊ လူတွေဆိုတဲ့ဥစ္စာစိတ်မချရဘူး။ လူနဲ့နီးရင် ဒို့ဘေးရန်မကင်းပါဘူး။ မသွားပါနဲ့” လို့

တားလို့နေကြပြန်ရော၊ နောက်ဒီပြင်ဟင်္သာတွေနဲ့ စကားစပ်မိကြ ပြန်တော့ “ဟာ လူတယောက်မှမလာဘူး” သူတို့ကပြောကြတယ်။ “တယောက်မှလူမရှိဘူး၊ သိပ်ပြီးတော့ ပေါများတာပဲ စားစရာ တွေက” ဒါနဲ့ ရှေ့ဟင်္သာမင်းကို ခွင့်တောင်းကြပြန်ရော။

ရှေ့ဟင်္သာရောက်လာ။ ။ ဒီလိုနဲ့ ခွင့်တောင်းဖန် များတော့ ရှေ့ဟင်္သာမင်းက “ကဲလေ သူတို့နဲ့ မဆန့်ကျင်ပါဘူး” ဆိုပြီးတော့ “ကဲသွားကြတာပေါ့၊ ဒါဖြင့် ငါလဲလိုက်မယ်” ကိုး၊ သူတို့ချည်းစိတ်မချလို့ ဒီဟာလဲအလောင်း တော်ရဲ့ စိတ်ထားကို သဘောကျလိုက်တယ်။ ဒါနဲ့ ငါလဲလိုက် မယ်ဆိုပြီးတော့ ရှေ့ဟင်္သာပါ လိုက်လာတယ်။ လိုက်လာတော့ ရှေ့ဟင်္သာ ပါတယ်လို့ ဆိုယင်ပဲ မုဆိုးက “ဟာ-ရှေ့ဟင်္သာရောက် လာပြီ” အား သိပ်ဝမ်းသာအားရဖြစ်ပြီး ရှင်ဘုရင်ကိုလည်း သံတော်ဦးတင်ဇာယ်။ ရှင်ဘုရင်က “သတိနဲ့နော် သတိနဲ့နော်၊ ရပါစေနော်” နောက်တော့ သူက တခါတခါ အိုးကြီးထဲကပါ ကွယ်ပြီးတော့ကြည့်နေတယ်။

သမာဓိကြီး။ ။ ရှေ့ဟင်္သာက မနေ့တုန်းက ဒီနေရာကျတယ် ဆိုယင် နောက်တနေ့လဲဒီနေရာကျတယ်။ တခါ ဒီနေ့ ဒီနေရာကျတယ်ဆိုယင် နောက်တနေ့လဲ ဒီနေရာကျတယ်။ နဲ့နဲ့လေးမှ မပြောင်းဘူး၊ သိပ်သမာဓိကြီးတာပဲ၊ သဘာဝ- သဘာဝ၊ သိပ်သမာဓိကြီးတာပဲ သူတော်ကောင်းများ၊ ဘုရား အလောင်း သိပ်သမာဓိကြီးတာ၊ ဟိုနားဒီနား လှည့်ပြောင်းပြီး တော့ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး၊ ဒီနေရာပဲ။

ဗုဒ္ဓအလိုတော်ကျ သိမ်ကျောင်းရေစက်ချတရားတော် ၁၃၁

ကျော့ကွင်းမိ။ ။ ဒါနဲ့ သေချာနေပြီ၊ မုဆိုးက နက်ဖန်ခါ
 ဒီနေရာကျမှဘဲဆိုတာ သေချာပြီ၊ သေသေ
 ချာချာတော့ကို တခါထဲ ကျော့ကွင်းထောင်ပြီးတော့ ချထား
 လိုက်တယ်၊ နက်ဖြန်ခါ ရွှေဟင်္သာမင်းလဲ ရေထဲကို ကျရော
 ကျော့ကွင်းနဲ့မိတာပဲ၊ ရွှေဟင်္သာမင်းက ခြေထောက်ကို လှုပ်ကြည့်
 တယ်၊ ကြိုးတင်းသွားတယ်၊ ကျော့ကွင်းမိမိချင်း သတိ ဘယ်
 လောက်ကောင်းထားတုန်းလို့ဆိုတာ “ဟာ ငါ ကျော့ကွင်းမိပြီ
 ဟေ့” လို့များ အော်လိုက်လို့ရှိရင် ဆွေမျိုးဟင်္သာတွေဟာ
 အဝေးကြီးကပျံလာပြီးတော့ ဘာမှမစားရပဲနဲ့ ပြန်ပြေးလာရမယ်၊
 ပြေးလို့ရှိရင် သမုဒ္ဒရာထဲ ကျပြီးတော့ သေကြရတော့မှာပဲ၊
 သမုဒ္ဒရာကို ဖြတ်ပြီးတော့ လာကြရတယ်။

ကျိတ်ရုန်းကြည့်။ ။ ဒါနဲ့ မအော်ဘူး တခါထဲ ကျိတ်ပြီးတော့
 ရုန်းကြည့်တယ်၊ အပေါ်က အရေလေးတွေ
 စုတ်သွားပါတယ်၊ ထပ်ပြီးတော့ ရုန်းကြည့်တယ်၊ အတွင်းအရေ
 တွေစုတ်သွားပါတယ်၊ ထပ်ပြီးတော့ ရုန်းကြည့်တယ်၊ အသားတွေ
 ပြတ်သွားပါတယ်၊ နောက်တခါ ရုန်းယင်အရိုးကျိုးဖို့သာရှိတယ်၊
 ဒီတော့ ရွှေဟင်္သာမင်းက “ရှင်ဘုရင်ဆိုတာ အင်္ဂါချို့ ယှဉ်းလို့တော့
 မတော်ဘူး၊ သေတာကောင်းတယ်၊ ဒီတော့ နောက်တော့ ငါ အရိုး
 ကျိုးအောင် မရုန်းတော့ဘူးလေ” လို့ဆိုပြီးတော့ ဒီလိုပဲ နေတယ်။

ပါသလားကြည့်။ ။ ဟိုကဆွေတွေမျိုးတွေ ဟင်္သာတွေက
 အစားအသောက် စားပြီးတော့ ရေထဲ
 မှာ ပျော်ပြီးတော့ နေကြတုန်းမှာ အဲဒီကျမှ “သူတို့စပြီလေ” လို့

၁၃၂ သာသနာပြုဩဝါဒ တရားတော်များ

ဆိုပြီးတော့ မိမိကိုကျော့ကွင်းမိနေပြီဆိုတဲ့အသံမျိုးကိုအော်လိုက်
တော့ အားလုံးလန့်ပြီးတော့ ပြေးကြတယ်။ လန့်ပြေးတဲ့အထဲ
မှာ ဘုန်းကြီးတို့ အရှင်အာနန္ဒာ အလောင်းစစ်သူကြီးက ပဌမ
အသုတ်ကို မှီအောင်လိုက်တယ်။ ဒီအထဲမှာဟင်္သာမင်းပါသလား
မပါဘူး။

ဒုတိယအသုတ်ကို စောင့်ပြီးကြည့်တယ်- “ဟင်္သာမင်းပါသ
လား မပါဘူး” တတိယအသုတ် စောင့်ကြည့်တော့- “ဟင်္သာ
မင်းပါသလား မပါဘူး”။

ပြန်လာ။ ။ “ဟာ ခုနကမိတာဟာ ဒို့သခင်ပဲ” လို့ဆိုပြီး
တော့ ပြန်လာတယ်။ အချောင်သမား မဟုတ်
ဘူးနော်။ သူ့အနေသာသားပဲ ခုနေပုံပြေးလိုက်လဲပြီးတာပဲ။
မဟုတ်ဘူး။ ပြန်လာတယ်။ ဘုန်းကြီးက ဒါတွေကို သဘောကျ
နေတယ်။

ပြန်လာပြီးတော့ ဒီနားမှာဆင်းတယ်။ ဒီနားဆင်းပြီးတော့
ဒီကဟင်္သာမင်းက- “သွားတော့” ဗမာလိုပြောရင် “ငါက သေလူ
ငါ့ကိုအဖေ ဂါလာမလုပ်နဲ့တော့ သွား” လို့ ပြောတော့ စစ်သူကြီး
က- “သေလဲအတူတူပေါ့” စွန့်ပြီးတော့မသွားနိုင်ဘူး။ ဒါနဲ့
ဒီလိုနေတုန်းမှာ မုဆိုးက ပြေးလာတာပဲ။ ဟင်္သာမင်းကိုရဖို့က
သူ့မှာအရေးကြီးတယ်ကိုး။ ပြေးလာတော့ စစ်သူကြီးဟင်္သာက
တခါထဲ မုဆိုးလာတယ်ဆိုရင်ပဲ ရှေ့ကပပ်ဝေးဝေးပုံပြီးတော့
ကြိုပြီးစကားပြောတယ်။ မတော်များ ရိုက်လိုက်မှာစိုးလို့ ဟင်္သာ
မင်းကို ရိုက်လိုက်မှာစိုးလို့ ကြိုပြီးစကားပြောတယ်။

ဗုဒ္ဓအလိုတော်ကျ သိမ်ကျောင်းရေစက်ချတရားတော် ၁၃၃

ဟင်္သာမင်းလှတ်ပါ။ ။ မုဆိုးကလဲ အံ့အားသင့်နေတယ်။ မိ
 တာက ဟင်္သာတစီးပဲ။ ယခုတစီးကအ
 နားကနေပြီးတော့ မခွာဘူး။ အံ့အားသင့်နေတယ်။ ဒီတော့ စစ်သူကြီး
 ဟင်္သာသုမုခက ပြောတယ်။ “ဒီခိုမိတဲ့ဟင်္သာက သာမန်တော့မ
 ဟုတ်ပါဘူး။ ဟင်္သာကိုးသောင်းရဲ့မင်းပါ။ ရှေ့ဟင်္သာပါ။
 ဒီတော့ အသင်ဘာကိုအကျိုးမျှော်ပြီးတော့ ဖမ်းပါတုန်း။
 အသားဖို့ဆိုရင် ကျုပ်ကိုဖမ်းပါ။ ရှေ့ဟင်္သာမင်းတော့ လှတ်ပါ။
 ကျုပ်ဒီအသက်နဲ့ လဲပါ့မယ်။ ကျုပ်အသားနဲ့ ရှေ့ဟင်္သာမင်းအ
 သားနဲ့ အလေးချိန်ဘာမှမကွာပါဘူး။ လဲပါ။ မုဆိုးက နားစိုက်
 နေတယ်။ သူက ဆန္ဒအမတ်လောင်းကိုး။ “ဒါမှမဟုတ်က-
 ပြီးတော့ ဟိုဟိုဒီဒီမှာ အကခိုင်းပြီးတော့ ပိုက်ဆံရအောင်ရှာ
 မယ် ဆိုလို့ ရှိလဲ ကျုပ်က, ပါ့မယ်။ ဟင်္သာမင်းကိုလှတ်ပါ။

စိတ်နှူးညံ့။ ။ တယ်ကြိုက်တယ်။ ဘုန်းကြီးက သိပ်ကြိုက်တယ်။
 ဘုန်းကြီးတို့စိတ်တွေဟာ ဒီနည်းတွေနဲ့ နှူးညံ့
 နေတာ။ ဒီအကြောင်းအရာတွေနဲ့ နှူးညံ့နေတာ။ ဗမာပြည်က
 လုပ်နည်းကိုင်နည်းတွေနဲ့ နှူးညံ့နေတာမဟုတ်ဘူး။ ဒါနဲ့ မုဆိုး
 ကပြောတယ် “အသင်ကိုကြည်ညိုလို့ အသင်သုမုခကို ကြည်ညိုလို့
 ကျုပ် ဟင်္သာမင်းကိုလှတ်ပါ့မယ်” ဆိုပြီးတော့ တခါထဲ သာသာ
 ကလေးသွားပြီးတော့ ပြေပြီးတော့ ကုန်းပေါ်မှာ ဟင်္သာနှင်စီး
 စလုံးယူလာပြီးတော့ မြက်ကလေးတွေပေါ်မှာချပြီး ရေကလေး
 နဲ့လေ ဆန္ဒအမတ်လောင်း မုဆိုးက ရေကလေးနဲ့ ခြေထောက်ကို
 ခုန်က သွေးတွေ့ဘာတွေ ထွက်နေတဲ့ ခြေထောက်ကို ဆုပ်ဆုပ်

၁၃၄ သာသနာပြုဩဝါဒ တရားတော်များ

ဆုပ်ဆုပ် ပေးလိုက်တာ မကြာခင်အသားတွေ အရေတွေပြန်ပြည့် ပြီးတော့လေ ဟင်္သာမင်း ဒီနားမှာလမ်းလျှောက်လို့ရသွားတယ်။ အို ဝမ်းသာလိုက်တာ စစ်သူကြီးသူမခက “ငါ့ကြောင် ငါ့သခင် ခုချက်ချင်း ထောက်နိုင်နေပြီ၊ လမ်းလျှောက်နိုင်နေပြီ” ဝမ်းသာအားရဖြစ်နေတယ်။

ကိုယ်လွတ်မရုန်း။ ။ ဒီတော့ သူမခက ဒီအခါမှာ အရှင်အားနန္ဒာရဲ့အလောင်းက သိပ်ပြီးတော့ကောင်းနေတာပဲ။ “အသင်ဘာဖြစ်လို့ဒီကို ဟင်္သာမင်းကိုဖမ်းတုန်း” လို့ဆိုတော့” ဟာ ခုနကလိုအသားစားဖို့တွေ ဘာတွေမဟုတ်ပါဘူး ရှင်ဘုရင်အဖမ်းခိုင်းလို့ပါ။ ဒါ့ကြောင့် အသင်တို့နှစ်ပါးတော့ သွားကြပါတော့၊ ပြန်ကြပါတော့။ “ဟာ...ရှင်ဘုရင်က ဒီကို အဖမ်းခိုင်းယင်တော့ သင့်မှာလွတ်ခွင့်မရဘူး၊ လွတ်ယင် တော်ကြာတော့ သင့်မှာဒဏ်သင့်ကုန်လိမ့်မယ်၊ ဒီကိုမလွတ်နဲ့” လို့ပြောတယ်။ ကြည့်စမ်း၊ ကြည့်စမ်း၊ ကိုယ်လွတ်မရုန်းဘူး၊ ဒီသူတော်ကောင်းတွေကလေ ကိုယ်လွတ်မရုန်းဘူး၊ ဒီလွတ်ပြီးရော ဆိုပြီးတော့ကာ ဘယ်သူဘာဖြစ်ဖြစ် ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်လို့ ဒီလိုမလာဘူး၊ သူ့အကျိုးကိုသိပ်ငဲ့တာပဲ။

ဘုရင့်ထံပို့။ ။ “ဟာမဟုတ်ဘူး ရှင်ဘုရင်ဆိုတဲ့လူမျိုးဟာ စိတ်ချရတာမဟုတ်ဘူး၊ တော်တော်ကြာညနေ စဖို့အိမ်မှာ “ဟင်္သာတွေကို ချက်လိုက်” ဆိုရင်မခက်လား၊ ပြန်ကြပါတော့” “ဟာ မဟုတ်ဘူးမုဆိုး၊ သင့်တောင်မှသင့်စိတ်တောင်မှ နူးညံ့အောင် စကားပြောနိုင်သေးတဲ့ ဥစ္စာပဲ၊ ပညာရှိပညာမနဲ့တဲ့

ဗုဒ္ဓအလိုတော်ကျ သိမ်ကျောင်းရေစက်ချတရားတော် ၁၃၅

ရှင်ဘုရင်ကို ငါပြောနိုင်ပါလိမ့်မယ်၊ ဒို့ကို အဲဒီ သာပို့ပါ”လို့ ဆိုတယ်။ အဲဒီလို ပို့ပါလို့ ဆိုတော့—

ဟင်္သာနှစ်စီးကို ဘေးကကြာပန်းတွေရုံလို့ ဆိုင်းနဲ့ထမ်းပြီး တော့ပို့ရရော၊ အဲဒီလိုပို့လို့ ဟိုရောက်တော့ ဝမ်းသာအားရနဲ့ ဘုရားအလောင်းဟင်္သာမင်းကို ရှင်ဘုရင်က လက်ပေါ် ပေ့ ပိုက်လို့ မိဖုရားက စစ်သူကြီးဟင်္သာမင်းကိုပိုက်လို့၊ ရာဇပလ္လင် ပေါ်တင်ပြီးတော့ ပေါက်ပေါက်တွေဘာတွေနဲ့ အဲဒီလိုကျွေးပြီး တော့ မုဆိုးကြီးကိုလဲ ရွာစားဆုတွေဘာတွေပေးလို့ အဲဒီလို နေပြီးတော့မှ တရားစကား ပြောကြတယ်။

အပြစ်တင်။ ။တရားစကား ပြောတော့ ဟိုအရှင်အာနန္ဒာ အလောင်းကတော့ ပထမတော့ အပြစ်တင် တာပဲ။ “ဘေးမဲ့-ဘေးမဲ့ ဆိုပြီးတော့ သိပ်လိမ်တာပဲ၊ ဘေးမဲ့ လို့လဲဆိုသေးတယ်၊ ခုဒို့ကိုဖမ်းလိုက်တာ ဘေးမဲ့ ရေကန်ကြီးနဲ့” သိပ်လိမ်တာပဲနဲ့ အပြစ်တင်တယ်။ သူကလဲပြုံးပြုံးပေါ့၊ သတ်ဖို့ ဖမ်းတာမှမဟုတ်ပဲ၊ တရားနာချင်လို့ ဖမ်းတာ၊ ဒါနဲ့ နောက် ဘုရားလောင်းက “အားလုံးနန်းတော်သူ နန်းတော်သားတွေရော အားလုံး ကျန်းကျန်းမာမာရှိကြရဲ့နော်”လို့ နှုတ်ခွန်းဆက်ပြီး တော့ကာ ပြောတယ်။

မကြောက်ဘူးလား

ကစို့မတွေ့ မဒနီယေ၊ ပရလောကံ နဘာယသေ။

မဒနီယေ၊ မေ့လျော့ဖွယ်ရာ ငါးဖြာအာရုံ ကာမဂုဏ်ထဲ၌။ မတွေ့၊ မေ့လျော့၍နေသည့်အတွက်။ ပရလောကံ၊ သေခါနီး

၁၃၆ သာသနာပြုသြဝါဒ တရားတော်များ

ကျတော့ တမလွန်လောကအရေးကို။ နဘာယသေ၊ မထိတ်လန့်
မကြောက်ရွံ့ပဲရှိပါ၏လော-လို့ တရားပဲမေးတယ်။

“ဇဉ်းစိမ်တွေဟာ အင်မတန်ကြီးတာပဲ၊ မေ့စရာ ဟိုအာရုံနဲ့
နေလိုက် ဒီအာရုံနဲ့နေလိုက်၊ အဲဒီမေ့စရာတွေနဲ့ မေ့ပြီးတော့
တခါတခါ တမလွန်ဘဝအရေးများ တွေးတော့ မကြောက်ဘူး
လား”တဲ့၊ ငရဲရှိတယ်၊ တိရစ္ဆာန်ရှိတယ်၊ ပြိတ္တာရှိတယ်၊ တမလွန်
ဘဝတွေနဲ့ မကြောက်ဘူးလားတဲ့၊ ဒီတော့ ဟိုက အရှင်သာရိ
ပုတ္တရာအလောင်းမဟုတ်လား၊ သံယမမင်းက။

မင်းကျင့်တရား

ဒါနံ သီလံ ပရိစ္စာဂံ၊ အဇ္ဇဝံ မဒ္ဒဝံ ထပံ၊
အက္ခောဓံ အဝိဟိံ သဗ္ဗဒန္တိ စ အဝိရောဓနံ၊
ဣစ္ဆေတေ ကုသလေဓမ္မေ၊ ဌိတေပဿာမိအတ္တနိ၊
တတောမေ ဇာယတေ ပီတိ၊ သောမန သဗ္ဗ နပ္ပကံ။

ဒီမှာ မင်းကျင့်တရား ဆယ်ပါးပဲ၊ မင်းကျင့်တရား ဆယ်
ပါးဟာ အမျိုးကောင်းသား အမျိုးကောင်းသမီးများလဲ ကျင့်
နိုင်တဲ့ ဆယ်ပါးပဲ၊ ဘုန်းကြီးတို့ ရဟန်းသံဃာများဘက်ကလဲ
ကျင့်နိုင်တဲ့ ဆယ်ပါး၊ အင်မတန်ကောင်းတယ်။

ဘုရားအလောင်းအလှူ။ ၁။ ကဲ—ပဌမဆုံး ဒါနံ၊ စွန့်ကြဲ
ပေးကမ်းလှူဒါန်း၍ နေဆိုတဲ့ ဒါန
ကို။ အတ္တနိ၊ မိမိ၌။ သမ္ပဿန္တော၊ ကောင်းစွာအသင့် မြင်ရ
သည်ဖြစ်၍။ ပရလောကံ၊ တမလွန်အရေး နောင်ခါဘေးကို။
နဘာယသေ၊ မျှော်တွေးထောက်ဆ၍ မကြောက်ရပါသတည်း။

ဗုဒ္ဓအလိုတော်ကျ သိမ်ကျောင်းရေစက်ချတရားတော် ၁၃၇

ဒါနရှိတယ်၊ ကြည့်စမ်းဒါန၊ အဲဒီရှင်ဘုရင် ဘုရားအလောင်း အရှင်သာရိပုတ္တရာအလောင်းတို့ ပြုတဲ့ဒါနဟာလေ၊ အလှူတင်း ကုတ်ဆောက်ပြီး ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်တွေပေးနေတုန်းလို့ဆိုတော့ စီးပွား ဥစ္စာဘာမှမလုပ်တဲ့အပိုကိုမရှိတဲ့ သမဏ ရဟန်း သူတော်ကောင်း များ ရသေ့များ၊ ဒါလဲပဲ သူတို့ ပင့်နေတာမဟုတ်ဘူး၊ ပင့် တာမဟုတ်ဘူး၊ မရှိလို့လာစားယင်စားကြရတယ်၊ သမဏတွေ၊ ဗြာဟ္မဏတွေ၊ ပြီးတော့ခရီးသွားရင်း ရိက္ခာပြတ်လို့ ဝယ်စရာလဲ မရှိလို့ အဲဒီလိုခရီးသွားညှိသည်များလည်း ဒီအလှူ တင်းကုတ် မှာလာစားကြတယ်၊ ပင့်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဖိတ်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး လာစားကြတယ်။

အမြဲဒီလိုလာစားရမုန်းလဲသိနေကြတယ်၊ ပြီးတော့ ဖုန်း တောင်းယာစကားတွေ၊ နဂိုတုန်းက တောင်းစားလေ့ရှိတဲ့သူတွေ အဲသူတို့လဲ ဒီမှာလာစားကြတယ်၊ ကပဏ အထီးကျန်မဲ့ ဆင်းရဲ ဆွေမရှိ၊ မျိုးမရှိ၊ စီးပွားဥစ္စာမရှိ၊ လုပ်စရာကိုင်စရာမရှိ၊ အဲဒီ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကလဲ အချိန်ကျယင် ဒီအလှူရုံလာစားကြတယ်၊ ဖိတ် မနေပါဘူး၊ ပင့်မနေပါဘူး၊ လာစားကြတယ်၊ ပြီးတော့ အနာ ရောဂါတွေ ဖြစ်ပြီးတော့ မလုပ်နိုင် မကိုင်နိုင် ဒီလိုဆင်းရဲတဲ့ သူတွေကလဲ လာစားကြတယ်။

ကြပ်ကြပ်စဉ်းစား။ ။ အလှူဒကာ ကြပ်ကြပ် စဉ်းစားနော်၊
ဟော...တုန်းကြီး ပြောနေတဲ့ အလှူခံ
ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ဘယ်လိုပါလား၊ အလှူအမ စဉ်းစားနော်၊
သံယမမင်းကြီးတို့ ခေမာမိဖုရားတို့ လှူနေတဲ့ အလှူတင်းကုတ်

၁၄၈ သာသနာပြုသြဝါဒ တရားတော်များ

ဟာ ဘယ်လို ပုဂ္ဂိုလ်တွေလာလိမ့်မလဲလို့ ဆိုတဲ့ဥစ္စာ စဉ်းစား ကြည့်လို့ရှိရင် “ဟင်မော်တော်ကားလဲတစီးမှ မပါပါပဲလား” ဟုတ်ကဲ့လား၊ အင်း-မရှိလို့လားစားကြတယ်၊ ဟိုကလဲ ပျော်လို့ “အံမယ်လေးမင်းမိဖုရားများကျေးပေ” လို့၊ မရှိတဲ့ သူတွေကလဲ မင်းမိဖုရားများ တခါတခါသွားကြည့်တယ်၊ စားကြ သောက် ကြတာတွေကြည့်ပြီးတော့ ပျော်လို့နေကြတယ်။

ဒီဘုန်းကြီးတို့လေ့လာနေတာက ဘုန်းကြီးတို့ မြင်နေတာက ဒီတရားနော်၊ ဒီအလောင်းတော်တွေနော်၊ ဒီအလောင်းတော် သူတော်ကောင်းတွေရဲ့ လမ်းစဉ်ကို မြင်တယ်နော်၊ ခုနက ဗမာ ရှင်ဘုရင်တွေရဲ့ လမ်းစဉ်ကို ဘုန်းကြီးက ကောက်ချက်ချပြီးတော့ ပြောခဲ့တယ်နော်၊ နားလည်ပါနော်။

သီလ။ ၂။ သီလံ၊ ငါးပါး၊ ရှစ်ပါး၊ ဆယ်ပါးကစ ဆိုင်ရာ သီလကို၊ ဒီရှင်ဘုရင် လုပ်နေပြီးတော့ သီလမပျက် ပါဘူး၊ ငါးပါးသီလ အမြဲရှိတယ်၊ ဥပုသ်သီတင်းနေကျယင် ဥပုသ်စောင့်တယ်၊ အဲဒီလိုနေတာ၊ ဒီတော့ တမလွန်ဘဝ ဘာ ကြောက်စရာရှိတော့လဲ၊ ငါးပါးသီလမြဲနေတယ်၊ ဥပုသ်သီတင်း သီလဆောက်တည်တယ်၊ အလှူဒါနပေးတယ်၊ ဘာဘဝတခုကို ကြောက်စရာရှိတော့လဲ။

စွန့်ကြဲ။ ၃။ ပရိစ္စာဂံ- ခုနကလို အလှူပေးပြီးတော့ ဆင်း ရဲတဲ့သူတွေကို စွန့်ကြဲတယ်၊ ခုနက အလှူတင်း ကုတ်မှာ စားစရာတင်မဟုတ်ဘူး၊ ဝတ်စရာလဲပါတယ်၊ ဒီလို။

ဗုဒ္ဓအလိုတော်ကျသိမ်ကျောင်းရေစက်ချ တရားတော် ၁၃၉

ဟန်မဆောင်။ ၄။ အဇ္ဈဝံ- ရိုးသားဖြောင့်မတ်တယ်၊ မရိုး
 မဖြောင့်မတ်တာ ဘာတုန်းလို့ဆိုတော့ ဒီ
 မာယာနဲ့ သာဠေယျကို မရိုးမသား မဖြောင့်မတ်ဘူးလို့ တရားက
 ပြောတယ်၊ တရားကိုယ်က မာယာဆိုတာ ဘာတုန်းလို့ဆိုတော့
 “ကိုယ့်ရှိတဲ့ အပြစ်တွေ ဖုံးတာပဲ” အပြစ်မရှိသယောင်၊ ပရိသတ်
 ထဲများ သွားတဲ့အခါ သူ့မှာအပြစ်မရှိလေအောင် ဟန်ဆောင်
 ပြီးတော့နေတယ်၊ ဘုန်းကြီးဖြစ်လဲပဲ သူ့မှာအပြစ်မရှိလေ
 အောင် ဒီပြင် ဘဏ္ဍာတွေနဲ့ဟန်ဆောင်တယ်၊ လူဖြစ်လဲပဲ သူ့မှာ
 အပြစ်မရှိလေအောင် ဒီပြင်သူတွေနဲ့ ဟန်ဆောင်တယ်၊ ဒါမျိုး
 သံသယမင်းမှာမရှိဘူး၊ ဟန်ဆောင်စရာအဖြစ်ကို မရှိဘူး၊ ဒါမာ
 ယာပဲ။

မကြား။ ။ သာဠေယျဆိုတာ ကိုယ့်မရှိတဲ့ဂုဏ်တွေကို သူများ
 က အရှိထင်အောင်လို့ ကြားတာမရှိတော့ မရှိဘူး၊
 မရှိပေမယ့် အရှိထင်အောင် ကြားတယ်၊ အုတ်တိုက်ကြီး တည်နိုင်
 လောက်အောင်တော့ မရှိဘူး၊ ကြံဖန်ပြီးတော့ သူလုပ်ပြီး အုတ်
 တိုက်ကြီးတည်တယ်၊ စိန်တွေ ရွှေတွေ ဝယ်နိုင်လောက်အောင်
 တော့ မရှိဘူး၊ သူများအထင်ကြီးအောင် ကြံဖန်ပြီးတော့ သူလုပ်
 တယ် “ဒါမရှိတာကို ရှိဟန်ဆောင်တဲ့ဥစ္စာက သာဠေယျ” လို့ဆို
 တယ်၊ ဒါတွေ အကောက် အကျစ်ချည်းပါပဲတဲ့၊ အဲဒါမျိုး
 သံသယမင်းမှာ မရှိဘူး၊ ဒီအရှင်သာရိပုတ္တရာ အလောင်း သံသယ
 မင်းမှာမရှိပါဘူး၊ ဟိုခေမာထေရီအလောင်း ခေမာမိဖုရားမှာလဲ
 မရှိပါဘူး။

၁၄၀ သာသနာပြုသြဝါဒ တရားတော်များ

နှူးနှူးညံ့ညံ့။ ၅။ မဒ္ဒဝံ- နှူးနှူးညံ့ညံ့ ပျော့ပျော့ ပျောင်းပျောင်း၊
 ပျောင်း၊ “ဘာလဲ” ဆိုတဲ့အနေမျိုးနဲ့ “ငေါက်
 ငေါက် ငန်းငန်းမရှိဘူး၊ ပျော့ပျော့ ပျောင်းပျောင်း၊ မှူးကြီး
 မတ်ကြီးတွေနဲ့ စကားပြောလဲ ပျော့ပျော့ ပျောင်းပျောင်း၊
 မိဖုရားကလဲပဲ အခြေအရံတွေနဲ့ စကားပြောလဲပဲ- “ရှင်မတို့
 တူမကြီးတို့ ညီမတို့” လို့ ပျော့ပျော့ ပျောင်းပျောင်းစကားပြော
 တယ်၊ တယ်ကြည်ညိုစရာ ကောင်းတယ်၊ တယ်ချစ်စရာကောင်း
 တယ်၊ အဲဒီလိုနှူးနှူးညံ့ညံ့ပြောတယ်၊ နေတော့လဲ နှူးနှူးညံ့ညံ့
 နေတယ်၊ ဆောင့်ဆောင့် ကြားကြား ထန်ထန်မာမာ ဒီလိုမဟုတ်
 ပါဘူး၊ စကားပြောလဲ နှူးနှူးညံ့ညံ့၊ နေတော့ ထိုင်တော့ သွား
 တော့လာတော့လဲ နှူးနှူးညံ့ညံ့၊ တယ်ကောင်းတယ်၊ ခုတေးကြည့်
 စမ်း၊ ဒီအလောင်းတော်တွေ အလောင်းတော်တွေမဖြစ်ထိုက်ဘူး
 လားဆိုတာ အတုမယူထိုက်ဘူးလားဆိုတာ စစ်ဆေးကြည့်စမ်း။

ခြိုးခြံမှုစသည်။ ၆။ တပံ-ခြိုးခြိုး ခြံခြံကျင့်တယ်၊ ဒီတော့
 သိပ်ပြီးတော့ ကြားကြား မဝတ်ပါဘူး၊
 မစားပါဘူး၊ မနေပါဘူး၊ ခြိုးခြိုးခြံခြံ သင့်တော်ရုံလေးပဲ၊
 တယ်ကောင်းကယ် တယ်ကောင်းတယ် အလောင်းတော်ကြီး
 တော့။

၇။ အက္ခရာဓံ- ဒီသူ့ သဘာဝကိုယ်က ကောင်းနေတာဖြစ်
 တော့ ဒေါသသိပ်မထွက်ဘူး ဒေါသတကြီးနဲ့ ဘယ်မှာမှ ပြော
 တယ်ဆိုတယ်မရှိဘူး၊ ဒေါသတကြီးနဲ့ ဆောင့်ကြီး အောင့်ကြီး
 နဲ့သွားတယ် လာတယ်လို့ မရှိဘူး။

ဗုဒ္ဓအလိုတော်ကျသိမ်ကျောင်းရေစက်ချ တရားတော် ၁၄၁

၈။ အဝိဟိံသံစ-ဘယ်သူမှလက်နဲ့တုတ်နဲ့အမိန့်အဏာဩဇာ
နဲ့ မညှဉ်းဆဲဘူး၊ တိုင်းသူပြည်သားတွေက ချစ်ကြောက်ကြည်
ညိုနေတာဖြစ်တော့ ညှဉ်းဆဲစရာလဲမရှိဘူး တယ်ကောင်းတယ်။

၉။ ခန္တိစသည်။ ၉။ ခန္တိစ- သည်းခံတယ်၊ အားလုံးတိုင်းသူ
ပြည်သားတွေကို နဲ့နဲ့ ပါးပါး မှားလို့ ရှိယင်
“နောက်မမှားကြနဲ့၊ နောက်ဒီလိုမလုပ်ကြနဲ့” မူးကြီးမတ်ကြီး
နဲ့နဲ့ပါးပါးမှားယင် “နောက် ဒီလိုမလုပ်ကြနဲ့” သည်းညည်းခံ
တယ်။

၁၀။ အဝိရောဓနံ-ဘယ်သူနဲ့မှ မဆန့်ကျင်ဘူး၊ ရှင်ဘုရင်က
လဲ တိုင်းသူပြည်သားနဲ့ မဆန့်ကျင်ဘူး၊ မိဖုရားကလဲ တိုင်းသူ
ပြည်သားနဲ့ မဆန့်ကျင်ဘူး၊ အင်မတန်ကောင်းတယ်။

ဣစ္စေ တေ ကုသလေ ဓမ္မေ၊ ဌိတေ ပဿာမိ အတ္တနိ။
တတော မေ ဇာယတေ ပီတိ၊ သောမနဿဉ္စ နပုကံ။

ဒီကုသိုလ်တွေ မြင်နေတော့ တမလွန်ဘဝ မကြောက်ဘူး
တဲ့၊ သိပ်ဝမ်းမြောက်နေဘယ်တဲ့၊ အင်မတန်မှ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ
နဲ့ နေပါတယ်လို့ သံယမမင်းက ဘုရားအလောင်းကို ပြန်ပြီး
တော့ပြောတယ်။

ဒို့သွားလမ်း။ ။ ဒီတော့ဘုန်းကြီးက ဒို့သွားလမ်းက ဒီလမ်း၊
ဒို့အလှ ဒကာ အလှ အမများရဲ့ သွားလမ်းက
ဒီလမ်း၊ ဒီဗမာနိုင်ငံမှာဖြစ်နေတဲ့ သွားလမ်းမျိုးမဟုတ်ဘူး၊ ဒါကို
လွန်ပြီးသားတွေ လွန်ပါစေလေ၊ နောက်ကိုတော့ ဒီတရားကို

၁၄၂ သာသနာပြုဩဝါဒ တရားတော်များ

စဉ်းစားပြီးတော့ စိတ်နေစိတ်ထားတွေ ပြောင်းပစ်လိုက်ကြစမ်း၊ ဘုန်းကြီးတို့က ပြောင်းထားတယ်။ ပြောင်းပြီးပြီ၊ ပြောင်းလို့ ကိုယ်လုပ်ချင်တဲ့လမ်းတွေ ကိုလုပ်တော့အခုအထိုက်အလျောက်လဲ ခရီးရောက်နေပြီ။

သူများက ဘာပဲပြောပြော ဒီလမ်းဟာ သူတို့မသိ လို့ပါဆိုပြီးတော့ ပြောင်းထားတာဟာ ခရီးကိုအတော် ရောက်နေပြီ၊ အထိုက်အလျောက် ခရီးရောက်တော့ကျေ နပ်ပြီလားဆိုတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီသာသနာကြီးဟာ ဘယ်လိုပြုပြင်လို့ရှိသလဲ နိုင်ငံအကျိုးရှိတယ်၊ သာသနာ့ ဝန်ထမ်းနေတဲ့ ရဟန်းသံဃာတော်များ အကျိုးရှိတယ်၊ သာသနာကျက်သရေရှိတယ်၊ နိုင်ငံကို ကျက်သရေဆောင် နိုင်မယ်လို့ အဲဒီလမ်းတွေ မြင်ပြီးတော့ သာသနာပြုမယ် လို့ ကျောင်းတိုက်မှာ မကြာခဏ ပြောနေပါတယ်။

ပြန်လွှတ်။ ။ ဒါ့ကြောင့် ဒီလမ်းကိုပြန်ပြီးတော့ စဉ်းစားစမ်း ဘုရားအလောင်း ကဲအဲဒီလို ပြောဆိုပြီးတော့ နောက် အင်မတန်မိုးချုပ်ပြီ၊ နောက်မနက် လင်းလောက် ကျတော့ ဒီတရားတွေ ဘာတွေပြီးလို့ စကားတွေ ဘာတွေပြီး တော့ ဘုရားအလောင်းရော အရှင်အနန္ဒာအလောင်းရော ပြန်ဖို့ ရန်စကားစမည် ပြောကြနုတ်ဆက်ကြတော့ နောင်လဲပဲ တွေ့ပါ ရစေလို့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ လှမ်းလှမ်း ဆုတ်ဆုတ်နဲ့ လေသာ နန်းက နေပြီးတော့ ဘုရားအလောင်းကို သံယမမင်းကပေ့လို့ လက်ပေါ်တင်လို့ အရှင်အာနန္ဒာအလောင်းကို ခေမာမိဖုရားက

ဗုဒ္ဓအလိုတော်ကျ သိမ်ကျောင်းရေစက်ချတရားတော် ၁၄၃

ပေ့လို့ လက်ပေါ်တင်လို့ လှမ်းလှမ်းဆွတ်ဆွတ်နဲ့ ပြန်ပြီးတော့ လှတ်ကြရတယ်။

သူတော်ကောင်းချင်းတွေ့။ ။ ဒီတော့ဘုန်းကြီးက သံသရာထဲ မှာ တွေ့တယ်ဆိုတဲ့ဥစ္စာ သူတော် ကောင်း သူတော်ကောင်းနဲ့တွေ့တာပဲ။ ပါရမီဖြည့်ဖက်တွေဟာ တွေ့ကြတာပဲ။ ဒီတော့ဘုန်းကြီးက ကျောင်းတိုက် သံဃာတွေကို ပြောတယ်။ “မင်းတို့ ကောင်းကောင်းမနေချင် သွားပါ။ နောက် တကြိမ် ပြန်တွေ့လို့ ရှိယင် အညံ့စားတွေအဖြစ်နဲ့ ပြန်မတွေ့ချင် ဘူး။ ကောင်းကောင်းမနေနိုင်ယင် သွားကြပါ။ ဒကာဒကာမတွေ လဲ ရေစက်ဆိုင်တဲ့ ဒကာဒကာမတွေသာလာကြပါစေ။ မဆီမဆိုင် နဲ့ ဒကာဒကာမတွေ သူတို့ဟာတွေနဲ့သူတို့ နေကြပါစေ။ မိမိဆီ ရောက်လာလို့ ရှိယင်တော့ ပါရမီအနည်းဆုံး ဖြည့်နေတဲ့သူတွေ ဖြစ်မှကြိုက်တယ်” လို့ အဲဒီလိုဘုန်းကြီးက ပြောနေပါတယ်။

အဲဒီလိုပြောနေတဲ့ဥစ္စာ ဒီဘက်ကိုကြည့်စမ်း၊ ဘုရားအလောင်း ရယ် အရှင်အာနန္ဒာ အလောင်းရယ်၊ အရှင်သာရိပုတ္တရာ အလောင်းရယ် ခေမာထေရီမ အလောင်းရယ် ပြီးတော့ ဆန္ဒ အလောင်း ပါလိုက်သေးတယ်။ ဆန္ဒ အမတ်လောင်းကြောင့် သာလျှင် ဒီလိုရှောရှောရှုရှုနဲ့ မရိုက်နှက်ဖြစ်တဲ့အပြင် ခြေထောက် ကို တကတဲ မေတ္တာနဲ့ဆုပ်ပြီးတော့ ရေကလေးတွေနဲ့ဆုပ်ပြီး တော့ ချက်ချင်း အသားနုတက်အောင် လုပ်တာဟာ ဒီဆန္ဒ အမတ်မို့လို့ ၊ ဒါကြောင့် ဒီနေရာမှာ ဘာကိုရေးထားသလဲဆို တော့—

ပါရမီဖြည့်ဖက်

ဒန္တ ဒန္တာ သဉ္ဇရန္တိ၊ ပါရမီသဟစာရိနော၊
ဒုက္ခိတေ ဒုက္ခိတာ ဟောန္တိ သုခိတေ သုခိတာ သဒါ။

ပါရမီ သဟစာရိနော- ရှေးကြောင်းရေစက် မေတ္တာဆက်၍
နှစ်သက်ကြည်နူး ပါရမီဖြည့်ဖက် နှစ်ဦးတို့သည်၊ ဒန္တ ဒန္တာ- လှူငွေ
လည်းစုံ နတ်လည်းစုံ၍ ရွှေဘုံရိပ်စံ တိရစ္ဆာန်လဲ မောင်နှံတဲကြ
ကုန်လျက်၊ သဉ္ဇရန္တိ- တွေရာဘုံလဲ ကြံစမြဲမို့ မခွဲအတူ လှည့်
လည်တော် မူကြလေကုန်၏။ ဒုက္ခိတေ- ပါရမီဖြည့်ဖက်
တယောက် ဒုက္ခရောက်သည်ရှိသော်၊ ဒုက္ခိတာဟောန္တိ- အလျှင်း
မကွဲ အတင်းတဲ၍- အညှဉ်းဆဲဒဏ် အဆင်းရဲ ခံကြလေကုန်၏။
သုခိတေ- ပါရမီဖြည့်ဖက်တယောက် ချမ်းသာရောက်သည်ရှိ
သော်၊ တဒါသုခိတာ- ကိုယ်စိတ်လန်းကာ စန်းပမာသို့ လျှမ်း
ကာအတူ ချမ်းသာတော် မူကြလေကုန်သတည်း။

သာဓု....သာဓု....သာဓု....။

ရှေးအဆက်။ ။ အဲဘုန်းကြီးကတော့ ဒီလိုလေ ကျောင်း
တိုက်မှာရှိတဲ့ ပရိသတ်တွေကိုလည်း “အို
အလကားကံတော်ကံကြား ရောက်လာတာ” ဒီလိုမဟုတ်
ပါဘူး၊ ရှေးအဆက်တွေနဲ့ ရောက်လာကြတာ၊ ကောင်း
ကောင်းနေကြ၊ ကောင်းကောင်းနေကြ၊ ကောင်း
ကောင်းမနေနိုင်ယင် ပြန်ထွက်ကြပါ၊ နောက်ဆက်ပါ
လိမ့်ဦးမယ်၊ သံသရာထဲမှာ နိဗ္ဗာန်ကို ချက်ချင်း မရသေး

ဗုဒ္ဓအလိုတော်ကျ သိမ်ကျောင်းရေစက်ချတရားတော် ၁၄၅

ပါဘူး၊ နောက်ဆက်ပါလိမ့်ဦးမယ်၊ ကျောင်းဒကာ
ကျောင်းအမ ဒကာဒကာမတွေလဲပဲ ရှေးအဆက်ကြောင့်
ရောက်လာကြတာ၊ ကောင်းကောင်း နေကြပါ၊ နောက်
ကို ပြန်တွေ့ကြပါလိမ့်မယ်၊ ဒကာတို့လို သမီးခင်ပွန်းဆို
တဲ့ဥစ္စာတွေ မပြောနဲ့တော့၊ ဘုန်းကြီးက အဲဒါ
လောက် တွေတာတောင်မှ ပါရမီဖြည့်ဖက်တွေ ဖြစ်ရ
မယ်လို့ ပြောနေတာ။

တွေ့ခဲ့ကြ။ ။ အဲဒီတော့ ဒကာတို့လို အလှ ဒကာ အလှ အမ
တွေကျတော့ တယောက်မတော်တာ လုပ်လို့
ရှိယင် တယောက်ကတားလို့၊ တယောက်အပေါ် တယောက်
ပိုပြီးတော့ ကျင်ကျင်နာနာ၊ ဒို့ရှေးဘဝက တွေ့ခဲ့ကြမှာ၊ ရှေး
ဘဝကတွေ့ခဲ့ကြလို့ ခုဘဝမှာ အလုပ်လုပ်ကြတယ်၊ နေကြတယ်၊
ထိုင်ကြတယ်၊ စီးပွားအတူတူရှာကြတယ်၊ ကုသိုလ်တွေတခါပြု
ကြတယ်၊ အတူပြုကြတယ်၊ နောက်နောက်ဘဝတွေ တွေ့ကြဦး
မှာလို့ ဆိုပြီးတော့ ကျင်ကျင်နာနာလဲ နေရတယ်၊ ယုယုယယလဲ
နေရတယ်၊ စောင့်စောင့်ရှောက်ရှောက်လဲ နေရတယ်၊ ပြုပြုစုစုလဲ
နေတယ်၊ ကုသိုလ်ပါရမီတွေကျတော့လဲ အပြစ်ကင်းတာတွေပြု
ရတယ်။

မကြိုက်။ ။ ဒီလောကကြီးကို ကြည့်တာ ဘုန်းကြီးမကြိုက်ပါ
ဘူး၊ ဒီလောကကြီးမှာ ဘယ်အလှတုန်းက ဘာလုပ်
သွားတယ်ဆိုတဲ့ဥစ္စာတွေ ရှင်ဘုရင်ကစပြီးတော့ ဘုန်းကြီးမကြိုက်
ပါဘူး၊ အဲဒါတွေဟာ ခုနကပြောခဲ့တဲ့ ပါရမီဖြည့်ဖက်တွေရဲ့ လမ်း

၁၄၆ သာသနာပြုသြဝါဒ တရားတော်များ

စဉ်တော့နဲ့ ဖြောင့်ဖြောင့်ကြီးဆန့်ကျင်ဖက် ဖြစ်နေလို့မို့ ဘုန်းကြီး
ကအဲဒါတော့ကို အားမကျပါဘူး။ “အားမကျကြနဲ့” လို့လဲ ပြော
ပါတယ်။ ပြောလို့ ရသလောက်သာ ရတယ်။ မရသလောက်လဲ
မရပါဘူး။ ဒါတော့ အသိဉာဏ်ကိုလို့ အသိဉာဏ်ဒီလောက်ရှိ
တာ။ ဒီလောက်ပဲရမှာပေါ့လို့ ဒီလိုနားလည်ထားရပါတယ်။
ဒါကြောင့် ဒီဂါထာကိုကြည့်ပြီးတော့ “ဒို့ပါရမီဖြည့်မယ်၊ ကြီး
စားမယ်၊ ပါရမီဖြစ်အောင် ကြီးစားမယ်၊ ဒို့ဆွေ ဒို့မျိုးတွေ ဒို့နဲ့
သဘောတူလို့ ရှိယင် သူတို့လဲပါရမီ ဖြည့်စေမယ်၊ ယခုလို့ ကလေး
တွေဘာတွေလဲပဲ ပါရမီဖြည့်ဖက် ကလေးတွေမို့လို့ တွေ
လာတာ။ သူတို့ သူတော်ကောင်းစေ့မယ်၊ မကောင်းဘူး၊
မကောင်းယင် တဘဝပြီးကြရောပေါ့လို့။ ဘုန်းကြီး ဒီလိုတေး
ထားတယ်။

အားလုံးကြည်ညို

ဒွန္ဒ ဒွန္ဒာ သဉ္ဇရန္တိ၊ ပါရမီသဟစာရိနော၊
ဒုက္ခိတေ ဒုက္ခိတာ ဟောန္တိ၊ သုခိတေ သုခိတာ သဒါ။

ပါရမီ သဟစာရိနော- ရှေးကြောင်းရောက် မေတ္တာဆက်၍
နှစ်သက်ကြည်နူး ပါရမီဖြည့် နှစ်ဦးတို့သည်၊ ဒွန္ဒ ဒွန္ဒာ- လှည့်လဲစုံ
နတ်လဲစုံ၍ ရွှေဘုံရိပ်စံ တိရစ္ဆာန်လဲ မောင်နှံ တွဲကြကုန်လျက်။
သဉ္ဇရန္တိ၊ တွေရာဘုံထဲ ကြုံစမြဲမို့ မခွဲအတူ လှည့်လည်တော်မူကြ
လေကုန်၏။ ဒုက္ခိတေ၊ ပါရမီဖြည့်ဘက်တယောက် ဒုက္ခရောက်
သည်ရှိသော်-

ဗုဒ္ဓအလိုတော်ကျ သိမ်ကျောင်းရေစက်ချတရားတော် ၁၄၇

(ဟိုခနက သုမုခ သုဘာမှ မထိပဲနဲ့ လာပြီးတော့ ဒုက္ခခံတယ်။ သိပ်သဘောကျတာ ဘုန်းကြီးက ဒါကြောင့် ဘုရားဖြစ်တဲ့အခါ ဘုရားကြည်ညိုရုံတွင် မကဘူး။ အရှင်အာနန္ဒာကို ကြည်ညိုတယ်။ ဘုရားကြည်ညိုရုံတွင်မကဘူး။ အရှင်သာရိပုတ္တရာကို ကြည်ညိုတယ်။ ဘုရားကြည်ညိုရုံတွင်မကဘူး။ သာဝကကြီးတွေကို ကြည်ညိုတယ်။ သာဝကကြီးတွေ ကြည်ညိုရုံတွင်မကဘူး။ မိထေးတော်ဂေါတမီတို့၊ ခေမာထေရီတို့၊ ဥပ္ပလဝဏ်ထေရီတို့၊ ယသောဓရာတို့ သူတို့ ပါရမီတွေ ဖြည့်လာခဲ့ကြတာ ဆိုပြီးတော့ ကြည်ညိုလိုက်တာလေ အားလုံးကြည်ညိုတယ်။

ခုနောက် ဘုန်းကြီးတို့ လက်ထက်ကျတဲ့အခါမှာ အဲဒီလို အလောင်းအလျာတွေ ဖြစ်စေချင်လိုက်တာလေ ဘုန်းကြီးက—

ဒုက္ခိတေ၊ ပါရမီ ဖြည့်ဘက်တယောက် ဒုက္ခရောက်သည် ရှိသော်၊ ဒုက္ခိတာဟောန္တိ- အလျင်းမကဲ့အတင်းတုံ့၍ အညှဉ်းဆဲဒဏ် အဆင်းရဲခံကြလေကုန်၏။ သုခိတေ- ပါရမီ ဖြည့်ဘက်တယောက် ချမ်းသာရောက်သည်ရှိသော်။ သဒါသုခိတာ- ကိုယ်စိတ်လန်းကာ စန်းပမာသို့ လျှမ်းကာအတူ ချမ်းသာတော် မူကြလေကုန်သတည်း။

သာဓု.... သာဓု.... သာဓု....။

ပါရမီကုသိုလ်။ ။ဒီတော့ အမောင်တို့ဟာ အရွယ်ကောင်းတုန်းရှိသေးတယ်။ ရှေ့ကိုပါရမီဖြည့်တဲ့ကုသိုလ်တွေသာပြုကြပါ။ ပါရမီဆက်အကျိုးမပြုတဲ့ကုသိုလ်တွေကိုတော့

၁၄၈ သာသနာပြုသြဝါဒ တရားတော်များ

ရွှေောင်ကြပါ။ ယခုကစပြီးတော့ ဒို့မှာ အလှအတန်း ဝါသနာ
တော့ မြန်မာလူမျိုးတမျိုးလုံးလောက် ဝါသနာပါကြပါတယ်။
မိမိတို့လဲဝါသနာပါတယ်။ အဲဒီဝါသနာပါတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ လမ်း
ကောင်းလမ်းမှန် ရောက်ဖို့ကတော့ ခုနကပြောခဲ့တဲ့ လမ်းစဉ်ကို
ညွှန်ပြလိုပါတယ်။

လူ့ဘဝ ။ ။ဒါ့ကြောင့် မိမိတို့ရဲ့ ဒါန ဝါသနာပါတာကို
အကြောင်းပြုပြီးသကာလ သီလလဲ ဝါသနာပါ
ကြပါ။ ဘာဝနာလဲပါကြပါ။ မိမိတို့လူ့ဘဝဟာ အင်မတန်
ကောင်းပါတယ်ဆိုတာကို သဘောထားပြီးတော့ ကြည့်လေ။
အဆုံးနိဗ္ဗာန်ထိ အောင်မြင်နေတဲ့ လူ့ဘဝ၊ အဲဒီနောက်မှာ ငရဲ
ရှိတယ်။ တိရစ္ဆာန်ရှိတယ်။ ပြိတ္တာရှိတယ်လို့ မြင်နေတဲ့ လူ့ဘဝ၊
နတ်ပြည်ဗြဟ္မာပြည်တွေ ရှိတယ်လို့မြင်နေတဲ့လူ့ဘဝ၊ ကံကောင်း
တဲ့သူတွေ လူချမ်းသာဖြစ်တယ်။ ကံမကောင်းတဲ့သူတွေ လူချမ်း
သာမဖြစ်ဘူး၊ ကံဆိုးပေမယ့် ကံချည်းမဟုတ်ဘူး၊ ဉာဏ်ဝီရိယ
ပါတဲ့သူတွေ လူချမ်းသာဖြစ်တယ်။ ဉာဏ်ဝီရိယသိပ်မပါတဲ့သူတွေ
လူချမ်းသာမဖြစ်ဘူး။

ဒီလို စသည်အားဖြင့် အကြောင်းအကျိုးတွေ ပိုင်းပိုင်းပြီး
မှန်မှန်ကြီး သိပြီးသကာလ—

မိမိတို့ကိုယ်တိုင် ပါရမီရှင်တွေဖြစ်အောင် ကိုယ်စီကိုယ်တိုင်
အားလုံးတရားနာတဲ့သူတွေပါ ကြိုးစား၍ အားထုတ်နိုင်ကြစေ
ကုန်သတည်း။

သာဓု.... သာဓု .. သာဓု....။

ပွဲကုန် ၊ သိမ်ကျောင်း ရေစက်ချ တရားတော်

၁၃၃၇-ခုနှစ် ဝါဆိုလဆန်း ၁၅-ရက်နေ့။

ကပ္ပိယကုဋ္ဌိ။ ။ ပထမ ရေစက်ချမယ်၊ ပြီးတော့မှ သြဝါဒ ဆက်ပေးမယ်၊ ရေစက်ချတော့ စာတုဒ္ဓိသာ ဆိုတာ အရပ်လေးမျက်နှာ၊ အရပ်လေးမျက်နှာ၌ နေတော်မူ ကြတဲ့ သံဃာတော်များအား ဤကျောင်းတိုက်ကို ဤတိုက် သစ်ကို လှူပါ၏။ ဘုရားအမှူးရှိတဲ့ သံဃာတော်များအား လှူပါ၏လို့ ရေစက်ချမယ်၊ ဒီတော့ကာ ဘုန်းကြီးတို့ကပ္ပိယကုဋ္ဌိ ဆိုတာလုပ်ရတယ်။ ကပ္ပိယကုဋ္ဌိဆိုတာ ရဟန်းသံဃာတော်များ အပ်အပ်စပ်စပ်၊ ဆိုပါတော့ ထောပတ်ပုလင်းကလေး ဆွမ်းနဲ့ စားချင်လို့ နောင်စာချိန်မှာ အဲဒီပုလင်းကလေးကို ဒီထဲထားယင် ထားကောင်းတယ်။ ကပ္ပိယကုဋ္ဌိဆိုယင်၊ ဆိုပါတော့ ငှက်ပျောသီး ကလေး မနေ့ညကမှလာလို့ ညသိပ်ယင် ထားကောင်းတယ်၊ ကပ္ပိယကုဋ္ဌိဆိုယင်၊ ဒီလိုမဟုတ်ယင် မထားကောင်းဘူး၊ သံဃိက ကျောင်းက ဒီလောက်စည်းကမ်းကြီးတယ်၊ ဒီတော့—“ဤတိုက် သစ်ကို ကပ္ပိယကုဋ္ဌိပြုဖို့ရန် ကပ္ပိယကုဋ္ဌိအဖြစ်ဖြင့် ဘုရားအမှူးရှိ သော အရပ်လေးမျက်နှာ၌ သီတင်းသုံးတော်မူသော သံဃာ တော်အပေါင်းအား လှူပါ၏။”

၁၅၀ သာသနာပြုသြဝါဒ တရားတော်များ

နာယက အဆက်ဆက်။ ။ ဒီတော့ “အရပ်လေးမျက်နှာ၌ သီတင်းသုံးသော” ဆိုတာ ဒီကျောင်း အကုန်လုံးရောက်မလား၊ ရောက်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်လဲပါမယ်၊ ရောက်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်လဲရောက်ကြမယ်၊ မရောက်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်လဲမရောက်လာဘူး၊ သိပ်နွဲ့တဲ့လူဒါနိုးနည်း၊ ဒီတိုက်သစ်ကို ရောက်ရောက် - မရောက်ရောက် “အရပ်လေးမျက်နှာ၌ သီတင်းသုံးတော်မူသော ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော်အပေါင်းအား လှူပါ၏” လို့ ဆိုပြီးတဲ့နောက် ဤကျောင်းတိုက်ကို ဆရာတော်အမှူးရှိသော နာယက အဆက်ဆက်အား ထိန်းသိမ်းဖို့ရန် အပ်လှူပါ၏။ ဆရာတော် အမှူးရှိသော ဆရာတော်၏ ဤသြဝါဒကို လိုက်နာကြသော နာယက သံဃာတော် အဆက်ဆက်အား ထိန်းသိမ်းဖို့ရန် အပ်လှူပါ၏။ ဆရာတော်အလိုကျ ထိန်းသိမ်းနိုင်မည့် နာယက အဆက်ဆက်အား အပ်လှူပါ၏။

ဘာပြုလို့တုန်းဆိုတော့ ဒီသံဃိကလို့ဆိုလိုက်တော့ အခုလုနေကြပြီ၊ ဟိုမှာ ကျောင်းတွေဘာတွေ၊ ဒီလို ရေစက်ချတော့ မလှဘူးလားဆိုတော့၊ ဒါတော့ လုချင်လဲလုမှာပါပဲ၊ နောက်တော့ နောင်ရေးနောင်တာကျတော့ မစဉ်းစားနဲ့၊ မိမိတို့မျက်မှောက် တသက်ကောင်းကောင်း သီတင်းသုံးကြဖို့ ဒါပဲစဉ်းစား၊ အပ်လှူတော့ အပ်လှူရမယ်၊ ပြီးတော့မှ သံဃိကကျောင်းနဲ့စပ်ပြီးတော့ ရှေးကဖြစ်စဉ် ဝတ္ထုကြောင်းတွေ ဟောပါမယ်၊ အခု တိုတို ရေစက်ချရအောင်။

ပွဲကုန်းသိမ်ကျောင်း ရေစက်ချတရားတော် ၁၅၁

သံသိကကျောင်း ရေစက်ချလှူပုံ

သံဃာအားလူ။ ။ “အရှင်ဘုရား ဘုရားတပည့်တော်တို့သည် ယခု ဆောက်လုပ်အပ်ပြီးသော မှမ်းမံခြယ် လှယ်ဖို့ရန် စီစဉ်နေသော ဤတိုက်ကျောင်းသစ်ကို ဘုရားအမှူး ရှိသော ဤကျောင်းတိုက်သို့ ရောက်လာမရောက်လာသော အရပ် လေးမျက်နှာ၌ နေထိုင်ကြသော သံဃာတော် အပေါင်းအား ကပ္ပိယကုဋီပူဖို့ရန် ကပ္ပိယကုဋီအဖြစ်ဖြင့်လှူဒါန်းပါကုန်၏ဘုရား”

ဣဒံ ဝိဟာရံ ဗဒ္ဒပ္ပမုဿ အာဂတာနာဂတဿ စာတုဒ္ဒိသဿ သံဃဿ ကပ္ပိယကုဋီ ကာတုံ ဒေမ၊ ဤတိုက်သစ်ကို ဤတိုက်သို့ ရောက်လာမရောက်လာသော အရပ်လေးမျက်နှာ၌ သီတင်းသုံး တော်မူသော ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော် အပေါင်းအား ကပ္ပိယကုဋီပူခြင်းငှာ ကပ္ပိယကုဋီအဖြစ်ဖြင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ လှူဒါန်းပါကုန်၏ဘုရား။

လွဲအပ်။ ။ ဤသို့ လှူဒါန်းပြီး၍ ဤကျောင်းတိုက်၌ ဆရာ တော်အမှူးရှိသော နာယကအဆက်ဆက်အား ဆရာ တော်၏ အလိုကျ မပျက်မစီးအောင် ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက် ဖို့ရန် အပ်လွှဲပါကုန်၏ဘုရား၊ ဤသို့ စာတုဒ္ဒိသသံသိက အဖြစ် ဖြင့်လှူဒါန်းပြီး၍ ဆရာတော် အမှူးရှိသော ဆရာတော် အလို အတိုင်း စောင့်ရှောက်မည်ဖြစ်သော နာယကအဆက်ဆက်အား မပျက်မစီးအောင် စောင့်ရှောက်ဖို့ရန်လွဲအပ်ပါကုန်၏ ဘုရား။

ဒီဟာကပြီးသွားရော၊ ပြီးတော့မှ အမျှဝေတို့ ဘာတို့ ပြီးမှ လုပ်ကြစို့။ ။

ကျောင်းရေစက်ချပြီး၏။

၁၅၂ သာသနာပြုဩဝါဒ တရားတော်များ

သူတော်ကောင်း သံဃိကကျောင်းဆိုတာ ဘယ်လောက်များ
 အားလုံးပါ အကျိုးအာနိသင်ကြီးသလဲလို့ဆိုတော့ စဉ်း
 စားကြည့်ပါ။ အခု သံဃာတော်များကလဲ
 စဉ်းစားကြည့်ပါ။ ကျောင်းဒကာဆိုင်ရာ ဒကာ-ဒကာမများ
 ကလဲစဉ်းစားကြည့်ပါ။ ဆိုပါတော့ ဘုန်းကြီးတပါးလှူလို့
 တယ်၊ ဘုန်းကြီးကြည်သို့လို့၊ ယခုတော့တခါ ဘုန်းကြီးတပါး
 မဟုတ်ပြန်ဘူး။ ဘုန်းကြီး အမှူးရှိတဲ့ ဘုန်းကြီးလဲပါတဲ့ အရပ်
 လေးမျက်နှာ ဘယ်မှာသူတော်ကောင်းရှိတယ်၊ ပါပြန်တယ်၊
 ဘယ်မှာအကျင့်ကောင်းရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ပါတယ်၊ ဒီအထဲမှာ ရှေးတုန်း
 က ကွယ်လွန်ပြီးသား၊ ကွယ်လွန်ပြီးသားလဲပါတယ်၊ ဒီအထဲမှာ
 အရှင်သာရိပုတ္တရာတို့ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်တို့လဲ ပါတယ်၊
 နောက်လာမယ့်သာသနာမကွယ်မချင်း၊ ပြီးတော့နောက်အဆက်
 ဆက်သံဃာတွေပါတယ်။

ဒီအထဲမှာ ဘယ်လောက်ကွာသွားသလဲ၊ ပုဂ္ဂလိကနဲ့ သံဃိက
 နဲ့၊ ဘုန်းကြီးလဲပါတယ်၊ ယခုဒီမှာရှိနေတဲ့ တာဝန်ဆောင်နေတဲ့
 ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ ပါတယ်၊ နာယကတွေ နောက်တခါလာမယ့်
 ပုဂ္ဂိုလ် အဆက်ဆက် ဘုရားသာသနာမကွယ်မချင်း ပါတယ်၊
 ပြီးတော့ သံဃာအားလူတယ်၊ သံဃာ့အဖွဲ့ကို လူတယ်ဆိုတော့
 အဲဒီအဖွဲ့ထဲမှာ ရှေးတုန်းကပါပင်ဖူးတဲ့ ရဟန္တာကြီးတွေအကုန်
 လုံး ဒီတိုက်ကျောင်းကို လှူပါတယ်ဆိုတဲ့အထဲမှာသူတို့ပါတယ်၊
 အဲဒီတော့ သံဃိကကဘယ်လောက်များကြီးကျယ်တုန်း၊ သံဃိက၊
 က လှူရတာ ဘယ်လောက်ကြီးကျယ်တုန်း။

ပွဲကုန်းသိမ်ကျောင်း ရေစက်ချတရားတော် ၁၅၃

သံသိကကျောင်း။ ။ သံသိကကျောင်းဆိုတော့ သံသိကလေ-
 သံသိကကျောင်း၊ သံသိကပစ္စည်း၊ ဒီပေါ်
 မှာ ခြေထောက်ကိုမဆေးပဲနဲ့ ဒီပေါ်မှာတက်ကြည့်၊ သံသိက
 ကျောင်းမှာဖုံပေတယ်၊ သူ့ကပ်ပါလာတဲ့ဖုံလူးတယ်၊ ဒါအပြစ်
 ဘယ်လိုဆိုတာသိမယ်၊ သံသိက ကျောင်းပေါ်မှာ လူတွေပေါ့
 ပေါ့ဆဆ ဆေးလိပ်သောက် လက်ဖက်ရည် သောက်ကြတယ်၊
 ကိုယ်တော်တွေကလဲ ဒီသံသိကကျောင်းပေါ်မှာ ပေါ့ပေါ့ဆဆ
 နေကြတယ်၊ ဘယ်လိုဖြစ်တယ်ဆိုတာ သိမယ်၊ ဘာပြုလို့တုန်း
 အဆိပ်အင်မတန်ပြင်းတယ်၊ သံသိကကျောင်းအကျိုးလဲ အင်
 မတန်ကြီးတယ်၊ ခုနက ဘုန်းကြီးတပါးလှူတာနဲ့ သံဃာတွေ
 အားလုံး စာတုဒ္ဓိသာ အရပ်လေးမျက်နှာမှာ နေတဲ့ သံဃာများ
 ကို လှူတာနဲ့ စိတ်သားချင်းဘာမှ နှိုင်းလို့မရဘူး။

သံယောဇဉ်မပါ။ ။ ဘုန်းကြီးတပါး လှူတယ်ဆိုတော့ ဘုန်း
 ကြီးအပေါ် သံယောဇဉ် ပါနေတယ်၊
 အဝှာပေါ့လေ၊ ဒါကစိတ်ကလေး ပါနေတယ်၊ ယခုတော့ကာ
 စာတုဒ္ဓိသာ သံဃာလှူလို့ကပ်ပါတယ်လို့ ဆိုတော့ သံယောဇဉ်
 စိတ် ဒီသံဃာတော်များလောက်လဲမရှိဘူး၊ အားလုံးသံဃာတော်
 တွေ၊ ပြီးတော့ဘုန်းကြီးပါပေမယ့်လို့ ဘုန်းကြီးလဲ ဒီမှာအစိတ်
 အပိုင်းတပါးအဖြစ်နဲ့ပါတာ၊ ဘာမှသံယောဇဉ် မကြီးနိုင်တော့
 ဘူး၊ ရှိတယ်ပဲထားဦးတော့ ဘာမှမကြီးကျယ်ဘူး၊ ဟိုမှာ
 အားလုံးလှူတယ်၊ အင်မတန်စိတ်နေစိတ်ထားကွာတယ်၊ နား
 လည်ကြပါနော်၊ ငယ်ပေမယ့်နောက်တော့ ကိုယ်က ကျောင်း

၁၅၄ သာသနာပြုသြဝါဒ တရားတော်များ

ဒကာ ကျောင်းအမတ်ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ငယ်ပေမယ့်လို့ကိုယ်တော်
တွေက ဆရာသမားဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

နန္ဒိယသဋ္ဌေး။ ။ ဒီတော့ကော ဒီကျောင်းအတွက် အကျိုးရကို
ကြည့်လို့ရိယင် ဟိုဗုဒ္ဓမြတ်စွာ လက်ထက်တော်
တုန်းက နန္ဒိယသတို့သားသဋ္ဌေး၊ နန္ဒိယသဋ္ဌေးငယ်ရွယ်စဉ်က လူ
သူတော်ကောင်း၊ အမေအဖေများက သူ့အရိပ်အကဲ ကြည့်ပြီး
တော့နေကြရတယ်၊ အိမ်ထောင်ချမယ် လုပ်တော့ ဆွေထဲမျိုးထဲ
က တူမအရင်းနဲ့ အိမ်ထောင်ချချင်လို့ တူမအရင်းကိုပါ သင်ပေး
နေရတယ်၊ “သူကော်ကောင်းလုပ်ပါ၊ သူတော်ကောင်းဖြစ်ပါ၊
အနေအထိုင်ကောင်းပါ”၊ ဒီလိုသင်ပေးပြီးတော့ သားကို ချော့
ချော့ မော့မော့နဲ့ အိမ်ထောင်ချရတယ်၊ အဲတာနန္ဒိယသဋ္ဌေးက
မိဂဒါဝုန် ကျောင်းမှာ ကျောင်းဆောက်တယ် ထင်တယ်၊ ဘုန်း
ကြီးကသုံးခန်းပတ်လည်လောက်ဖြစ်ကောင်းဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ထင်
တယ်။

ဘုံပေါက်နေပြီ။ ။ ဒီမှာလဲ ကျောင်းရေစက် ချပြီးရော ဟို
အထက်တာဝတိံသာမှာ ဘုံပေါ် နေပြီ၊
ဒါကံအကြောင်းပြုပြီးတော့ ဟိုမှာဘုံကပေါက်နေပြီ၊ နောင်တ
ချိန် အရှင်မောဂ္ဂလာန်က တာဝတိံသာမှာကြံတော့ ဒီဘုံ ရှေးက
မတွေ့ဖူးဘူး၊ ဒါနဲ့ အနီးအနားကိုမေးတော့ “ဒီဘုံ ဘယ်သူ
ဘုံတုန်း” “ဟာ....အရှင်ဘုရားများရဲ့ကျောင်းဒကာ နန္ဒိယရွဲ့
အတွက် ပေါ်ပေါက်နေတဲ့ဘုံပါ”

ပွဲကုန်းသိမ်ကျောင်း ရေစက်ချတရားတော် ၁၅၅

အရှင်မောဂ္ဂလာန်ကိုယ်တိုင် အံ့အားသင့်သလိုဖြစ်သွားတယ်။ လူက ဟိုမှာ ကျန်းကျန်း မာမာကြီး၊ ဒီမှာ ဘုံကပေါက်နေပြီ၊ ဒါနဲ့ လူ့ပြည်လာရောက်တော့ မြတ်စွာဘုရားကိုလျှောက်တယ်။ ထူးထူး ဆန်းဆန်း အံ့ဩရာ၊ “မြတ်စွာဘုရား...ကောင်းမှုရှင်က ဒီမှာရှိ တုန်း ဟိုမှာ ကုသိုလ်အကျိုးပေးမယ့်ဘုံက ဖြစ်နိုင်ရဲ့လား” လို့ လျှောက်တော့ “မောဂ္ဂလာန်-ငါ့ကိုမေးနေသေးရသလား၊ သင် ကိုယ်တိုင် တွေ့နေရပြီ မဟုတ်လား” လို့ အမိန့်တော်ရှိတော့ “ဟုတ်ပါဘုရား၊ နန္ဒိယအတွက်ဘုံ ဟိုမှာ ပေါက်နေပါပြီ” အဲဒီ လို လျှောက်တယ်။

ပီပီသသ။ ။ ဒီတော့က သံသိကကျောင်း ပီပီသသ၊ နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ သံသိကကျောင်း ပီပီသသ၊ ကျောင်း ဒကာကျောင်းအမ များကလဲ သံသိကကျောင်း ပီပီသသ၊ စိတ် ရှင်းရှင်းနဲ့ သံသိကကျောင်း ရေစက်ချရတာဟာ အကျိုးအားဖြင့် ဘယ်လောက်ကြီးကျယ်သလဲ၊ တခါအပြစ်အားဖြင့် ဘယ်လောက် ကြီးလေးသလဲ၊ အပြစ်အားဖြင့် ဆိုတာ ဒီကျောင်းဒကာမှာ ကျောင်းအမမှာဖြစ်တဲ့ အပြစ်မဟုတ်ဘူး၊ ဒီကျောင်းမှာ နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များဟာ သံသိကကျောင်းတိုက် ဘယ်လောက် လေးစား ရသတုန်းလို့ဆိုတာ၊ ဒါတွေမမှတ်ပဲ မဖြစ်ဘူးနော်၊ ဒါကိုရင်တွေ ဦးပဉ္စင်းတွေအကြီးရော အငယ်ရော မမှတ်လို့မဖြစ်ပါဘူး။

သူစိလောမ နတ်ဘီလူး။ ။ ဘုန်းတော်ကြီး တပါး ယုတ်မာ ဆိုးဝါးလှတယ်တော့ မဟုတ်ဘူး၊ သူတော်ကောင်းပဲ အထိုက်အလျောက်၊ အထိုက်အလျောက်

၁၅၆ သာသနာပြုသြဝါဒ တရားတော်များ

မဟုတ်ပါဘူး၊ သူတော်ကောင်းပဲနဲ့ တူပါတယ်၊ ဟိုအဝေးက ပြန်လာတော့ ချွေးတွေနဲ့ လှဲလိုက်မိတယ်၊ ဆိုပါတော့ ဒီလို ကျောင်းပေါ်မှာ အောက်ကအခင်းမပါဘူး၊ အောက်ကအခင်း မပါပဲနဲ့ လှဲလိုက်မိတာ ချွေးက သံသိကကျောင်းစိုသွားတယ်၊ အမှတ်တမဲ့ပါပဲ၊ သူ့ကိုယ်တိုင် ဒီချွေးတွေကို ပုတ်တိုက်ပြီးတော့ ဒီလိုလုပ်လိုက်လို့ ရှိယင်လဲပဲ ရှင်းတော့ ရှင်းသွားမှာ၊ သူကလဲ ပေချင်လဲ ပေပစေတော့ဆိုတဲ့ စိတ်လဲပါနေသလား မသိဘူး၊ ပျံတော်မူတဲ့ အခါကျတော့ အမေးတွေက အပ်တွေလို ဖြစ်ပြီး တော့ “သူစိလောမ နတ်ဘီလူး” ဖြစ်သွားတယ်၊ နတ်တော့ နတ်မျိုးပဲ၊ ဘီလူးဖြစ်နေတယ်၊ ဒါပေမယ့် အမေးတွေကသိပ်ပြီး ဒုက္ခပေးတာပဲ၊ အပ်တွေလိုကိုး၊ ဟိုနားထိလိုက်ယင် အမေးနဲ့ ထိလိုက်ယင် သူ့စူးတယ်၊ ဒုက္ခတယ်ဖြစ်တယ်၊ ဒါဘုန်းကြီးဖက်က။

ခရလောမနတ်ဘီလူး။ ။ ဒကာဖက်က တနေ့တော့ ဥပါသကာ ဥပုသ်သည်နဲ့ တူတယ်၊ ကျောင်းလာ တယ်၊ အခုလိုနံရံတို့ဘာတို့ကို မှီလိုက်တယ်၊ သူ့အဝတ်ကလေး နောက်ကျောက် ခံပြီးမှီယင်တော့ ကိစ္စမရှိဘူး၊ ယခုတော့ ဒီလိုလဲ မခံမိပဲနဲ့ မှီလိုက်မိတယ်၊ သူလဲလူကောင်းပဲ၊ သူတော်ကောင်းပဲ၊ အဲဒါကွယ်လွန်တော့ ခုနက သူစိလောမနတ်ဘီလူးနဲ့ အနီးအပါး မှာ အမေးတွေ အင်မတန်ကြမ်းတဲ့ “ခရလောမ နတ်ဘီလူး” သွား ဖြစ်တယ်၊ သံသိကကျောင်းဟာ အကျိုးပေးတော့လဲ သိပ်မြင့် တယ်၊ သံသိကကျောင်းကို အသုံးတဲ့အောင် မသုံးတော့လဲပဲ သိပ်ပြီးတော့ထိခိုက်တယ်၊ အပြစ်ကြီးတယ်။

ပွဲကုန်းသိမ်ကျောင်း ရေစက်ချတရားတော် ၁၅၇

တရားနဲ့နေ။ ။ ဒီတော့ ဘုန်းကြီးက ဘုန်းကြီးကျောင်း
 တေ့ကို သန့်သန့်ရှင်းရှင်း နေစေရတယ်။
 ဒီလိုဝတ္ထုတေ့က ရှိလို့ ဒီကျောင်းပေါ်မှာ တရားနဲ့နေပြီး
 တော့ သုံးစွဲစေရတယ်။ တချို့ ဆရာတော် များက
 ရေစက်ချတော့လဲ အဲဒီလိုအပြစ်တွေ မရောက်ရအောင်
 “မဆေးသော ခြေများနဲ့ နင်းလဲပဲ အပြစ်မရှိအောင်
 ကိုယ်အစိတ်အပိုင်း ထိတွေ့ပြီးတော့ နေမိလဲ အပြစ်မရှိ
 အောင် သံသိကအဖြစ်ဖြင့် ရေစက်ချပါ၏” လို့ ဒီလိုဆရာ
 များအဆက်ဆက်အချို့က ဒီလိုထည့်ပြီးတော့ ရေစက်ချ
 ကြတယ်။ ဒါတော့ အလှူရှင်ကတော့ ကိုယ့်ဟာကိုယ်
 မေတ္တာ ကရုဏာနဲ့ပေါ့လေ။ ချမ်းသာစွာ သုံးစွဲပါစေ
 တော့လို့ သဘောထမ်းပေါ့။

မထည့်ဝံ့။ ။ ဘုန်းကြီးကတော့ မထည့်ဝံ့ဘူး။ ဘာပြုလို့
 မထည့်ဝံ့ဘုန်းလို့ဆိုတော့ကော စာထဲမှာ အာ
 ပတ်လို့တပ်ထားတယ်။ အမှူးတွေနဲ့ထိပြီးတော့ ချွေးတွေ
 နဲ့ သုံးယင်အာပတ်လို့၊ ခြေကိုမဆေးပဲနဲ့ ကျောင်းထဲလာ
 လို့ရှိယင် အာပတ်၊ ခြေကိုဆေးပေမယ့်လို့ စိုထိုင်းထိုင်း စိုစို
 ကြီးနဲ့ ကျောင်းအတွင်း ဝင်လာလို့ရှိယင် အာပတ်လို့
 စာက ဝိနည်းက ရှိနေတယ်။ အဲဒီစာကို ဝိနည်းကိုချပြီး
 ကထဲက ဘုန်းကြီးကတော့ ဒီဟာကို ထည့်ပြီးတော့ မချ
 ဝံ့တော့ဘူး။ ဟာဝိနည်းကိုယ်တိုင်က အာပတ်တပ်ထားတဲ့
 ဥစ္စာ မိမိတို့က ဒီအာပတ်မသင့်အောင် ဘယ်လိုနေပါစေ။

၁၅၈ သာသနာပြုသြဝါဒ တရားတော်များ

ဒီဟာက သဘာဝမကျဘူး၊ ကောင်းကောင်းပဲ နေရာမှာပဲ
လို့ အဲဒီလို တွေးပြီးတော့ ရေစက်ချတဲ့နေရာမှာ အဲဒီ
စကား မထည့်ဝံ့တော့ဘူး။

ကျောင်းလင်္ကာ။ ။ ဒီတော့ ကိုယ်တော်များက ကောင်း
ကောင်းနေရမယ်၊ ကျောင်းကို နေတဲ့
အခါမှာ ဘယ်လိုနေရမလဲလို့ ဆိုစမ်းပါ။ ကျောင်း
လင်္ကာလေး ဆိုစမ်းပါ။

ချမ်းပူကိုဖျက် ခြင်မှက်လေနေ ကင်းမြေဝေးမှ ဥတု
ဘေးဘျမ်း မသန်းကင်းစင် စိတ်ကြည်လင်ကြောင်း
နေရာကျောင်းကို ကိန်းအောင်း မှီခိုပါသတည်း။

ဘေးရန်ကာကွယ်။ ။ အယ်လောက်သေချာတုန်း ချမ်းလို့ရှိယင်
လဲ ကျောင်းထဲဝင်ယင် မချမ်းဘူး၊ နေတို့
ဘာတို့သိပ်ပူတဲ့အခါ ကျောင်းထဲဝင် နေမပူဘူး၊ ဟာ ခြင် တွေ
မှက်တွေ သိပ်ကိုက်နေလို့ရှိယင်လဲ တံခါးပိတ်ပြီးတော့ ကျောင်း
ထဲဝင်နေယင်လဲ ခြင်တို့မှက်တို့မကိုက်နိုင်ဘူး၊ လေတွေ သိပ်တိုက်
တယ်၊ ကျောင်းပေါ်မှာဝင်နေယင် အဲဒီလေတွေ မိမိကိုမနှောင့်
ယှက်နိုင်ဘူး၊ မြေတို့ကင်းတို့ ကျောင်းပေါ်မှာ မတက်လာဘူး၊
ကျောင်းပေါ်မှာ နေလို့ရှိယင် တောထဲ တောကျောင်းတို့ ဘာတို့
ဆိုလို့ရှိယင် ဒါတွေက ကြောက်ရတယ်၊ ဒီတော့ ဒီမှာလဲ တော
ခပ်ကျကျဆိုတော့ ကြောက်ရတယ်၊ ဒီတော့ အဲဒီလို ဘေးရန်
အန္တရာယ်တို့ကို ကာကွယ်ဖို့ရန် ဒီကျောင်းကို မှီဝဲပါတယ်၊ တခါ
တခါ ဥတုပျက်လိုက်တာ ဟိုအောက်ပိုင်းမှာ လေကြီးများကျ

ပွဲကုန်းသိမ်ကျောင်း ရေစက်ချတရားတော် ၁၅၉

သလို အဲဒီလိုကျလို့ရှိယင် အင်မတန်ခိုင်မြဲတဲ့နေရာမှာဝင်ပြီးတော့
နေရတယ်။ ဥတုဘေးရန်တွေကိုလဲ ကာကွယ်ဖို့ရန် ဒီကျောင်းကို
မှီဝဲပါတယ်။ ဒီလိုနေ့တိုင်း ဆင်ခြင်ရတယ်။ နေ့တိုင်းဆင်ခြင်မှု
တာဝန်ကျေတယ်။ ဒီတော့ ကျောင်းဟာ ပေါ့ပေါ့ကလေး ဒီလို
မနေရပါဘူး။

စေတနာကြီးကျယ်။ ။လူတဲ ကျောင်း ဒကာကလဲ ဘာပြုလို့
ဒီလောက်အကျိုးကြီးရ သတန်းလို့ဆိုတဲ့
ဥစ္စာကို စဉ်းစားကြည့်ပေါ့။ ဒီကျောင်းဟာ ဘယ်လောက်တန်ဖိုးရှိ
သလဲ။ ဆိုပါတော့ အခုဘယ်လောက်ကုန်တဲ့ ဥစ္စာဟာ မိမိမသေခင်
သားရင်းသမီးရင်းပဲ ဖြစ်ဦးတော့ ပေးစမ်းပါဆိုယင် မပေးနိုင်
သေးဘူး။ အခုသေခါနီးမှ သေတော့မှ မင်းတို့ ကြည့်ယူကြ။
အခုတော့မပေးနိုင်သေးဘူး။ ဟိုကဒီက ဆွေရင်းမျိုးချာအတွက်
အင်မတန်ကြီးကျယ်တဲ့ ကိစ္စရှိလို့။ “ဒီလောက် ကုညီစမ်းပါ”
ဆိုယင် “ဟာ-မကုညီနိုင်ဘူး” ။ ယခု ဗုဒ္ဓမြတ်စွာရဲ့ သာသနာလို့
ဆိုတော့ ဒီလောက်များများကြီး စွန့်ကြဲနိုင်တယ် စွန့်ကြဲရက်
တယ်။ ဒီတော့ အင်မတန်ကြီးကျယ်တဲ့နေရာဌာနကြီး။ သာသ
နာတော်ကြီးက အင်မတန် ကြီးကျယ်တဲ့ စိတ်စေတနာကြီး
ဒီသာသနာတော် ပြုစုရတဲ့စေတနာက ဒါကြောင့် မိမိတို့ဟာ
သံသိကအဖြစ်ဖြင့် ကျောင်းကိုလှူဒါန်းပါတယ်။

မဟာကပ္ပိနမင်း။ ။အဲဒီလို လှူဒါန်းပြီးတဲ့နောက်ကို ရှေးက
ဘုရားလက်ထက်မှာ ကျွတ်တန်းဝင်ကြတဲ့
မဟာကပ္ပိနမင်းတို့ အနောဇာဒေဝီတို့ ဟိုရှေးတန်းကလဲ အိမ်ခြေ

၁၆၀ သာသနာပြုသြဝါဒ တရားတော်များ

တထောင်ရှိတဲ့ရွာမှာ ခေါင်းဆောင် ဖြစ်ခဲ့ကြတယ်။ အားလုံး ရွာသားတွေကလဲ တယ်ညီညွတ်ကြတယ်။ သံဃာတော်တထောင် လောက် ဝါတွင်းနေစရာမရှိလို့ သူတို့က ကျောင်းကလေး ဆောက်လို့ ဆွမ်းပါပြုစုလို့နေခဲ့ကြတယ်။

သာသနာနဲ့ရင်းနှီး။ ။ နောက်တခါ ဘုရားတဆူရဲ့ လက်ထက် ကျတော့ သူတို့ပဲ စုစုဝေးဝေး ဖြစ်ကြ တယ်။ ကျောင်းဆောက်ကြတယ်။ သံဃိကကျောင်း ဆောက် ကြတယ်။ ကျောင်းဆောက်ရုံတင် မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ဘုရားနဲ့ တရားနဲ့သံဃာနဲ့ အင်မတန်ရင်းနှီးနေကြတယ်။ ရင်းနှီးတယ်ဆိုတဲ့ ဥစ္စာ ဟိုအနေရင်းနှီးတာမဟုတ်ဘူး။ စိတ်ရင်းနှီးနေတာ ဘုရား အပေါ်မှာ။ ဒီတော့ ဘဝများစွာသံသရာက ဒီလိုဘုရားနဲ့ရင်းနှီး ပြီးတော့ သာသနာနဲ့ရင်းနှီးလာခဲ့တဲ့ စိတ်ဓာတ်ဟာ နောက်ဆုံး ကျတော့ မဟာကပ္ပိနမင်း အနောဇာဒေဝီမိဖုရား အမတ် တထောင် အမတ်ကတော်တထောင်၊ ဟိုတုန်းက အိမ်ခြေ တထောင် ရွာတုန်းက အလှရှင်တွေ နောက်ကို ကျောင်းဒကာ ကျောင်းအမအဖြစ်နဲ့ သာသနာနဲ့ရင်းနှီးလာကြတဲ့ သာသနာ့ ဒါယကာဒါယိကာမတွေ ဒီမှာ ရှင်ဘုရင် မိဖုရား အမတ်ကြီးတွေ အမတ်ကတော်တွေ ဖြစ်ကြတယ်။

ဘုရားပွင့်တယ်ကြား။ ။ ရှင်ဘုရင်ကနေ့စဉ် နားထောင်တဲ့ဥစ္စာ ဘုရားပွင့်တဲ့ဥစ္စာကို သူသိပ်ကြားချင် နေတယ်။ နေ့စဉ်နားထောင်တယ်။ သုံးယူဇနာလောက်အထိ မြင်းလျင်တော်တွေကို “သွားကြစမ်းဟေ့၊ ဘာများသတင်းထူး

ပွဲကုန်းသိမ်ကျောင်း ရေစက်ချတရားတော် ၁၆၁

ကြားတုန်း” လို့ ဒီလိုလှတ်လေ့ရှိတယ်။ တနေ့တော့ ဥယျာဉ်ထဲမှာ အမတ်ဘစ်ထောင်နဲ့နေကြတယ်။ နေကြတော့ ဟိုအဝေးက ကုန်သည်လက္ခဏာရှိတဲ့ လူတွေလာကြတော့ “ခေါ်စမ်းဟေ့ ဟိုလူတွေ အဝေးကလာတာနဲ့တူတယ်” ခေါ်ကြတော့ “အမောင်တို့ ဘယ်ကတုန်း”၊ “ကျွန်တော်တို့က သာဝတ္ထိကပါ”၊ “မောင်တို့ဆီများ ဘာသတင်းထူးများရှိတုန်း”၊ “ဟာ သတင်းအထူးရယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ ဗုဒ္ဓဘုရား ပွင့်တော်မူနေပါပြီ”၊ သူကြားချင်တဲ့သတင်းဟာ ဒီသတင်းပဲ၊ ပြီးတော့ ကြားလိုက်တယ်ဆို ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ ဗမာလို နားလည်အောင် ပြောရလို့ရှိရင် ပီတိတွေဖြစ်ပြီးတော့ တခါထဲမေ့သွားတာပဲ။

ထူးခြားတဲ့တရား။ ။ နောက်တော့ “ဒီပြင်များ ဘာသတင်း ထူးရှိပါသေးတုန်း” ဆိုတော့ “ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ ပွင့်တော်မူလို့ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာရဲ့ ထူးခြားတဲ့တရားတော်တွေ ထွန်းပေါ်နေပါပြီ” ဆိုပါတော့ မိမိတို့လေ့လာနေတဲ့ မေ့စကြာတရားပဲကြည့်ဦးတော့ “ဇာတိပိဒုက္ခာ၊ ဇရာပိဒုက္ခာ၊ ဗျာဓိပိဒုက္ခာ၊ မရဏံပိဒုက္ခံ = ပဋိသန္ဓေ နေရတာလဲဒုက္ခပဲ၊ အိုရတာ နာရတာ သေရတာလဲ ဒုက္ခပဲနဲ့ အားလုံးဒုက္ခတွေ စိကာစဉ်ကာ တလောကလုံး အများဖြစ်နေတဲ့ ဒုက္ခတွေကိုဟောပြီးတဲ့နောက် ဒီဒုက္ခတွေ ဘာကြောင့်ဖြစ်တုန်း ဆိုလို့ရှိရင် တဏှာလောဘ သမုဒယကြောင့် ဖြစ်ရတာပဲလို့ ဒီလိုဟောတော်မူတယ်။

ဒီလိုတရားတွေကို ဘယ်တုန်းကမှ ဘယ်သူမှ မကြားဘူးသေးဘူး၊ အဲဒီခေတ်၊ အဲဒီခေတ်ရဲ့ရှေ့ကခေတ်၊ အတော်ကြာကြာ

၁၆၂ သာသနာပြုသြဝါဒ တရားတော်များ

ကြီးခေတ်၊ ဟိုကဿပမြတ်စွာဘုရားရဲ့ လက်ထက်တော်တုန်းက သာ ကြားဘူးတာ၊ ဘယ်သူမှ မကြားဖူးဘူး၊ သိပ်ထူးခြားတဲ့ တရားတော်တွေ ဒီမှာပေါ်နေပြီ။

သစ္စာတရား။ ။ ကောင်းပြီ ဒီဒုက္ခတွေ တဏှာလောဘ သမုဒယ တွေကြောင့် ဖြစ်တဲ့ဒုက္ခတွေကို ဒီအတိုင်းပဲ ကုန်းခံရတော့မှာလားလို့ဆိုတော့ ဟာ ဘာဟုတ်မလဲ၊ ဒုက္ခမှ လွတ်ရာဖြစ်တဲ့ နိရောဓနိဗ္ဗာန်ရှိသေးတယ်၊ ဟောတော်မူတယ်၊ အံမယ် ဒီနိရောဓကိုရောက်ဖို့ရာ လမ်းစဉ်ကော မရှိပါဘူးလားလို့ ဆိုတော့ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး မဂ္ဂသစ္စာဆိုတဲ့ လမ်းစဉ်ရှိတယ်လို့ ဒီသစ္စာ ၄-ပါးတရားဟာ ဘယ်လောက်ဆန်းတုန်း ဒါပထမဆုံးတရားပဲ။

နောက် ဒုတိယတရားပဲက အနတ္တလက္ခဏ တရားတွေဟော တော်မူလိုက်တာ၊ ဒီလိုတရားတွေ ပေါ်နေပါတယ်လို့ ဆိုတော့ တခါထဲ မေ့သွားပြန်တယ်၊ အင်မတန်ကြားချင်တဲ့ သတင်း ကောင်းကိုး။

နောက်တခါ သတိရလာလို့ “ဒီပြင် ဘာများပေါ်ပါသေး တုန်း” ဒီတရားတော်အတိုင်း ကျင့်ပြီးတော့ တရားထူးပေါက် နေတဲ့ အရိယာသံဃာတော်များလဲ ထွန်းပေါက်နေပါတယ်လို့ အဲဒီလို သံတော်ဦးတင်တော့ မေ့သွားပြန်တယ်၊ ဘုရားတရား သံဃာနဲ့ ဘယ်လောက်များရင်းနှီးနေတုန်း။

ငွေသုံးသိန်း။ ။ နောက်တော့ ကောင်းပြီ မောင်တို့အင်မတန် ထူးတဲ့သတင်းကို ပြောဖော်ရလို့ မောင်တို့ကို ပထမဘုရားအကြောင်းပြောဖော်ရတဲ့အတွက် အသပြာတစ်သိန်း

ပွဲကုန်းသိမ်ကျောင်း ရေစက်ချတရားတော် ၁၆၃

ဆုချပျံ့မယ်၊ ဒုတိယတရားအကြောင်း ပြောဖော်ရတဲ့အတွက် အသပြာတစ်သိန်း၊ တတိယ သံဃာ့အကြောင်းကို ပြောဖော် ရတဲ့အတွက် (သံဃာ့ဆိုတာ အရိယာသံဃာများနော်၊ ဒီလို ပုထုဇဉ်သံဃာမဟုတ်သေးဘူး) အသပြာတစ်သိန်း ဆုချပျံ့မယ် ဆိုပြီးတော့ စာရေးပြီး မိဖုရားဆီလွတ်လိုက်တယ်။ အသပြာ သုံးသိန်း ဒီလူများကို ပေးလိုက်ပါ။ မိမိတို့ကို ဘယ်သွား တုန်းလို့ ဆိုလို့ ရှိယင် အဲဒီဘုရား၊ တရား၊ သံဃာထွန်းပေါ်တဲ့ နေရာမှာ အမတ်တထောင်နဲ့အတူ သွားကြပါပြီလို့ အဲဒီလို သံတော်ဦးတင်ပါလို့ မှာပြီးတော့ လွတ်လိုက်တယ်။

ဘုရားအာရုံနဲ့ကူး။ ။ တခါထဲ နဂိုကလဲ မြင်းတွေနဲ့ ဥယျာဉ်ထဲ ထွက်လာ ကြတာမို့ မြင်းစီးပြီးတော့ သွားကြတာပဲ။ လမ်းမှာ မြစ်တွေတွေ့တယ်။ ဘာမှရေကူးစရာ ဖောင်တွေဘာတွေမရှိဘူး။ ကဲ-ဘုရားကိုအာရုံပြုပြီးတော့ ဘုရား အာရုံနဲ့ကူးသွားတယ်။ ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ သာမန်မြင်းခွါလောက် မြှုပ်တဲ့ရေကလေးသွားရသလိုပဲ။ နောက်တခါမြစ်တစင်း နောက် တခါမြစ်တစင်း ဘုရားအာရုံယူ၊ တရားအာရုံယူ၊ သံဃာ့အာရုံယူ ဒီလိုနဲ့ သွားလိုက်တာ မြတ်စွာဘုရားက အဆင်သင့်လာမယ်ဆိုတာ သိတော်မူလို့ ကြာပြီးတော့ သစ်ပင်အောက်ကထိုင်ပြီး စောင့်ဆိုင်း ကြိုဆိုတော်မူတယ်။ အဲဒီတော့ မြတ်စွာဘုရားဆီရောက်တယ်။

ဆိုပါတော့ ဘုရားဆီတရားနာလို့ မြတ်စွာဘုရားက တရား ဟောလို့ ရဟန်းပြုကြတယ်။ သူတော်ကောင်းကြီးတွေ၊ ချက်ချင်း သောတာပန်ဖြစ်တယ်။ နောက်တော့ ရဟန္တာဖြစ်ကြရော။

၁၆၄ သာသနာပြုသြဝါဒ တရားတော်များ

ကိုးသိန်းဆုချ။ ။ နောက်ခုနစ်က သတင်းပို့သွားတဲ့ ကုန်သည်
 တွေက မိဖုရားဆီ ရောက်တော့ မိဖုရားက
 စာကြည့်ပြီးတော့ “နေပါအုန်း မောင်တို့ကို သုံးသိန်းတောင်
 ဆုလာဘ်ပေးရအောင် ဘာများမောင်တို့က ကျေးဇူးပြုလို့တုန်း”
 လို့ဆိုတော့ အဲဒီမှာ “ဘုရားအကြောင်း သံတော်ဦးတင်” လို့ဆို
 တော့ မိဖုရားကြီးက မေ့သွားတယ်။ နောက် “တရားအကြောင်း
 သံတော်ဦးတင်” လို့ ပြောတော့လဲ မိဖုရားကြီး မေ့သွားတယ်။
 “သံဃာ့ အကြောင်း သံတော်ဦးတင်လို့ပါ” လို့ ပြောတော့လဲ
 မိဖုရားကြီးမေ့သွားတယ်။

ဒီတော့မိဖုရားကြီးက ဒီလောက်ကောင်းတဲ့သတင်းကိုကြားရ
 တာဟာ မင်းတရားကြီးက တသိန်းစီသာ ဆုတော် လာဘ်တော်
 ပေးသနားတယ်တဲ့လား။ ထိပ်ထားကတော့ သတင်း တပုဒ်
 အတွက် “သုံးသိန်း၊ သုံးသိန်း၊ သုံးသိန်း” ကိုးသိန်းပေါ့လေ။
 ဆုပေးသနားပါ့မယ်။ “မင်းတရားများက ဒီသတင်းကြားလို့
 ဘယ်လိုများလုပ်ကြတုန်း” လို့ဆိုတော့ အားလုံး ဘုရားရှိတဲ့နေရာ
 ကို အမတ်တစ်ထောင်နဲ့အတူသွားပါပြီ။

အားလုံးလိုက်သွား။ ။ ကောင်းပြီ ဆိုပြီးတော့ အမတ်
 ကတော်တွေကို ခေါ်တယ်။ ဒီသတင်း
 ကိုပြောပြတယ်။ ပြောပြတော့ “ကဲ-ရှင်မတို့ ဘယ်လို လုပ်ကြ
 မလဲ” မေးတော့ “သခင်မကော ဘယ်လိုလုပ်မလဲ” “အာ...
 ကျုပ်ကတော့ သူတို့စွန့်ပစ်သွားတဲ့စည်းစိမ်ကို ဘာပြုလို့ထွေးတဲ့
 တံတေးကို ကောက်မျိုသလိုမျိုရမလဲ။ ဒီစည်းစိမ်ဘာလုပ်မလဲ။

ပွဲကုန်းသိမ်ကျောင်း ရေစက်ချတရားတော် ၁၆၅

ဘာသုံးငိုငိုသေးသလဲ၊ ကျုပ်တို့သွားမယ်၊ ရှင်မတို့ ဘယ်နှယ်
တုန်း၊ “အာ...အားလုံးလိုက်မယ်” လို့ပြောကြတယ်၊ တခါထဲ
အမတ်ကတော်တစ်ထောင်လဲ မြင်းယာဉ်စီးပြီးတော့ သွားကြတာ
ပဲ၊ ခုနကမြစ်တွေ ကူးသွားတယ်၊ ဘုရားအာရုံ၊ တရားအာရုံ၊
သံဃာအာရုံနဲ့ ကူးသွားတာပဲ၊ ဟိုကျတော့ မြတ်စွာဘုရားနဲ့တွေ
တယ်၊ နောက်ဆုံးတော့ ဘိက္ခုနီမတွေဖြစ်ကြတယ်။

ရှေးပါရမီ။ ။ ဒီတော့ကော ကျောင်းဆောက်တယ် ကျောင်း
တိုက်တည်တယ်၊ တခါဒီလို ကျောင်းတိုက်
တွေထဲ သံဃာအဖြစ်နဲ့ နေကြတယ်ဆိုတဲ့ အားလုံး အစုအရုံး
ဟာ ရှေးပါရမီမနဲ့ဘူးပါတယ်၊ အင်မတန် ကြီးကျယ်တဲ့ ပါရမီ
တွေလို့၊ နောက်ကိုပေါ့လေ ကျွတ်တန်းဝင်ဖို့ရန် အရည်အချင်း
ရှိကြလို့ရှိသင် ရှေးပါရမီဟာ အင်မတန် ကြီးကျယ်လာတယ်၊
ခုနကပြန်ပြီးတော့ အမတ်မင်းများရဲ့ ဝတ္ထုကိုကြည့်သင် တချို့
တုန်းက သံဃာတထောင်ကို ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတစ်ထောင်ကို ကျောင်း
ဆောက်ပြီးတော့ ဆွမ်းပြုစုခဲ့ကြတယ်၊ နောက်ကို ဘုရားလက်
ထက်ကျတော့ ကျောင်းဆောက်ပြီးတော့ ဘုရားတရားတော်နဲ့
မွေ့လျော်ခဲ့ကြတယ်၊ ဒီဇာတ်တွေဟာ နောက်ဆုံး ကျတော့
ဘုရားပွင့်တော်မူပြီတဲ့လို့ဆိုသင်ပဲ ဘာသတင်းနဲ့မှမတူဘူး၊ စိတ်ကို
ဆိုပြီးတော့သွားလောက်အောင် မြင့်မြတ်တဲ့သတင်းကြားတယ်။

ကျွတ်တန်းဝင်ရမှာ။ ။ ဒီတော့ကော ဘုန်းကြီးက ခုကျောင်း
ဒကာတွေ ကျောင်းဆောက်တယ်၊ ဒီလို
ကျောင်းကြီးပြီးသွားပြီ၊ ငါ့ကျောင်း သူများက သာဓုခေါ်

၁၆၆ သာသနာပြုသြဝါဒ တရားတော်များ

တာတော့ခေါ်ပါစေပေါ့၊ ကိုယ်ကသာယာပြီးတော့ ဒီလိုနေဖို့ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီကျောင်းကြီးကို လာဝင်ကြည့်တိုင်း ဒီဝတ္ထုကို သတိရလို့ တချိန်ဒီကျွတ်တန်းဝင်ရမှာဆိုတဲ့ ဥစ္စာဟာ ဒီလို သူ့လို ငါလိုနေယင်ပဲ သူ့လို လောဘကလေးနဲ့ လောဘကြီးနဲ့ပေါ့လေ၊ လောဘကလေးကတော့ မကင်းဘူးပေါ့၊ သူ့လို ငါလို မာန်မာန တော့ဒေါသတွေနဲ့ ဒီလိုနေလို့တော့ ဒီက ဟိုနောက်ဆုံး ကျွတ်တန်း ဝင်ဖို့ရန် အဆင်ပြေချင်မှပြေမယ်၊ ဒီတော့ကာ ဒီဟာ ကြမ်းကြမ်း လောဘတွေ ဒီကလျော့ရမယ်၊ ဘုရားအာရုံနဲ့ နေရမယ်၊ အကြမ်း ဗတမ်း လောဘတွေ ဒေါသတွေ မာနတွေမရှိစေရဘူး၊ ဘုရား အာရုံနဲ့ စီးပွားရှာလဲမေတ္တာနဲ့ ကရုဏာနဲ့ ချိုချိုသာသာကလေး တရားသဖြင့် ရှာရမယ်၊ ဒီစီးပွားရှာနေပေမယ့်လို့ ဒီကျွတ်တန်းဝင် ရမှာ၊ ဒီ ခုစီးပွားနဲ့နေပေမယ့် စီးပွားတွေ တားမြစ်ခဲ့ရမှာ၊ ဒီ ကျွတ်တန်းဝင်ရမှာ။

ဘုရားအာရုံပြု။ ။ ဒီလို ကျွတ်တန်းဝင်မယ့်နေ့ကို ကျွတ်တန်း ဝင်မယ့်အချိန်ကို မှန်းပြီးတော့ မှန်မှန်ဘုရား အာရုံပြုလို့၊ ရှေးကဗုဒ္ဓမြတ်စွာရဲ့ လက်ထက်က သူတော်ကောင်း တွေကို အာရုံပြုလို့၊ အားလုံး ဒီလို သူတော်ကောင်းတွေ မေတ္တာ ပို့လို့၊ သူတော်ကောင်းမဟုတ်လဲ မေတ္တာပို့လို့၊ ညတိုင်းမနက် တိုင်း မနက် မျက်နှာတို့ ဘာတို့ သစ်ပြီးပြီဆိုလို့ ရှိယင် ဘုရား အာရုံပြုလို့၊ အားလုံးစုစုပေါင်းမှ ငါးမိနစ် ကြာချင်ကြာပစေ ဘုရားအာရုံယူလို့၊ မေတ္တာပို့လို့။ ။

ပဲကုန်းသိမ်ကျောင်း ရေစက်ချတရားတော် ၁၆၇

ဝိပဿနာရှု။ ။ အားလုံးအနိစ္စတွေ၊ တဘဝပြောင်းကြရမယ်။
 တဘဝ ပြောင်းကြရမယ်၊ အားလုံးအိ၊ နာ၊
 သေရေး ဒုက္ခတွေ ဘယ်သူမှမကင်းဘူး၊ တဘဝပြောင်းရမယ်။
 အဲဒီလို ဝိပဿနာရှုလို့ ကိုယ်ကိုယ်ကို စိုက်ပြီးတော့ အနိစ္စ-ဒုက္ခ
 အနတ္တလို့ နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း မနက်တိုင်း အနဲဆုံး ငါးမိနစ်၊
 ညအိပ်ရာဝင်တိုင်း အနဲဆုံး ငါးမိနစ်၊ နေ့စီးပွား ရှာတိုင်း
 သတိရလို့၊ ဒါ ဘုရားသာသနာ ပြုစုခဲ့ရပြီ၊ ပြုစုခဲ့ရပြီ၊ ပြုစု
 နေတယ်၊ နောက် ဘုရားသာသနာ ဒို့ ကျွတ်တန်းဝင်တဲ့
 အချိန်မှာ လွယ်လွယ်ကလေး ကျွတ်တန်းဝင်နိုင်အောင် အခု
 နေပါတယ်၊ ကိုယ့်ဆွေကိုယ်မျိုးတွေလဲ မေတ္တာ ကရုဏာနဲ့ စကား
 ပြောလို့၊ မိတ်ဆွေတွေနဲ့လဲ မေတ္တာ ကရုဏာနဲ့စကားပြောလို့၊
 ဆက်ဆံလို့၊ အဲဒီလိုနေလို့ ရှိယင် ဒီကျောင်းကြီးဟာ နောက်ဘဝ
 ကျတော့ ဘာဖြစ်မှာလဲ၊ သာယာလို့ တော့မဟုတ်ဘူး၊ ဘုံမိမာန်
 ကြီးတွေဖြစ်မယ်၊ နန္ဒိယသဋ္ဌေးတို့လို ဘုံမိမာန်ကြီးတွေ ဖြစ်မယ်။

နိဗ္ဗာန်လာဖြစ်။ ။ နောက်ဆုံး ဘဝကျတော့ ဒီကျောင်းကြီး
 ဟာ နိဗ္ဗာန်ကြီးလာလာဖြစ်မယ်၊ ဒီတော့
 ပြုရတဲ့ကျောင်းကြီး ကြည့်ပြီးတော့ ဘဝသံသရာမှာ နေရာ
 ထိုင်ခင်းတွေဖြစ်မယ်၊ နောက်ဆုံးဘဝမှာ နိဗ္ဗာန်ကြီးဖြစ်မယ်၊
 ဒီကျောင်းကြီးကို အကြောင်းပြုပြီးတော့ နိဗ္ဗာန်ကို ဒို့မျက်မှောက်
 ပြုရမယ်၊ ဒါရှေးတုန်းက ဒီလိုပဲ လမ်းစဉ်ရှိတယ်၊ ဒီလိုပဲ သူတော်
 ကောင်းတွေသွားခဲ့ကြတယ်၊ အနာထပိဏ်သူဋ္ဌေးတို့ ဒီလိုပဲလာခဲ့
 ကြတယ်၊ ဝိသာခါတို့ ဒီလိုပဲလာခဲ့ကြတယ်၊ မကြာမီက ဘုန်းကြီး

ဟောထားတဲ့ ဟိုသုမေဓာ ရှင်ဘုရင့်သမီးတို့ ဒီလိုပဲလာခဲ့ကြ
 တယ်။ သုမေဓာရှင်ဘုရင့်သမီးဟာ ရဟန္တာမကြီးဖြစ်လို့ ဒီလိုပဲ
 ပြောတယ်။ ဒို့ဘဝပေါင်းများစွာ စည်းစိမ်အကြိမ်ကြိမ်ဟာ
 ဒီကျောင်းပဲ။ ဒီကျောင်းကြီးဟာ ဘဝများစွာ စည်းစိမ်
 အကြိမ်ကြိမ်ဖြစ်လာတယ်။ နောက်ဆုံးဘဝကျတော့ ဒီကျောင်း
 ကြီးဟာ နိဗ္ဗာန်ဖြစ်လာတယ်။ နိဗ္ဗာန်ကြီးပဲ။ နိဗ္ဗာန်မြင်တာ
 ဒီကျောင်းကြီးပဲနဲ့ သုမေဓာ ရှင်ဘုရင့်သမီး ရဟန္တာမကလဲ
 သူက စကားပြောလဲကောင်းတယ်။ စိတ်ထားလဲ ထက်တယ်။
 ရှင်ဘုရင့်သမီးလဲဖြစ်တယ်။ အဲဒီလိုပြောတယ်။

စိတ်ထားပြင်။ ။ဒါ့ကြောင့် ဒကာတို့က ကျောင်းချည်းမပြီး
 ပါနဲ့ စိတ်ထားတွေပေါ်ပြင်လိုက်ပါ။ ကျောင်း
 ချည်းမပြီးပါနဲ့။ လောကရဲ့ဆက်ဆံရေးပါ အကုန်လုံးပြေအောင်
 ဖြင်လိုက်ပါ။ ဒီကျောင်းကြီးမပြီးပါနဲ့။ ဒီကျောင်းဟာ ဘဝ
 ပေါင်းများစွာရဲ့အတွက် နေရာထိုင်ခင်းဖြစ်ရပါ့မယ်။ ဖြစ်မှာ
 ပါ။ နောက်ဆုံးဘဝ ကျွတ်တန်းဝင်ဖို့ရန်လဲ နိဗ္ဗာန်ဖြစ်မှာပါ။
 အဲဒီ နိဗ္ဗာန်ကို ရည်စူးပြီးတော့ ယခု ကျောင်းလှူပါတယ်လို့
 ဒီလိုနှလုံးသွင်းကြ။

အလုပ်လုပ်နေ။ ။ဘုန်းကြီးလို့ ဘုန်းကြီးတွေကလဲ ဘုန်းကြီး
 ယခု အသက်ကြီးပြီ မဟုတ်လား။ ကံအား
 လျော်စွာ အလုပ်လုပ်နိုင်သေးတယ်။ လုပ်နေတဲ့ ဥစ္စာဟာ
 ဟိုလေးငါးဆယ်လောက်ကထက် မရော့သေးဘူး။ အလုပ်လုပ်

ပွဲကုန်းသိမ်ကျောင်း ရေစက်ချတရားတော် ၁၆၉

နေတယ်၊ အဲဒီတုန်းကထက် တန်ဖိုးရှိတယ်၊ ဒီတော့ဘုန်းကြီးက လုပ်ရပါမယ်၊ သက်သာနိုင်သမျှတော့လဲ သက်သာအောင် နေရပါမယ်၊ အရေးရှိလို့ရှိယင် မနက်ကဆိုယင် ဆိုပါတော့ မိုးရွာတယ်၊ အင်း ဒီမှာ ဘယ်လိုဖြစ်နေကြမယ်လေလို့ ဆိုပြီး တော့ လာကြည့်တယ်၊ ဘယ်လိုလုပ်ပါ၊ ဘယ်လိုဆွမ်းခံပါ၊ ပြီးဒီမှာလာပြီးတော့ တရားစကား ပြောတယ်၊ မနေ့ညကလဲ ပြောတယ်၊ ဒီတော့ သက်သာနိုင်သမျှတော့ သက်သာအောင် နေပါတယ်၊ အလုပ်လုပ်ရတာက ရှေးတုန်းက အလုပ်တွေထက် တန်ဖိုးလဲရှိပါတယ်၊ ကြီးလဲကြီးကျယ်နေပါတယ်၊ အဲဒီ အလုပ် တွေကို နေ့တိုင်းလဲ လုပ်နေရပါတယ်။

ယခုပြင်နေ။ ။ဒါ့ကြောင့် ဘုန်းကြီးဘာကြောင့်လုပ်နေတုန်း၊ မြင်နေတာပဲ၊ ဘဝပေါင်းများစွာလဲ မြင်နေ တာပဲ၊ အာ...ဒီ ဒီအလုပ်တွေဟာ နိဗ္ဗာန်ပဲ၊ ဘဝများစွာမှာ ဉာဏ်ပညာထက်ထက်နဲ့ အများကို စောင့်ရှောက်နိုင်မှာဟာ ဒီအလုပ်တွေပဲ၊ ဒါ့ကြောင့်မို့လို့ ယခုပြင်နေတယ်၊ ကျောင်း သံဃာတွေကို ပြင်နေတယ်၊ တကယ် သူတော်ကောင်းအဖြစ်နဲ့ မနေနိုင်ကြယင် တခြားကို ရွှေ့ကြပါတော့၊ ဘုန်းကြီးကတော့ ရွှေ့လို့မဖြစ်ပါဘူး၊ ဒီလောက်ပြင်နေတဲ့ ဥစ္စာကို၊ ဘုန်းကြီး တပါးတည်း ကျန်သည်အထိ ဘုန်းကြီးက တင်းတင်းမာမာ လုပ်ရတော့မှာပါ၊ ဒီတော့ကာ တခြားကို ရွှေ့ကြပါတော့၊ ဒီကျောင်းမှာ နေမှာဖြင့်ယင် ဒီကျောင်းရဲ့ ဘုန်းကြီးစကား အတိုင်း နားထောင်ကြပါ။

၁၇၀ သာသနာပြုသြဝါဒ တရားတော်များ

မပေါ့ကြနဲ့။ ။ အားလုံးကို ဘုန်းကြီး ထိန်းသိမ်း ပြီးတော့
 နေပြီ မဟုတ်လားလို့၊ ကျောင်းသံဃာတွေ
 မပေါ့ကြနဲ့၊ ကောင်းကောင်းနေကြပါ။ ဒို့ဒီလိုအနေမျိုးဟာ
 ခုနယ်ကသာ ကောင်းကောင်းနေလို့ရှိယင် ဘဝများစွာ သံသရာ
 မှာ ပညာရှိနေတဲ့ ချမ်းသာတဲ့ ဘဝမျိုးဖြစ်မယ်၊ နောက်ဆုံးဘဝ
 မှာ ဘုန်းကြီးတို့လို ပညာတွေ တိုးပြီးတော့ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ကြီး
 ဖြစ်လာမယ်လို့ ဒီလိုမြင်ပြီးတော့ကာ တကယ် စေတနာနဲ့နေကြ
 ပါ၊ ပေါ့ပေါ့ဆဆနဲ့ နေလို့တော့ ဒီကျောင်းမှာ မနေပါနဲ့၊
 တကယ်ပေါ့ဆမှန်းသိလို့ရှိယင် ဘုန်းကြီးက ထုတ်ကိုထုတ်ပြီး
 တော့ ပစ်ရပါမယ်၊ ဒါကြောင့် ပေါ့ပေါ့ဆဆမနေနဲ့။

ကျောင်းဒကာများက ထပ်ပြီးတော့ပေါ့လေ ရေစက်
 အချောကလေးချပြီးတော့ အမျှဝေချအောင်။

ရေစက်ချအမျှဝေ

လူဒါန်း။ ။ အရှင်ဘုရား ဘုရားတပည့်တော်တို့သည် ဤ
 အုတ်တိုက်ကျောင်းကို ဤကျောင်းသို့ရောက်လာ
 မရောက်လာသော အရပ်လေးမျက်နှာ၌ သီတင်းသုံးတော်မူ
 သော စာတုဒ္ဓါသာ သံဃာတော်အပေါင်းအား မြတ်စွာဘုရားကို
 အမှူးပြု၍ ကပ္ပိယကုဋီအဖြစ်ဖြင့် လူဒါန်းကြပါကုန်၏ ဘုရား။

ဆုတောင်း

ဣဒံ မေ ပုညံ နိဗ္ဗာနဿ ပစ္စယော ဟောတု—
 ဤ ကောင်းမှုသည် ရောက်လေရာဘဝ၌ နိဗ္ဗာန်ရောက်
 ကြောင်း ကောင်းမှုပါရမီကို ဖြည့်ကျင့်ဖို့ရန် အထောက်အပံ့

ပွဲကုန်းသိမ်ကျောင်း ရေစက်ချတရားတော် ၁၇၁

ဖြစ်၍ ဘဝဆက်တိုင်း ပါရမီကို ဖြည့်ကျင့်ပြီးလျှင် နောက်ဆုံး
ဘဝ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ဟောပြောတော်မူအပ်သော နိဗ္ဗာန်
ဓာတ်ကို မိမိဉာဏ်ဖြင့် မျက်ဝါး ထင်ထင် မြင်နိုင်တုံကိုယ်
ဖြစ်ရပါလိမ့်တရား။

အမျှစေ။ ။ ကုမံပုညပတ္တိံ ၊ ဤကောင်းမှု၏အဖို့ကို။ ကုမံပရိသံ၊
ဤကြံရောက်လာသော သံဃာတော် ပရိသတ်
ဆွေမျိုး မိတ်ဆွေ ပရိသတ်ကို။ အာဒိံကတု၊ အစပြု၍။
သဗ္ဗသတ္တာနံ- အလုံးစုံသော အသက်အားဖြင့် ထင်ရှား ရှိကြ
မရှိကြသော အမိအဖ ဆရာသမား ဆွေမျိုးမိတ်ဆွေ ကိုယ်စောင့်
နတ် ဤကျောင်းတိုက်စောင့်နတ် မိမိတို့၏နေရာ အဟောင်း
အသစ်ဖြစ်သော အိမ်တို့တိုက်တို့၌ စောင့်ကြပ်၍ နေကြသော
နတ်အပေါင်း ဘုမ္မစိုး ရုက္ခစိုး အာကာသစိုး ငရဲသေဌ်နင်း
ယမမင်း ဒေဝသေဌ်နင်း သိကြားမင်းမှစ၍ သုံးဆယ့်တစ်ဘုံ၌
ကျင်လည်ကြကုန်သော သတ္တဝါအပေါင်းတို့အား။ ဘာဇေမ-
အမျှ အမျှ အမျှ ပေးဝေပါကုန်၏။ အမျှရ၍ ချမ်းသာကြပါ
စေသော်-။

အမျှ အမျှ အမျှ ယူတော်မူကြပါခင်ဗျား။

သာဓု.... သာဓု.... သာဓု ...။

ပွဲကုန်းသိမ်ကျောင်း ရေစက်ချတရားတော် ပြီးပြီ။

ဓမ္မရတနာ

- ၁။ ဗုဒ္ဓညွန့်ပြ မြတ်ဓမ္မ၌ သုတ္တ ဝိနည်း အဘိဓမ္မာ၊
 လေးဆယ့်ငါးဝါ ဟောဖေ၍ငြားလည်း
 သုံးပါးဤမျှ အချုပ်မှာ၊
 ဝိနည်းဆိုတာ သံဃာများ၏ ဝတ်စားနေမှု ကောင်းဖို့ရာ၊
 အဘိဓမ္မာ သဘာဝက ရုပ်နာမ်ညွန့်ပြ အစစ်သာ။
- ၂။ သုတ္တန်သည်ကား ဗိုလ်လူများ၏ စီးပွားသုခ
 ညွှန်သည့်စာ၊
 ဤဘဝဝယ်ချမ်းသာပေးလို့၊ နောင်ရေးသုခရဖို့ရာ၊
 ဘဝလွတ်အောင် ဆောင်နိုင်ငြားသည့်၊
 တရားထူးလည်းရှိသည်သာ၊
 ထို့ကြောင့် ဗုဒ္ဓမြတ်ဓမ္မကို
 မကွယ်ပဘို့ စောင့်ရတာ။

ဗုဒ္ဓဘာသာသင်ခန်းစာ

စက်လေးပါးတရားတော်

စက်လေးပါး။ ။ ဒီနေ့ ပြောမဲ့ တရားက စက်လေးပါး
 အကြောင်း ပြောမယ်၊ စက်လေးပါး
 အကြောင်း ပြောတော့ကာ အများကြားဖူးနေတဲ့ မင်္ဂလာသုတ်
 ထဲက “ပဋိရူပဒေသဝါသောစသင့်တင့်လျောက်ပတ် ကောင်း
 မြတ်သော အရပ်၌နေခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ ပုဗ္ဗေ၊ ရှေးရှေး
 ဘဝ၌၊ ကတပုညတာစ၊ ပြုအပ်ဖူးသော ကောင်းမှုရှိသူ၏
 အဖြစ်သည် လည်းကောင်း၊ အတ္တသမ္မာပဏိဓိစ၊ မိမိကိုယ်မိမိ
 စိတ်ကို ကောင်းစွာထားနိုင်ခြင်းသည်လည်းကောင်း” အဲဒီမင်္ဂလာ
 သုတ်ထဲက မင်္ဂလာ ၃-ပါးဟာ စက် ၃-ပါးပဲ၊ နောက်ထပ်
 “ဆပ္ပုရိသုပနိဿယော-သုတော်ကောင်းမှုရှိခြင်း” ဆိုတဲ့ စက်
 တပါးထပ်ထည့်ယင် စက် ၄-ပါးဖြစ်သွားမယ်၊ အလှရှင်များကို
 အကြောင်းပြုပြီးတော့ ဟောနေတာ၊ အလှရှင်များက ဟိုကိစ္စ
 ဒီကိစ္စများ ဗျာပါရများနေယင် တရား နားမလည်နိုင်ဘူး၊
 ဗျာပါရမပွားနဲ့။

ရှေးကကောင်းမှု။ ။ အဲဒီ စက်လေးပါးထဲက ပုဗ္ဗေစ ကတ-
 ပုညတာ၊ ရှေးကကုသိုလ် ကောင်းမှုပြုခဲ့
 ဖူးလို့ နောက်နောက်ကိစ္စတွေမှာ အကောင်းတွေ ရတာ။
 ပုဗ္ဗေစကတပုညတာ၊ ရှေးကကုသိုလ်ကောင်းမှု ပြုခဲ့လို့၊ ပြုခဲ့တဲ့
 ကုသိုလ်ကလဲ အခွင့်သာလို့ပြုတော့ ပြုခဲ့ကြတယ်။ ယခု ဒီမှာ

၁၇၄ သာသနာပြုသြဝါဒ တရားတော်များ

ရောက်နေကြတဲ့ သံဃာများလဲ ရှေးက ကုသိုလ်ကောင်းမှု အမျိုးမျိုး ပြုခဲ့ကြတယ်။ သဋ္ဌေး သူကြွယ်ရှင်ဘုရင်ဖြစ်အောင် ပြုခဲ့ကြတယ်။ ယခုရောက်နေကြတဲ့ ပရိသတ်တွေလဲ ရှေးက ကုသိုလ်ကောင်းမှု အမျိုးမျိုး ပြုခဲ့ကြတယ်။ သဋ္ဌေးသူကြွယ် ရှင်ဘုရင်ဖြစ်အောင် ပြုခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် အခွင့်တော့ သာချင်မှသာမယ်။ အခွင့်မသာလို့ ရှိယင် ပြုခဲ့တဲ့ ကုသိုလ်တွေက မြုပ်နေတယ်။ အခွင့်သာတဲ့အချိန်အထိ အခွင့်သာတဲ့ဘဝအထိ သူတို့အကျိုး မပေးနိုင်ဘူး။ မရှိဘူးလို့ ဆိုတော့ရှိတယ်။ နားလည်လား။

သင့်တော်တဲ့အရပ်။ ။ ရှေးကံကောင်းလို့ ရှိယင် ပဋိရူပဒေသ။ သင့်တင့်လျောက်ပတ်တဲ့ အရပ်မှာ နေရတယ်။ ဒါကံချည်း တာဝန်ပေးထားတာနော်။ နောက်တော့ ကံချည်းမကတဲ့ဟာတွေ ပေါ်လာမယ်။ ရှေးကံကောင်းလို့ ရှိယင် သင့်တော်သော အရပ်၌နေရတယ်။ ဒါ “ပဋိရူပဒေသဝါသစက်” လို့ ခေါ်တယ်။ ရှေးက ကံကောင်းခြင်းတည်းဟူသော စက်က ပဋိရူပဒေသဝါသကို အခုဒကာတို့လုပ်နေတဲ့ စက်များလိုပဲ စက်ပတ်ကြီးချင်း ဆက်သွယ်ပြီးတော့ လည်လာတယ်။ ရှေးကံကောင်းလို့ သင့်တင့်လျောက်ပတ် ကောင်းမြတ်သော ပဋိရူပဒေသ၌နေကြရတယ်။ ဒီစက်ဟာ လည်လာတယ်။ ပုဗ္ဗေစကတပုညဘာစက်က ပဋိရူပဒေသဝါသစက်ကို ရောက်လာတယ်။ လည်လာတယ်။ ဒီတော့ သင့်တင့်လျောက်ပတ် ကောင်းမြတ်တဲ့ အရပ်ကို ဘုန်းကြီးတို့က တွေ့ရပြီနော်။

စက်လေးပါး တရားတော်

မြန်မာနိုင်ငံ။ ။ မြန်မာနိုင်ငံလား၊ ဥရောပက နာမည်ကြီးနေတဲ့ နိုင်ငံတွေလား၊ ဘယ်နိုင်ငံလဲ၊ ဒီလိုစစ်ရမယ်၊ သင့် တင့်လျောက်ပတ်တဲ့ အရပ်ဆိုတာ ဒါကိုစစ်တတ်ပါစေ၊ ကုသိုလ် ရေးနှင့်စပ်လာလို့ရှိယင်တော့ မြန်မာနိုင်ငံက ပဋိရူပဒေသ၊ သင့် တင့်လျောက်ပတ်တဲ့ အရပ်ပဲ၊ ကုသိုလ်ရေးနဲ့ ပြောတာနော်၊ ကုသိုလ်ရေးနဲ့ ပြောရလို့ရှိယင် မြန်မာနိုင်ငံက ဘုရား၊ တရား၊ ထွန်းကားနေသေးလို့ တရားတွေဘယ်လောက်ပဲလူတွေမှာ ဆိတ် နေပေမယ့် တရားစစ် တရားမှန်ကတော့ ရှိနေတာပဲ၊ တော်တော် ဉာဏ်ရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေထဲမှာ ရှိနေသေးတာပဲ၊ ဒီတော့ တရားနဲ့ ပြောမယ်၊ ကုသိုလ်ရေးနဲ့ ပြောမယ်ဆိုယင် ကုသိုလ်များများ ရတဲ့အရပ်ဟာ ပဋိရူပဒေသ သင့်တင့်လျောက်ပတ်တဲ့ အရပ်ပဲ၊ ဒါကိုမမေ့ပါနဲ့ ဒကာများက။

နိုင်ငံခြား။ ။ ဒီတော့ တခြားနိုင်ငံခြားက ကြီးကျယ်ပြီးတော့ နေတယ်၊ စီးပွားရှာလို့ တယ်ကောင်း၊ တချို့ နိုင်ငံမှာ စည်းစိမ်တွေတယ်ကြီး၊ အသုံးအဆောင်တွေတယ်ကြီး ကျယ်တယ်၊ ကုသိုလ်ပြုရတာလွယ်လွယ်လို့ဆိုတော့ မလွယ်ဘူး၊ အင်မတန် ကျဉ်းမြောင်းသွားတယ်၊ နိုင်ငံခြားမှာ နေပီးတော့ ပညာသင်ပေးတဲ့ ကုသိုလ်ပညာ အားပေးတဲ့ ကုသိုလ်ရပါတယ်၊ ဆေးရုံကြီးတွေအားပေးတဲ့ကုသိုလ်ရပါတယ်၊ ဒီပြင် ကုသိုလ်တွေ ကျတော့ နေ့တိုင်းပဲ အရနဲ့တဲ့အပြင် အကုသိုလ်တွေက သိပ်ပြီး တော့များနေတယ်၊ ဒီတော့ ဒါကို ယှဉ်ကြည့်ပါ၊ လောက အပြောနဲ့ ကြီးကျယ်ခမ်းနားတာကိုပြောယင်တော့ နိုင်ငံခြားက

၁၇၆ သာသနာပြုဩဝါဒ တရားတော်များ

အဆင့်အတန်းမြင့်တယ်၊ ပဋိရူပဒေသလို့ ဆိုရလိမ့်မယ်၊ ကုသိုလ်
ရေးရာနဲ့ပြောလို့ရှိရင် မြန်မာနိုင်ငံကို မမှီဘူး၊ ဘုန်းကြီးကလဲ
ဒီစိတ်မျိုးနဲ့ ကိုယ့်ဗမာနိုင်ငံကို မြှင့်တင်နေတာ၊ မြန်မာနိုင်ငံက
ကုသိုလ်ရေးရာနဲ့ အင်မတန်ကောင်းတယ်၊ ပဋိရူပဒေသဖြစ်တယ်၊
မင်္ဂလာသုတ်ထဲက ပဋိရူပဒေသကို မှတ်ထားနော်၊ ပါဠိစကားကို
သိပ်နားမလည်ရင် ပဋိရူပဒေသကို မှတ်ထားပါ။

သုတော်ကောင်းမှီ။ ။ ပဋိရူပဒေသမှာ ရောက်လာတော့ ဘယ်
လိုစက်နဲ့ တွေ့ပြန်တုန်းလို့ ဆိုတော့ သပ္ပု
ရိသုပနိဿယ ဒါကမင်္ဂလာသုတ်ထဲမှာ မပါဘူး၊ မင်္ဂလာသုတ်မှာ
မပါတဲ့ သပ္ပုရိသုပနိဿယစက်၊ သုတော်ကောင်းကို တွေ့ရပြီ၊
သုတော်ကောင်းကို မှီခိုရပြီ၊ သုတော်ကောင်းကို မှီခိုရပြီ လို့
ဆိုတော့ကာ ယခုအလှူဒကာ အလှူအမများပဲ စဉ်းစား
ကြည့်ပါ။ မိမိတို့စိတ်ဟာ ဒီစိတ်မျိုး ဖြစ်လာအောင် သုတော်
ကောင်းအမှီမရပဲနဲ့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မိဘဆွေမျိုးယင်လဲဖြစ်ရမယ်၊
ရှေးကဖြစ်စေ နောက်မှဖြစ်စေ ဆရာသမားယင်လဲ ဖြစ်ရမယ်၊
ဒါကြောင့်သုတို့ဟာ သပ္ပုရိသ သုတော်ကောင်းတွေပဲ၊ အဲဒီသု
တော်ကောင်းတွေမှီရလို့ လှူချင်တယ်၊ ကလေးတွေလိမ္မာစေချင်
တယ်၊ သားတွေ ဘုရားနဲ့တရားအကြောင်းသာသနာအကြောင်း
ကိုသိစေချင်တယ်၊ ဒီစိတ်တွေဖြစ်ပြီးတော့ ဒီအလှူ ထမြောက်
လာတယ်၊ ဒါသုတော်တောင်းတွေကို မှီခိုရလို့ဖြစ်တယ်၊ သုတော်
ကောင်းတွေမှီခိုရလို့ မိဘကလဲကောင်းတယ်ဆိုရင် ယခုမိမိတို့
မိဘ အဖြစ်နဲ့ စဉ်းစားကြည့်ပါ။ သားတွေကို ဘယ်လောက်

စက်လေးပါး တရားတော်

ကောင်းတာတွေပြောပေးနေတုန်း၊ မိမိတို့ မိဘများကလဲ ဒီလိုပဲ စွမ်းနိုင်သလောက် ပြောလိုက်မှာပဲ။ ဒီက ဆရာသမားတွေက ရောက်လာတဲ့ရဟန်းလောင်း ရဟန်းသစ် ကိုရင်လောင်း ကိုရင် သစ်တွေကို စောင့်ရှောက် ပေးနေကြပြီ၊ ပြောပေးနေကြပြီ။ ဒါဘာလဲ သပ္ပုရိသုပနိဿယ သူတော်ကောင်းတွေ မှီရလို့မို့ အဆုံးအမကောင်းတွေရကြတယ်။ မိမိတို့လဲ ရခဲ့မှာပဲ။

မိတ်ဆွေကောင်း။ ။ ရခဲ့ရုံ မကဘူး၊ ရှေ့တော်တော်လေးကြီး မှပဲ မိတ်ဆွေကောင်းတွေနဲ့ဆက်သွယ်လို့ ဘယ်လိုနေရယင်ကောင်းတယ် ဘယ်လိုနေရယင် ကောင်းတယ်။ အဲဒီလိုဟာတွေ ဖြစ်လာတာဟာ သူတော်ကောင်းတွေကိုမှီခဲ့ရလို့ သူတော်ကောင်းဆိုတဲ့ဥစ္စာ တကယ့် ဘုန်းကြီးသူတော်ကောင်းမှ မဟုတ်ဘူး။ မိတ်ဆွေသူတော်ကောင်းလဲ ဖြစ်တာပဲ။ ဒီလိုမိတ် ကောင်း ဆွေကောင်းတွေ မှီခဲ့ရလို့ “ဘယ်လိုပြုရတယ်၊ ဘယ်လို နေရတယ်၊ စိတ်ဘယ်လိုထားရတယ်” ဒီလိုနားလည်လာတယ်။ အဲဒီ တော့ ပြန်ပြီးတော့ကော စဉ်းစားလိုက်ယင် ရှေးက ကံကောင်းတဲ့ ပုဗ္ဗေစကတပုညတာကြောင့် ပဋိရူပဒေသ သင့်တင့်လျောက်ပတ် တဲ့ မြန်မာနိုင်ငံမှာ ရောက်လာကြရတယ်။ သင့်တင့်လျောက်ပတ် တဲ့ မြန်မာနိုင်ငံ ရောက်လာတော့ ကုသိုလ်ရေးကို သင်ပြမယ့် သူတော်ကောင်း သပ္ပုရိသုပနိတွေရတယ်။ ဘယ်သူတော်ကောင်း တွေတုန်း၊ မိဘကစပြီးကောင်းတယ်။ အခုမိမိတို့ မိဘအနေနဲ့ စဉ်းစားကြည့် ကလေးတွေအပေါ်မှာ ဘယ်လောက်ကောင်းတဲ့ လမ်းတွေကိုညွှန်ပြနေသလဲ။ ဘယ်လောက်ကောင်းတဲ့လမ်းဆိုတဲ့

၁၇၈ သာသနာပြုသြဝါဒ တရားတော်များ

ဥစ္စာ လိမ္မာအောင် ဘယ်လောက်ညွှန်ပြနေသလဲ၊ လိမ္မာဆိုတာ ကုသိုလ်များများရအောင် ဘယ်လောက်ညွှန်ပြနေသလဲ၊ အဲဒါ ကလေးတွေမှာ သပ္ပာယ်သ သူတော်ကောင်းတွေကို မှီခိုရပြီ။

မိမိတို့လဲ မှီခိုခဲ့ရပြီ၊ အထိုက်အလျောက် ပတ်ဝန်းကျင်ပေါင်း သင်းဆက်ဆံတဲ့မိတ်ဆွေကောင်းတွေနဲ့ပြန်တွေ့တော့လဲ မိတ်ဆွေ တွေက ကောင်းတာတွေကို ညွှန်တယ်ဆိုယင် ဒီမိတ်ဆွေတွေလဲ သပ္ပာယ် သူတော်ကောင်းပဲ။

အဆုံးအမ။ ။ဒီတော့ ထပ်ပြီး နားလည်ပါနော်၊ ရှေးက ကောင်းတာက ပုဗ္ဗေစကတပုညတာ၊ ဒီဘဝ ကောင်းတဲ့ အရပ်မှာ ရောက်လာတာက ပဋိရူပ ဒေသဝါသ၊ ကောင်းတဲ့အရပ်ရောက်လာလို့ သူတော်ကောင်းတွေကို တွေ့ရ တာက သပ္ပာယ်သူပန်နိဿယ၊ သူတော်ကောင်းတွေရဲ့ အဆုံးအမ တရားဓမ္မ နာရတာက သဒ္ဓမ္မဿဝန၊ ဒါလဲစက်ပဲ၊ ကြားစက် တစက်ပဲ၊ သူတော်ကောင်းတရားတွေ နာရတယ်၊ သူတော် ကောင်းတရားတွေနာရတော့ ဘာဖြစ်လာသလဲ၊ ယခု အလှူ။ ဒကာပဲစဉ်းစားကြည့်ပါ။ “အင်း—သူတော်ကောင်းတရားတွေ ကြားရနာရ စဉ်းစားရ ဝေဖန်ရတယ်” ။

အလှူကြီးတွေ။ ။ဘယ်နှယ်လဲ “အလှူဒါနတွေက အလှူ ဒါနသာဆိုတာ အကုန်အကျတွေ များပြီး တော့ ကုသိုလ်အရန်လှူပါလား” ဒီမှာအတ္တသမ္မာပဏိဓိ-မိမိစိတ် ကို စဉ်းစားပြီး၊ မိမိစိတ်ကို ကောင်းအောင်ထားပြီး “ဘယ်နှယ်လဲ ဒီမဏ္ဍပ်ကြီးတွေနဲ့ အလှူတွေပေးလိုက်ရတာ၊ ငွေအခြေအနေ

စက်လေးပါး တရားဘော်

လိုက်ပြီးတော့ ထောင်ပေါင်းများစွာကုန်ရတယ်။ ကုသိုလ်ဘယ်
 မှာလဲ။ လူ့စတုကိုဖိတ်ပြီးတော့ အကျေးတွေနဲ့ ဧည့်ခံရတာက
 ကုသိုလ်လား။ အတ္တသမ္မာပဏိဓိ မိမိစိတ်ကို ကောင်းကောင်းထား
 တတ်ပြီလေ။ စိတ်က စဉ်းစားတတ်လာပြီလေ။ ဒါဘာပြုလို့လဲ
 အဆက်ဆက်စက်တွေကြောင့် မိမိစိတ်ကို မိမိစဉ်းစားတတ်လာပြီ
 ကောင်းကောင်းထားတတ်လာပြီ။

သားရှင်ပြု။ ။ ကုသိုလ်က ဒီလောက်ပစ္စည်းတွေအကုန်ခံပြီးတော့
 သား ရှင်ပြုတယ်ဘာတယ် ဆိုကြတယ်။ ရှင်ပြုတဲ့
 သားကလဲ ဘယ်လောက်များ ကိုရင်ဘဝနဲ့ ကောင်းကောင်း
 နေနိုင်သလဲ။ ကိုရင်ဘဝ ကောင်းကောင်းမနေနိုင်ပဲနဲ့ သင်္ကန်း
 ခတ်ပြီးတော့ ပေါ့ပေါ့ဆဆ နေလို့ရှိယင် ကုသိုလ်ရသလား။
 “ဟော—အတ္တသမ္မာပဏိဓိ၊ မိမိစိတ်ကိုမိမိ ကောင်းကောင်းထား
 တတ်လာပြီ။ စဉ်းစားတတ်လာပြီ။ ဘယ်လောက်များ ကျေးဇူး
 များသလဲ။ သူတော်ကောင်းနဲ့တွေ့ရတာ ဘယ်လောက်ကျေးဇူး
 များသလဲ။ ပဋိရူပဒေသ ရောက်နေရတာ ဘယ်လောက်များ
 ကျေးဇူးများသလဲ။”

သံဃာအလှူ။ ။ ပြီးတခါ ကိုယ့်ကိုယ်ကို စဉ်းစားပြီးတော့
 “ဒီလိုဆိုယင်တော့ ငါ့ရဲ့သား ရှင်ပြုကိစ္စမှာ
 ဘယ်လို နက်ဖြန်ဖြစ်မှာလဲ။ သံဃာတော်များကို ဆွမ်းကပ်လို့
 “သံဃဿဒေမ- သံဃာအားလှူပါ၏ သံဃာအား လှူပါ၏”
 သံဃိကဒါန ယခုလဲကျောင်းမှာ အသုံးကျနေတဲ့ ကျောင်းသန့်

၁၈၀ သာသနာပြုဩဝါဒ တရားတော်များ

ရှင်းတဲ့နေရာမှာ အသုံးကျနေတဲ့ ပေါက်တူး တူးရှင်း၊ ဓားက
 စပြီးတော့၊ “သံဃဿဒေမ-သံဃာအားလူပါ၏၊ သံဃာအားလူ
 ပါ၏” ပြီးတော့ ကျောင်းတကျောင်း ပြင်ဆောက် ဆောက်တဲ့
 နေရာမှာ နဂိုလဲ ဝတ္ထုလေးထောင် လှူပြီးပြီ၊ ယခုတထောင်
 ထပ်လူတယ်၊ သံဃာအားလူပါ၏၊ သံဃာအားလူပါ၏၊ အဲဒီ
 ကျောင်းလဲ သံဃဿဒေမ-သံဃာအားလူပါ၏ “စောစောက
 နောင်ကျလို့ရှိယင် ဆီအခက်အခဲတွေ့လိမ့်မယ်ဆိုပြီးတော့ ဆီပေ
 ပါကြီး ဝါဆိုဦးကထဲကပို့ထားတယ်၊ အလှူကျယ် လှူရအောင်
 သံဃဿဒေမ-သံဃာအားလူပါ၏”၊ တခါ ယခု ဆန်အိတ်တွေ
 သင်္ကန်းတွေပါလာတယ်၊ “သံဃဿဒေမ-သံဃာအား လူပါ၏၊
 သံဃာအားလူပါ၏” ။

ပုဂ္ဂိုလ်လူယင် ။ ။ ဒီလို “သံဃဿဒေမ-သံဃာအား လူပါ၏”
 လို့ မဟုတ်ပဲနဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တပါးပါး ပင့်ပင့်ပြီး
 တော့ လူလိုက်ရတာက ဆိုပါတော့ ဘုန်းကြီးပဲ လူအုန်းတော့
 ဘုန်းကြီးက တရားသဖြင့် အခုလူတဲ့ဆန်မျိုးစုံဆီမျိုးစုံ တရား
 သဖြင့် ကိုယ့်ပရိသတ် သံဃာပရိသတ်ရှိလို့ သံဃာအား ဝေငှ
 သုံးစွဲပြီးတော့ အကျိုးများယင်တော့ သာသနာအကျိုး များ
 တာပဲ၊ ဒီလိုမဟုတ်ပဲနဲ့ သူတပါးတည်း နီးစပ်ရာကိုယ်တော်လေး
 တွေသာ ပေးယင်တော့၊ ဒီလိုများဆိုယင် သိပ်အကျိုးရနဲ့တာပဲ၊
 သူကလဲ သာသနာအလုပ်မလုပ်တော့ယင် သံယောဇဉ်လေးတွေနဲ့
 စားသောက်နေကြတယ်၊ ဒီလိုဆိုအကျိုးရသိပ်နဲ့တာပဲ၊ ဒီတော့
 အခုဟာ “သံဃဿဒေမ” ဘယ်သူမှ မရည်ရွယ်ဘူး။

စက်လေးပါး တရားတော်

စိလာနစောင့်ရှောက်။ ။ တခါဘုန်းကြီးနဲ့ နဝကမ္မလို့ဆိုတယ်။
 ဘုန်းကြီးရဲ့နဝကမ္မကို လူလူ နေကြ
 တာက ဘုန်းကြီးကအားလုံး စောင့်ရှောက်နေရတယ် ၊ စောင့်
 ရှောက်နေရတော့ တချို့ ကိစ္စမှာ အားလုံးသံဃာနဲ့ဆိုင်တာတွေနဲ့
 စောင့်ရှောက်လို့ မရဘူးဆိုပါတော့ နာလန်ထ ကိုယ်တော်လေး
 တွေ အားနဲ့လို့ ရှိယင် နွားနို့ သောက်ကြ၊ ဘုန်းကြီးရဲ့နဝကမ္မနဲ့
 နွားနို့ သောက်ကြ၊ တပါး ဆယ့်ငါးရက်လောက်သောက်ကြ၊
 ဆယ့်ငါးရက်လောက်ဆိုတော့ အားရှိရောပေါ့၊ အားမရှိသေးလို့
 ရှိယင် နောက်တကြိမ် လွှဲသောက်၊ တလွှဲစီ တနေ့တနေ့ ၂-ပါး၊
 ၃-ပါး နွားနို့ သောက်ကြ၊ ဒီလိုဟာတွေကို ဘုန်းကြီးလုပ်နေတာ
 သူတို့မြင်တော့ ဒီလိုဟာတွေသုံးရအောင်လို့ ဘုန်းကြီးရဲ့ နဝကမ္မ
 ကို လူလူနေကြတယ်။

ကျောင်းပြင်။ ။ ဘယ်နားမှာ ကျောင်းတိုက် လိုနေတယ်။
 ဘုန်းကြီးက ဖြည့်ပြီးတော့ လုပ်ပေးရတယ်။
 မယ်မယ်ရရဒကာရှားလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ပြေးလဲ မပြေးကောင်းဘူး၊
 ရှာလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ပြင်တာက တရာနှစ်ရာသုံးရာဆိုလဲ ဒီလောက်နဲ့
 ပြီးမယ်၊ ၄၀၀-၅၀၀-ဆို ဒီလောက်နဲ့ပြင်လို့ ပြီးမယ်၊ အဲဒါ
 တွေကို သံဃာထဲက မတတ်သာမှသုံးတယ်၊ ဘုန်းကြီးမှာ ရှိတဲ့
 နဝကမ္မတွေနဲ့ဒီလိုနေရာ သူတို့ကုသိုလ်ရကြပါစေတော့လို့ ဆိုပြီး
 တော့သုံးတယ်၊ ဒါကိုသိလို့ ဆရာတော်အလင်ရှိရာ နဝကမ္မလို့
 ဟောဒီလို သီးခြားလုပ်ပြီးလူတယ်၊ ဘုန်းကြီးကလဲ ဒကာကြီးနဲ့
 ဒကာမကြီးဆိုမှာအပ်သော ငစ္စည်း ဘယ်လောက်ဆိုတဲ့ ဥစ္စာ
 သူလျှောက်ထားတာပဲရှိတယ်၊ ဘုန်းကြီးက မမှတ်ပါဘူး။

စက်လေးပါး တရားတော်

နေကြရပြန်ရော၊ အဲဒီလို ရှေးကံက ညံ့ယင်ညံ့သလို ဒေသ
ကွာသွားပြန်ရော၊ ရှေးကံကကောင်းယင် ဆရာသမားကောင်း
တွေနဲ့ တွေ့ရတယ်၊ မိကောင်းဖကောင်းတွေနဲ့ တွေ့ရတယ်၊
ဟောဒါ ရှေးကံ-ရှေးကံ၊ ဘယ်တော့မှ လက်မလှုတ်နဲ့။

တခါ မိမိစိတ်ထားတတ်တယ်ဆိုတဲ့ ဥစ္စာ ဒီဆရာသမားတွေ
ရဲ့ တပည့် ဒကာဒကာမတွေတိုင်း ဒီလိုစိတ်မျိုးထားတတ်
သလား၊ ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ တချို့ ဂုဏ်ပကာသနတွေနဲ့ဒီကျောင်း
ရောက်ခါမှ ဂုဏ်ပကာသနတွေနဲ့ သိပ်ပြီးတော့ လုပ်ချင်လာပြန်
တယ်၊ ဒီတော့ကာ ရှေးကံကကောင်းလာမှလဲ ဆရာသမား
ကောင်းရဲ့ သြဝါဒကောင်းကို လိုက်နာနိုင်တယ်၊ ရှေးကံ
မကောင်းလို့ရှိယင်၊ ဆရာသမားကောင်းတွေရဲ့ သြဝါဒကောင်း
တွေကို မလိုက်နာဖြစ်ဘူး၊ ဒီလိုဖြစ်နေတယ်။

ကံရှိလို့ဉာဏ်ရှိ။ ။ဒါ့ကြောင့် ရှေးကံဟာ တယ်တန်ဖိုးကြီး
တယ်၊ ရှေးကံ အင်မတန် တန်ဖိုးကြီးတယ်၊
ရှေးကံ အင်မတန် တန်ဖိုးကြီးတာကို သိဖို့ သိပ်ခဲယဉ်းပါလား၊
ရှေးကံကောင်းဖို့ရန် မလွယ်လှဘူး၊ ရှေးကံကောင်းဖို့ဆိုတာ
အပြေးကြည့်တော့ ကောင်းကြတာပဲ၊ ကောင်းပေမယ်လို့
သင့်တင့်လျောက်ပတ်တဲ့ အရပ်မျိုးပို့လိုက်တဲ့ ရှေးကံကတော့
မလွယ်ပြန်ဘူး၊ ဒီတင်ကိုယ့်ဟာကို ဝမ်းသာရမယ်၊ ငါ့ရဲ့
ရှေးကံကတော့ သင့်တင့် လျောက်ပတ်တဲ့ မန္တလေးတို့လို
သာသနာရေးရွက်ဆောင်လို့ ကောင်းတဲ့နေရာမှာရောက်လာပြီ၊
ဒီတော့ ရှေးကံကောင်းလို့ ပဋိရူပဒေသပဲ၊ တခါ စီးပွားရှာ

လို့ကော စီးပွားရှာလို့လဲ လောကအလိုက် မိမိတို့ဉာဏ်ရှိလို့ ရှိယင် ရှာလို့ဖြစ်ပါသေးရဲ့၊ ဉာဏ်ရှိလို့ ရှိယင်ဆိုတာ ဉာဏ်က ဘယ်ကလာသလဲ၊ ရှေးကံကလာတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် ရှေးကံကို လက်မလွှတ်ကြနဲ့၊ ရှေးကံကလာတော့ စဉ်းစားဉာဏ်ရှိလို့ စီးပွားရှာလို့ ရှာတတ်လာတယ်၊ ရှာစရာအခွင့်အလမ်းတွေ ရှာလို့ရတယ်၊ ဟောဒါ ရှေးကံ။

စိတ်ထားတတ်လို့။ ။ဒါ့ကြောင့် ပဋိရူပဒေသမ္မာရောက်လာ ပြီး သူတော်ကောင်းတွေနဲ့ တွေ့ရပြီ၊ ဆရာမိဘ ဆွေမျိုးဉာဏ် မိတ်ဆွေ သူတော်ကောင်းတွေနဲ့ တွေ့ရ လို့ မိမိ ကောင်းရာ ပြောဆိုဆုံးမသြဝါဒကို နှာရပြီ၊ ဒါရှေးကံ၊ ဒါဖြင့် အရှင်ဘုရား နှာရတိုင်းကော လိုက်နာကြသလားဆို တော့ မလိုက်နာတတ်တဲ့ သူတွေ မလိုက်နာချင်တဲ့ သူတွေ အများကြီးရှိတယ်၊ ဒီတော့ မိမိတို့က စွမ်းနိုင်သမျှ လိုက်နာ တတ်လာတယ်၊ စွမ်းနိုင်သမျှ လိုက်နာချင်လာတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် ဂုဏ်ပကာသနတွေ ရှောင်နိုင်သမျှရှောင်၊ လုံးလုံးမရှောင်နိုင် ပေမယ့် ရှောင်နိုင်သမျှရှောင်၊ နဲ့နဲ့နိုင်သမျှ နဲ့နဲ့နဲ့ ကုသိုလ် များများကြီးရတဲ့ အလုပ်ကို လုပ်မယ်လို့ အဲဒီလိုအနေမျိုး ရောက်လာတဲ့ဥစ္စာဟာ အတ္တသမ္မာပဏိဓိ - မိမိစိတ်ကို ကောင်း ကောင်းထားတတ်လို့ ဒီအခြေအနေရောက်လာတာ။

နောက်ဘဝအတွက်။ ။ဒီတော့ အတ္တသမ္မာပဏိဓိနဲ့ ကုသိုလ် ဟူသမျှနှင့် ဒီဘဝအလုပ်တွေကြောင့် ဘာဖြစ်တာလဲ၊ နောက်ဘဝအတွက် ပုဗ္ဗေစကတပုညတာ သူတို့

စက်လေးပါး တရားတော်

လာဖြစ်မယ်၊ သိပ်အားရစရာ ကောင်းတယ်၊ နောက်ဘဝ အတွက် စက်တခါထပ်လည်ရမယ်လေ၊ လည်တော့ ဒီနေ့ပြုတဲ့ ကုသိုလ်တွေဟာ နောက်ဘဝက လှမ်းကြည့်လိုက်လို့ ရှိယင် ဘာဖြစ်ပြန်သလဲဆိုယင် ပုဗ္ဗေစကတပုညတာ ဖြစ်ပြန်တယ်၊ ဒီနေ့ ကုသိုလ်ကောင်းသလောက် နောက်လာမယ့်ဘဝတွေမှာ သူတို့ အကျိုးပေးနေမယ်၊ သူတို့ အကျိုးပေးလို့ အခွင့်သာယင် အဆင့်အတန်း မြင့်မြင့်နဲ့ ကောင်းတဲ့အရပ်ကို ရောက်မယ်၊ ကောင်းတဲ့ ဆရာမိဘတွေနဲ့ တွေ့ရမယ်၊ ကောင်းတဲ့ အဆုံး အမ ဩဝါဒတွေကြားရမယ်၊ ကောင်းတဲ့ အလုပ်တွေ လုပ် ဖြစ်သွားမယ်၊ ဒီဘဝကပြုတဲ့ ကံတွေက ဒီဘဝကပြုတဲ့ ကံတွေ ဟာ နဲ့တဲ့ကံတွေလားလို့ ဆိုဒါ။

ကုသိုလ်စိတ်တွေ။ ။ ယနေ့ပဲ ပြုတဲ့ကံတွေဟာ ဝါဆိုဦးက ဒီလိုစိတ်၊ နောက်တော့ ဘယ်လိုစိတ်၊ ယခု အလလခါနီးမှာ ဘယ်လိုစိတ်နဲ့ လတော့မယ်လို့ ဆိုတော့ လတုန်းဆဲဆဲမှာ ဘယ်လို စိတ်တွေဖြစ်လို့၊ မေတ္တာစိတ်တွေ ကိုရင်လောင်းတွေ ဦးပဉ္စင်းလောင်းတွေကို နားလည်စေချင်တဲ့ မေတ္တာစိတ်တွေ ကရုဏာစိတ်တွေ၊ မိတ်ဆွေသင်္ဂဟတွေကို ဒီလို သံဃာတွေကြည့်ပြီးတော့ ဒီလို ရေစက်ချတာ မြင်စေချင်တဲ့ မေတ္တာစိတ်တွေ၊ ကရုဏာစိတ်တွေ ဒီကုသိုလ်တွေဟာ ကိုယ် ပြုတဲ့ ကုသိုလ်အပြင် သူများအတွက် အပိုရလိုက်တဲ့ကုသိုလ်တွေ မရှိဘူး။

စက် ၄-ပါး

ဒီဟာ ပုဗ္ဗေစကတပုညတာပဲ၊ ဒီလိုဆိုရင် သူတပါးကို ကောင်းစားစေချင်တဲ့မေတ္တာစိတ်တွေဟာ ပုဗ္ဗေစကတပုညတာ အဖြစ်နဲ့ နောက်သံသရာ ဘယ်လိုအကျိုးပေးမလဲ၊ ကိုယ့်ကို ကောင်းစားစေချင်တဲ့ မိဘတွေနဲ့တွေ့မယ်၊ ကိုယ့်ကိုကောင်းစား စေချင်တဲ့ ဆရာကောင်း သမားကောင်းတွေနဲ့တွေ့မယ်၊ ဒီ အကြောင်းက အကျိုးတွေ သွားပြီးတော့ ပေါ်လာအုန်းမယ်၊ ဒီတော့ အင်မတန် ဝမ်းသာစရာကောင်းတယ်။

ဆွေမျိုးဘိုးဘွား။ ။ ဘုန်းကြီး ဒီနည်းနဲ့ ဒီသာသနာကြီးကို တာဝန်ထမ်းနေတယ်၊ ငါ့မှာ ရှေးက ပုဗ္ဗေစကတပုညတာ၊ အင်မတန် ကောင်းတယ်၊ အင်မတန် ကောင်းလို့ ဟုတ်ပါရဲ့ တောရွာ နေလာပေမဲ့ ဆွေတွေမျိုးတွေ သြဝါဒပေးမဲ့ ဆွေတွေမျိုးတွေနဲ့ ဘိုးတွေဘွားတွေနဲ့ ဥပုသ် စောင့်နေတဲ့ အဖွားတွေနဲ့ တွေ့ရတယ်၊ ပုဗ္ဗေစကတပုညတာ ကြောင့် ပဋိရူပဒေသဝါသရောက်နေပြီ၊ အဲဒီလို ဒေသရောက်တဲ့ အတွက်ကြောင့် ဆရာကောင်းသမားကောင်းကြီးတွေ ဘုန်းကြီး တို့ ဒုတိယ သာသနာပိုင်ဆိုတဲ့ မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံ ဆရာတော်ကြီး ဆိုတာ ဆွေမကင်း မျိုးမကင်းဘုန်းကြီးတို့နယ်က ဘုန်းကြီးထို့ ရွာနဲ့ ကပ်နေတဲ့ရွာက ဘုန်းကြီးတို့ ရွာမှာနေတယ်၊ ဒီတော့ ဆရာသမားကြီးတွေနဲ့တွေ့လို့၊ တခါ ဆရာသမားကြီးတွေက ကောင်းတဲ့ အဆုံးအမတွေပေးလို့ ။

စက်လေးပါး တရားတော်

ငယ်ရွယ်စဉ်က။ ။ဒါ မိမိစိတ်ကို ငယ်ငယ်ကတည်းက ဘိုးတွေ၊
 ဘွားတွေ မှီပြီးတော့ ဥပုသ်ကလေးများ
 စောင့်လို့ ကျောင်းသားဘဝ ထမင်းဆာလဲ ဥပုသ်မဖျက်ဘူး၊
 ဥပုသ်စောင့်လို့ ကုသိုလ်ပြုချိန်တန်မှာ ရေတို့ပန်းတို့လှလို့ ဒီလိုနဲ့
 နေလာခဲ့ရလို့ ငါ့မှာ ပုဗ္ဗေစကတပုညတာ သိပ်ကောင်းလာ
 တယ်။ သင့်တင့်လျှောက်ပတ်တဲ့အရပ်လဲ ငါ့ဖြစ်ရတယ်။ မိကောင်း-
 ဖကောင်း၊ ဆရာကောင်း၊ သမားကောင်း၊ ဖိုးကောင်း၊ ဖွား
 ကောင်းတွေနဲ့တွေ့ရတယ်။ အမိအဖထက် ဖိုးတွေဖွားတွေကသာ
 ကောင်းတယ်။ အင်္ဂလိပ်မရောက်ခင် အင်္ဂလိပ်လက်ထက်မရောက်ခင်
 ဗမာပီပီ ဖိုးတွေဖွားတွေ တယ်သူတော်ကောင်းတွေ ဖြစ်ကြတယ်။
 အဲဒီဖိုးတွေဖွားတွေနဲ့ မှီခဲ့ရတယ်။ ဆရာကောင်း သမားကောင်း
 တွေနဲ့ မှီခဲ့ရတယ်။ မန္တလေးရောက်ပြန်တော့လဲ တကယ်ဆရာ
 သမားကြီးတွေနဲ့ တွေ့ရတယ်။ နောက်တော့ ပခုက္ကူတို့ဘာတို့
 သွားပြန်တော့ ဆရာတော်ကြီးတွေက သိပ်ပြီးတော့ အရေးပါ
 လိုက်ပြန်တယ်။ အဲဒီတော့ ဘုန်းကြီးမှာလေ သပ္ပုရိသုပနိဿယ
 သိပ်ကြီးကျယ်တာပဲ။

ဒီလမ်းသွားကြ။ ။ သပ္ပုရိသုပနိဿယကြောင့် စာတွေ ပေတွေ
 လိုက်စားတဲ့ အခါကျတော့ သဒ္ဓမ္မဿဝန-
 သူတော်ကောင်းတရားတွေကို သိပ်တွေ့ရတာပဲ။ သိပ်တွေ့ရတော့
 ဘုန်းကြီးဟာ “ဒီသာသနာကြီးကို ငါ့ထမ်းမှပဲ။ သိပ်ထမ်းထိုက်
 တယ်” ဆိုပြီးတော့ ဘုန်းကြီးကထမ်းတယ်လေ။ အခုအလှ ဒကာ
 အလှ အမများလဲ ဒီလမ်းနဲ့သွားကြ၊ ဘုန်းကြီးလမ်းနဲ့သွားကြ။

သာသနာပြုသြဝါဒ တရားတော်များ

သိပ်စိတ်အားထက်သန်တယ်၊ ဘုန်းကြီးက ဒကာတို့လဲ သိပ်
 စိတ်အားထက်သန်ကြ၊ ဂုဏ်ပကာသနတေ့ ဘာတေ့ ဆိုတဲ့
 ဥစ္စာဟာ သူ့ဘာသာသူဖြစ်လာမှာ၊ ဂုဏ်တေ့ သူ့ဘာသာသူ
 တက်လာမှာ၊ ပကာသနတေ့လာဘ်လာဘာတေ့ဆိုတာ သူ့ဘာ
 သာသူတက်လာမှာ၊ ဒီက မှန်မှန်ကလေးသာ ကြိုးစားကြပါ။

စတုစက္ကံဝတ္တိဟာန၊ ယာနံ ဗလပရိဂ္ဂဟံ၊
 ယာနာယ အမတံပါရံ၊ ကဿံ ပုရိသကာရိယံ ။

စတုစက္ကံ၊ သမ္ပတ္တိစက် ၄-ချက်စုပေါင်း စက်ခေါင်း ၄-ခုရှိ
 ထသော။ ဗလပရိဂ္ဂဟံ၊ ရန်ပေါင်းခွင်းခွင်းဖြို ငါးဦးဗိုလ်တို့
 ကိုယ်စီစောင့်ကြပ် အုပ်ချုပ်အပ်ထသော။ ယာနံ၊ အသွား
 လျင်လျင် အများတင်လည်း အားအင်ခိုင်ပြီးမဂ္ဂင်ယာဉ်ပျံတော်
 ကြီးကို။ ဝတ္တိယာန၊ မတိမ်းမစောင်း လည်စေကြောင်းဖြင့်
 ကောင်းစွာအစဉ် မောင်းကာနှင်၍။ အမတံခေမံ-ဤဖက်မှာနေ
 အားလုံးသေလျက် ဟိုပြည်ရောက်မှ ဘေးကင်းရမည့် အမတ
 ခေါ်နေပြည်တော်သို့။ ယာနာယ၊ ကိလေသာဟု ရန်သူပစ်
 ဖောက် ဗုံးအမြောက်တို့ မကြောက်မနား အရောက်သွားခြင်း
 ငှာ။ ပုရိသကာရိယံ၊ ယောကျ်ားမှန်က ပြုရဲရမည့်ကမ္ဘာ့လက်ရိုး
 လုလုမျိုးကို။ ကဿံ၊ ငါးဦးဗိုလ်ချုပ် အဖော်လုပ်၍ မဆုတ်ရ
 စေ ပြုလုပ်ပေအံ့သတည်း။

သာဓု... သာဓု... သာဓု...။

စက်လေးပါး တရားတော်

ယောကျ်ားပီသ။ ။ “ပုရိသကာရိယံ- ယောကျ်ားမှန်က ပြုရဲရ၊
 မည့် ကမ္ဘာ့လက်ရိုး လုလုမျိုးကို” ဘုန်းကြီး
 တို့ယောကျ်ား၊ အလှ ဒကာလဲ ယောကျ်ား၊ ယောကျ်ားဆိုလို့
 ရှိယင် ဂုဏ်ကလေးလာဘ်ကလေးကို သူ့မှာတော့ လူဝတ်
 ကြောင်မို့ ပစ္စည်းရမယ့်လမ်း လိုက်ရတော့မှာပေါ့၊ ဘုန်းကြီးတို့
 ဘုန်းကြီးတွေက ဘာလာဘ်မှမငဲ့နဲ့၊ သူ့ဘာသာသူ ဖြစ်ချင်
 တာဖြစ်ပါစေ “ယောကျ်ားဟာ မှန်ကန်တဲ့လမ်းကို လုလု
 ဝီရိယ သန်သန်နဲ့ပြုမှ ယောကျ်ားပီသတယ်” လို့ ဘာပြုလို့တုန်း
 အကြောင်းတွေ အများကြီးစုံလို့ ဒီအခြေအနေ ရောက်လာ
 ကြတာ။

နိုင်ငံကျေးဇူး။ ။ စတုစက္ကံ၊ သော၊ ခုနက သမ္ပတ္တိစက်တွေပဲ၊
 သိပ်ကောင်းတယ်၊ ဘုန်းကြီးက မြန်မာနိုင်ငံ
 ရောက်လာတဲ့ဥစ္စာ သိပ်ဝမ်းမြောက်တာပဲ၊ ဟိုနိုင်ငံကြီးတွေ
 မကြီးကျယ်ဘူးလား၊ ကြီးကျယ်ပါရဲ့၊ နိုင်ငံကြီးတွေမှာ ဝန်ကြီး
 ချုပ်တွေ နန်းရင်းဝန်တွေ သမ္ပတတွေဖြစ်တာ မကြီးကျယ်ဘူး
 လား၊ ကြီးကျယ်ပါရဲ့၊ သမ္ပတတွေဖြစ်တော့ ဒီလိုကုသိုလ်တွေ ရမှာ
 လား၊ ဝန်ကြီးချုပ်တွေဖြစ်တော့ ဒီလိုကုသိုလ်တွေ ရမှာလား၊
 ဝန်ကြီးချုပ်တွေဖြစ်တော့ ဒီလို ကုသိုလ်တွေရမှာလား၊ ဒီတော့
 ဘုန်းကြီးက ဒီနိုင်ငံဖြစ်ရတာ သိပ်ပြီးတော့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ
 လက်ခံတယ်လေ၊ ပေါ့ပေါ့ဆဆမဟုတ်ဘူး၊ သိပ်လက်ခံတာပဲ။

စတုစက္ကံ၊ သမ္ပတ္တိစက် ၄-ချက် စုပေါင်းစက်ခေါင်း ၄-ခု
 ရှိသော-ဆိုတဲ့ ဥစ္စာဟာ ရှေးကံက ဘုန်းကြီးကို ဒီနိုင်ငံကိုအကျိုး

၁၉၀ သာသနာပြုသြဝါဒ တရားတော်များ

ပေးလိုက်တဲ့ဟာ သိပ်ဝမ်းမြောက်တာပဲ။ သိပ်ကျေးဇူးတင်တာပဲ။ ဘုန်းကြီးကတော့ ကြံကြံဖန်ဖန် ကျေးဇူးတင်တယ်လေ။ ရှေးတုန်းက အတူဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ ဆွေမျိုးဉာဏ် မိဖ ဆရာသမားတွေရှိလိမ့်မယ်။

အဲဒီ ဆွေမျိုးဉာဏ် မိဖဆရာသမားတွေဟာ ငါ့အပေါ်မှာ အင်မတန်ကျေးဇူးများခဲ့ပေလိမ့်မယ်။ ဘာပြုလို့တုံး၊ ဒီမြန်မာနိုင်ငံ ပဋိပညာပဒေသရောက်အောင် ရှေးကံကပို့လိုက်တဲ့ဥစ္စာဟာ အဲဒီ ဆရာမိဖတွေရဲ့ သင်ပြပေးတဲ့အတွက်ကြောင့် ရှေးကံကောင်းခဲ့တာပဲ။

ရှေးကတွေ့ပြီ။ ။ အဲဒီတော့ ဘုန်းကြီးကလေ “ကြံကြံဖန်ဖန် ယခုတွေ့တဲ့ ဒကာဒကာမတွေဟာ ရှေးကတွေ့ပြီးသားဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်” လို့ ဘုန်းကြီးကတေးတယ်။ တွေ့ပြီးသားဖြစ်လို့ ရှိယင်တော့ ရှေးတုန်းကမဆပ်ရသေးတဲ့ ကျေးဇူးတွေကို ဆပ်တာပေါ့လို့ ဘုန်းကြီးကလေ။ ကြံကြံဖန်ဖန်ပေါ့လေ။ ရှေးက တွေ့ပြီးသားတွေဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဆွယ်တရားမဟောရဘူး။ ဒီကျောင်းကဘာပြုလို့ တုန်း ကံတွေကြောင့်တွေ့ပြီးသားတွေ ရောက်လာလိမ့်မယ်။ တွေ့ပြီးသားမဟုတ်တဲ့သူတွေကတော့ နေပါစေ။ သူ့လမ်းနဲ့သူသွားပါစေ။ တွေ့ပြီးသား သူတွေကို ဟောရတာကို မနဲ့တာဝန်ကြီးတယ်။ ပြီးတော့ ဆွယ်တရားဟောပြီးတော့ ဘယ်သဋ္ဌေးလာအောင် ဘယ်သူမှ မကြောင့်ကြကြနဲ့။ သူ့ဘာသာသူ ကံရှိတဲ့သူတွေရောက်လာလိမ့်မယ်။ ကိုယ့်ကံနဲ့ကိုယ်ရောက်လာတဲ့အခါကျတော့ ဘုန်းကြီးမှာ တာဝန်တွေသိပ်ကြီးတာပဲ။ ဒါ့ကြောင့်မို့လို့ ကံပါပဲ။ ရှေးကံပဲ။

စက်လေးပါး တရားတော်

ဘုန်းကြီးရဲ့စက်။ ။ဘုန်းကြီးရဲ့ ရှေးကံလဲ သိပ်ပြီးတော့ ဝမ်း
 မြောက်တယ်။ ပဋိရူပဒေသ မြန်မာနိုင်ငံ
 ဘုန်းကြီးဖြစ်ရတာ ဒီဆွေဒီမျိုးတွေကြားမှာ သွားပြီးတော့ ဖြစ်ရ
 တာ သိပ်ပြီးတော့ ဝမ်းမြောက်တယ်။ ဒါဘာပြုလို့တုန်း၊ ပဋိရူပ
 ဒေသရောက်နေလို့၊ သပ္ပုရိသ-သုတော်ကောင်းတွေကို သိပ်မို့
 ရတယ်။ အဲဒီတော့ ဘုန်းကြီးရဲ့စက်က သိပ်ပြီးတော့ လည်တာပဲ။
 သပ္ပုရိသတွေမို့ခဲတော့ ဘုန်းကြီးကစာတွေသင် ဆရာသမား
 တွေက ကောင်းကောင်းသင်ပေး၊ လေးလေးစားစား ဘုန်းကြီး
 ကိုအရေးပေးကြပါတယ်။

ဘုန်းကြီး ခြေဖျားထောက်ပြီးတော့ ကြာနေလို့ ရှိယင်တော့
 အလကားဖြစ်မှာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီစာတွေကို ဘုန်းကြီးက
 လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားပြီးတော့ စိတ်တွေ တဆင့် တဆင့်
 တဆင့်တဆင့် ကောင်းအောင်ထားလို့၊ ကိုယ့်ပရိသတ်တွေကို
 တဆင့်တဆင့် တဆင့်တဆင့်ကောင်းအောင်ထားလို့ ကိုယ့်ဒကာ
 ဒကာမတွေကို တဆင့်တဆင့် ရင့်လာအောင် စိတ်နေစိတ်သား
 ဖက်ကပြုပြင်လို့၊ အဲသလိုနေလာတာဖြစ်တော့ ဘုန်းကြီးရဲ့ တာဝန်
 က သိပ်ခကြသွားတယ်။ ဒါ့ကြောင့် ဘုန်းကြီးမှာ ရှေးကံကောင်း
 လို့ ပဋိရူပဒေသရောက်တယ်။ ပဋိရူပဒေသရောက်လို့မို့ သုတော်
 ကောင်းတွေနဲ့တွေ့ရတယ်။ သုတော်ကောင်းတွေနဲ့ တွေ့ရလို့တရား
 ကောင်းတွေ အဆုံးအမကောင်းတွေရတယ်။ အဆုံးအမကောင်း
 တွေရလို့ ကိုယ့်စိတ်ကို ကောင်းအောင်ထားတတ်တယ်။ အဲဒီ
 တော့ ဘုန်းကြီးရဲ့စက်သိပ်လည်တာပဲ။

၁၉၂ သာသနာပြုသြဝါဒ တရားတော်များ

နိဗ္ဗာန်တက်ဖို့။ ။ဒါ့ကြောင့် စတုစက္ကံ - သမ္မတ္တိ လေးချက် စုပေါင်းစက်ခေါင်းလေးဖြာ တန်းဆာလည်း ပါရှိထသော၊ ဘုန်းကြီးက နိဗ္ဗာန်ပျံတက်ဖို့လေ၊ နိဗ္ဗာန်ဆန်တက်ဖို့ လေယာဉ်ပျံကြီးလုပ်နေတယ်။ စိတ်ကူးနဲ့ ဒီတော့ ဘုန်းကြီးလေ ယာဉ်ပျံကြီး ဘယ်လောက် စက်ခေါင်းတွေပါတုန်းဆိုတော့ စက်ခေါင်းလေးခု ပါတယ်။ အပျက်မခံဘူး။ စက်ခေါင်းလေးခု ပါတယ်။

စတုစက္ကံ—သမ္မတ္တိ လေးချက် စုပေါင်းစက်ခေါင်းလေးဖြာ တန်းဆာလည်း ပါရှိထသော၊ ဗလဗရိဂ္ဂဟံ-ရန်ပေါင်းခွင်းဖြူ ငါးဦးဗိုလ်တို့ ကိုယ်စီစောင့်ကြပ် အုပ်ချုပ်အင်ထသော၊ ဘုန်းကြီးတို့စာထဲမှာ ဗိုလ်ငါးပါးရှိတယ်။ သဒ္ဓါဗိုလ်တဲ့၊ ဝီရိယဗိုလ်၊ သတိဗိုလ်၊ သမာဓိဗိုလ်၊ ပညာဗိုလ်လို့ တရားထဲက ဗိုလ်တပ်နှင်တဲ့ တရားငါးပါးရှိတယ်။ ဗိုလ်ပဲ။

သဒ္ဓါဗိုလ်။ ။သဒ္ဓါဗိုလ်ကလဲ ယုံကြည်လိုက်တာပဲ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မြှင့်တင်ထားပေါ့။ ယခု အလှူဒကာ အလှူအမများလဲယုံကြည်လိုက်တာ၊ အခု ဘုန်းကြီး ဟောယင်းပြောယင်းကံနဲ့ ကံရဲ့အကျိုးတွေကို ယုံကြည်လိုက်တာ၊ ဒါ သဒ္ဓါဗိုလ်ပဲ။ ဖျက်လို့မရဘူး၊ ဒါ သူများဖျက်လို့မရဘူး၊ ဗိုလ်မှ ကြံကြံခံနိုင်တဲ့ဗိုလ်။

တချို့ဗိုလ်တွေက ရန်သူနဲ့မတွေ့တော့ ကြားကြားကြားကြား နေတာပဲ။ ရန်သူနဲ့တွေ့တော့ ကုပ်ပြီးတော့ အမြီးကုပ်ပြီးတော့

စက်လေးပါး တရားတော်

ပြေးတာပဲ၊ အဲဒီလို ဗိုလ်မျိုးမဟုတ်ဘူး၊ ဒီဗိုလ်ဟာ တော်တော် သတ္တိကောင်းတဲ့ဗိုလ်၊ သဒ္ဓါဗိုလ်က သိပ်သတ္တိကောင်းတယ်။

ပညာ သမာဓိ သဒ္ဓါဗိုလ် သတ္တိကောင်းသလိုပဲ ပညာဗိုလ်က ဝီရိယ-သတိ သိလိုက်တာ၊ ယခု သိလိုက်တာ နိဗ္ဗာန်လမ်းကို ဖြောင့်ဖြောင့်ကြီးကို မြင်နေပြီ။ ကာမဂုဏ်တွေဟာ ပုထုဇဉ်မို့လို့ မရှိဘူးမဟုတ်ဘူးရှိ တယ်။ ဒါပေမယ့်လို့ ထိန်းထားတယ်၊ သမာဓိနဲ့ထိန်းထားတယ်၊ လုလ္လဝီရိယကလဲ ယခုအထိပေါ့လေ ကြိုးစားပြီးတော့ နေတယ်၊ ခန္ဓာကိုယ်က နိုင်သမျှ ကြိုးစားပြီးတော့နေတယ်၊ အဲဒီတော့ ဝီရိယဗိုလ်ကလဲ ကောင်းတယ်၊ သမာဓိဗိုလ်ကလဲ ကောင်းတယ်၊ အားလုံး သတိ ထားပြီးနေတဲ့ သတိဗိုလ်ကလဲ ကောင်းတယ်၊ အဲဒီတော့ ဘယ်ထိ အောင်ကောင်းတုန်း၊ နိဗ္ဗာန်ထိအောင်ကောင်းတဲ့ဗိုလ်တွေ။

စတုစက္ကံ = သမ္မတ္တိစက် လေးချက်စုပေါင်း စက်ခေါင်း လေးဖြာ တန်းဆာလည်း ပါရှိထသော၊ ဗလပရိဂ္ဂဟံ-ရန်ပေါင်း ခွင်းဖြူ ငါးဦးဗိုလ်တို့ ကိုယ်စီစောင့်ကြပ် အုပ်ချုပ်အပ်ထသော။

စဉ်းစားကြည့်ကြ။ ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလဲပဲ အလှူဒကာ အလှူ အမတွေ စဉ်းစားကြည့်ကြပါ။ ငါ သဒ္ဓါတရားရှိတယ်၊ သဒ္ဓါဗိုလ်ရှိတယ်၊ အသိအလိမ္မာ စွမ်းနိုင် သမျှ ပညာဗိုလ်ရှိတယ်၊ ဒီကိစ္စတခုကို လုပ်မယ်ဆိုလို့ရှိယင် စိတ် ပင်စားတဲ့ သမာဓိဗိုလ်ရှိတယ်၊ လုလ္လဝီရိယဗိုလ်ရှိတယ်၊ အမြဲ သတိရနေတဲ့ သတိဗိုလ်ရှိတယ်၊ ငါ့မှာလဲပဲ ငါ့နည်း ငါ့ဟန်နဲ့ ဗိုလ်ငါးပါး ငါ့ သမ္မတ္တိ စက်မှာ ဗိုလ်ငါးပါး အုပ်ချုပ်ပြီးတော့

၁၉၄ သာသနာပြုသြဝါဒ တရားတော်များ

နေတဲ့ ယာဉ်ပုံကလဲ နိဗ္ဗာန်ထိအောင်တက်မှာပဲ၊ ဒီလိုနားလည် ထားပါ။

အားရှိနေပြီ။ ။ စတုစက္ကံ-သမ္ပတ္တိစက် လေးချက်စုပေါင်း စက်ခေါင်းလေးခုလည်းတပ်ထားအပ်သော၊ ဗလပရိဂ္ဂဟံ- ရန်ပေါင်းခွင်းဖြူ ငါးဦးဗိုလ်တို့ ကိုယ်စီစောင့်ကြပ် အုပ်ချုပ်အပ်ထသော၊ ယာနံ- အသွားလျင်လျင် အများတင် သည့် အားအင်ခိုင်ပြီး မဂ္ဂင်တည်းဟူသော ယာဉ်ပုံတော်ကြီးကို၊ ယာဉ်ဆိုတဲ့ ဥစ္စာဟာ ဘေးကယူနေရတာမဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်စိတ်ပဲ ကိုယ့်စိတ်က ဘယ်လောက်ကောင်းတုန်း၊ အသွားလဲ လျင်လျင် မြန်မြန်သွားနေတယ်၊ နှေးတိနှေးကန်ကြီး မဟုတ်ဘူး၊ အများ တင်နိုင်လောက်အောင်လဲ အားရှိတယ်၊ ယခုဆိုလျှင် ဘုန်းကြီး ပေါ့လေ သံဃာတွေ ဒီလောက်များများ နေနိုင်လောက်အောင် ကျောင်းတွေရှိနေပြီ၊ ဒီလောက်များများ နံနက်ဆုမ်းဘုန်းပေး ပြီးတော့ နေ့ဟင်းတို့ ဘာတို့ ချက်နိုင်လောက်အောင် ယခု အကူအညီတွေ ဘာတွေ ဘေးကရံနေပြီလေ၊ အားသိပ်ရှိနေပြီ။

လာပါကောင်းကောင်းနေ။ ။ ယခုဒီနှစ်လေးရာကျော်လောက် သံဃာရှိတယ်၊ လာပါ ကောင်း ကောင်းလာပါ၊ ကောင်းကောင်း နေမယ်ဆိုလို့ရှိရင် ဒီက အားကတော့ နဲမယ်လို့မထင်ဘူး၊ ဘုန်းကြီးက- လာပါ၊ ငါးရာ ခြောက်ရာ ဘယ်လောက်ရှိရှိ၊ ကောင်းကောင်းသာ နေပါ၊ သာသနာကြီးမှာ အများကြီး လုပ်စရာရှိတယ်၊ အဲဒီတော့ သာသနာတော်ကြီး ဖြန့်ပြီးတော့ နိုင်ငံတဝန်းလုံး ကောင်း

စက်လေးပါး တရားတော်

သထက် ကောင်းအောင် သာသနာ့ရဲ့ ကိစ္စတွေကို အချိုးအစား ကျအောင် ပြင်စရာတွေ အများကြီး ရှိသေးတယ်။

ဒီတော့ လုပ်စရာတွေ အများကြီးရှိတော့ လာပါလေ။ ဘယ်လောက်လာလဲ၊ နိဗ္ဗာန်သွားဖို့ရန် ယာဉ်ပျံတော်ကြီးထဲမှာ ဘယ်လောက် တက်စီးစီးနိုင်ပါတယ်၊ ဘုန်းကြီးက သာမန် ကလေးလိုပေါ့လေ။ သံဃာတွေကို ထိန်းထားတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီကိုယ်တော်တွေဟာ နိဗ္ဗာန်ထိအောင် သွားရမဲ့ ကိုယ်တော်တွေ၊ ပေါ့ပေါ့ဆဆသမားတွေ မလာပါစေနဲ့၊ ပေါ့ပေါ့ဆဆသမား တွေနေပြီးယင်လဲ ထွက်သွားပါစေ၊ ခုလဲ ထွက်သွားဖို့ရန်ကိုပဲ ရှာနေတာပဲ။ ဘုန်းကြီးက ကောင်းတာကိုကြည့်တာလဲ တလမ်းပဲ မတော်တာတွေကိုလဲ ဘုန်းကြီးက သတိထားရက်ပဲ။ ထွက်သွား ရမယ်၊ ဒီကျောင်းမှာ မနေပါနဲ့၊ နိဗ္ဗာန်ထိအောင်သွားမဲ့ မုဂ္ဂိုလ်တွေကဒီလောက်ကလေးမှမထိန်းနိုင်လို့ရှိယင်မဖြစ်ပါဘူး။

အဲဒါ ထွက်သွားကြပါ။ ဒီလိုလဲ ဘုန်းကြီးက အပြစ်ကို ရှာရက်ပဲ။ ဒါကြောင့်လာပါ။ ကောင်းကောင်းလာပါ။ ကောင်း ကောင်းလာလို့ရှိယင် လာနိုင်ပါတယ်။

ကိုယ့်ယာဉ်နဲ့ကိုယ်။ ။ ယာနံ - အသွားလျင်လျင် အများတင် လည်း အားအင်ခိုင်ပြီး မဂ္ဂင်တည်း ဟူသော ယာဉ်ပျံတော်ကြီးကို လို့ ဘုန်းကြီးကတင်တယ်လို့သာ ပြောတာ သူတို့လဲ သူတို့ယာဉ်ပျံနဲ့ တက်ရမှာ နိဗ္ဗာန်ကို၊ အခု အလှူဒကာ အလှူ အမတွေကို ဘုန်းကြီးက တင်ခေါ်သွားတာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်ယာဉ်ပျံနဲ့ကိုယ် လိုက်ကြရမှာ၊ ဟိုသမုဒ္ဒရာ

၁၉၆ သာသနာပြုသြဝါဒ တရားတော်များ

ထဲမှာလေ သဘောကြီးတွေ သဘောကလေးတွေ တကထဲ
မော်တော်ဘုတ်တွေနဲ့ စီးပြီးတော့များ တက်သွားကြယင်
ဘယ်လောက်ကြည့်ကောင်းမလဲ၊ နိဗ္ဗာန်လဲပဲပေါ့၊ ဆရာသမား
တွေရော ဘေးက တပည့်တပန်းတွေရော ဒကာဒကာမတွေရော
ကိုယ်ယာဉ်ပျံနဲ့ ကိုယ်နဲ့ တက်သွားကြယင် ဘယ်လောက်
ကြည့်ကောင်းမလဲ။

အားလုံးမကောင်း။ ။ ယာနံ-ကို၊ ဝတ္တိယာနံ- မတိမ်းမစောင်း
လည်စေကြောင်းဖြင့် ကောင်းစွာ အစဉ်
မောင်းကာနှင်၍၊ အမတံပါရံ- ဤဖက်မှာနေ အားလုံးသေ၍
ဟိုပြေရောက်မှ အေးငြိမ်းရမည့် အမတခေါ်ညှန်း ခေမာကျန်း
သို့၊ ဒီဖက်မှာတော့ မကောင်းပါဘူး၊ အားလုံးစဉ်းစားကြည့်
ပါလား၊ အိုကြတယ်၊ နာကြတယ်၊ သေကြတယ်၊ စီးပွားရှာ
ရတယ်၊ ဒုက္ခတွေ များလိုက်တာ အားလုံးမကောင်းပါဘူး၊
ဒီဘဝတဘဝလား မဟုတ်ဘူး၊ ရှေးတုန်းကလဲ အလှူဒကာ
အလှူ အမတွေ အိုတယ်၊ နာတယ်၊ သေတယ်၊ စီးပွားရှာခဲ့
ရတယ်၊ စီးပွားရှာတာတွေ မတော်လို့မို့ ငရဲ၊ တိရစ္ဆာန်၊
မြိတ္တာ ဖြစ်ခဲ့ရတယ်၊ ရှေးတုန်းကလဲ၊ နောင်လဲပဲ နိဗ္ဗာန်
မရမချင်း အိုရမယ်၊ နာရမယ်၊ သေရမယ်၊ ဘဝတွေမှာတွေ့ရမယ်၊
အကယ်၍များ အရှာမတတ်လို့ မတရားစီးပွားရှာလို့ရိယင် ငရဲ၊
တိရစ္ဆာန်၊ မြိတ္တာဘွားကြရမယ်၊ ဒီတော့ ဒီဖက်မှာတော့အားလုံး
မကောင်းပါဘူး၊ နေလို့သာနေရတယ်၊ ဒီဖက်မှာ အားလုံးမ
ကောင်းဘူး၊ ဟိုနိဗ္ဗာန်ရောက်မှ အားလုံးကောင်းမယ်။

စက်လေးပါး တရားတော်

ကိလေသာရန်။ ။ အမတံပါရံ၊ ဤဖက်မှာနေ အားလုံးသေ၍
 ဟိုပြေရောက်မှ ဘေးကင်းရမည့် အမတခေါ်
 ညွှန်းနိဗ္ဗာန်ကျန်းသို့၊ (သေတာတင် ဘယ်ကမှာလဲ အားလုံး
 အို၍၊ အိုတာတင် ဘယ်ကမှာလဲ အာလုံးနာ၍၊ နာတာတင်
 ဘယ်ကမှာလဲ အားလုံးအပါယ်လေးပါး တလှည့်စီသွား၍ သိပ်
 ကြောက်စရာကောင်းတယ်) အမတံပါရံ-သို့၊ ယာနာယ-ကိလေ
 သာဟု ရန်သူ ပစ်ဖောက် ဗုံးအမြောက်တို့ မကြောက်မနား
 အရောက်သွားခြင်းငှာ၊ သွားယင်းသွားယင်းလဲ လောဘဖြစ်စရာ
 တွေပြည့်လို့၊ အဲဒီ လောဘ ကိလေသာတွေကြောင့် ဘယ်ချာ
 လည်ပတ်လှည့်ပြီးတော့ ယာဉ်ပျံကြီးက ကျသွားမယ်၊ ဒေါသ
 ဖြစ်စရာတွေပြည့်လို့၊ အဲဒီဒေါသကိလေသာတွေကြောင့် ချာလည်
 ပတ်လှည့်ပြီးတော့ ဒီယာဉ်ပျံကြီးဟာ ကျသွားမယ်၊ အဲဒါ
 ကြောင့် ဒီဗိုလ်ငါးပါးဟာ စောင့်ရမယ်၊ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မော
 ဟတွေ ကိလေသာတွေ ဣဿာ မစ္ဆရိယ မနာလိုဝန်တို့တွေပြည့်
 လို့၊ အဲဒီလိုဖြစ်လာလို့ရှိယင် ဒီလေယာဉ်ပျံကြီးဟာ လည်ပြီး
 ပျက်ကျသွားမယ်၊ ဒါကြောင့်ဗိုလ်ငါးပါးက စောင့်ပြီးတော့
 နေရတယ်။

စတုစက္ကံ—သမ္ပတ္တိစက်၊ လေးချက်စုပေါင်း စက်ခေါင်းလေး
 ခုလည်းတပ်ထားအပ်ထသော၊ ဗလပရိဂ္ဂဟံ- ရန်ပေါင်းခွင်းဖြိုငါး
 ဦးဗိုလ်တို့ ကိုယ်စီစောင့်ကြပ်အုပ်ချုပ်အပ်ထသော၊ ယာနံ- အသွား
 လျှင်လျှင် အများတင်လည်း အားအင်ခိုင်ပြီး မဂ္ဂင်တည်းဟူသော
 ယာဉ်ပျံတော်ကြီးကို၊ ဝတ္တိယာန- မတိမ်းမစောင်း လည်စေ

၁၉၈ သာသနာပြုသြဝါဒ တရားတော်များ

ကြောင်းဖြင့် ကောင်းစွာအစဉ် မောင်းကာနှင်၍၊ အမတ်ပါရီ-
ဤဖက်မှာနေ အားလုံးသေ၍ ဟိုပြေရောက်မှ ဘေးကင်းရမည့်
အမတ်ခေါ်ညွှန်း နိဗ္ဗာန်ကျန်းသို့၊ ယာနာယ- ကိလေသာဟု
ရန်သူပစ်ဖောက် ဗုံးအမြောက်တို့ မကြောက်မနား အရောက်
သွားခြင်းငှာ၊ ပုရိသကာရိယံ- ယောက်ျားမှန်က ပြုရဲရမည့်
ကမ္ဘာလက်ရိုး လုလ္လမုနိကို၊ ကသံ- ငါးဦးဗိုလ်ချုပ် အဖေ
လုပ်၍ မဆုတ်ရစေ ပြုလုပ်ပေအံ့သတည်း။

ရေစက်ချ

နိဗ္ဗာန်မှန်း။ ။ (ကဲ....ရေစက်ချမယ်၊ တိုတိုကလေး၊ ခုနက
ပြောပြီးပြီ၊ ကုသိုလ်တွေကို တိုတို ရေစက်ချရ
မယ်၊ အဲဒီကုသိုလ်တွေရယ်၊ ဒီနေ့သံဃိက ဆွမ်းလောင်းရတဲ့
နံနက်ဆွမ်း၊ နေ့ဆွမ်းကုသိုလ်တွေရယ်၊ အဲဒါတွေကို ရေစက်ချ
မယ်၊ အားလုံး အနိစ္စတွေ၊ ဒုက္ခတွေ၊ အနတ္တတွေ၊ ဒီလောကကြီး
ဟာ အိုနာ၊ သေရေးတွေနဲ့ နေရတဲ့လောကကြီးတွေ အနိစ္စတွေ၊
ဒုက္ခတွေ၊ အနတ္တတွေ ဘာမှ မကောင်းဘူး၊ “နိဗ္ဗာန်မှ ကောင်း
တယ်”လို့ နိဗ္ဗာန်ကိုမှန်းပြီး ရေစက်ချရမယ်လို့ဆိုပါ။)

ဒါနကုသိုလ်။ ။ ဣဒံ မေ ပုညံ နိဗ္ဗာနဿ ပစ္စယော ဟောတု၊
အရှင်ဘုရား တပည့်တော်တို့သည် ရှေးကံ
အားလျော်စွာ မိကောင်း၊ ဖကောင်း၊ ဆရာကောင်းတို့၏
နေထိုင်ရာဖြစ်သော အရပ်ကောင်း၌ နေကြရသည်ဖြစ်၍ ဆရာ
မိဘ၊ မိတ်ဆွေကောင်းတို့၏ သြဝါဒကို ငယ်စဉ်ကစ၍ ယနေ့

စက်လေးပါး တရားတော်

တိုင်အောင် နာကြားရပါကုန်၏။ ဆရာ၊ မိဘ၊ မိတ်ဆွေကောင်း တို့၏ သြဝါဒကို နာရသည့် အားလျော်စွာ မိမိတို့၏ စိတ်ကို ကောင်းသောအလုပ်၌ ထားနိုင်ကြပါကုန်၏။

ထို့ကြောင့် တပည့်တော်တို့သည် ဂုဏ်ပကာသနကို ပမာန မထားပဲ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း ကောင်းမှုပါရမီ ဖြစ်စေခြင်း အကျိုးငှာ၊ ဤကိစ္စ၌ မိမိတို့သာမက သားငယ်များလည်း အ ကျိုးရအောင် သာသနာတိုင်းသို့ ရဟန်းအဖြစ် သာမဏေအဖြစ် ဖြင့် ထိုက်တန်သမျှ စွမ်းနိုင်သမျှ သာသနာ့တာဝန်ကိုဆောင်၍ သာသနာ့အကြောင်းကို ကောင်းကောင်းနားလည်ဖို့ရန် သွတ် သွင်းချီးမြှင့်ကြပါကုန်၏အရှင်ဘုရား၊ ဘုရားတပည့်တော်တို့သည် ဤကျောင်းတိုက်၌ သံဃာတော်များအား ကျေးဇူးများဖို့ရန် သာသနာ့တာဝန်ကိုဆောင်ရွက်ရာဝယ် အသုံးကျဖို့ရန် ပစ္စည်း အမျိုးမျိုးကိုလည်းကောင်း၊ ဆွမ်းဆေး၊ အစရှိသော ပစ္စည်းအ မျိုးမျိုးကိုလည်းကောင်း၊ စွမ်းနိုင်သမျှ ထောက်ပံ့လှူဒါန်းကြ ပါကုန်၏။ ပြင်လတံ့သောကျောင်းအတွက် နဝကမ္မငါးထောင် တန်ကို ဥပါသကာကြီးလက်၌ လှူအပ်၍ လှူဒါန်းကြပါကုန်၏ အရှင်ဘုရား၊ ယနေ့အဖို့၌ မိသားတစု သံဃိကဒါနဆွမ်းလောင်း ရသည်မှစ၍ များစွာသော သာသနာရေးဆိုင်ရာ ဒါနကုသိုလ် ကိုပြုကြပါကုန်၏။

ဘာဝနာကုသိုလ်။ ။ ဘုရားတပည့်တော်တို့၏ ရုပ်နာမ်ခန္ဓာသည် မမြဲသောအနိစ္စသဘောဖြစ်၍ အချိန်ရှိတိုင်း ဖြစ်ပျက်နေသောအနိစ္စပါတကား၊ ဘုရားတပည့်တော်တို့၏ ရုပ်

၂၀၀

သာသနာပြုကြဝါဒ တရားတော်များ

နာမ်ခန္ဓာသည် အဖြစ်အပျက်ဒဏ်ကို အချိန်ရှိသရွေ့ ခံနေရပါ
သောဒုက္ခပါတကား၊ ဘုရားတပည့်တော် တို့၏ ရုပ်နာမ် ခန္ဓာ
အတွင်း၌ ခိုင်မြဲသော အနှစ်သာရဖြစ်သော အတ္တအကောင်
အထည် တစုံတခုမျှမရှိသောကြောင့် အနတ္တ ခန္ဓာပါတကား။
ဘုရားတပည့်တော်တို့သည် ဤဘဝ၌ စွမ်းနိုင်သမျှ ဒါနသီလ
ဘာဝနာကုသိုလ်ကို ပြုစုကြပါကုန်၏။

ဆုတောင်း။ ။အမှောက်- ဘုရားတပည့်တော်တို့၏၊ ဣဒံပုညံ-
ဤယနေ့အဖို့၌ စောစောကပင် ကြိုတင်၍ပြု
အပ်ခဲ့သော ကုသိုလ်အမျိုးမျိုးနှင့်တကွ ယနေ့အဖို့၌ သံသိက
အဖြစ်ဖြင့် လှူဒါန်းရသော ကုသိုလ်ကောင်းမှုအစုစုသည်၊ နိဗ္ဗာ
နဿ- ဘုရားတပည့်တော်တို့၏ ရှေ့သွားဖြစ်သော သူတော်
ကောင်းအများ၏ ကိန်းအောင်းရာဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်တရားတော်
၏၊ ပစ္စယော- မိမိတို့ကိုယ်တိုင် ရှေးသူတော်ကောင်း တို့ကဲ့သို့
သိမြင်နိုင်သော သိမြင်ဖို့ရန် အထောက်အပံ့သည်၊ ဟောတု-
ဖြစ်ပါစေသတည်း။

အမျှဝေ ။ ။ဣမံပုညပတ္တိံ- ဤကောင်းမှုအဖို့ကို၊ ဣမံပရိသံ-
ဤကြံရောက်လာသော သံသာတော် ပရိသတ်
ဆွေမျိုး မိတ်ဆွေ ပရိသတ်ကို၊ အာဒိံကတုာ-အစပြု၍၊ သဗ္ဗ-
သတ္တာနံ အနီးအပါး၌ တရားနာနေကြပေသော ကိုယ်စောင့်နတ်
ဤကျောင်းတိုက်စောင့်နတ် မိမိတို့၏ အိမ်ရာတိုက်တာ အလုပ်ရုံ
တို့၌ စောင့်ရှောက်၍ နေကြပေသော နတ်အပေါင်းနှင့် တကွ

စက်လေးပါး တရားတော်

အမိအဖ ဆရာသမားဆွေမျိုးမိတ်ဆွေအစရှိသော အလုံးစုံသော သတ္တဝါ အပေါင်းတို့အား၊ ဘာဇေမ-အမျှအမျှ ပေးဝေပါ ကုန်၏။ သုခိတာ-အမျှရသဖြင့် ချမ်းသာကြကုန်သည်။ ဟောန္တု ဖြစ်ကြပါစေသော်။

သာဓု.... သာဓု.... သာဓု....။

စက်လေးပါးတရားတော် ပြီးပြီ။

သံဃာရတနာ

၁။ ရှင်တော်ဘုရား သားတော်များဟု မှတ်သားခေါ်ရ
သံဃာမည်၊

သံဃာဆိုတာ ၂-မျိုးရသည့် ပရမတ္ထ သမ္မုတိ၊

တရားသိကာရိယာမြတ်မှ ပရမတ္ထ ခေါ်ရသည်၊

သမ္မုတိဆို ထိုသံဃာ၌ ဆိုးကောင်းနှစ်ဝ ရှိကြသည်။

၂။ ဗစ္စည်း ၄-ဖြာ လှူရှာကြသည့် ဗုဒ္ဓဝါဒ ခို့တိုင်းပြည်၊

အကောင်းကိုသာ ကိုးကွယ်ကြဖို့ စိက်က နိစ္စ ထား
ရမည်၊

အကောင်းတွေကား အသက်ပေးလို့ သာသနာရေး
ဆောင်သင့်ပြီ၊

မဆောင်နိုင်သော် ဘာသာပျက်၍ သာသနာသက်
ဆုံးလိမ့်မည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာသင်ခန်းစာ

ဆွမ်းအကျိုးငါးပါး တရားတော်

အကျိုးငါးမျိုး။ ။ “ဒီဘဝကြီး ဘယ်လို ဖြစ်လာကြသလဲ”
 ဒီလိုပါ “နောက်ဘဝ ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး
 တော့ သွားရဦးမှာလဲ၊ သွားစရာတော့ ဘယ်လောက်ရှိသလဲ”
 အဲဒါလဲသိပါ။ သိတော့မှ အလုပ်လုပ်လို့ ဘယ်ကောင်းတယ်၊
 ကုသိုလ်တွေလုပ်ရ တယ်ကောင်း တယ်အရသာရှိတယ်၊ အကုသိုလ်
 တွေရှောင်လို့ တယ်ကောင်းတယ်၊ တယ်ကြေကြေနပ်နပ် ရှောင်
 နိုင်တယ်၊ ဒါ့ကြောင့် မိမိအလုပ်တွေကို အကျိုးနဲ့အပြစ်နဲ့ ရှာ
 ကြည့်တတ်ရတယ်။ ဆွမ်းအကျိုးက ဆုတောင်းလို့ဖြစ်တဲ့အကျိုး
 မဟုတ်ဘူး။ သူ့အကြောင်းက အယ်လိုရှိလို့ အကျိုးဖြစ်တာ၊
 ဆွမ်းအကျိုးက “အာယု-ဝဏ္ဏ-သုခ-ဗလ-ပဋိဘာန”လို့ အကျိုး
 ငါးပါး ပါဠိလို ရှေးကသုံးထားတယ်။ အာယု၊ ဆွမ်းလှတဲ့
 အတွက် အသက်ရှည်မယ်။ ဝဏ္ဏ-ဆွမ်းလှတဲ့အတွက် အဆင်းလှ
 မယ်။ သုခ၊ ဆွမ်းလှတဲ့အတွက် ကိုယ်ချမ်းသာ စိတ်ချမ်းသာ
 ရှိမယ် အကျိုးပေးမယ်။ ဗလ၊ ဆွမ်းလှတဲ့အတွက် ခုန်အား
 ကောင်းမယ်။ ပဋိဘာန၊ ဆွမ်းလှတဲ့အတွက် ဉာဏ်ပညာတွေ
 ထက်လာမယ်။ ဒါငါးပါး၊ ဒီတော့ ဘာဖြစ်လို့ ဒီငါးပါး
 အကျိုးပေးရတုန်း၊ လိုက်ရတယ်။

သက်ရှည်။ ။ အာယု-အသက်ရှည်တယ်ဆိုတာ တမင်းမစားရ
 ယင်ဆိုပါတော့ အစာ မစားရယင် ဘယ်သူမှ
 အသက်မရှည်နိုင်ဘူး။ အစာစားရမှ အသက်ရှည်နိုင်တယ်၊ ဒီတော့

၂၀၄ သာသနာပြုသြဝါဒ တရားတော်များ

ကိုယ်က အစာကိုလှူတာလေ၊ အစာကိုလှူတော့ အသက်ရှည်စေ
တတ်တဲ့အစာကိုလှူလို့မို့ အကျိုးပေးတဲ့အခါကျတော့ အသက်
ရှည်တဲ့အကျိုးကိုပေးတယ်၊ ဒါအကြောင်းနဲ့အကျိုးနဲ့ သိပ်သိုက်
တာပဲ။

ဆင်းလှူ။ ။ ဝဏ္ဏ-အဆင်းလှူတယ်၊ ထမင်းမစားရပဲနဲ့ ဆာပြီး
တော့နေတဲ့အခါ သူ့ရုပ်ကိုယ်ရုပ်ကို ကြည့်ပါ၊
နဂိုရဲ့ရုပ်ညှိုးလို့၊ ဆိုပါတော့ အဆင်းဖောက်ပြန်လို့၊ မလှလို့၊
နဂိုလှသလောက်တောင် မလှဘူး၊ နောက်တော့ ထမင်းလေး
စားလိုက်ရလို့ ဝသွားတယ်ဆိုယင် မျက်နှာတွေ ကြည်လို့
အသားအရေတွေလန်းလို့ ဒီတော့ သူ့ရဲ့အကြောင်းက အစာရဲ့
အကြောင်း အဆင်းကိုလှူစေတတ်လို့ မို့ ဒီအစာကို လှူတဲ့သူဟာ
အဆင်းလှူတယ်။

ချမ်းသာ။ ။ သုခ-အစာမစားရသေးဘူးလို့ ဆိုယင်ပဲအားနဲ့လို့
စိတ်ဆင်းရဲလို့၊ စိတ်အားငယ်လို့ အစာစားလိုက်
ရတယ်ဆိုတော့ စိတ်တွေဘာတွေ လန်းပြီးတော့ ကိုယ်တွေလန်း
ပြီးတော့ ကိုယ်ရောစိတ်ရော ချမ်းသာလာတယ်၊ ဒါ့ကြောင့်
အစာကိုပေးတဲ့သူဟာ ဒီအကျိုးကိုရတယ်၊ ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ချမ်း
သာခြင်းအကျိုးတို့ ရတယ်။

ခွန်အား။ ။ ဗလ-အစာမစားရဘူးဆိုလို့ ရှိယင် ဘာကလေးမှ
မလုပ်ချင်ဘူး၊ မကိုင်းချင်ဘူး၊ အားတွေသိပ်နဲ့နေ
တာပဲ၊ နောက်အစာစားလိုက်ပြီဆိုတော့ အစာလေး ဘာလေး

ဆွမ်းအကျိုး ငါးပါး တရားတော်

တွေ့ ၀၀ ပြီးပြီးနဲ့ရှိတော့ အားတွေ တောင့်တောင့်တင်းတင်းနဲ့
 ဘာအလုပ်ဖြစ်ဖြစ် သူနဲ့ဆိုင်တဲ့ အလုပ်ကိုလုပ်နိုင်တာပဲ။ ဒီတော့
 အမှန်က အကျိုးပေးတယ်ဆိုတာ အလကားသက်သက် မိုးပေါ်
 ကကျလာတဲ့ အကျိုးမျိုး မဟုတ်ဘူး။ သူ့အကြောင်းကိုက
 ဒီအကျိုးတွေကို လက်ရှိပေးနေလို့ နောင်ဘဝသံသရာမှာဒီအလှူ
 ရှင်လာပြီး အကျိုးပေးရတယ်။ ဒါလေးကို နဲ့နဲ့မကဘူး။ များ
 များကြီး မှတ်ထားလိုက်ပါ။ နဂိုမှတ်ပြီးသား ဆိုလို့ ရှိယင်လဲ
 အကြောင်းနဲ့အကျိုးနဲ့ သေချာအောင်မှတ်လိုက်ပါ။

(ဆောင်) သက်ရှည်ဆင်းလှ ချမ်းသာရ ဗလ - ဉာဏ်ပညာ၊
 ဆွမ်းလှူအကျိုး ဤငါးမျိုး တန်ခိုးကြီးလှစွာ-တဲ့။

အစာနှစ်သက်။ ။ ဘယ်သူမဆို အစာမရှိပဲနဲ့ ဘယ်လောကမှ
 မနေနိုင်ဘူး။ ဒီစာစုံတစ်ယောက်က အစာကို
 မနှစ်သက်ပါဘူး။ အစာကို မတောင့်တပါဘူး ဆိုလို့ ရှိယင်
 ကြားတာ၊ အစာကိုလူတိုင်းနှစ်သက်တယ်။ ဟိုအထက်မြဟွာပြည်
 ရောက်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေစောင့် ပီတိဘက္ခ-ဒီလိုထမင်းတွေ ဟင်းတွေ
 စားတာမဟုတ်ဘူး။ ပီတိကို အစာသဘောမျိုးနဲ့ပေါ့လေ ပီတိ
 ဖြစ်ပြီးတော့ နေတဲ့ဥစ္စာဟာ အစာလိုပဲ သူ့မှာအကုန်လုံးအကျိုး
 ပေးနိုင်တယ်။ ဒါ့ကြောင့် မြဟွာတွေ့တောင်မှ ပီတိအစာရှိရသေး
 တယ်။ ဒါ့ကြောင့် ဒီပြင်နတ်တွေ၊ ကာမာဝစရနတ်တွေ၊ လူတွေ၊
 ဒီပြင်သတ္တဝါတွေ၊ တိရစ္ဆာန်တွေ၊ ပြိတ္တာတွေ အစာပဲလိုချင်
 တာပဲ။

အန္ဓမေဝါဘိနန္ဒန္တိ၊ ဥဘယေ ဒေဝမာနုသာ၊
အထကောနာမသောယက္ခော၊ ယံအန္ဓံနာဘိနန္ဒတိ။^၁

နတ်ရောလူရော နှစ်မျိုးစလုံးပဲ အန္ဓမေဝ-အစာကိုသာလျှင်၊
အဘိနန္ဒန္တိ-ခင်မင်နှစ်သက် တောင့်တကြကုန်၏။ နှစ်သက်ခင်မင်
လိုချင်တောင့်တကြကုန်၏။ အစာပဲတောင့်တကြတာပဲ။ နံနက်
အိပ်ရာကထယင် စားစရာပဲတောင့်တတယ်။ အစာပဲတောင့်တ
ကြတယ်။ လူတွေစီးပွားရှာနေကြတာ အစာမရှိမှစားစို့လို့ မိသားစု
အစာမရမှစားစို့လို့ ကြိုးစားပြီးတော့ အလုပ် လုပ်နေကြတယ်။
ဒါကြောင့် အစာပဲ။

အလကားကြား။ ။ ဥဘယေ- နှစ်ပါးကုန်သော၊ ဒေဝမာနု-
သာ- နတ်လူတို့သည်။ အန္ဓမေဝ- အစာ
ကိုသာ၊ အဘိနန္ဒန္တိ- လိုချင်နှစ်သက်ကြကုန်၏။ တောင့်တခင်မင်
လိုချင်နှစ်သက်ကြကုန်၏။ (တောင့်တကြတယ်။ ဒါပဲ လိုချင်နေ
ကြတယ်) အထ- ထိုသို့ဖြစ်ပါလျက်၊ ယံ(ယောယက္ခော)-
အကြင်နတ်သည်။ အန္ဓံ- အစာကို၊ နာဘိနန္ဒတိ- မလိုချင်
မတောင့်တ မတောင့်တ မခင်မင်မလိုချင်၊ သော-ထိုကဲ့သို့သော
နတ်သည်။ ကောနာမ- အဘယ်မည်သည့် , နတ်ပါတဲ့နည်း။
အစာကို မတောင့်တပါဘူးဆိုတာ သူ့အလကားကြားတာ၊ ဘယ်
နတ်မှမရှိဘူး။ နတ်ရောလူရော အစာကိုတောင့်တရတယ်။ ဒါသူ
ကြားတာ။

၁။ အန္ဓသုတ်အာဒိတ္တဝဂ်ဒေဝတာသံသုတ် သဂါထာဝဂ္ဂပါဠိ ၂၉။
သေရီသုတ် နာနာတိတ္ထိယဝဂ် ဒေဝပုတ္တသံယုတ္တပါဠိ ၅၇။

ဆွမ်းအကျိုး ငါးပါး တရားတော်

စိတ်ကကြည်လို့။ ။ အဲဒီတော့ “အစာကို မတောင့်တတဲ့သူ ရှိသလား” ဆိုတော့ “ရှိရဲ့” တဲ့။

ယေ နံ ဒဒန္တိ သဒ္ဓါယ၊ ဝိပုသန္ဓေန စေတသာ၊
တမေဝအန္တံ ဘဇတိ၊ အသ္မိလောကေ ပရမ္ပိစ။

ယေ၊ အကြင်သူတို့သည်၊ သဒ္ဓါယ- သဒ္ဓါတရားသက်သက်
ဖြင့်(ဘာကြောင့်မဟုတ်ဘူး၊ ဆွမ်းလှချင်လို့၊ ဆွမ်းကပ်ချင်လို့၊
သဒ္ဓါသက်သက်ပဲ) သဒ္ဓါယ- သဒ္ဓါတရားသက်သက်ဖြင့်၊ နံ-
(အန္တံ)၊ ထိုအစာကို၊ ဝိပုသန္ဓေန- အထူးသဖြင့်စင်ကြယ်သော၊
စေတသာ- စိတ်ကောင်းစိတ်မြတ်ဖြင့်၊ ဒဒန္တိ- ပေးလှူကြကုန်
၏၊ လှူဆိုတာသာမန်မဟုတ်ဘူး၊ စိတ်ကစင်ကြယ်လို့ စိတ်ကလဲ
ကြည်လို့၊ ခုနကဆွမ်းလောင်းနေရတယ်၊ စိတ်ကကြည်လို့၊ ညိမ်
ညိမ်သက်သက် ဆွမ်းဖုန်းပေးနေကြတာ တွေ့ရတယ်၊ စိတ်က
ကြည်လို့၊ နဂိုကလဲ ကိုယ့်သဒ္ဓါတရားနဲ့ ကိုယ်နဲ့လာတာ၊ တကယ်
လှရတဲ့အခါကျတော့လဲ စိတ်ကကြည်လို့။ ။

မတောင့်တပဲရ

တမေဝအန္တံဘဇတိ၊ အသ္မိလောကေပရမ္ပိစ။

အသ္မိလောကေ- ဤလူ့ လောက၌လည်းကောင်း၊ ပရမ္ပိစ-
နောက်လောက၌လည်းကောင်း၊ တမေဝ- ထိုထမင်းအစာပေး

---

(၁) အန္တသုတ် အာဒိတ္တဝဂ် ဒေဝတာသံယုတ်၊ သဂါထာဝဂ္ဂ
သံယုတ်ပါဠိ ၃၀။
သေရီသုတ် နာနာတိတ္ထိယဝဂ် ဒေဝပုတ္တသံယုတ် သဂါထာ
ဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိ ၅၇-ဂ။

လူတဲပုဂ္ဂိုလ်သို့သာလျှင်၊ အနံ့- အစာသည်၊ ဘဇတိ-ကပ်ရောက်
၍လာ၏။

သူကတော့မတောင့်တဘူးတဲ့ ပြောစမ်းပါ အစာမတောင့်တ
တဲ့သူ ဘယ်သူရှိတုန်းဆိုတော့ “ရှိတယ်”တဲ့၊ အစာမတောင့်တ
ရပါဘူး၊ ဘယ်သူရှိတုန်း၊ ဆွမ်းလူတဲသူလေ ထမင်းပေးတဲ့လူ
လေ၊ ထမင်းပေးတဲ့သူဟာ သူကပေးနေတာ ဖြစ်နေတော့
“နောက် ဘဝသံသရာ ထမင်းကောင်းကောင်းရပါလို့၏” လို့
မတောင့်တရပါဘူးတဲ့၊ ရကိုရတယ်၊ ရကိုရတယ်၊ နောက်ဘဝ
သံသရာတောင်မဆိုင်းဘူးထင်တယ်၊ ဘုန်းကြီးက တကယ့်စေတ
တနာသဒ္ဓါတရားတွေနဲ့ လုပ်ကြလို့ရှိယင် ဒီဘဝမှာကို ရကို
ရတယ်၊ ဒီဘဝမှာမတောင့်တပဲနဲ့ရတယ်။

စေတနာ။ ။ အခုဘုန်းကြီးတို့ကျောင်းမှာ တကယ့်စေတနာနဲ့
လုပ်ကြတယ်၊ ဘုန်းကြီးစေတနာ အခု ဒကာ
ကြီးတို့ကိုးကွယ်တဲ့ ဦးဣန္ဒောကြီးတို့ရဲ့ စေတနာ ဒီပြင် စာချ
ဘုန်းကြီးတွေရဲ့ စေတနာတွေ အများကြီး ရှိတယ်၊ နောက်ဆုံး
ကိုရင် ဦးပဉ္စင်းလေးတောင်မှ သူ့မိဘများ တကတဲ လှူလိုက်
တယ်ဆိုယင်၊ စေတနာသန့်သန့်နဲ့ သံဃာများဖို့ သံဃာများဖို့၊
သံဃာများဖုန်းပေးဖို့ ဆွမ်းလှူကြတယ်၊ ဆွမ်းဆန်တွေ ပါကြ
တယ်၊ ပဲတွေပါကြတယ်၊ ဆီပါကြတယ်၊ ဒါသံဃာများဖို့၊
ဘုန်းကြီးတို့ကလဲ သံဃာများဖို့၊ သံဃာများဖို့။

ဆွမ်းအကျိုးငါးပါးတရားတော်

နံနက်ဆွမ်းကပ်။ ။ ခုလောက် မရှိခင်တုန်းက ခုလို မပြည့်စုံခင်
 တုန်းက ဘုန်းကြီးတို့ နံနက် စောစော
 ဘုန်းကြီးကဆွမ်းစားရမှ နေနိုင်တယ်။ လေထလို့ ဒီတော့သံဃာ
 များကို ပထမတော့ ဆန်ပြုတ်ကပ်နေတာ၊ နောက်တော့ “ကဲ...
 လေကိပ်ကဆွမ်းစားနေတာ သူတို့လဲစားကြပါစေတော့” လို့
 ကဲ-ကြည့်စမ်း၊ ဘုန်းကြီးတို့ဘာအကျိုးမှ မျှော်တာမဟုတ်ဘူး၊
 သူတို့အပေါ်သက်သက် ငဲ့ညှာတာ၊ အဲဒါနဲ့ ဆွမ်းချက် ဆွမ်း
 ကပ်ဘယ်ကမှ မရှိသေးဘူး၊ ဘယ်ကမှ မရှိသေးပဲနဲ့ ဆွမ်းချက်
 ဆွမ်းကပ် ဒီလိုလုပ်နေတယ်။ နောက်တော့ တဖြေးဖြေး သံဃာ
 တွေကများလာ၊ များလာတော့ ဆွမ်းချက် ဆွမ်းကပ် တာက
 တခါတခါ ဆန်ရှားတဲ့ အချိန်မှာ ဆန်တွေကုန်သွားတယ်။ ကုန်
 သွားတော့ စောစောကစပါးပေးဆိုတဲ့အနေမျိုးနဲ့ ဆယ်ရှာတို့
 မှာသွားပြီးစပါးတွေဝယ်ထားရတယ်။ နှမ်းတို့ဘာတို့ ဝယ်ထား
 ရတယ်။ ဒါဘာပြုလို့တုန်း၊ “နှစ်ပေါက် ဆွမ်းကပ်နိုင်ပါစေ
 တော့”လို့ ဆိုပြီးတော့ ဒီလို လုပ်ကြရတယ်။ ဆွမ်းတာဝန်ခံ
 အမလေးတို့က ဒီလိုလုပ်ကြရတယ်။

အကျိုးမမျှော်။ ။ ဒီတော့ ဘုန်းကြီးတို့ အဲဒီ အခါတုန်းက
 ဘာကိုမျှော်တယ်လို့ မရှိပါဘူး၊ ဘာအကျိုး
 မျှော်တယ်လို့ မရှိပါဘူး၊ သူ့ ဟာသူ ရောက်လာတဲ့ ကိပ်တော်
 လေးတွေ ကိပ်လို့ပဲ စားကြပါစေတော့၊ မဆင်းရဲကြပါစေနဲ့
 တော့လို့ ဒီလိုအနေမျိုးနဲ့ အားလုံးမျှပြီးတော့စားလာကြတယ်။
 နောက် ၄၀-၅၀-၆၀-၇၀-၉၀-၁၀၀- အဲဒီ မလောက်တော့

၂၁၀ သာသနာပြုသြဝါဒ တရားတော်များ

ဘူးဆိုတဲ့ဥစ္စာ တရာလောက် ရောက်တဲ့အခါဆိုယင် ဆန်က
မလောက်တော့ဘူး၊ တကယ့်ဈေးကြီးထဲ ပြတ်သွားတယ်၊ အဲဒီ
အခါမှာ ဈေးကြီးကြီးနဲ့ပေးဝယ်နေရတယ်၊ အဲဒါကြောင့်မို့လို့
စပါးတွေစောစောကလှောင်ထားရတယ်၊ နှမ်းတို့ဘာတို့ ဆီတွေ
ဘာတွေလှောင်ထားရတယ်၊ အဲဒါစားဖို့ပဲ၊ သူတို့ ဖုန်းပေးဖို့ပဲ၊
မိမိတို့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာလဲ မဟုတ်ဘူး။

ယေ နံ ဒဒန္တိ သဒ္ဓါယ၊ ဝိပုသန္ဓေန စေတသာ။

ကဲ....တကယ့်သဒ္ဓါတရားစစ်စစ်နဲ့ ကျောင်းတိုက်ရောက်လာ
တဲ့ကိုယ်တော်တွေ မျှတအောင် စားနိုင်မှာပေါ့လို့ ဆိုပြီး
တော့ သံဃာတရာလောက်အထိ ဒီလိုကြိုးစား လာခဲ့ရတယ်။

သံဃာနှစ်ရာကျော်။ ။ နောက် သံဃာ တရာလောက်ကျတော့
ကိုယ်ကကြိုးစားတာကလဲ ကြိုးစားရက်
ပါပဲ၊ ဘေးကအလှူအတန်းတွေပေါ့လာပြီ၊ ပြီးတော့ သံဃာ
ကများတော့ သူတို့ဆိုင်ရာလေးတွေက ဘာပို့လိုက် ညာပို့လိုက်နဲ့
ဒီတော့တော်တော်များများကြီးပေါ့လေ၊ ဆန်တို့ဆီတို့ အဝယ်ရ
စောစောစီးစီးက တင်ကြိုကပို့ထားတာ သက်သာသွားပြီ၊ လုံး
လုံးတော့လွတ်ပုံမရသေးဘူး။

နောက်အဲသလိုနဲ့ တရာတရာက ဒီကျောင်းတိုက် သံဃာတွေ
ကိုကြည်ညိုလှတယ်လို့ ဆိုပြီးတော့ ဦးနုက “ရန်ကုန်မှာ ဒီကျောင်း
မျိုးတကျောင်းလောက် ဖြစ်ချင်ပါတယ်”လို့ လျှောက်တော့

ဆွမ်းအကျိုးငါးပါးတရားတော်

ကဲ....ရန်ကုန် တို့လိုသွားလို့ ရှိယင် နောက်ထပ် တရာလောက် ရှိမှ ဒီမှာ လဲပဲ အခြေအနေ မပျက်၊ ရန်ကုန်မှာလဲပဲ အရာထင်မယ် ဆိုပြီးတော့ ဘုန်းကြီးက လက်ခံကြတော့၊ အရင်တုန်းကတော့ အမျိုးမျိုးသော အကြောင်းကြောင့် ချွေတာပြီးတော့ လက်ခံ နေရတာ၊ သိပ်အများကြီးလာတာကို လက်မခံနိုင်ဘူး၊ ခုနက ကြည့်လေ သံဃာတရာလောက်မှာပဲ ဆန်တွေဆီတွေ ကပွိုနေရ တာ ကြည့်တော့လေ၊ ဒါကြောင့် နောက်တော့ ကိုင်း- ဒါဖြင့် လက်ခံကြတော့လို့ဆိုတော့ လက်ခံလိုက်တာ မကြာခင် သံဃာ နှစ်ရာလောက်ဖြစ်သွားတယ်၊ အဲဒီ ဝါတွင်းမှာ၊ နောက် ဝါ မရောက်ခင် နှစ်ရာလောက်ဖြစ်သွားတယ်၊ နှစ်ရာလောက်ဖြစ် သွားတော့ နောက် ဦးနုကလဲ သူတို့ ဒီလို ရာထူးက ပြောင်း သွားရတာဖြစ်တော့ မဖြစ်ဘူး၊ မဖြစ်တော့ ဘုန်းကြီးတို့မှာ ဒီသံဃာနှစ်ရာလောက် နှစ်ရာကျော်လောက်နဲ့ မနဲကြိုးစားရ တယ်၊ မနဲကြိုးစားယင်း ကြိုးစားယင်းနဲ့ပဲ....

အကျိုးပေးလာ

ယေ နံ ဒဒန္တိ သဒ္ဓါယ၊ ဝိပုသန္ဓေန စေတသာ။
 တမေဝ ဆန္ဒံ ဘဇတိ၊ အသ္မိံ လောကေ ပရမိံ စ။

ယေ-အကြင်သူတို့သည်၊ ဝိပုသန္ဓေန-အထူးသဖြင့် ကြည်လင် သော၊ စေတသာ-စိတ်ကောင်းစိတ်မြတ်ဖြင့်၊ (ဘာမှတောင့်တ လို့ မဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်ဘဝသံသရာကြီးမှ ဘာဆုမှ တောင့်တလို့ မဟုတ်ဘူး ဒီဘဝမှာ သူတို့ ချမ်းသာကြပါစေတော့လို့ ဆိုတဲ့ စိတ်မျိုးသက်သက်နဲ့) သဒ္ဓါယ - သဒ္ဓါတရား သက်သက်ဖြင့်၊

၂၁၂ သာသနာပြုသြဝါဒ တရားတော်များ

အန္တိ- အစာကို၊ ဒဒန္တိ- ပေးလှူကြကုန်၏။ တမေဝ- ထိုစိတ်
ကောင်းစိတ်မြတ်ဖြင့် အစာကို ပေးလှူတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်သို့သာလျှင်၊
အသ္မိလောကေ - ဤလူ့လောက၌ လည်းကောင်း၊ ပရမိစ္စ-
နောက်လောက၌လည်းကောင်း၊ အန္တိ-အစာသည်၊ ဘဇတိ-
အလိုအလျောက် ကပ်ရောက်၍ လာ၏။

ကဲ....နောက်တော့ အကျိုးပေးလိုက်တာ သံဃာနှစ်ရာဆိုလဲ
စားစရာတွေရလာတာပဲ၊ ဟိုက စပါးတို့ ဘာတို့ လှောင်တာ
ဟာ စတိလောက် ရှိတော့တယ်၊ နောက်တော့ လှောင်တဲ့
စပါးလဲပဲ ပြန်ပြီးတော့ ထုတ်ပစ်ရတာပဲ၊ ဆီတော့ဖြင့် နဲနဲ
ကပ္ပိရ သေးတယ်၊ ဆီကတော့ အခု နောက်ပိုင်းလဲ ကပ္ပိရသေး
တယ် တခါတခါ။

ညနေဖျော်ရည်။ ။ ဒီတော့ ကျောင်းတိုက်ကလေး နဂိုက
ကျွေးလာတာဖြစ်တော့ ကျွေးနိုင်တာပဲ၊
ကျွေးရအောင်လဲ ရောက်လာတာပဲ၊ ညနေကျပြီဆိုယင် ဘုန်းကြီး
က ဆာတတ်တယ်၊ ဆာတာမှ ဘုန်းကြီးဆာတာက နဲနဲမဟုတ်
ဘူး၊ ဘာမှ မလုပ်ချင်အောင်ဆာတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် ကိုယ်တော်
လေးတွေကို ကိုယ်ချင်းစာပြီး ထန်းလျက်ရည် ကျိုပြီးတော့
တိုက်တယ်၊ နွေအခါမှာ မန်ကျည်းဖျော်ရည်တိုက်တယ်၊ အဲဒါ
ဘာပြုလို့တုန်း၊ မဆာပါစေနဲ့တော့လို့၊ ဒါ့ကြောင့်မို့လို့ နဲနဲ
ကလေး သတိထားကြည့်ကြစမ်း၊ ဒီကျောင်းက ကိုယ်တော်
လေးတွေ ကျန်းမာရေးကောင်းလို့ အသားအရေတွေလန်းဆန်း

ဆွမ်းအကျိုးငါးပါးတရားတော်

လို့၊ ဒီကျောင်းမှာ အနေကြာလို့ရှိယင် ရုပ်တမျိုးပြောင်းလို့၊
အဲဒါ ဘုန်းကြီးက ဒီလိုလုပ်ပေးနေတဲ့ ဥစ္စာက ကျန်းမာအောင်
ရယ်၊ စိတ်ချမ်းသာအောင်ရယ်၊ ပြည့်စုံအောင်ရယ် အလုပ်လုပ်
ပေးနေတယ်၊ အခုတော့ လာကြပြီ ဟိုက ဒီက။

ဆွမ်းဆန်စိမ်းလောင်း။ ။ပထမဆုံး ရသာကြီးရွာက ဆိုတာ
သံဃာတရာပင့်ပြီးတော့ ဆွမ်းဆန်
စိမ်းလောင်းတယ်၊ ဟိုပစ္စည်း ဒီပစ္စည်းများထည့်၊ ပဲတို့ဘာတို့
ထည့်တယ်၊ အဲဒီဟာကပဲ အင်မတန် အထောက်အကူတွေရသွား
ပြီ၊ နောက်တော့ ဘုန်းကြီးတို့ရဲ့ ဝက်လက်တို့ သရိုက်တို့၊ အဲဒီ
နယ်က သံဃာတရာ ခုနစ်ဆယ်တို့ ပင့်ပြီးတော့ ဟံလင်းကြီးမြို့တို့
က အဲဒီလို အနီးအပါးရွာတွေက ပင့်ပြီးတော့ ဆွမ်းဆန်စိမ်း
လောင်းကြတယ်၊ ရက်ရလို့ ဖြစ်ကိုဖြစ်လို့။

ပြီးတခါ ရေဦးက ရေဦးနယ်က တနယ်လုံး ရေဦးနယ်
တနယ်လုံး၊ အခုတော့ ပင့်နေကြပြီ နယ်ကျယ်ကျယ်က၊ ပင့်ပြီး
တော့ ဆွမ်းဆန်စိမ်းလောင်းလို့ ခရီးဝေးလို့ များများမပင့်နိုင်
ဘူး၊ ကားစရိတ်တွေကုန်ကျလို့၊ ဘုန်းကြီးက “မရချင်နေပေ
စေ၊ ရတဲ့အထဲက စရိတ်လုပ်၊ သံဃာများများ ကြည်ညိုရတာ
ဟာ အင်မတန် အဖိုးတန်တယ်လို့ အဲဒီလို သတိပေးနေတယ်၊
ပြီးတော့ မရကန်ရွာဆိုလဲ ပတ်ဝန်းကျင်က ဆွမ်းဆန်စိမ်း
လောင်းလို့၊ အခုတော့ တမေဝ အနွဲ့ ဘဇတိ- သဒ္ဓါတရားနဲ့
ကျေးလာတဲ့ အကျေးဟာ ယခု ဟိုက ပြန်ရောက်လာပြီလို့။

၂၁၄ သာသနာပြုသြဝါဒ တရားတော်များ

အားလုံးပြည့်စုံ။ ။ အခု မြင်းခြံက ကြွပါအုန်းလို့ဆိုတဲ့ ဥစ္စာ
 မြင်းခြံက နံနံနှောင်းသွားပြီ၊ မိုးကြီးတွေ
 ဘာကြီးတွေ မိမ္မာစိုးလို့ မြင်းခြံကို ဒီနှစ်တော့ မလာသေးဘူးလို့
 ပြောပါ။ တောင်းပန်ပေးပါ။ မေတ္တာရပ်ပါ။ နောက်နှစ်ပင်လို့
 ရှိယင်တော့ သွားရတာပေါ့လို့၊ မြင်းခြံက တစ်ရာ၊ ပဌမတုန်းက
 သုံးဆယ်လောက် ပင်သံကြားတယ်။ သူတို့ နားမလယ်လို့ပါလို့၊
 ဒီက မသွားရဘူးလို့ပြောထားတယ်။ နောက်တော့ သူတို့ သံဃာ
 တစ်ရာ လှမ်းပင့်တယ်။ တစ်ရာလှမ်းပင့်လဲ အချိန်နှောင်းသွားပြီ၊
 သွားလို့ မဖြစ်ဘူး။ ကျောင်းမှာပေါ့လေ အခု ပြည့်စုံနေတယ်၊
 အားလုံးပြည့်စုံနေတယ်ဆိုပါတော့ပေါ့။ ဘယ်နှယ် အခု သံဃာ
 လေးရာပတ်ဝန်းကျင် ရှိမှာပဲ။ အဲဒီ လေးရာပတ်ဝန်းကျင်ရှိတဲ့
 နောက်ထပ် အဟောင်းတွေ ဘာတွေနဲ့ ငါးရာလောက်ဖြစ်သွား
 တယ်။ ဒီကိုယ်တော်များ စားလောက်အောင် ဆန်၊ ဆီ၊ ပဲအမာခံ
 ပစ္စည်းတွေဟာ အပြည့်အစုံရှိနေပြီ၊ ပိုပိုလုံလုံပဲဖြစ်နေပြီ။

မတောင့်တရ။ ။ ဒီတော့ ဘုန်းကြီးက တရားကို နားလည်ကြ
 စမ်းပါ။ မြတ်စွာဘုရားကလေ “တောင့်တ
 မနေရဘူးတဲ့ မတောင့်တရဘူး” တဲ့။ မတောင့်တပဲ ရောက်လာ
 တယ်လို့ဆိုလိုတယ်။ “ဘယ်သူတုန်းတဲ့ အန္တကို မတောင့်တဘူး
 ဆိုတာ ဘယ်နတ်တုန်းဟ” တဲ့ အမေးက၊ ဘယ်နတ်တုန်းတဲ့
 အားလုံး တောင့်တကြတယ်။ အန္တကို မတောင့်တဘူးဆိုတဲ့
 နတ်က ဘယ်နတ်တဲ့တုန်း” တဲ့။

ဆွမ်းအကျိုးငါးပါးတရားတော်

ဒီတော့ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာက “အန္ဓု-အစာကို သဒ္ဓါတရားနဲ့ပေးပြီး
 တော့ လှူဒါန်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ မတောင့်တ ရပါဘူး” တဲ့။
 ဤလောကမှာလဲပဲ မတောင့်တရပါဘူးတဲ့။ ယခုတော့ ဤလောက
 မတောင့်တရတဲ့ အဖြစ်မျိုးကို တွေ့နေပြီ။ နောက်လောကမှာ
 လဲပဲ မတောင့်တရပါဘူးတဲ့။ နောက်လောကလဲ ဘုန်းကြီးတို့
 တတွေက တောင့်တရမှာ မဟုတ်ဘူး။

သီလစင်ကြယ်။ ။ ဒီတော့ ဘာဖြစ်တုန်း၊ သီလ စင်ကြယ်
 အောင်နေကြ၊ ကိုယ်တော်တို့ တောင့်တ
 ရမှာမဟုတ်ဘူး။ ယခုစာချုဘုန်းကြီးတွေ သီလစင်ကြယ်အောင်
 နေကြ၊ တာဝန်ဆောင်နေတဲ့ ဒုတိယပုဂ္ဂိုလ်တွေ သီလစင်ကြယ်
 အောင်နေကြ မတောင့်တရဘူး။ ဒီစေတနာဟာ အခုအကျိုး
 ပေးနေပြီ။ ဒီလောက်သံသာတွေ တရွာစာလောက် စားနေတဲ့
 ဥစ္စာကို ပိုပိုလှုံ့လှုံ့ရုံနေပြီ။ မတောင့်တရဘူး။ နောက်လောကလဲ
 မတောင့်တရအောင်ဟာ ဒီက သီလကိုအခြေခံထားကြပါ။ သီလ
 စင်ကြယ်အောင် လုပ်ကြပါ။

သန့်သန့်ရှင်းရှင်းလူ။ ။ ယခု ဆွမ်းလှူတဲ့ ဒါယကာများကလဲပဲ
 အဲဒီတရားကို သဘောပေါက်ပြီးတော့
 တကယ်စေတနာနဲ့လူကြပါ။ အခုလဲစေတနာနဲ့လူတာပဲ။ လူလို့
 ရှိယင် ဒီဒီလောကရော နောက်လောကရော မတောင့်တရဘူးလို့
 တရားတော်ကဟောတယ်။ ဒီသန့်သန့်ရှင်းရှင်းနဲ့ လူမယ် တန်း
 မယ်၊ ဂုဏ်ပကာသနတွေကို ဒီမလိုက်ပဲနဲ့ အဲသလို နှလုံးထားပြီး
 တော့ သန့်သန့်ရှင်းရှင်းနဲ့လူကြပါ။ အဲသလိုလူလို့ ရှိယင် ဤဘဝ

၂၁၆ သာသနာပြုသြဝါဒ တရားတော်များ

နောက်ဘဝ မတောင့်တရပါဘူး၊ နောက်သံသရာမှာလဲပဲ မဂ်-
 ဖိုလ်-နိဗ္ဗာန်အထိ ကျေးဇူးပြုပါလိမ့်မယ်၊ ဒါ့ကြောင့် အာယု-ဝဏ္ဏ-
 သုခ-ဗလ-ပဋိဘာနဆိုတဲ့ ဆွမ်းအကျိုးငါးပါးဟာ မတောင့်တ
 ပဲနဲ့ရ ဆုမတောင်းပဲနဲ့ရတဲ့ အကျိုးတွေဖြစ်သောကြောင့် အဲဒီ
 အကျိုးရရ မရရ ဒွိဝတ္တရားအတိုင်း သာသနာပြုတာကို ယနေ့
 လာပြီးတော့ ပြုကြရတယ်လို့ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ လောင်းလှူ
 ပြီးတော့ ဒီသြဝါဒကိုနာခံရတယ်လို့ အဲဒီလိုနဲ့လုံးသွင်းပြီးတော့
 စိတ်ချမ်းသာ ကိုယ်ချမ်းသာနဲ့ အပရစေတနာ ဒီကုသိုလ် စေတ
 နာကို ထပ်ပြန်တလဲလဲ တိုးပွားအောင် ကြိုးစားနိုင်ကြစေကုန်
 သတည်း။

သာဓု... သာဓု.... သာဓု....။

ဆွမ်း ရေစက်ချ

ဣဒိ မေ ပုညံ နိဗ္ဗာနဿ ပစ္စယော ဟောတု။

အရှင်ဘုရား ဘုရားတပည့်တော်တို့သည် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ သာသ
 နာတော်၏ စည်ပင်ပြန့်ပွား တိုးပွားခြင်းကို လိုလားပါကုန်သည်
 ဖြစ်၍ ဤကျောင်းတိုက်သို့ လာရောက်၍ သံဃာတော်များအား
 မွန်မြတ်သောနံနက်ဆွမ်းကို သံဃိကအဖြစ်ဖြင့် ဆက်ကပ်လှူဒါန်း
 ကြပါကုန်၏အရှင်ဘုရား၊ ဒါနကို ပြုသည့်အချိန်နှင့်တကွ နောက်
 နောက်အချိန်တို့၌ ငါးပါးသီလကို အထူးသဖြင့် လုံခြုံအောင်စောင့်
 ရွှောက်ဖို့ရန် အဓိဋ္ဌာန်ပါ၏ဘုရား၊ ထိုမှတစ်ပါး ဤရုပ်နာမ်တရားတို့

သည် မမြဲသော အနိစ္စပါတကား၊ အဖြစ်အပျက်ဒဏ်ကို ခံနေရသော ဒုက္ခပါတကား၊ ဤရုပ်နာမ်တို့၏ ချုပ်ငြိမ်းရာဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်သည် သုခစင်စစ်ဖြစ်ပါပေသည် တကား၊ ဘုရားတပည့်တော်တို့သည် အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တဖြစ်သော ရုပ်နာမ်တို့၏ ကုန်ရာဖြစ်သော နိစ္စ-သုခ နိဗ္ဗာန်ဓာတ်ကို ရည်မှန်း၍ ဒါန-သီလ-ဘာဝနာကောင်းမှု ကုသိုလ်စုကို မပြတ်မလပ်ပြုပါကုန်၏ဘုရား၊ ဤကောင်းမှုများသည် နိဗ္ဗာန်၏ အထောက်အပံ့ ဖြစ်ပါစေသတည်း၊ ဤကောင်းမှု၏အဖို့ကို ကြံရောက်လာသော သံဃာတော်ပရိသတ်၊ ဆွေမျိုးမိတ်ဆွေ ပရိသတ်နှင့်တကွ ကိုယ်စောင့်နတ် ဤကျောင်းတိုက်စောင့်နတ် မိမိတို့၏ နေရာမြို့ရွာအိမ်ယာတို့၌ စောင့်ရှောက်ကြပေသော နတ်အပေါင်း အမိအဖ ဆရာသမား ဆွေမျိုးမိတ်ဆွေ အစရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်အပေါင်းနှင့်တကွ ငရဲသေဌ်နင်းယမမင်း ဒေဝသေဌ်နင်းသိကြားမင်းမှစ၍ သုံးဆယ့်တစ်ဘုံ၌ ကျင်လည် ကြကုန်သော သတ္တဝါ အပေါင်းတို့အား အမျှ အမျှပေးဝေပါ၏၊ အမျှရ၍ ချမ်းသာကြပါစေသော်—။

ကြားကြားသမျှ အမျှ အမျှ အမျှ အမျှ ယူတော်မူကြပါကုန်လော။

သာဓု... သာဓု... သာဓု...။

ဆွမ်းအကျိုးငါးပါး တရားတော် ပြီးပြီ။

ဂုဏ်ဖော်ကောင်းမှု သတိပြု

ပကာသနကုသိုလ်သည် အခွင့်သာသော ဘဝ၌ အကျိုးပေးလျှင် ထိုအကျိုးကြောင့် လောဘကြီးသူဖြစ်လတ်။ သို့မဟုတ် ဒေါသကြီးသူဖြစ်အောင် အကျိုးပေးလတ်။ ထိုလောဘဒေါသတွေ ခြံရံနေသော ကောင်းမှုသည် ထိုသူ့ကို သံသရာဝဋ်ဝယ်တလည်ထည်း လည်နေစေမည်သာဖြစ်ရကား ထိုကောင်းမှုမျိုးသည် အရိယာဖြစ်အောင် မစွမ်းဆောင်နိုင်ပါ။ ထိုကြောင့် ဓာတ်သတ္တိ ကူးစက်လိုက်ပါနေပုံကိုသဘောပေါက်နေသူမ္ဘန်လျှင် ဂုဏ်ဖော်ကောင်းမှုကို ကမ္မဋ္ဌာန်းဘာဝနာတိုင်အောင် မပြုမိဖို့ရန် သူများယောင်တိုင်းယောင်ရမ်းပြီး မလုပ်မိဖို့ရန် အမြဲသတိပြုသင့်ကြပါသတည်း။

(မိမိကုသိုလ်ကို မိမိသာယာမှု လောဘမျိုးကား ပုထုဇဉ်ကို မဆိုထားဘိ အနာဂါမ်တိုင်အောင် ရှိပါသေးသည်။ ထိုလောဘမျိုးကို ဂုဏ်ဖော်လောဘနှင့် မရောပါနှင့်)

ဆရာတော်အရှင်ဇနကာဘိဝံသ၏
ဗုဒ္ဓဘာသာသင်ခန်းစာ (၂၇၆)

မောဇ္ဈိမိနိပါတ်တရားတော်

ဘုန်းကြီးပောဇ္ဈင်တရားကို ဟောမယ်နော်၊ ပောဇ္ဈင်ပရိတ်
လဲရွယ်မယ်၊ ပြီးတော့ ဒကာမကြီး အားထုတ်ထားတဲ့ တရားလဲ
နဲ့နဲ့လေး နှလုံးသွင်းထားနော်၊ အဲဒီ တရားနဲ့ပဲ ဆိုင်အောင်
ဘုန်းကြီးတရားစကားလဲ ပြောပေးမယ်။

ဘုရားဟောပြု

ကေသ္မိံ သမယေ နာထော၊ မောဂ္ဂလ္လာနဉ္စကဿပံ။

ဂိလာနေ ဒုက္ခိတေ ဒိသ္မာ၊ ဗောဇ္ဈင်္ဂေ သတ္တ ဒေသယီ။

ကေသ္မိံ သမယေ၊ အခါတပါး၌။ နာထော၊ ဒကာမကြီး
တို့၏ ကိုးကွယ်ရာဖြစ်သော ဘုန်းကြီးတို့၏ ကိုးကွယ်ရာဖြစ်သော
မြတ်စွာဘုရားသည်။ ဂိလာနေ၊ မကျန်းမမာကြကုန်သည်ဖြစ်၍။
ဒုက္ခိတေ၊ ဒုက္ခရောက်နေကြကုန်သော။ မောဂ္ဂလ္လာနဉ္စ၊ လက်ဝဲ
တော်ရံအရှင်မောဂ္ဂလ္လာနံ မထေရ်မြတ်ကိုလည်းကောင်း။ ကဿ
ပဉ္စ၊ ရတ္တညမဟတ္တတေဒဂ်ရသော ဓုတင်တေရသကို ဆောင်နိုင်တဲ့
အရှင်မဟာကဿပ မထေရ်မြတ်ကိုလည်းကောင်း။ ဒိသ္မာ၊ မြင်
တော်မူရ၍။ သတ္တဗောဇ္ဈင်္ဂေ၊ ခုနစ်ပါးသော ပောဇ္ဈင်တရား
တို့ကို။ အဒေသယီ၊ ဟောပြောတော်မူခဲ့လေပြီ။

၂၂၀ သာသနာပြုသြဝါဒ တရားတော်များ

မကျန်းမမာ။ ။ ဒီရုပ်၊ ဒီနာမ်၊ ဒီခန္ဓာကြီးနဲ့ နေတော့လေ ဘယ်
 သူကျန်းမာတယ်လို့ ဒီလို တသက်လုံးမဖြစ်နိုင်
 ဘူး။ တခါတုန်းက အရှင်မောဂ္ဂလ္လာန်တန်ခိုးသိပ်ကြီးတာပဲ။ တန်
 ခိုးသိပ်ကြီးပေမယ်လို့လေ ဟိုတောထဲမှာ ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းနဲ့
 နေယင်း သစ်ရွက်နံ့တွေ သစ်ပွင့်နံ့တွေ အဲဒီ အနံ့တွေကြောင့်
 မကျန်းမမာဖြစ်တယ်။ ဖျားတယ်ပေါ့။ အရှင်မဟာကဿပလဲ
 ဒီလိုပဲ တောထဲမှာသီတင်းသုံးနေတုန်း မကျန်းမမာ ဖြစ်လို့လေ
 မြတ်စွာဘုရားက မြင်တော်မူတော့ ကြွလာတော်မူတယ်။ ဘုရားက
 ကြွလာတယ်။ မှန်းကြည့်စမ်း။ တန်ခိုး သိပ်ကြီးတဲ့ အရှင်
 မောဂ္ဂလ္လာန်ကြီးနေထိုင်မကောင်းလို့ ခုတင်တေရသ ဆောင်တဲ့
 အားအင် အင်မတန်ကောင်းတဲ့ အရှင်မဟာကဿပကြီး နေထိုင်
 မကောင်းလို့ ဘုရားရှင်ကြွလာတော်မူတယ်။ ဒါကိုဒကာမကြီးမြင်
 မှာပေါ့နော်။ စိတ်ထဲတေးကြည့်ယင် ကြွလာပြီးတော့ ဗောဇ္ဈင်
 ခုနစ်ပါးတရားဟောတော်မူတယ်။

ကြည့်စမ်း။ ဗောဇ္ဈင်ခုနစ်ပါးဟာ နေထိုင်မကောင်းလို့ရှိယင်
 အင်မတန် အားကိုးစရာ ကောင်းတယ်။ အဲဒီ ဗောဇ္ဈင်ခုနစ်ပါး
 တရားကိုဟောတော်မူတယ်။

ရောဂါမှလွတ်မြောက်

တေ စ တံ အဘိနန္ဒိတံ၊ ရောဂါ မုစ္ဆိံသု တခံဏေ။
 ဧတေန သစ္စဝဇ္ဇေန၊ သောတ္ထိံ တေ ဟောတု သဗ္ဗဒါ။

တေစ၊ ထိုအရှင်မောဂ္ဂလ္လာန်မထေရ်မြတ် အရှင်မဟာကဿပ
 မထေရ်မြတ်တို့သည်လည်း။ တံ-ဘုရားရှင် ဟောတော်မူအပ်တဲ့

ဗောဇ္ဈင်္ဂဒုနစ်ပါး တရားတော်

ဗောဇ္ဈင်္ဂတရားတော်ကို၊ အဘိနန္ဒိတော- လုန့်လုန့်မင်းမင်းနှစ်သက်
 တော်မူလှခြင်းကြောင့်၊ (တရားတော့သိပြီးသားတွေပဲ၊ ထပ်နာ
 ရတော့လေ နှစ်သက်လိုက်တာတဲ့ စိတ်ချမ်းသာ လိုက်ကြတာ
 တဲ့။) တခံကော- မြတ်စွာဘုရားတရားဟောတော်မူရာ ထိုခဏ၌၊
 ရောဂါ- မကျန်းမမာဖျားနာ၍ နေတဲ့ရောဂါမှ၊ မုစ္ဆိ- သူ- လွတ်
 မြောက်ကြရဖူးလေကုန်ပြီ။

အဲဒီဗောဇ္ဈင်္ဂတရားလဲဟောပြီးရော ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်
 လို့ ကျန်းကျန်းမာမာကြီး ဖြစ်သွားကြတယ်တဲ့။

ဧတေန သစ္စဝဇ္ဇေန၊ သောတ္ထိ တေ ဟောတု သဗ္ဗဒါ။

ဧတေန သစ္စဝဇ္ဇေန- ဤကဲ့သို့မှန်ကန်သော သစ္စာစကားကို
 ပြောဆိုရခြင်းကြောင့်၊ တေ-မြတ်စွာဘုရားကို ယုံကြည်အားထား
 ၍နေသော မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်တွေကို ယုံကြည်အား
 ထား၍နေသော မြတ်စွာဘုရား၏ သာဝက သံဃာ အရိယာဖြစ်
 ပြီးတဲ့ သံဃာတော်များကို ယုံကြည် ကြည်ညို၍ နေသော သင်
 ဥပါသိကာမကြီး၏၊ သောတ္ထိ- ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ချမ်းသားခြင်း
 သည်၊ ဟောတု- စင်စစ်မသွေ ဖြစ်ပါစေသတည်း။

သာဓု.... သာဓု.... သာဓု....။

ဘုရားရှင်မကျန်းမာ

ကေဒါ ဓမ္မရာဇာပိ၊ ဂေလညေနာပိ ပိဋိတော။
 စုဒ္ဓထေရေန တံယေဝ၊ ဘဏာပေတွာန သာဒရံ။

၂၂၂ သာသနာပြုသြဝါဒ တရားတော်များ

ကေဒါ- တရံတခါ၌ အခါတပါး၌၊ ဓမ္မရာဇာပိ- တရား
 မင်းဘုရားသော်မှလည်း၊ ဂေလညေန- မကျန်းမမာ ဖျားနာခြင်း
 သည်၊ ပိဋိတော- နှိပ်စက်တော်မူအပ်သည်ဖြစ်၍၊ (ကဲ-ဒီရုပ်
 ဒီနာမ် ဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီးနဲ့ ရလာတော့ ဘုရားကော ကျန်းမာနေ
 တာချည်းလို့တခါထဲမဖြစ်ဘူးနော်၊ မြတ်စွာဘုရား မကျန်းမမာ
 တော်မူပြီးတဲ့နောက် မကျန်းမမာတော့ မြတ်စွာဘုရားက စုန္ဒ
 မထေရ်ကို “စုန္ဒ...ပောဇ္ဈင်တရားတွေကို သင့်ဉာဏ်ထဲမှာ ထင်စေ”
 လို့ တိုက်တွန်းတော်မူတယ်။

ပောဇ္ဈင်ကိုနာ။ ။ ဒီဟာ ပောဇ္ဈင်ခုနစ်ပါးတရားကို အရှုတ်ခိုင်း
 တာပဲနော်၊ စုန္ဒထေရေ- အရှင်စုန္ဒထေရ်
 ကို၊ တံယေဝပောဇ္ဈင် - ထိုပောဇ္ဈင် ခုနစ်ပါးမြတ်တရားကိုပင်၊
 သာဒရံ- ရိုသေလေးမြတ်စွာ၊ ဘဏာပေတုာန- မြတ်စွာဘုရား
 ထံတော်ပါး၌ ဟောရှုတ်စေပြီး၍- (ဘုရားက ကိုယ်တော်တိုင်
 မကျန်းမာတော့ ပောဇ္ဈင်တရားနာတော်မူတာပဲ၊ ကိုယ်တော်တိုင်
 ဟောတော်မူတာပဲ၊ ကိုယ်တော်တိုင် ဟောတော်မူထားတဲ့တရား
 ပေမယ့်လို့လေ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်က ပြန်ပြီးတော့နာတော်
 မူတယ်၊ နားထောင်တော် မူတယ်၊ ကဲ....နာတော်မူတယ်နော်။)

သမ္မောဒိတာန အာဗာဓာ၊ တမှာဝုဠာသိ ဌာနသော။
 ဧတေနသစ္စဝဇ္ဇေန၊ သုတ္တိတေ ဟောတု သဗ္ဗဒါ။

သမ္မောဒိတာန - မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်တိုင် ဝမ်းမြောက်
 တော်မူလှသည်ဖြစ်၍၊ (ဒီတရားနာရတော့ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်
 မြတ်ကလဲ ဝမ်းမြောက်လို့။)

ဗောဇ္ဈင်္ဂခုနစ်ပါး တရားတော်

တမှာ အာဗာဓာ - ထိုမကျန်းမမာ (ဖျားနာရင်းစွဲ) ဖြစ်တဲ့
ရောဂါမှ၊ ဋ္ဌာနသော- တခဏချင်းအားဖြင့်၊ ဝုဋ္ဌာသိ-ထမြောက်
လွတ်ကင်းတော်မူခဲ့လေပြီ။

(မြတ်စွာဘုရားကလဲ ဗောဇ္ဈင်္ဂတရားနာရလို့ ဝမ်းမြောက်
ဝမ်းသာဖြစ်လို့၊ တရားလဲပြီးရောကျန်းကျန်းမာမာကြီးဖြစ်လို့တဲ့
တော်တော်ဝမ်းမြောက်စရာကောင်းတဲ့ တရားတော်နော်။

ချမ်းသာပါစေ။ ။ တေနေ-သစ္စဝဇ္ဇေန-မြတ်စွာဘုရား မကျန်း
မမာတော်မူသောအခါ ဗောဇ္ဈင်္ဂ တရားကို
အရှင်စုန္ဒမထေရ်က ဟောရှုတ်၍ လျှောက်သောကြောင့် ဘုရား
ရှင်ကိုယ်တော်မြတ် ဝမ်းမြောက်တော်မူလှသဖြင့် “တခဏချင်းပင်
ထို မကျန်းမမာရောဂါမှ ထမြောက်လွတ်ကင်းတော်မူ၏” ဟူ၍
မှန်ကန်တဲ့ သစ္စာစကားကို ပြောဆိုခြင်းကြောင့်၊ တေ-မြတ်စွာ
ဘုရားကို ယုံကြည်အားထား၍နေသော သင် ဥပါသိကာမကြီး
၏၊ တေ-မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကို ယုံကြည်အားထား၍
ကိုယ်တိုင်ကြိုးစားအားထုတ်ခဲ့ဖူးသော သင် ဒါယိကာမကြီး၏၊
တေ-မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကို အားထုတ်၍ တရားပေါက်
ပြီးတဲ့ ရဟန္တာအရှင်မြတ်တို့ကို လွန်စွာလေးမြတ် ကြည်ညို
ဆည်းကပ်၍နေသော သင် ဥပါသိကာမကြီး၏၊ သူ့ထို-ကိုယ်စိတ်
နှစ်ဖြာ ချမ်းသာခြင်းသည်၊ ဟောတု-စင်စစ်မသွေ ဖြစ်ပါစေ
သတည်း။

သာဓု....သာဓု....သာဓု....။

၂၂၄ သာသနာပြုသြဝါဒ တရားတော်များ

ဗောဇ္ဈင်အကျိုး။ ။ ပြီးတော့ ဗောဇ္ဈင်ခုနစ်ပါး တရားတော်
ကလေး မကျန်းမမာပြီဆိုရင် အားကိုး
စရာ အင်မတန်ကောင်းတဲ့ တရားတော်နော်၊ ဒါ့ကြောင့်
ဘုန်းကြီးကလေး ဒကာမကြီးကို အပွဲဝယ်ပြောပြီးတော့ ဗောဇ္ဈင်
တရားရှုတ်ပေးမယ်။

သတ္တိမေ ဥပါသိကေ ဗောဇ္ဈင်္ဂါ၊

ဘဂဝတာ သမ္မဒက္ခာတာ။

ဘာဝိတာ ဗဟုလိကတာ အဘိညာယ သမ္မောဓာယ
နိဗ္ဗာနာယ သံဝတ္တန္တိ။

ဥပါသိကေ-ဘုရား တရား အရိယာသံဃာ ရတနာ ၃-ပါးကို
မပြတ်မလပ်ဆည်းကပ်၍နေသော ဥပါသိကာမကြီး၊ ဘဂဝတာ-
မြတ်စွာဘုရားသည်၊ သမ္မ(သမ္မာ) ရှေ့ဉာဏ်တော်ဖြင့် ပိုင်းဖြတ်၍
အကောင်းမြတ်ဆုံး ဖြစ်ရလေအောင်၊ အက္ခာတာ- ဘုန်းကြီးတို့
အတွက် ဒကာမကြီးတို့အတွက် ဟောပြောတော်မူအပ်ကုန်သော၊
သတ္တ - ခုနစ်ပါး ကုန်သော၊ ဣမေ ဗောဇ္ဈင်္ဂါ - ဤဗောဇ္ဈင်
တရားတို့သည်၊ ဘာဝိတာ - ဒကာမကြီး သန္တာန်၌ဖြစ်စေ
အပ်ကုန်သည်ရှိသော်၊ ဗဟုလိကတာ- အကြိမ်ဖန်များစွာ အလေ့
အလာ ပြုအပ်ကုန်သည်ရှိသော်၊ အဘိညာယ- သစ္စာ ၄-ပါး
တရားကို ထူးသောဉာဏ်ဖြင့် သိခြင်းငှါ၊ သမ္မောဓာယ- မဖောက်
မပြန် အမှန်အတိုင်း သိခြင်းငှါ၊ နိဗ္ဗာနာယ- ရုပ်နာမ်ခပ်သိမ်း
တို့၏အေးငြိမ်းရာ နိဗ္ဗာန်အကျိုးငှါ၊ သံဝတ္တန္တိ- စင်စစ်ကောန် အမှန်
ပင်ဖြစ်နိုင်ကြလေကုန်သတည်း။

သာဓု....သာဓု....သာဓု....။

ဗောဇ္ဈင်္ဂသုနိပါတ်-တရားတော်

သစ္စာသိမြင်။ ။ဘာဖြစ်လို့ ဗောဇ္ဈင် တရားတွေ ကလေ
 ဒီလောက်များ ကျန်းမာရေးရော ဘာရော
 ကောင်းပါသလဲလို့ ဆိုတော့ “ဘာဝိတာ- ဘုန်းကြီးတို့သန္တာန်
 ဒကာမကြီးတို့သန္တာန်၌ ဖြစ်စေအပ်ကုန်သည်ရှိသော်” လို့ နောင်
 လာမဲ့ တရားတွေလေ ဒကာမကြီးက တရားနာလို့၊ တရားနာ
 ပြီးတော့ တရားနှလုံး သွင်းလို့၊ အဲဒီ တရား နှလုံးသွင်းနေတဲ့
 ဥစ္စာဟာ ကိုယ့်သန္တာန်ဖြစ်စေတာပဲ၊ ဖြစ်စေတော့ ဘယ်လောက်
 များ ကောင်းသတန်းလို့ ဆိုတော့ “အဘိညာဿ-သစ္စာ ၄ ပါး
 ကို ထူးသောဉာဏ်ဖြင့် သိခြင်းငှါ” ဒီတရားနှလုံးသွင်းယင်း သွင်း
 ယင်းပဲ သစ္စာ ၄ ပါးကို မြင်သွားတယ်၊ မြင်သွားတာမှ မှန်မှန်
 ကန်ကန်ကို မြင်သွားတယ်၊ သမ္မောဓာယ-မဖောက်မပြန် အမှန်
 အတိုင်း သိမြင်ခြင်းငှါ၊ နိဗ္ဗာနာယ-ဒုက္ခခပ်သိမ်း အေးငြိမ်းရာ
 နိဗ္ဗာန်အကျိုးငှါ၊ သံဝတ္တန္တိ-ဖြစ်နိုင်ကြပေကုန်၏။

နိဗ္ဗာန်မြင်သွားတယ်၊ သစ္စာလေးပါး မြင်တယ်ဆိုတော့
 နိရောဓသစ္စာက နိဗ္ဗာန်ကို၊ အဲဒီ နိရောဓသစ္စာ နိဗ္ဗာန်ပါ
 မြင်သွားတယ်။

ဒုက္ခအမှန် ။ စဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ ဒီရုပ် ဒီနာမ် ဒီခန္ဓာကိုယ်
 ရတော့ ဘုရားလဲ မကျန်းမမာဘူးလို့ ဆိုခဲ့ပြီ
 နော်၊ အရှင်မောဂ္ဂလာန် အရှင်မဟာကဿပတို့လဲ မကျန်းမာ
 တာကို တွေ့ခဲ့ရပြီနော်၊ ဒီရုပ် ဒီနာမ် ဒီခန္ဓာကိုယ်၊ ဒါဖြင့် ဒီရုပ်
 ဒီနာမ် ဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီးဟာ ဒုက္ခသစ္စာအမှန်ကြီးပေါ့၊ ဟုတ်ဘူး
 လား၊ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ ရုပ်နာမ်ကြီးကို အာရုံပြုကြည့်ပါ။

၂၂၆ သာသနာပြုဩဝါဒ တရားတော်များ

အော်— ဘုရားလဲ မကျန်းမမာရတဲ့ ဒုက္ခသစ္စာပဲ။ အရှင်
 မောဂ္ဂလာန် အရှင်မဟာကဿပတို့ရဲ့ ရုပ်နာမ်တွေ ဒကာမကြီး
 မှန်းကြည့်ပါ။ အော်... အရှင်မောဂ္ဂလာန်ရဲ့ ရုပ်နာမ် အရှင်
 မဟာကဿပရဲ့ ရုပ်နာမ်လဲပဲ မကျန်းမမာရတဲ့ ဒုက္ခသစ္စာကြီးပဲ။
 ဒုက္ခအမှန်ကြီးပဲ။ အဲဒီတော့ ဘုန်းကြီးနဲ့ ဒကာမကြီးပဲ စဉ်းစား
 ကြည့်စမ်းပါ။ ဘုန်းကြီးရဲ့ ရုပ်နာမ်လဲပဲ ခုပဲ အသံကပ်တယ်လို့
 ဆိုနေတယ် မဟုတ်ဘူးလား။ အဲဒါ ဒုက္ခပဲ မဟုတ်ဘူးလား။
 ဒုက္ခ သေသေချာချာ တွေ့နေရတာနော်။ ဒီတော့ “ဒကာမကြီးရဲ့
 ရုပ်နာမ် ဘုန်းကြီးရဲ့ရုပ်နာမ် အားလုံးရဲ့ ရုပ်နာမ်တွေဟာ အော်
 ဒုက္ခအမှန်ကြီးပါလား” ဟုတ်ပေဘူးလား နော်။

လောဘကြောင့်ဖြစ်။ ။ ဒီတော့ ဒီရုပ် ဒီနာမ်တွေကို ဒုက္ခမှန်း
 သိရက်သားနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ လက်ရှိရနေ
 ကြတုန်းလို့၊ တဏှာ လောဘ သမုဒယက ခင်မင်တယ်မဟုတ်လား။
 ကိုယ်ရုပ်ကိုယ်နာမ်ကို၊ ဒီဘဝမှာ ခင်မင်တယ်ဆိုတော့ နောက်
 ဘဝကလေးလဲပဲ ဒီရုပ်ဒီနာမ်ကလေး လိုချင်နေပြန်ရော။ ဒီတော့
 ဘာလဲ၊ တဏှာလောဘပါနေတယ်။ တဏှာလောဘက ဘာတုန်း
 ဆိုတော့ သမုဒယခေါ်တဲ့ သစ္စာအမှန်ပဲ။ ဒါ သူ့ကြောင့်
 သူ့ကြောင့်။ ဒကာမကြီးရော ဘုန်းကြီးရော တဏှာလောဘ
 ကိုသာ ကုန်အောင်သတ်နိုင်လို့ရှိရင် နောက်ထပ် ရုပ်နာမ်
 ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး။ အရှင်မောဂ္ဂလာန်လေ တဏှာလောဘ
 ကုန်အောင်သတ်ပြီးသားမို့လို့ လက်ရှိရုပ်နာမ်အတွက်သာ ဒုက္ခ
 ခံနေရတယ်။ နောက်ထပ် ဖြစ်သေးသလား ဆိုတော့ မဖြစ်ဘူး။

ဗောဇ္ဈင်္ဂုနစ်ပါး တရားတော်

ဘာပြုလို့တုန်း၊ တဏှာလောဘတွေကို ပယ်နိုင်လို့ နော်၊ အရှင်
မဟာကဿပ လက်ရှိရုပ်နာမ်အတွက်သာ ဒုက္ခခံရတာ၊ နောက်
ထပ် အရှင်မဟာကဿပ ဘဝသစ် ရုပ်နာမ် ဖြစ်သေးသလားလို့
ဆိုတော့ မဖြစ်ဘူး၊ ဘာပြုလို့တုန်း တဏှာလောဘကို ပယ်
နိုင်လို့။ ။

ဒါဖြင့် တကာမကြီး ရနေတဲ့ရုပ်နာမ် ဘာကြောင့်ရ၊ တဏှာ
လောဘအရင်းခံခွဲလို့ရ၊ ဘုန်းကြီးရုပ်နာမ် ဘာလို့ရ၊ တဏှာ
လောဘအရင်းခံခွဲလို့ရ၊ အားလုံးဒုက္ခတွေ ဘာကြောင့်ဖြစ်ရ၊
တဏှာလောဘအရင်းခံခွဲလို့ရ၊ ဟော-ဒုက္ခသစ္စာနဲ့ သမုဒယသစ္စာ
ကိုမြင်လို့၊ ဟုတ်ကဲ့လား၊ ဒီပြင် တရားကို လိုက်စားပြီးတော့
တရားအာရုံပြုနေတယ်ဆိုလို့ ရှိယင် “အော်....ဒါဒုက္ခပဲ” လက်
တွေဒုက္ခပဲ၊ အဲဒီဒုက္ခတွေဟာ တဏှာလောဘ သမုဒယ သစ္စာ
အရင်းခံတာပဲ ဟုတ်ပေဘူးလား။

သတိထားကြည့်

၁။ သတိ သမ္ပောဇ္ဈင်္ဂါ ခေါ် ဥပါသိကေ ဘဂဝတာ
သမ္ပဒက္ခာတော ဘာဝိတော ဗဟုလိကတော အဘိ
ညာယ သမ္ပောဓာယ နိဗ္ဗာနာယ သံဝတ္တတိ။

ဥပါသိကေ- ရတနာသုံးရပ်ကို ဆည်းကပ် မြတ်နိုး အားကိုး
လေ့ရှိသော ဒါယိကာမကြီး၊ ဘဂဝတာ-သည်၊ သမ္ပ (သမ္မာ)-
ရွှေဉာဏ်တော်ဖြင့် ပိုင်းဖြတ်၍ အကောင်းမြတ်ဆုံး ဖြစ်ရလေ
အောင်၊ အက္ခာတော-ဘုန်းကြီးတို့အတွက် ဒကာမကြီးတို့အတွက်

၂၂၈ သာသနာပြုသြဝါဒ တရားတော်များ

ဟောပြောတော်မူအပ်ခဲ့သော၊ သတိ သမ္မောဇ္ဈင်္ဂါ- မိမိရုပ်နာမ် ခန္ဓာအပေါ်၌ သတိထား၍ နေခြင်းဟူသော သမ္မောဇ္ဈင် တရားသည်-

ကဲ...သတိသမ္မောဇ္ဈင်တရားတဲ့ ပထမဆုံး ရောက်လာပြီနော် ဘယ်လိုလဲသတိထားကြည့်ပါတဲ့၊ ခုနက ရုပ်နာမ်သတိထားကြည့် ရုပ်နာမ်ဟာ ဘာကြောင့်ဖြစ်ပါသလဲ၊ တဏှာ လောဘ သမုဒယ ရှေးတုန်းကဓာတ်ခံရှိနေလို့ ရုပ်နာမ် ခန္ဓာ ဒုက္ခသစ္စာဖြစ်တာပဲ၊ ဒါကို သတိထားကြည့်နေပါတဲ့၊ သတိမထားလို့ ရှိယင် အမှတ် တမဲ့နဲ့ ခင်မင်စရာကြီးလို့ ထင်သွားတယ်၊ သတိထားကြည့်တော့ “အို...သူခထင်နေတဲ့ ရုပ်နာမ်ကို ငါကခင်မင်နေရတယ်” ဟုတ် ကဲ့မဟုတ်လား၊ ဒုက္ခပေးတဲ့ ရုပ်နာမ်ဟာ ခင်မင်စရာကိုမကောင်း ဘူး၊ ခင်မင်တော့ ဒီရုပ်နာမ်အကြောင်းပြုပြီးတော့ ဒုက္ခတွေက ဖြစ်ရရော၊ ခင်မင်တာက သမုဒယသစ္စာ ရုပ်နာမ်က ဒုက္ခသစ္စာ၊ အဲဒါကိုသတိထားပါတဲ့။

အကြိမ်များစွာ။ ။ သတိသမ္မောဇ္ဈင်္ဂါ- ဤ ရုပ်နာမ်ခန္ဓာအပေါ် ၌ သတိထား၍ နေခြင်းဟူသော သမ္မောဇ္ဈင် တရားသည်၊ ဘာဝိတော-ဒကာမကြီးသန္တာန်၌ ဖြစ်စေအပ်သည် ရှိသော် (ညာနေတာမဟုတ်ဘူး ဗောဇ္ဈင်တရားက ကိုယ့်သန္တာန် မှာဖြစ်အောင်နေရတာ ဖြစ်အောင်နေတော့ ဒကာမကြီး သတိ ထားလိုက်ပြီဆိုတော့ ဟော-သတိ သမ္မောဇ္ဈင်တရား ဖြစ်သွား ပြီးတော့ ဟောဗောဇ္ဈင်တရားကို အပြင်ဖက်က နှာနေတာတင် မဟုတ်သေးဘူး၊ ဒကာမကြီး ရုပ်နာမ်သတိထားကြည့်လိုက်တယ်

ဗောဇ္ဈင်္ဂခုနစ်ပါးတရားတော်

ဆိုတော့ သတိသမ္ပေသဇ္ဈင်္ဂဖြစ်သွားပြီ) ဗဟုလိကတော-အကြိမ်
 ဖန်များစွာအလေ့အလာပြုအပ်သည်ရှိသော် တရားက အင်မတန်
 သေချာတယ်လေ။ တခါသိရုံနဲ့တော့ တရားပေါက်မယ်လို့ မဆို
 နိုင်ဘူး။ အကြိမ်များစွာတဲ့ အကြိမ်ဘယ်လောက်များရမှတုန်း၊
 တမိနစ်အတွင်းလဲ ဒီသတိထားလို့၊ နှစ်မိနစ် အတွင်းလဲ ဒီသတိ
 ထားလို့၊ ဘေးကအသံတွေမကြားယင် သတိနဲ့ချည်း ကိုယ့်ရုပ်
 နာမ်အပေါ်မှာ စဉ်းစားပြီးတော့ ဒုက္ခ, ဒုက္ခ, ဒုက္ခ သစ္စာကြီး
 ရုပ်နာမ်ဟာ ဒုက္ခသစ္စာကြီး သတိထားလို့၊ တနာရီအတွင်းလဲ
 ဒါသတိထားလို့၊ နည်းနည်းပါးပါး ဟိုကိစ္စဒီကိစ္စတွေ ကိစ္စရှိ
 တာရှက်ဆောင်ပြီးတော့ ဒီရုပ်နာမ်ပဲသတိထားနေတယ်။ ဒါသတိ
 သမ္ပေသဇ္ဈင် ဖြစ်နေတာ။ ဗဟုလိကတော - အကြိမ်ဖန်များစွာ
 အလေ့အလာ ပြုအပ်သည်ရှိသော်၊ ဘယ်လောက် ကြာရမှာလဲ။
 အို ...တနာရီလဲမက နှစ်နာရီလဲမကပေါ့၊ တသက်လုံး အာရုံပြုနေ
 နိုင်ယင် တသက်လုံးကောင်းတာပေါ့၊ အင်မတန် ကောင်းတယ်
 တဲ့။ ဒီသတိသမ္ပေသဇ္ဈင်ဆိုတဲ့ တရားကို ကိုယ့်သန္တာန်မှာ ဖြစ်ပါ
 စေ၊ တခါထဲ မကဘူး အကြိမ်များစွာဖြစ်ပါစေ။

မဂ္ဂသစ္စာ။ ။ အဲဒီလိုဖြစ်တော့ ဘာများ အကျိုးရတုန်းလို့ ဆို
 တော့ “အဘိညာယ-သစ္စာ ၄-ပါးကို ထူးသော
 ဉာဏ်ဖြင့်သိခြင်းငှာ၊ ခုနက ဒုက္ခသစ္စာနဲ့ သမုဒယသစ္စာကို သိပြီ
 နော်။

ဒီရုပ်နာမ်ချုပ်သွားလို့ ရှိယင် ဘာဖြစ်မလဲ၊ ရုပ်နာမ်ကိုအဆက်
 မရှိတော့ဘူးဆိုလို့ ရှိယင် နိရောဓဆိုတဲ့ နိဗ္ဗာန်ဖြစ်မှာပေါ့၊ အဲဒီ

၂၃၀ သာသနာပြုဩဝါဒ တရားတော်များ

နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်းက ဘယ်ဟာတုန်းလို့ ဆိုလို့ရှိယင် “မဂ္ဂ သစ္စာဆိုတဲ့ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးပဲ။” တယ်ကောင်းတယ်။ ဒီတရားဟာ ဘုရားပေးမှ ဒီတရားတွေ တွေ့ရတာ ဘုရားမပွင့်ယင် ဒီတရား တွေမတွေ့ပါဘူးနော်။ မဂ္ဂသစ္စာဆိုတဲ့ ဥစ္စာထဲက တခုထဲစဉ်းစား ကြည့်စမ်းပါ။ သမ္မာဒိဋ္ဌိ အယူမှန်တာလေးတခုထဲနဲ့ပဲ သမ္မာဒိဋ္ဌိ မဂ္ဂင်ဆိုတဲ့ မဂ္ဂင်သစ္စာဖြစ်ပြီ။ ဒကာမကြီးကိုယ့်ကိုယ်ကို စဉ်းစား ကြည့်ပါ “ငါအယူမှန်လိုက်တာမှ” ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား၊ ဒုက္ခဖြစ်တဲ့ ရုပ်နာမ်ကို ဒုက္ခမှန်းသိတာ ဒါသိပ်အယူမှန်တာပေါ့၊ ဒီဒုက္ခဟာ ဘယ်ကလာတုန်းလို့ ဆိုယင် တဏှာလောဘ သမု နယက လာခဲ့တာလို့ သိဘာဟာ သိပ်အယူမှန်တာပဲ။ ဒါသစ္စာ ၄-ပါးကိုသိမြင်နေတဲ့သမ္မာဒိဋ္ဌိဉာဏ်ပဲ။ ဟောသမ္မာဒိဋ္ဌိ မဂ္ဂင်ဆိုတဲ့ မဂ္ဂင်သစ္စာဖြစ်တယ်။

စိတ်ထဲမှာဖြစ်။ ။ မဂ္ဂသစ္စာတခြားဖြစ်နေတာမဟုတ်ဘူး၊ ဒကာ မကြီးရဲ့ စိတ်ထဲမှာကိုဖြစ်နေတာ၊ အဲဒါလော ကုတ္တရာဆိုတဲ့ အရိယမဂ္ဂသစ္စာမဖြစ်တောင် လောကီမဂ္ဂသစ္စာဖြစ် နေပြီ။ ဘုန်းကြီးလဲ ဟောယင်းပြောယင်း လောကီမဂ္ဂသစ္စာဖြစ် နေပြီ။ အဲဒီတော့ဒီရုပ်နာမ်သာချုပ်လို့ ရှိယင် ဘုန်းကြီးတို့ နိရောဓ ဆိုတဲ့ဘုရား ကေန္တဖြစ်ရတော့မှာပဲ။

သတိသမ္ဗောဇ္ဈင်္ဂါ - သတိသမ္ဗောဇ္ဈင်သည်။ ဘာဝိတော ကြိမ်ဖန်များစွာပွားများအပ်ကုန်သည်ရှိသော်၊ ဗဟုလိကတော ကြိမ်ဖန်များစွာ အလေ့အလာ ပြုအပ်ကုန်သည်ရှိသော်၊ တခါ သတိသမ္ဗောဇ္ဈင်ပြီးတော့ မြတ်စွာဘုရားကလေ—

ဗောဇ္ဈင်္ဂနုစိပဂါး တရားတော်

၂။ ဓမ္မဝိစယသမ္မောဇ္ဈင်္ဂါခေါဉ္ဇပါသိကော၊ ဘဂဝတာ သမ္မဒက္ခာဒတာ ဘာဝိတော ဗဟုလိကတော အဘိညာယသမ္မောဓာယ နိဗ္ဗာနာယ သံဝတ္ထတိ။

ဒီတရားတွေကို စဉ်းစားပြီးတော့နေတာ ဒကာမကြီးကလေ စိတ်နဲ့ ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းထဲမှာလို့ အောက်မေ့ထားနော်၊ ဒီအုတ်တိုက်ထဲမှာလို့ မအောက်မေ့ပဲနဲ့ ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းထဲမှာ ဒို့စဉ်းစားနေတာ ဘုန်းကြီးကလဲ ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းနားမှာ လာပြီးတော့ ဟောနေတာနော်၊ ဒီလိုမှ စဉ်းစားလို့ သာကောင်းတယ်၊ ဟုတ်ကဲ့လား “ဓမ္မဝိစယ” ဆိုတဲ့ ဥစ္စာတရားတွေကို စိစစ်နေတာ၊ ဒီရုပ်ခန္ဓာကြီး “မြဲသလား မမြဲဘူးလား” ဟော ဒကာမကြီးက ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းထဲမှာလေ၊ ဘုန်းကြီးကလဲမေးလို့ ဒကာမကြီးကလဲ စဉ်းစားလို့။

မကောင်းဒုက္ခ။ ။ “ဒါတော့ မမြဲပေါင်ဘုရား” နော် “ရုပ်ခန္ဓာကြီးဟာ မမြဲတဲ့ အနိစ္စတရားကြီးပဲ” ကောင်းပြီ ဒကာမကြီးမမြဲလို့ ဖြစ်ပျက်ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ အရာဝတ္ထု မှန်လို့ရှိရင် “အကောင်းလား မကောင်းလား” လို့ ဆိုရင်တော့ ဖြစ်ပျက်နေရင်တော့ မကောင်းချည်း နေမှာပေါ့၊ ဟုတ်ဘူးလား၊ ဆိုပါဦးတော့ပေါ့၊ အဝတ်ကလေးပေးမယ်လို့ “စုတ်သွားတယ်ဆိုလို့ရှိရင် မကောင်းပဲနေမှာပေါ့” ဟုတ်ပေဘူးလား၊ ပြန်ချုပ်နေရတာကိုက ဒုက္ခများနေပြီ၊ ဟုတ်ပေဘူးလား၊ အဲဒီတော့ ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ ဒီရုပ်နာမ်ဟာ “အကောင်းလားမကောင်း

၂၃၂ သာသနာပြုသြဝါဒ တရားတော်များ

လား၊ သုခလားဒုက္ခလား” ပါဠိလိုပေါ်နှော်၊ ဗမာလို “ကောင်း သလား မကောင်းဘူးလား” ဆိုလိုရှိယင် ဒကာမကြီးကလဲ “မကောင်းပါဘူးဘုရား” ဟုတ်ပေဘူးလား၊ ဘုန်းကြီးကလဲ “ဒီ ရုပ်တရားကြီးမကောင်းပါဘူး” ဟုတ်ကဲ့မဟုတ်လား ဒကာမကြီး ကလဲ “မကောင်းပါဘူးဘုရား” “ဘုန်းကြီးကလဲ မကောင်းပါ ဘူးဒကာမကြီး” နော်၊ ဒီတော့ဒုက္ခကြီးပေါ့ ဟုတ်ပေဘူးလား၊ ဒီရုပ်ကြီးဟာဒီခန္ဓာကြီးဟာဒုက္ခကြီးပဲ၊ ဒါဓမ္မဝိစယသမ္မောဇ္ဈင်နဲ့ စိစစ်နေတာနော်။

အတ္တမရှိ။ ။ တရားတွေ စိစစ်နေတယ်ဆိုတာ ကိုယ့်ရုပ်နာမ် စိစစ်ရတာက အရင်းခံကျတယ်၊ စိစစ်ပြီးနေတယ် ဆိုလိုရှိယင် အနှစ်ရှိယင်ခိုင်မြဲမှာပေါ့၊ ပျက်ပါ့မလား၊ အနှစ် မရှိလို့ပျက်တာ၊ ဒါဖြင့်မရှိလိုရှိယင် အနှစ်သာရရှိတဲ့ အတ္တလား အနှစ်သာရမရှိတဲ့အနတ္တလား အနှစ်သာရမရှိတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီး ပေါ့၊ အနတ္တကြီးနော်၊ တခါခိုင်မြဲအောင် စွမ်းနိုင်တဲ့ သတ္တိရှိတဲ့ အတ္တလား ခိုင်မြဲအောင်မစွမ်းနိုင်တဲ့ အနတ္တလား၊ ခိုင်မြဲအောင် မစွမ်းနိုင်လိုရှိယင် ပျက်တာကို ကြည့်နေရတာပေါ့၊ ဒီတော့ ဘာမှ မစွမ်းနိုင်တဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးထဲမှာ အတ္တမရှိပါဘူး အနတ္တ ကြီးပဲ၊ အတ္တမရှိပါဘူး အနတ္တကြီးပဲ၊ ဒကာမကြီးလဲ စစ်ပြီးနေ တယ် ဘုန်းကြီးကလဲ စစ်ပြီးတော့ မေးနေမယ်၊ ဘုန်းကြီးကလဲ မေးယင်း မေးယင်း စဉ်းစားတယ်လေ ဒကာမကြီးရဲ့ ရုပ်နာမ် အတွက်လဲ စဉ်းစားတယ်၊ ဘုန်းကြီးရဲ့ရုပ်နာမ်အတွက်လဲ စဉ်းစား တယ်၊ အော်-ဒကာမကြီးရဲ့ ရုပ်နာမ်သာ ငါကမေးနေတယ်

ဗောဇ္ဈင်္ဂသုတ်ပါးတရားတော်

ငါ့ရုပ်နာမ်ကလဲ အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တ ဒကာမကြီးရဲ့ ရုပ်နာမ်ကလဲ
အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တ၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းနားမှာလေ ကမ္မဋ္ဌာန်း
ကျောင်းနားမှာ၊ ဘုန်းကြီးတို့ စဉ်းစားကြတာနော် ဓမ္မဝိစယနဲ့။

နိဗ္ဗာန်အကျိုး။ ။ ဥပါသိကေ-ရဇာနာ ၃-ရပ်ကို မပြတ်မလပ်
ဆည်းကပ်မြတ်နိုး အားကိုးလေ့ ရှိသော
ဒကာမကြီး၊ ဘဂဝတာ-သည်၊ သမ္မ(သမ္မာ)-အောင်၊ အက္ခာ-
စတာ-သော၊ ဘုရားက ကိုယ်တော်တိုင် တရားရခဲ့ပြီးသား ကိုယ်
တော်မြတ်အတွက်တော့ မလိုတော့ဘူး၊ ဒီဘုန်းကြီးတို့အတွက်
ဟောပေးနေတာ ဒကာမကြီးတို့အတွက် ဟောပေးနေတာ၊
ဘုရားက ပရိနိဗ္ဗာန်စံသွားပေမယ့် ဘုရားတရားတော်က ရှိနေ
တော့ ဟော-ဒကာမကြီးနား လာဟောနေသလို အကုန်လုံး
ထင်ရှားနေသေးတယ်၊ ဓမ္မဝိစယသမ္မောဇ္ဈင်္ဂါ - ရုပ်နာမ်တရား
တို့ကို စိစစ်နေရခြင်းဟူသော ဓမ္မဝိစယသမ္မောဇ္ဈင်္ဂါတရားသည်၊
ဘာဝိတော-သော်၊ ဗဟုလိကတော-သော်၊ အဘိညာယ-ငှာ၊
သမ္မောဓာယ-ငှာ၊ နိဗ္ဗာနာယ-ဒီရုပ်-ဒီနာမ်ဒီခန္ဓာတို့၏ ချုပ်ငြိမ်း
အေးမြတဲ့ နိဗ္ဗာန်အကျိုးငှာ၊ သံဝတ္တတိ-စင်စစ်ကေန အမှန်ပင်
ဖြစ်နိုင်ပါပေသတည်း။

သာဓု.... သာဓု.... သာဓု....။

ဟောသလိုစိစစ်တော့ ရှေ့မပြစ်ရဘူးတဲ့၊ စိစစ်တဲ့ ဉာဏ်ကလေး
စိစစ်တဲ့ ဉာဏ်က လျော့မပြစ်နဲ့တဲ့၊ ထပ်ခါထပ်ခါ စိစစ်လို့နေရ
တယ်တဲ့။

ဝီရိယကြီးစား

ဝီရိယသမ္မောဇ္ဈင်္ဂါ ခေါ် ဥပါသိကေ - ဘဂဝတာ သမ္မဒက္ခာတော ဘာဝိတော ဗဟုလိကတော အဘိညာယ သမ္မောဓာယ နိဗ္ဗာနာယ သံဝတ္တတိ။

ဥပါသိကေ- ကြီး၊ ဘဂဝတာ- သည်၊ သမ္မ (သမ္မာ) အောင်၊ အက္ခာတော - ဟောပြောတော်မူအပ်သော၊ ဝီရိယ သမ္မောဇ္ဈင်္ဂါ - ကြီးစား အားထုတ်ခြင်းဆိုတဲ့ ဝီရိယသမ္မောဇ္ဈင် တရားသည်လို့- တရားသုံးပါးက သိပ်ကောင်းတယ် ပထမဆုံး သတိထားတဲ့နော်” ဒုတိယတော့ ဉာဏ်နဲ့စဉ်းစားလေတဲ့ စိစစ် ကြည့်ပါလေတဲ့ ရုပ်နာမ်တွေကိုစိစစ်ကြည့်ပါတဲ့ အခုတတိယကို ကြီးစားပါတဲ့၊ ကဲကြီးစားတဲ့ဥစ္စာ ငယ်ငယ်ကြီးစားလဲ ကြီးစား တာပဲ ကြီးကြီးကြီးစားလဲ ကြီးစားတာပဲ၊ ဒကာမကြီးက ဒီဟာ တွေကို ထပ်ထပ်-ထပ်ထပ်ပြီးတော့ စဉ်းစားနေတာလဲ ကြီးစား တာပဲ ဟုတ်ပေဘူးလား၊ ကြီးစားဆိုတဲ့ ဥစ္စာ အားနဲ့အင်နဲ့ ကြီး စားမှ မဟုတ်ဘူး စိတ်နဲ့ ကြီးစားနေလဲ ကြီးစားတာပဲ ဝီရိယ နဲ့လေ။

ဘာဝိတော-သော်၊ ဗဟုလိကတော-သော်လို့ ဘုန်းကြီးလဲ ကြီးစားလို့ ဒကာမကြီးလဲ ကြီးစားလို့ ဟုတ်တယ်၊ ဒီရုပ်နာမ် ဟာလေ ဒုက္ခကြီး ဒီရုပ်နာမ်ဟာ အနိစ္စကြီး ဒီရုပ်နာမ်ဟာ အနတ္တကြီး ဒါကို ထပ်ထပ် ထပ်ထပ်ပြီးတော့ ကြီးစားပေးနေ တယ်၊ အဲဒါ ဝီရိယဖြစ်တာပဲ ဝီရိယ သမ္မောဇ္ဈင်ဖြစ်တာပဲ

ဗောဇ္ဈင်္ဂခုနစ်ပါးတရားတော်

ထပ်ထပ်ကြိုးစားပေးနေရတယ်။ ပထမဆုံး သတိထား၊ ဒုတိယက ဟုတ်သလား မဟုတ်သလား ဆိုဒါ စဉ်စားစိစစ်ကြည့်။ တတိယက ဟုတ်တယ်ဆိုလို့ရှိယင်ဖြင့် ဝီရိယကြိုးစားပေတော့ ကြိုးစား ပါတဲ့။

ရုပ်နာမ်ဒုက္ခ။ ။စိပ်ပုတီးစိပ်နေလဲ အနိစ္စခန္ဓာကိုယ်ကြီး ဒုက္ခခန္ဓာ ကိုယ်ကြီးအနှစ်သာရမရှိတဲ့အနတ္တခန္ဓာကိုယ်ကြီး၊ ဒါ ကြိုးစားနေတာ ဒါ ဝီရိယသမ္ပောဇ္ဈင်ဖြစ်တာပဲ။ ဝီရိယ သမ္ပောဇ္ဈင်က တရားနာရုံတင်မဟုတ်ဘူးဒကာမကြီး စိတ်ထဲမှာကို ဖြစ်နေတာပဲ။ ဗောဇ္ဈင်တရားကို ဒကာမကြီးစိတ်ထဲမှာရနေတာပဲ။ အဲသလို ရပြီဆိုလို့ ရှိယင် ဒုက္ခပါပဲ တလောကလုံး ချထားပြီ နော်။ ဘဝသံသရာမှာ ဘဝတွေကလဲ ဒုက္ခတွေပါပဲ ဒီရုပ်နာမ် တွေက မဟုတ်ဘူးလား၊ အဲဒီတော့ ဒကာမကြီး ဘဝရုပ်နာမ် တွေဟာ တောင့်တစရာကောင်းသလားလို့ စဉ်းစားကြည့်တော့ မကောင်းဘူးနော်။ တောင့်တစရာကောင်းတာက ဘဝငြိမ်းတဲ့ နိဗ္ဗာန်သာ တောင့်တစရာကောင်းတယ်။ ဒီလိုမဟုတ်လား နိဗ္ဗာန်ပဲ တောင့်တစရာကောင်း၊ ဘဝနဲ့ နေရတဲ့ ရုပ်နာမ်မှန်သမျှ ဇာတိ- ပဋိသန္ဓေ ဖြစ်ရတယ်မဟုတ်ပေဘူးလား၊ ဇရာ-အိုရတယ်၊ ဗျာဓိ- နာရတယ်၊ ဒါ ဘယ်သူ့မှ မလွတ်ဘူး၊ ဘုရားကောလွတ်ရဲ့လား၊ ဘုရားလဲ မလွတ်ဘူး၊ အရှင်မောဂ္ဂလာန် အရှင်မဟာဥကသပတို့ လဲ မလွတ်ဘူး၊ အရှင်သာရိပုတ္တရာတို့လဲ မလွတ်ခဲ့ဘူး၊ ဒါကြောင့် ဝီရိယနဲ့ ကြိုးစားရတယ်။

ဘဝမှန်သမျှဘေး

ဘဝကို မနှစ်သက်ရဘူးလို့ မြတ်စွာဘုရားက
ဘဝဝါဟံ ဘယံ ဒိသ္မာ၊ ဘဝဉ္စ ဝိဘဝေသိနံ။
ဘဝံ နာဘိဝဒိံ ကိဉ္စိ၊ နန္ဒိဉ္စ န ဥပါဒိယိံ။

အဟံ-သင်လိုထပ်တူ နတ်လူ ဗြဟ္မာတို့၏ ဆရာစင်စစ်ဖြစ်
တော်မူသော ငါဘုရားသည်၊ ဘဝ - ဖြစ်လျှင်ပျက်မြဲ မလွဲ
တံထွာ သံသရာနှောင်အတွင်း ထောင်ဒေကျဉ်း၌၊ ဘယံ- အိုနာ
သေရေး ဒုက္ခဘေးမှစ၍ ရန်စွယ် အန္တရာယ်ဟု ဘေးအစုကို၊
ဒိသ္မာ ဝေ - ကောင်းစွာပိုင်နှင်း သိမြင်တော်မူခြင်းကြောင့်သာ
လျှင်၊ ဘဝဉ္စ- ကာမ ရူပ အရူပဟု လောကသုံးဘုံ အလုံးစုံကို
လည်းကောင်း၊ ဝိဘဝေသိနံ - ဘဝကင်းရာ ရှာကြံပါလည်း
သုံးဖြာဘဝ ကျင်လည်ရသည် များလှသောင်းသောင်း သတ္တဝါ
အပေါင်းကိုလည်းကောင်း၊ ဒိသ္မာ - ဆုံးစကုန်စင် သိမြင်တော်မူ
သည်ဖြစ်၍၊ ကိဉ္စိဘဝံ- လူ့ဘုံ နတ်ဘုံ ဗြဟ္မာ့ဘုံဟု သုံးဘုံ၌သာ
တစုံတခုသော ဘဝကို၊ နာဘိဝဒိံ - စုံစုံမက်မက် နှစ်သက်
ခင်မင် လိုချင်တောင့်တတော်မူ၊ နန္ဒိဉ္စ - လူ့ဘုံ နတ်ဘုံ
ဗြဟ္မာ့ဘုံဝယ် စုံစုံမက်မက် နှစ်သက်တယ်တာ ဘဝတဏှာကို
လည်း၊ န ဥပါဒိယိံ - စွဲလမ်းလွတ်ကင်း အမြစ်ရင်းက အလျှင်း
ပြတ်စေ ဖြတ်တောက်တော်မူခဲ့ပေသတည်း။

မြတ်စွာဘုရားကလေ ဘဝကိုစဉ်းစားစိစစ်တယ်၊ ဘဝတေ-
လူ့ဘဝတဲ့ နတ်ဘဝတဲ့ အံမယ်လေးကောင်းတယ်လို့ ပြောလိုက်

ဗောဇ္ဈင်ခုနစ်ပါး တရားတော်

ကြတော၊ ဗြဟ္မာဘဝတဲ့၊ ကောင်းတဲ့ဘဝတွေလို့၊ သူဂတိဘဝ
 လို့၊ ပြောလိုက်ကြတော၊ အဲဒီဘဝတွေကို စိစစ်ကြည့်တယ်၊
 မမြဲဘူး၊ နတ်ဘဝလဲ နတ်ထုံးစံအတိုင်း စုတေရတာပဲ၊ ဗြဟ္မာ
 ဘဝလဲ ဗြဟ္မာထုံးစံအတိုင်း စုတေရတာပဲ၊ မမြဲဘူး၊ ဒီတော့
 မြတ်စွာဘုရားက ဘဝတိုင်း ဘဝတိုင်းမှာ ဘေးတွေပဲလို့
 မြင်နေတယ်။

ဘဝပြန်ရောက်။ ။ဘဝ-ဖြစ်လျှင်ပျက်မြဲ မလွဲတံထွာ သံသရာ
 နှောင်အတွင်း ထောင်အကျဉ်း၌၊ ဘယ်-အို-
 နာသေရေး ဒုက္ခဘေးမှရှေ့ ရန်စွယ်အန္တရာယ်ဟု ဘေးအစုကို၊
 ဒီသွာဝေ-ဆုံးစကုန်စင် သိမြင်တော်မူခြင်းကြောင့် သာလျှင်၊
 ဘဝဉ္စ-လူ့ဘုံ နတ်ဘုံ ဗြဟ္မာ့ဘုံဟု ၃-ဘုံလောက ဘုံဘဝကို
 လည်းကောင်း၊ ဝိဘဝေသိနံ - ဘဝကင်းရာ ရှာကြံပါလည်း
 သုံးဖြာဘဝ ကျင်လည်ရသည့်များလှသောင်းသောင်း သတ္တဝါ
 အပေါင်းကိုလည်းကောင်း။

တရားမရသေးလို့ ရှိယင်တော့ တဏှာလောဘ မကုန်သေး
 လို့ ရှိယင်တော့ ဘုန်းကြီးက ဘဝအပြစ် မြင်နေတယ်၊ ဘဝ
 ကင်းရာ နိဗ္ဗာန်ရှာနေတယ်၊ ဘယ်ပြန်ရောက်သလဲ၊ ဘဝ
 ပြန်ရောက်မှာပဲ၊ ဒကာမကြီးက ဘဝကင်းရာ နိဗ္ဗာန်ရှာနေ၊
 တဏှာလောဘ မကုန်သေးလို့ ရှိယင် ဘဝ ပြန်ရောက်မှာပဲ၊
 အဲဒါ မြတ်စွာဘုရားက မြင်တော်မူတယ်ကိုး။

၂၃၈ သာသနာပြုကြွင်း တရားတော်များ

ဆေးစားနေရ။ ။ ကိစ္ဆိဘဝံ - ကာမ ရူပ အရူပဟု လောက
 ၃-ဘုံ၊ တစုံတခုသောဘဝကို၊ နာဘိဝဒိ -
 စုံစုံမက်မက် နှစ်သက် တောင့်တတော်မမူတဲ့၊ မြတ်စွာဘုရား
 ကတော့ ဘယ်ဘဝမှ နှစ်သက်တော်မမူဘူး၊ ဘာပြုလို့တုန်း၊
 တဏှာပြတ်နေပြီကို တဏှာလောဘကုန်နေပြီ။

ဘုန်းကြီးတို့ကတော့ အတွင်းဓာတ်ကုန်သွားအောင် ဆေးစား
 နေရတာ ဟုတ်ကဲ့ မဟုတ်လား၊ အတွင်းဓာတ်ဖြစ်တဲ့ တဏှာ
 လောဘပြတ်သွားအောင် ဆေးစားနေရတာ၊ ဘဝအဖြစ်တော့
 မကုန်သေးဘူး၊ မကုန်သေးဘော့ “ဘဝကင်းရာ နိဗ္ဗာန်လို့ချင်
 ပါတယ်လေး လို့ချင်ပါတယ်လေး” လို့ ရှာနေပေမယ့်လို့ လယ်
 နေတာက ဘဝထဲ လည်လည်နေတယ်၊ အဲဒါ ဘာကြောင့်
 လည်တုန်းလို့ ဆိုတော့။

နန္ဒိ - နှစ်သက်စင်မင် လို့ချင်တောင့်တတတ်တဲ့ ဘဝတဏှာ
 ကိုလည်း၊ န ဥပါဒိယံ - စွဲလမ်းလွတ်ကင်း အမြစ်ရင်းက အလျှင်း
 မသွေ ဖြတ်တောက်တော်မူခဲ့ပေသတည်းတဲ့၊ မြတ်စွာဘုရားက
 တဏှာကို ဖြတ်နိုင်သွားပြီ၊ ဖြတ်နိုင်သွားတော့ ဘုရားမှာတော့
 ဘဝမရှိတော့ဘူး။

ဘုန်းကြီးတို့ ဒကာမကြီးတို့ကတော့ အဲဒီ တဏှာလောဘ
 မကုန်သေးဘူး၊ ကုန်အောင်တော့ ကြိုးစားနေတာပဲ၊ မကုန်
 တတ်သေးဘူး၊ တရား အားထုတ်ပြီးတော့ကို နေ့စဉ်နဲ့ အမျှ
 ကြိုးစားနေမှ ကုန်ချင်ကုန်သွားမယ်၊ ကုန်တန်ယင်ကုန်သွားမယ်၊

ဗောဇ္ဈင်္ဂုနစ်ပါး တရားတော်

အဲဒီလိုကုန်သွားတဲ့အခါကျတော့ ဒီရုပ်ဒီနာမ် ဒီဘဝတွေ မဖြစ်
တော့ဘူး၊ ဒါကြောင့်-

ဘဝမနှစ်သက်

ဘဝဝါဟံ ဘယံ ဒိဿာ ၊ ဘဝဉ္စ ဝိဘဝေသိနံ၊
ဘဝံ နာဘိဝဒိံ ကိဉ္စိ၊ နန္ဒိံ စ နဉ္စပါဒိယံ ။

အဟံ- သင်လိုဆပ်တူ နတ်၊ လူ၊ ဗြဟ္မာ သတ္တဝါတို့၏ ဆရာ
စင်စစ် ဖြစ်တော်မူသော ငါဘုရားသည်၊ ဘဝ-ဖြစ်လျှင်ပျက်မြဲ
မလွဲတံထွာ သံသရာနှောင်အတွင်း ထောင်အကျဉ်း၌ (ကျဉ်းကြပ်
လိုက်တာ ဘဝတွေကလေး၊ ဘဝတွေကချောင်ချောင်လည်လည်
နဲ့ အမှတ်တမဲ့နေရတယ်လို့ အောက်မေ့တယ်၊ အို...အို၊ နာ၊
သေရေးတွေနဲ့ သိပ်ကျဉ်းကြပ်လိုက်တာဘဝတွေက) ဘယံ-အို၊
နာ၊ သေရေး ဒုက္ခဘေးမှစ၍ ရန်စွယ်အန္တရာယ်ဟု ဘေးအစုကို၊
ဒိဿာဝေ- ကောင်းစွာပိုင်နင်း သိမြင်တော် မူခြင်းကြောင့်သာ
လျှင်၊ ဘဝဉ္စ-ကာမ ရူပ အရူပဟု လောကသုံးဘုံ အလုံးစုံကို
လည်းကောင်း၊ ဝိဘဝေသိနံ-ဘဝကင်းရာ ရှာကြံပါလည်း သုံး
ဖြာဘဝ ကျင်လည်ရသည် များလှသောင်းသောင်း သတ္တဝါ
အပေါင်းကိုလည်းကောင်း၊ ဒိဿာ- ဆုံးမကုန်စင် သိမြင်တော်မူ
သည်ဖြစ်၍၊ ကိဉ္စိဘဝံ-လူ့ဘုံ၊ နတ်ဘုံ၊ ဗြဟ္မာ့ဘုံဟု သုံးဘုံ၌
တစုံတခုသော ဘဝကို၊ နာဘိဝဒိံ-စုံစုံမက်မက် နှစ်သက်ခင်
မင် လိုချင်တောင့်တတော်မူ၊ နန္ဒိံ စ-လူ့ဘုံ၊ နတ်ဘုံ၊ ဗြဟ္မာ
ဘုံဝယ် စုံစုံမက်မက် နှစ်သက်တူယံတာ ဘဝတဏှာကိုလည်း၊

၂၄၀ သာသနာပြုသြဝါဒ တရားတော်များ

နဥပါဒီယိံ၊ စွဲလမ်းလွတ်ကင်း အမြစ်ရင်းက အလျှင်းပြတ်စေ
ဖြတ်တောက်တော်မူခဲ့ပေသတည်း။

သာဓု... သာဓု... သာဓု....။

၂-ခုတည်းလည်နေတာ တဏှာလောဘနဲ့ ဒုက္ခဘဝ ရုပ်နာမ်
နဲ့၊ ၂-ခုတည်းလည်နေတယ်၊ တဏှာလောဘသာပြတ်ယင် ဒုက္ခ
ရုပ်နာမ်မဖြစ်တော့ဘူး၊ မြတ်စွာဘုရားကတော့ အဲဒီ တဏှာ
လောဘဆိုတဲ့ အရင်းကို ဖြတ်လိုက်တဲ့ဥစ္စာ နောက်ဘဝတွေမှာ
မြတ်စွာဘုရားမဖြစ်တော့ဘူး၊ နှစ်လည်းမနှစ်သက်တော့ဘူး။

ပီတိဖြစ်။ ။ဒီဟာကို သတိထားပြီးတော့ သတိသမ္မောဇ္ဈင်နဲ့
စဉ်းစားကြည့်ပေါ့၊ ဓမ္မဝိစယ သမ္မောဇ္ဈင်ဆိုတဲ့
ညဏ်နဲ့စဉ်းစားကြည့်ပေါ့၊ ဝီရိယသမ္မောဇ္ဈင်နဲ့ စိတ်အားရှိသမျှ
စဉ်းစားကြည့်ပေါ့၊ အဲသလိုကြည့်တဲ့ အခါကျတော့ ဘာဖြစ်
လာမယ်တုန်းဆိုတော့ သဘောကျပြီးတော့ နှစ်သက်ပြီးတော့
ပီတိသမ္မောဇ္ဈင်ဖြစ်လာတယ်လေ၊ ပီတိသမ္မောဇ္ဈင်ဖြစ်လို့ နှစ်သက်
လာတော့ ဒီတရားတွေ နှလုံးမသွင်းပါနဲ့တော့လို့ ဆိုလို့တောင်
မရဘူး၊ ပီတိဖြစ်ပြီး နှစ်သက်နေတယ်ကိုး။

၄။ ပီတိ သမ္မောဇ္ဈင်္ဂါ ခေါ် ဥပါသိကေ ဘဂဝတာ
သမ္မဒက္ခတော ဘာဝိတော ဗဟုလိကတော အဘိ
ညာယ သမ္မောဓာယ နိဗ္ဗာနာယ သံဝတ္တတိ။

ဗောဇ္ဈင်္ဂနုပပါးတရားတော်

ကိုယ်စိတ်ငြိမ်းအေး။ ။ ပီတိဖြစ်လို့နှစ်သက်လာတော့ ကိုယ်စိတ်
တွေ ဘာတွေလန်းပြီး အေးနေတာပဲ၊
ပဿဒ္ဓိသမ္မောဇ္ဈင်ဖြစ်တယ်။

၅။ ပဿဒ္ဓိသမ္မောဇ္ဈင်္ဂါ ခေါ် ဥပါသိကေ ဘဂဝတာ
သမ္မာဒက္ခာတော ဘာဝိတော ဗဟုလိကတော အဘိ
ညာယ သဗ္ဗောဓာယ နိဗ္ဗာနာယ သံဝတ္တတိ။

တရားကအင်မတန်ကောင်းတယ်၊ သီလား၊ ပီတိဖြစ်တော့
နှစ်သက်လို့ ကိုယ်စိတ်တွေဘာတွေအေးလို့၊ လူ့ ကိုတော်တော်ကို
နေသာထိုင်သာရှိလို့၊ ကျန်းမာလို့၊ ပဿဒ္ဓိသမ္မောဇ္ဈင်ဖြစ်လို့၊ ဟို
အရှင်မောဂ္ဂလှာန်တို့၊ ရှင်မဟာကဿပတို့၊ ချက်ချင်းတရားရသွား
ကြတယ်ဆိုတဲ့ဥစ္စာ ဒီသမ္မောဇ္ဈင်တရားတွေက ထင်နေလို့လေ
တရားရလို့ ကိုယ်စိတ်တွေငြိမ်းအေးလို့ အဲသလို ဖြစ်ကြတယ်။

စိတ်တည်ကြည်

၆။ သမာဓိ သမ္မောဇ္ဈင်္ဂါခေါ် ဥပါသိကေ ဘဂဝတာ
သမ္မာဒက္ခာတော ဘာဝိတော ဗဟုလိကတော အဘိ
ညာယ သဗ္ဗောဓာယ နိဗ္ဗာနာယ သံဝတ္တတိ။

အဲဒီလို ပီတိပဿဒ္ဓိဖြစ်တော့ စိတ်တည်ကြည်လို့၊ ကိုယ့်တရား
နဲ့ကိုယ်ပျော်လာမှင့်ကို၊ စိတ်တွေတည်လို့၊ ကမ္မဋ္ဌာန်း ကျောင်း
တွေ ဘာတွေထဲဝင်နေလဲ ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းက မထွက်ချင်ဘူး၊
စိတ်တွေတည်ကြည်လို့ အင်မတန်ကောင်းတယ်၊ အင်မတန်

၂၄၂ သာသနာပြုသြဝါဒ တရားတော်များ

ကောင်းတယ်၊ ကိုယ့်တရားကို နှလုံးသွင်းရတာ၊ ဟိုလူတွေက ဒီလို နှလုံးမသွင်းကြတော့လေ၊ ဘယ်လောက် ထိအောင် ပြောပြော ပျင်းစရာလို့ ထင်တယ်၊ ဒီလောက်ထိအောင် နေပျော်စရာ၊ စိတ်ကို တည်ကြည်လို့ အဲဒီမှာ သုမာဓိရလို့။ ။

လစ်လျူရှု။ ။ ကိုယ့်တရားနဲ့ ကိုယ်နဲ့ ပျော်နေတော့ ဒီခန္ဓာကိုယ် ကြီးပေါ်လစ်လျူရှု ဥပေက္ခာထားတယ် “ခန္ဓာ ကြီးကိုက ဒုက္ခတုံးကြီး၊ ငါ့တရားက တန်ဖိုးရှိလိုက်တာ ခန္ဓာ ကိုယ်ကြီး အရေးမစိုက်ပေါင်၊ ဟရားအရေးစိုက်မယ်၊ ဒီလို ဖြစ်လာတယ်၊ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကိုတော့ လစ်လျူရှုပစ်ထားတယ်၊ တရားပဲ နှစ်သက်လို့၊ တရားက ကောင်းလိုက်တာ၊ တရားက စဉ်းစားလို့ ကောင်းလိုက်တာ၊ ခန္ဓာကိုယ်ကြီး ဒုက္ခတုံးကြီး ငါ မစဉ်းစားဘူး၊ ငါ့တရားငါစဉ်းစားမယ်ဆိုပြီးတော့လေ၊ ခန္ဓာ ကိုယ်ကြီးလစ်လျူရှုပြီးတော့ ဥပေက္ခာ ပစ်ထားလိုက်တယ်၊ တယ် ပြီး ကိုယ့်တရားနဲ့ ကိုယ်နဲ့ ပျော်မွေ့တယ်နော်။ ။

၇။ ဥပေက္ခာသမ္မောဇ္ဈင်္ဂါ ခေါ် ဥပါသိကေ ဘဂဝတာ သမ္မဒက္ခာတော ဘာဝိတော ဗဟုလိကတော အဘိညာယ သမ္မောဓာယ နိဗ္ဗာနာယ သံဝတ္တတိ။ ။

ဥပေက္ခာထားတော့ စိတ်ကဘယ်ရောက်သွားတုန်း ဆိုတော့၊ “ခန္ဓာကိုယ်ကြီးမရှိတဲ့ နိဗ္ဗာန်ဆိုတာ ဘယ်လိုပါလိမ့်မတုန်း” လို့ ရှာကြံနေတယ်၊ နိဗ္ဗာန်ဆိုတာ ဒီရုပ်ဒီနာမ် ဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီးရှိလို့ ရှိယင် ဒီအို၊ ဒီနာတွေဖြစ်မှာပေါ့၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား၊ ဒီရုပ်

ဗောဇ္ဈင်္ဂနုစစ်ပါး တရားတော်

ဒီနာမ် ဒီခန္ဓာမရှိမှ ဒီအိုဟာတွေ ဒီနာတာတွေ မရှိမှာ။ အဲဒီ
တော့ “အော်....နိဗ္ဗာန်တော့ တမျိုးဖြစ်လိမ့်မယ်”။

ပင်လယ်ကျေးငှက်။ ။ဘုန်းကြီးတို့ ရှေးတုန်းက ပင်လယ်ထဲ
သွားတဲ့ သူတွေမှာလေ၊ ပင်လယ်ထဲမှာ
တကတဲ လင်းစတွေဘာတွေ မမြင်ပြီဆိုလို့ရီယင်ဖြင့်၊ မိမိတို့က
မသိနိုင်ဘော့၊ ကျေးငှက်ကလေးတကောင် ကျေးကန်းတကောင်
ဖမ်းသွားကြတယ်။ ကျေးကန်းကတော့ အဝေးပျံ့နိုင်တာကို၊
အဲဒီတော့ ကမ်းတို့ဘာတို့ ရှာမရတော့ဘူး၊ ဘယ်မှာ ကမ်းရီမှန်း
မသိတော့ဘူးလို့ မျောသွားလို့ လှေကအဲဒီလိုဖြစ်သွားတဲ့ အခါ
မှာ ကျေးကလေးကိုလှုတ်တယ်။ ဟိုရှက်တိုင်ထိပ်ပေါ် တင်ပြီး
တော့ ကျေးကလေးကိုလှုတ်တယ်။ ကျေးကလေးကိုလှုတ်တယ်။
ဟိုရှက်တိုင်ထိပ်ပေါ်တင်ပြီးတော့ ကျေးကလေးကို လှုတ်တယ်။

ကျေးကလေးက အရှေ့ပျံ့လိုက် ကမ်းမမြင်သေးလို့ ရီယင်
ရှက်တိုင်ပြန်နား၊ တောင်ပျံ့လိုက် ကမ်းမမြင်သေး ရှက်တိုင်ပြန်
နား၊ အနောက်ပျံ့လိုက် ကမ်းမမြင်သေး ရှက်တိုင်ပြန်နား၊
မြောက်ပျံ့လိုက် ကမ်းမမြင်သေး ရှက်တိုင်ပြန်နား၊ နောက်
တကြိမ်ကျတော့ ကမ်းမြင်လို့ ရှက်တိုင်မလာတော့ဘူး၊ တခါထဲ
သူပျော်တဲ့နေရာ သွားတော့တာပဲ၊ ကမ်းရောက်အောင် သွား
တော့တာပဲဟေ့၊ အဲဒီလို “ကျေးကမ်းရောက်အောင်သွားသူက
ဟာ ဘယ်ပျံ့သွားတာ ပြန်မလာဘူးဟေ့၊ ကမ်းဟိုဘက်နီးပြီ”
ဆိုပြီးတော့ အဲဒီဘက်ကို လှေနဲ့လိုက်ကြရတယ် ရှေးတုန်းက
ရှေးတုန်းက—

၂၄၄ သာသနာပြုကြံ့ခိုင် တရားတော်များ

နိဗ္ဗာန်ကိုရှာ။ ။ အဲဒီလိုပဲ ဒကာမကြီး- ဝိပဿနာ ကမ္မဋ္ဌာန်း
 ဘာဝနာစိတ်ကလေး၊ ရုပ်နာမ်တွေကို လစ်လျူ
 ရှုပြီးတော့ နိဗ္ဗာန်ကိုမှန်းပါ။ ကျေးကလေး ကမ်းရှာသလိုလေး၊
 နိဗ္ဗာန်ကိုရှာ၊ ရုပ်နာမ်ချုပ်တဲ့ နိဗ္ဗာန်ရှိရမယ်၊ ရုပ်နာမ် ခပ်သိမ်း
 အေးငြိမ်းတဲ့ နိဗ္ဗာန်ရှိရမယ်၊ အဲဒီနိဗ္ဗာန်ရှိလို့မို့ ဘုရားရှင်ကိုယ်
 ဘော်မြတ် နိဗ္ဗာန်မြင်လို့ ဒီရုပ်နာမ်နဲ့ဘဝတွေကို ဘုရားရှင်ကိုယ်
 ဘော်မြတ် ထပ်ပြီးတော့မဖြစ်ရတော့ဘူး။

သာဝကကြီးတွေ ရဟန္တာကြီးတွေ ဒီနိဗ္ဗာန်မြင်လို့ ဒီနိဗ္ဗာန်
 ရှိလို့မို့ ဒီရုပ်နာမ်တွေရုပ်နေတဲ့ လောကကြီးထဲကို ထပ်မဖြစ်ရ
 အောင် အဲဒီနိဗ္ဗာန်ဟာ ဒီရုပ်နာမ်ရဲ့ ဟိုဘက်ကမ်းပဲ၊ ရုပ်နာမ်က
 ဒီဘက်ကမ်း၊ နိဗ္ဗာန်ကရုပ်နာမ်ချုပ်တဲ့ ဟိုဘက်ကမ်း၊ အဲဒီ
 ဟိုဘက်ကမ်းကို ကျေးကလေးရှာသလို ငါရှာမယ်။

နိဗ္ဗာန်သဘော။ ။ နိဗ္ဗာန်ဟာ ဘယ်တရားလဲ၊ ဘယ်လိုတရားလဲ
 ရုပ်လားနာမ်လား၊ ရုပ်ဖြစ်လဲ ရုပ်လို အိုရ-
 နာရမယ်၊ နာမ်ဆိုလို့ရှိယင်လဲ နာမ်လိုဖြစ်ချည်ပျက်ချည် နေရ
 မယ်၊ မဖြစ်မပျက်ပဲနဲ့၊ နိစ္စဖြစ်တဲ့နိဗ္ဗာန်ဟာ ရုပ်နာမ်မှ တမျိုး
 ဖြစ်မယ်၊ ရုပ်နာမ်မဟုတ်ဘူး၊ ဒီရုပ်နာမ်မျိုးမဟုတ်ဘူး၊ ရုပ်နာမ်
 ကမမြဲဘူး၊ ရုပ်နာမ်မှတမျိုးဖြစ်မယ်၊ ရုပ်နာမ်မဟုတ်ဘူး၊ ဒီရုပ်
 နာမ်မျိုးမဟုတ်ဘူး၊ ရုပ်နာမ်ကမမြဲဘူး၊ ရုပ်နာမ်ရဲ့ဟိုဘက်ကမ်း
 ဖြစ်နေတဲ့ နိဗ္ဗာန်ကမြဲတယ်၊ ရုပ်နာမ်ကဒုက္ခ၊ ရုပ်နာမ်ရဲ့ဟိုဘက်
 ကမ်းဖြစ်တဲ့ နိဗ္ဗာန်ကသုခ၊ ကေနမူချနိဗ္ဗာန်ဟာ အလွန်ကောင်း
 မှာပဲလို့။ ။

ဗောဇ္ဈင်္ဂနုစင်္ဂါးတရားတော်

နိဗ္ဗာန် ပရမံ သန္တိ သန္တသန္တေဘိ ပတ္တိတံ၊

ဒုက္ခိနော ဒုက္ခမာသန္တေ၊ တဿ ရသော ပကဿတေ။

ပရမံသန္တိ-ဇာတိကွာကွင်း ဇရာရှင်း၍ နာခြင်းသေရေးအရှေ့
ဝေးလျက် အခေတ်တုံး မပြတ်သုံးဖို့ အမြတ်ဆုံးမှန်သည့် သန္တိ
လက္ခဏာ ငြိမ်သက်လှစွာသော၊ နိဗ္ဗာန်-တဆယ့်တစ်သီးမီးအဆူဆူ
အပူဓာတ်ကိန်း တဇာတ်သိမ်း၍ ပြတ်ငြိမ်းရာမှန်နိဗ္ဗာန်ကြီးကို၊
သန္တသန္တေဘိ-သူတော်သေတ္ထု၊ အနှင်စုသည့် ယခု ရှေးခေတ်
ပညာရှိ အစစ်တို့သည်၊ ပတ္တိတံ-လောကီဇာတ်ကျော ဓာတ်
သဘောကို ခပ်ပေါ့ပေါ့ထင်မြင်၍ ခင်မင်တောင့်တအပ်ခဲ့လေပြီ။

တောင့်တရှာတွေ့။ ။ နိဗ္ဗာန်ဟာလေ၊ ဇာတိလဲမရှိဘူးတဲ့၊ ဇရာ-
ဗျာဓိ-မရဏတွေလဲမရှိဘူးတဲ့၊ အင်မတန်
အေးချမ်းတဲ့တရားပဲလို့ ဆိုတဲ့ နိဗ္ဗာန်ကိုလေကြည့်ပြီးတော့၊ ရုပ်
နာမ်ကိုရှုလိုက်၊ လောကကို တဏှာနဲ့မတူယ်တာတဲ့ သူတော်
ကောင်းအစစ်တွေဟာလေ တောင့်တလိုက်ကြတာ၊ တောင့်တ
ပြီးတော့ ရှာလိုက်ကြတာ၊ ရှာလို့ မို့လဲ ရလိုက်ကြတာတကယ်၊
မြတ်စွာဘုရားလေ “ဒီရုပ်နာမ်က ဇာတိဇရာဗျာဓိမရဏနဲ့ မီးတ
ဟုန်းဟုန်းတောက်နေတယ်၊ ဒီလိုဆိုလို့ ရှိယင် ဇာတိဇရာဗျာဓိ
မရဏမီးတွေ မတောက်တဲ့ရုပ်နာမ်ရဲ့ လွတ်ရာဖြစ်တဲ့ တရားဟာ
ကေနိရိလိမ့်မယ်” လို့ ရှာလိုက်တာ၊ ရှာလို့ တွေ့တာပဲ၊ တွေ့တော့
အေးမြလိုက်တာ၊ မြတ်စွာဘုရား ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ဘာမှ
ခမ်းခမ်းနားနား၊ မဟုတ်ပဲနဲ့ အင်မတန် ချမ်းသာတော်မူတယ်၊
သမာပတ်များ ဝင်စားပြီးတော့ နေလိုက်တာ သစ်ပင်အောက်

မှာလေ တယ်ချမ်းသာတော်မူဇာယ်၊ အဲဒီလို သူတော်ကောင်း
အစစ်တွေဟာ ရှေးတုန်းက တောင့်တကြတယ်တဲ့။
အရသာထင်ရှား။ ။ပရမံ သန္တံ - ဇာတိကွာကွင်း ဇရာရှင်း၍

နာခြင်းသေရေး အရှေ့ဝေးလျက် အစ
ဓာတ်တုံး မပြတ်သုံးဖို့ အမြတ်ဆုံးမှန်သည့် သန္တိလက္ခဏာ
ငြိမ်သက်လှစွာသော၊ နိဗ္ဗာန်-တစ်ဆယ်တစ်သီး မီးအဆူဆူ အပူ
ဓာတ်ကိန်း တဇာတ်သိမ်း၍ ပြတ်ငြိမ်းရာမှန် နိဗ္ဗာန်ကြီးကို၊
သန္တသန္တဟိ-သူတော်သေတ္တု အနှစ်စုသည့် ယခု ရှေးခေတ်
ပညာရှိ အစစ်တို့သည်၊ ပတ္တိတံ-လောကီဇာတ်ကျော ဓာတ်
သဘောကို ခပ်ပေါပေါထင်မြင်၍ ခင်မင်တောင့်တအပ်ခဲ့လေပြီ၊
ဒုက္ခိနော-တရံတခါ မခံသာအောင် ဖန်လားစုပုံ ဒုက္ခတွေ့ကြုံ၍
နေသော ပုထုဇဉ်လူပြိုန်းအား၊ ဒုက္ခမာသန္ဓေ-ဇာတိမကင်း
အကြောင်းရင်းကြောင့် ပေါင်းသင်းရှုပ်ပြန် ရုပ်နာမ်ချင်းတွဲ
ဆင်းရဲမုချ ဒုက္ခ၏အနီး၌၊ ဘုန်းကြီးတို့လေ၊ ဒီရုပ်နာမ်နဲ့တွေ့တော့
ဒုက္ခတွေ့တွေ့တော့ “အော်- ရုပ်နာမ်မရှိတာ ကောင်းမှာပဲလို့၊
အဲဒီတော်တော် သဘောကျသွားတယ်၊ ရုပ်နာမ်ရှိလို့ ဒုက္ခတွေ့
ရှိတာ၊ ရုပ်နာမ်မရှိရင် ဒုက္ခတွေ့မရှိဘူး၊ ရုပ်နာမ်ချုပ်ရာဖြစ်တဲ့
နိဗ္ဗာန်ဟာ အင်မတန်ကောင်းမြတ်လိမ့်မယ်လို့။ ။

တဿရသော-ရုပ်နာမ်ခပ်သိမ်း အေးငြိမ်းရာဖြစ်တဲ့ထိုနိဗ္ဗာန်၏
အရသာသည်၊ ပကာသတေ- တတွေ့တတွေ့ တရေးရေးနှင့်၊
တအေးအေးလမ်းပြသကဲ့သို့ မှန်းဆတိုင်း ထင်ရှားလေတော့
သတည်း။

သဓဓု....သဓဓု....သဓဓု....။

ဗောဇ္ဈင်္ဂနုပေါ်း တရားတော်

နိဗ္ဗာန်မှန်းကြီးစား။ ။ အဲဒီ ရုပ်နာမ်ရဲ့ ဟိုဘက် နိဗ္ဗာန်ကိုလေ
 မှန်းကြည့် နေ့နော်၊ ကောင်းတယ်၊
 ကောင်းတယ်၊ ဒီရုပ်နာမ်ချုပ်ရာဖြစ်တဲ့ နိဗ္ဗာန်ဟာ အင်မတန်
 ကောင်းလိမ့်မယ်၊ ရှေးတုန်းက သူတော်ကောင်းကြီးတွေ ရုပ်နာမ်
 ခပ်သိမ်းချုပ်ငြိမ်းရာဖြစ်တဲ့ နိဗ္ဗာန်ကို အမှန်တောင့်တကြတယ်၊
 တောင့်တလို့ရှာတော့တွေ့တယ်၊ တွေ့တော့ အင်မတန် ချမ်းသာ
 ကြတယ်လို့။

အဲဒီကာမကြီး ရုပ်နာမ်ရဲ့အဖြစ်တွေ စဉ်းစားပြီးတော့ သတိ
 သမ္မောဇ္ဈင်နဲ့ သတိထားကြည့်နော်၊ ဓမ္မဝိဇယသမ္မောဇ္ဈင်နဲ့ ရုပ်
 နာမ်ရဲ့အဖြစ်တွေ စဉ်းစားကြည့်နော်၊ ဝီရိယသမ္မောဇ္ဈင်နဲ့ တတ်နိုင်
 သမျှ ကြိုးစားနော်၊ အဲဒီလို ကြိုးစားပြီးတော့ ရုပ်နာမ်ခပ်သိမ်း
 တို့ရဲ့ အေးငြိမ်းရာဖြစ်တဲ့ နိဗ္ဗာန်ကို စိတ်ထဲမှာ အာရုံပြုပြီးတော့
 ကောင်းလိမ့်မယ်၊ အင်မတန်ကောင်းလိမ့်မယ် အဲဒီနိဗ္ဗာန်ဟာ
 တော့ အင်မတန်ကောင်းလိမ့်မယ်လို့၊ စိတ်ထဲက ဟုတ်လား။
 ရုပ်နာမ်ခပ်သိမ်းတို့ရဲ့ ချုပ်ငြိမ်းရာဖြစ်တဲ့ နိဗ္ဗာန်ဟာ ဇာတိဒုက္ခလဲ
 မရှိ၊ ဗျာဓိ ဒုက္ခလဲမရှိ၊ အင်မတန် ဒုက္ခခပ်သိမ်းအေးငြိမ်းရာဖြစ်တဲ့
 နိဗ္ဗာန် ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ် မျက်မှောက်ပြုတဲ့ နိဗ္ဗာန်ကို
 “ငါ မျက်မှောက်ပြုချင်တယ်၊ ငါမျက်မှောက်ပြုပါရစေ၊ အရှင်
 သာရိပုတ္တရာအရှင်မဟာကဿပတို့ရဲ့ မျက်မှောက်ပြုတဲ့ တွေ့နေတဲ့
 နိဗ္ဗာန်ကို ငါ တွေ့ပါရစေ”လို့ နိဗ္ဗာန်ကို မှန်းပြီးတော့၊
 စိပ်ပုတီးစိပ်လဲ နိဗ္ဗာန်ပဲ၊ တရားနှလုံး သွင်းပြီးတော့နေလဲ
 နိဗ္ဗာန် အာရုံပြုပြီးတော့ နှလုံးသွင်းလို့ တို့ကျန်းမာရေးက

၂၄၈

သာသနာပြုဩဝါဒ တရားတော်များ

နဲနဲပါးပါးချွတ်ယွင်းလာပြန်လဲ “....ရုပ်နာမ်ခပ်သိမ်းချုပ်ငြိမ်းရာ
 ဖြစ်တဲ့ နိဗ္ဗာန် မရသမျှ ဘယ်သူတော့ သက်သာတုန်း၊ ဘုရားလဲ
 မသက်သာခဲ့ဘူးပေါ့” လို့ ၊ ဟုတ်ကဲ့လား၊ လောကကြီးကို ငြီးငွေ့
 လို့ လောကက လွတ်ရာဖြစ်တဲ့ နိဗ္ဗာန်ကို အမြဲစိတ်မှန်းပြီးတော့
 ကုသိုလ်တရားကို ဝီရိယ သမ္မောဇျင်နဲ့ ကြိုးစားနိုင်ပါစေ
 သတည်း။

သာဓု....သာဓု....သာဓု....။

ဗောဇ္ဈင်တရားတော် ပြီးပြီ။

(ဗောဇ္ဈင် သုတ်တော်ကို ရွတ်ဘတ် ပူဇော်လိုသူများ မဟာ
 ဂန္ဓာခုံဝတ်ရွတ်စဉ်တွင် ရှုပါ)

ဆွမ်း အနံ့မောဒနာတရားတော်

ဆရာတော် အမေး။ ။ ဒီနေ့ ဆွမ်းကပ်တာက စုပေါင်းကပ်တာ
လား၊ တဦးတည်းလား၊ ဆွမ်းဒကာတွေ
ဘယ်နှယ်တော်တုန်း၊ ကျောင်းတိုက်နဲ့ စပ်ပြီးတော့ ဘယ်နှယ်
ဆက်တုန်း၊ ဒကာတွေ ကိုယ်တော် ဒကာလား၊ မဟာမြိုင်ဒကာ
လဲဟုတ်၊ ကိုယ်တော် ဒကာလဲဟုတ်၊ ပြီးတော့ ဟိုဦးနန္ဒာသဘာ
ကြီးကလဲ ပါလာလို့ သူ့ ဒကာလဲဟုတ်သလား၊ ဘယ်နှယ်
စပ်တုန်း” လို့ မေးတာပါ။

(“တောင်ငူက ဒကာတွေပါ ဘုရား” ဦးနန္ဒာသဘာက
လျှောက်ထားသည်။)

သံဃာ့အဖွဲ့အစည်း။ အခုဆွမ်းဒကာများက ဆွမ်းလောင်းရတာ
“သံဃာသ ဒေမ- သံဃာအားလှူပါ၏”
ဒါကို စိတ်ရောကိုယ်ရောပေါ့လေ မှတ်ထားပါ။ သံဃာလှူတယ်
လို့ဆိုတာဟာ လက်ရှိ သံဃာတင်မကဘူး၊ အသင်းအပင်း ဘုရားရဲ့
သာဝက အသင်းအပင်းကိုလှူတာ၊ အဲဒီတော့ အဲဒီသံဃာ
အသင်းအပင်းက ခုဒါတိုက်ထဲကျမှ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီဘက်က
အထက်လျှောက်ပြီးတော့ လာခဲ့တယ်၊ အရှင်မဟာကဿပတို့
အထိ အရှင်သာရိပုတ္တရာ အရှင်မောဂ္ဂလာန်တို့အထိ “သံဃာသ
ဒေမ- စိတ်ကို ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် အာရုံပြုရမယ်။ အဲဒီသံဃာ
တော်များကို လှူပါ၏” လို့ မှန်းထားပါ။

၂၅၀ သာသနာပြုသြဝါဒတရားတော်များ

သံဃာရတနာပေါ်ဖို့ခဲယဉ်း။ ။ ဒီလောက်ကြီးကျယ်တဲ့ သံဃာ့
 အစည်း အရုံး အဖွဲ့ ဆိုတာက
 ကမ္ဘာမှာပေါ်ဘို့ လွယ်လွယ်ကလေး မဟုတ်ဘူး။ ကမ္ဘာမှာ
 အင်မတန်ခဲယဉ်းတယ်။ ဘုရားတဆူတဆူ ပွင့်ပြီးတဲ့နောက် နံနံ
 ကလေးကြာမှ ဘုန်းကြီးတို့ သာသနာတော်မှာဆိုယင် ဓမ္မစကြာ
 တရားဟောတော်မူမှ သံဃာတပါးလောက်ဆိုပါတော့။ နောက်
 အနတ္တလက္ခဏသုတ်ကို ဟောတော်မူမှ သံဃာငါးပါးလောက်
 အဲသလိုစုမိလာတာ။ ဒီတော့ ဘုရားတဆူပွင့်ဖို့ရန် ခဲယဉ်းသလိုပဲ
 ဒီသံဃာများ စုမိဖို့ရန် သံဃာ့ရတနာ ဖြစ်ပေါ်လာဖို့ရန်လဲ
 အင်မတန်ခဲယဉ်းတယ်။ ဒီတော့ ဒို့ရက်ပေါင်းများစွာ လပေါင်း
 များစွာက စုထားတဲ့ ဝတ္ထုကြေးငွေများကို သုံးပြီးတော့
 ဆွမ်း၊ ဆွမ်းဟင်းဖြစ်ရတယ်။ အဲဒီ ဆွမ်း၊ ဆွမ်းဟင်းများကို
 ဒီသံဃာတည်းဟူသော လယ်ယာမြေကောင်းမှာ မိမိတို့ မျိုးစေ့
 ကြဲသလို ကြဲချပါတယ်။

အလှူခံမြေနှံ့တူ။ ။ စာကဆိုတယ် “အလှူခံဆိုတာ မြေကြီးနှံ့
 တူတယ်တဲ့။ အလှူခံမြေကကောင်းသလောက်
 ပထမတန်းမြေ ဒုတိယတန်းမြေ ဒီလိုကွာသလိုပဲ။ အလှူခံမြေ
 ကောင်းသလောက် မျိုးစေ့တွေက အပင်ပေါက် အသီးသီး
 တယ်။ ဒီတော့ သိပ်အရေးကြီးတာပဲ သံဃာများလှူရတာဟာ။
 ဒီတော့ လက်တွေ့ မျက်မြင်အားဖြင့်လဲ ကိုယ့်စိတ်က မှန်းလို့
 ရတယ်။

ဆွမ်းအနုမောဒနာ တရားတော်

“အော်...ဘုရားလက်ထက်က သံဃာတော်များဟာဒီအဆင့် အတန်းထက်မြင့်သော အဆင့်အတန်းနဲ့ သီတင်းသုံးတော်မူကြ ပေလိမ့်မယ်” လို့ မှန်းလို့၊ အဲဒီ “သံဃဿဒေမ” အလှူခံ သံဃာရခဲ အင်မတန်ရခဲဘယ်၊ အလှူခံက မြေနှံ့တူတယ်၊ လှူတဲ့သူများက အလှူရှင်များက အဲဒီမြေမှာ လယ်ယာလုပ်တဲ့ လယ်သမား ယာသမားများနဲ့တူတယ်တဲ့။

လှူဖွယ်ဝတ္ထုတွေကတော့ မျိုးစေ့နဲ့တူတယ်၊ အမှန်တော့ စေတနာက တူတာ၊ ထင်ရှားအောင်လို့ လှူဖွယ်ဝတ္ထုတွေကို မျိုးစေ့နဲ့တူအောင်လို့ ဟောတော်မူဟန်တူတယ်။

- ၁။ အလှူခံမှာ မြေမှာ လှူရှာသူများ လယ်သမား။
- ၂။ အများလှူဖွယ်မျိုးစေ့နယ် နောင်ဝယ်အသီးပွား။^၁
 လို့ လှူဖွယ်ဝတ္ထုတွေကတော့ မျိုးစေ့နဲ့တူတယ်။

အလှူခံကိုရွေး။ ။ ဒီတော့ မိမိတို့က ဒီအလှူအထကလေးကို ကိုယ်လဲရ ကိုယ့်သားစဉ် မြေးဆက်လဲပြော ပါ၊ ဒီအလှူခံပုဂ္ဂိုလ်မရွေးရဘူးလို့ ဆိုတဲ့နေရာမှာ အများနဲ့ဆိုင် လာယင် ရွေးမနေနဲ့တော့ ကိုယ်တယောက်ထဲဆိုယင်တော့ ရွေး ကိုရွေးရမယ်၊ မရွေးလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ကိုယ့်တယောက်ထဲဆိုယင် အဲဒီ ကောင်းတယ်ဆိုတဲ့ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်တပါး ရွေးဖို့ကတော့ ပုထုဇဉ်ဒေသ ပုထုဇဉ်ကိုယ်တော်ဘွဲ့ဆိုတော့ကာ ခုကောင်းပေ

၁။ ခေတ္တပမ ပေတဝတ္ထု ဥရဂဝင် ပေတဝတ္ထုပါဠိ-၁၂၇

၂၅၂ သာသနာပြုသြဝါဒ တရားတော်များ

မယ့် တော်တော်ကြော ကောင်းချင်မှ ကောင်းမယ်၊ ဒီလိုဖြစ်နေ
တယ်၊ ဒီတော့ ပုထုဇဉ်ပုဂ္ဂိုလ်တွေကိုတော့ လှူသင့် သလောက်
လှူရမှာပေါ့၊ နို့ ပေမယ့် သံဃာဖြစ်အောင်လှူ၊ သံဃာအကျိုးရ
အောင်လှူ။

အကျိုးရအောင်လှူ။ ။ ကိုယ့်ပစ္စည်းကို ယခုလို ဆွမ်းကပ်တာပဲ
ဖြစ်ဖြစ်၊ ကျောင်းဆောက်တာပဲ ဖြစ်
ဖြစ်၊ သံဃာအကျိုးရအောင်ဆောက်၊ သံဃာ အကျိုးရအောင်
မဟုတ်ပဲနဲ့ ကိုယ့်နာမည်ကြီးအောင်လုပ်နေတာက ခုခေတ်မနဲဘူး၊
အလှူ ဒကာ အလှူ အမဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့နေကြရအောင်က ခုခေတ်
များနေတယ်။

အဲဒါမျိုးလုံးလုံးကြီးကိုမပါရအောင် အလှူ ဒကာအလှူ အမ
ဆွမ်းဒကာ ဆွမ်းအမတွေက အလေ့အထလုပ်ကြပါ၊ ဝတ္တရား
အတိုင်း ရပ်ရွာထုံးစံအတိုင်းနဲ့ခန့်လို့ ထည့်ဘာတော့ပြောမနေနဲ့၊
သူတို့ ရှေ့ဆောင် ရှေ့ရှက်လုပ်တဲ့သူတွေအတိုင်း ကိုယ်တတ်နိုင်
လောက် ကိုယ်မှန်းသလောက် ရပ်ရွာနဲ့ မဆန့်ကျင်အောင်ထည့်၊
ကိုယ်ကလှူရတော့မယ်ဆိုယင် သံဃာကိုလှူပါ။

ကြည်ညိုစရာဆိုတာ။ ။ ပုဂ္ဂိုလ်တပါးလို့ဆိုယင်လဲရတယ်၊ ကြည်
ညိုစရာ ကောင်းတာ ရှေးပါ၊ ကြည်ညို
စရာကောင်းတယ်ဆိုတာဟာ အပြောကောင်း အဟောကောင်း
ဒီလိုမဟုတ်သေးဘူး၊ သီလ တယ်ကောင်းတယ်၊ သီလ မပျက်
အောင်နေတယ်၊ သမာဓိ တယ်ကောင်းတယ်၊ တယ်တည်ကြည်
တယ်၊ ကိုယ်ကဒီလောက်သမာဓိဆိုဘာကိုး၊ တယ်တည်ကြည်တယ်၊

ဆွမ်းအနုမောဒနာ တရားတော်

ပြီးတော့ အသိဉာဏ်လဲမနဲ့ သူနဲ့တူရဲ့၊ ဘာပြုလို့တုန်း၊ ဟောတဲ့ တရားတွေက “လူ့တဲ့တုန်းတဲ့” ဆိုတာမျိုးမဟုတ်ဘူး၊ ဉာဏ်ပေးတဲ့ တရားတွေဟောတယ်၊ ဒီတော့ အသိဉာဏ်လဲ ကိုယ်ကတော့မသိ ဘူးပေါ့၊ အသိဉာဏ်လဲနဲ့ပုံမရဘူး။

ဒီလိုတရားဟော။ ။ပြီးတော့ ဒကာ ဒကာမတွေကို ဟောတဲ့ ပြောတဲ့အခါမှာ လှူအောင်ရယ်လို့ မိမိ တို့လှူအောင်ရယ်လို့ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး၊ လှူတတ်အောင် ဟော တယ်၊ တရားကို ကျင့်တတ်အောင်ဟောတယ်၊ သီလကိုဆောက် တည်တတ်အောင်ဟောတယ်၊ ဒီလိုဟောတယ်၊ တချို့ကတော့ “ငါ့လှူ” တဲ့အနေမျိုး ရောက်အောင်ကိုဟောနေတာ၊ ဒီလိုမ ဟောဘူး။

စဉ်းစားကြည့်။ ။ပြီးတော့ နဲ့နဲ့ရင်းနှီးလာလို့ စဉ်းစားကြည့် လိုက်တဲ့အခါ ပစ္စည်းကို သို့မှီးသိမ်းဆည်းပြီး တယ်မထားဘူး စွန့်ကြဲတယ်၊ ပေးကမ်းတယ်၊ ပစ္စည်းရအောင် လဲ ဒကာဒကာမတွေကို မသွေးဆောင်ဘူး၊ “လှူသင့်မှလှူ” ဆိုတာမျိုးကိုပဲဟောတယ်၊ ဒီတော့ ပစ္စည်းလာဘ်လာဘနဲ့စပ်ပြီး တော့လောဘမကြီးဘူး၊ ဒို့ဘုန်းကြီး ဒို့ဦးပဉ္စင်း ဆိုပါတော့၊ အဲဒီ လိုကြည့်ပြီးတော့ ကြည်ညိုစရာရွေးတယ်၊ တချို့ကလဲ နဲ့နဲ့လှူ တုန်းကတော့ “တော်ပါပြီတော်ပါပြီ” နဲ့ များများရတော့ လက် ခံတာရှိသေးတယ်၊ အဲဒါကတော့ နဂိုတော်ပါပြီကိုက မတရား ဘူး၊ အဲဒါနဲ့လို့ သူပြောတာ၊ အဲသလိုလဲကိုယ်က သူ့မှာအသုံး မတဲ့ပဲနဲ့မလှူနဲ့၊ ယခုလှူနေ သို့က်ကြတာက လူတွေကနောက်ဘဝ

ဆွမ်းအနုမောဒနာ တရားတော်

လောက်ရှိမှန်းကိုမသိဘူး၊ သေးသေးလေးနဲ့”။ အောင်မလေး
 ဘေးက မျက်စိကျပြီးတော့ ချီးမွမ်းနေလိုက်ကြတာ၊ သူကလဲ
 ပတ်ကောင်းလို့ တော့မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီဘေးက မျက်စိကျတာနဲ့
 ပိုက်ဆံများများကုန်တာ စောက်ပြီးတော့ သူကလဲ ဝတ်တယ်
 ခြုံတယ်၊ ကွက်စိပ်သင်္ကန်းကြီးခြုံလို့၊ တခါတုန်းက တောထွက်
 ကိုယ်တော်ကြီးက ကွက်စိပ်သင်္ကန်းကြီးခြုံလို့လာတယ်၊ ဘေးက
 ကိုယ်တော်က “တောက် လူရိုက်ပြီးတော့ သင်္ကန်းယူဖို့ကောင်း
 တယ်” လို့ပြောတယ်၊ အဲသလိုလောကကြီးက သူကလဲ တကထဲ
 သာသနာအလုပ်ကယ်လို့မဟုတ်ဘူး ဂုဏ်ရှိအောင် ဆိုပြီးတော့
 သူကဝတ်တာ။

သဒ္ဓါတရား “အနို့ ဘုန်းကြီး ကွက်စိပ်သင်္ကန်းကြီး
 မပျက်အောင်ခြုံရ ခြုံပြီးနေတာ မြင်ပါလား” လို့ ဆိုတော့
 မမြဲချင်လို့ကို ရှေ့တုန်းကတော့ လူနေတာ၊
 အခုအခုကတော့ အတင်းခြုံဖို့ပြောနေတာနဲ့၊ ကဲလေ သဒ္ဓါတရား
 ပျက်ရော့မယ် ဆိုပြီးတော့ ဆိုပြီးခြုံနေရတယ်၊ ကိုယ်သဘော
 ကျလို့မဟုတ်ဘူး၊ လူတဲသူက အလွန်ပြောနေတာနဲ့မို့ တခြား
 တဆင့် မလူတော့ဘူး၊ အဲဒါလောကကြီးက ပိုက်ဆံကုန်ယင်
 ကောင်းတယ်လို့ ထင်တယ်။

ဗုဒ္ဓခေတ်က စာတဲများကျတော့ “ရာဇဂြိုဟ်သဋ္ဌေးကြီး
 ရဟန်းတော်များ ထင်တယ်၊ နံနက်စောစောက မြို့ပြင်ထွက်
 စရာရှိလို့ ထွက်လာတယ်၊ ကိုယ်တော်တွေ
 ဆွမ်းခံ ဝင်လာလိုက်ကြတော့၊ တချို့က သစ်ပင်အောက်က

၂၅၆ သာသနာပြုသြဝါဒ တရားတော်များ

လာကြတယ်။ တချို့က ကောက်ရိုးပုံကြီးကို အလယ်က နဲ့နဲ့ လူနေသာရုံလေး ဆွဲထုတ်ပြီးတော့ အဲဒီထဲနေကြတယ်။ တပါး တလေ၊ တချို့ကလဲ ခြုံဖုတ်အောက်နေကြတယ်။ တချို့ကလဲ သုသာန်ထဲက ဆွမ်းခံဝင်လာကြတယ်။ ကျောင်းမရှိသေးဘူး။ ဒါနဲ့ “အရှင်ဘုရားတို့ နေစရာကျောင်းလေးများ လုပ်ပေးယင် နေကြမလား” လို့ ဆိုတော့ ဘုရားက ခွင့်မပြုသေးဘူး ပုဂ္ဂလိက ကျောင်းလေးတွေကို။

ဗုဒ္ဓခေတ်ကကျောင်း။ ။ ဒါနဲ့ မြတ်စွာဘုရားကို လျှောက်လို့ ခွင့်ပြုတော့၊ ကျောင်းဆောက်တယ်။ တနေ့ထဲ ခြောက်ဆယ်တင်၊ တပြစ်ပီးအောင် ဆောက်တယ်။ ပီးမှာပေါ့ တခန်းကျောင်းလေးတွေကို၊ မိုးလုံလေလုံဆိုတော့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ တခန်းကျောင်းလေးတွေ၊ အဲဒါသံဃာ ၆၀ လောက် နေရလောက်အောင် ပီးအောင်ဆောက်တာပဲ။ အဲဒီ တော့ ရှေးတုန်းက ကြီးကျယ်တာမဟုတ်ဘူး။ ဘာကြီးကျယ် လိမ့်မဟုန်း၊ ခုခေတ်လိုကျောင်း ဘုန်းကြီးချင်းပြိုင်မှ မပြိုင်တော့ပဲ နဲ့၊ သူလဲ ကမ္မဋ္ဌာန်းအားထုတ်တယ်။ ကိုယ်လဲ ကမ္မဋ္ဌာန်းအားထုတ် တယ်။ ကမ္မဋ္ဌာန်းအားထုတ်ယင်ပြီးတာပဲ။ ကမ္မဋ္ဌာန်းအားထုတ် တာတောင်မှ တချို့က “ကျောင်းကို တင်ပလ္လင်ခွေပြီးတော့ ကမ္မဋ္ဌာန်းထိုင်နေတုန်းမှာ မိုးရွာလို့ ရှိယင်တင်ပလ္လင်ခွေရဲ့ အဖျား ကိုမိုးမစုပ်ဘူး၊ အဲသလောက်ကျောင်းဆို တော်ပြီ” တဲ့။^၁ ဘယ်

၁။ သာရိပုတ္တတ္ထေရဂါထာ-၉၈၅။
တိံသနိပါတ်ထေရဂါထာပါဠိ-၃၄၄။

ဆွမ်းအနုမောဒနာ တရားတော်

လောက်ကြီးကျယ်တုန်း၊ ထင်တယ် ၂-ပေလောက် ၃-ပေလောက် ပဲရှိမှပဲထင်တယ်။ အမိုးလေးကလဲအဲဒါ လုံရုံလေးပဲ။ အဲဒီလောက် ကျောင်းရယင် လုံလောက်တာပဲတဲ့။ ဒီလောက်ထိအောင် ခြိုးခြံ ကြတယ်။

တရားနဲ့နေချင်လို့ ထွက်လာကြ

ခြိုးခြံမှာပေါ့၊ ဟိုက ထွက်လာတာက ဒီလိုကျောင်းတွေ ကံတွေမရှိပဲနဲ့ ဒီလို တရားနဲ့နေချင်လို့လို့ ကို ထွက်လာကြ

တာ။ အဲဒီမှာ ပစ္စည်းရှိတဲ့မိဘတွေက အတင်းတားကြတယ်။ “မဖြစ်ဘူး ငါ့သားမဖြစ်ဘူး၊ ငါ့သားက ချမ်းချမ်းသာသာ ကြီးလာတာ၊ ဘုန်းကြီးလုပ်တယ်ဆိုတဲ့ဥစ္စာက တောင်းစား ရတာ၊ အအေးလို့ချင်လဲ အပူရချင်ရ၊ အပူလို့ချင်လဲ အအေးရချင်ရ တယ်။ ဒီတော့ ငါ့သားနဲ့မဖြစ်ဘူး၊ ဟော အထက်တန်းတွေက သိပ်တားတာပဲ ရဟန်းပြုမယ်ဆိုယင်၊ ဟုတ်တယ်ဖြစ်နိုင်လောက် တယ်။ ဟိုမှာ ဆွမ်းခံစားရမယ်၊ ခုနက ကျောင်းကလေး မိုးလုံ လေ့လုံလေးလောက်ပဲနေရမယ်။ ဒီတော့ တရားနဲ့နေကြတာပဲ။ သိပ်ကြည်ညိုစရာကောင်းတယ်။

အရှင်မဟာကဿပနှင့် ကိုရင်နှစ်ပါး

တခါတုန်းက အရှင်မဟာ ကဿပ တောကျောင်းလေးနေတယ်။ ကိုရင် နှစ်ပါးရှိတယ်။ တပါးက နဲ့နဲ့ စိတ်

ကောင်းနှလုံးကောင်းမရှိဘူး။ တပါးက စိတ်ကောင်း နှလုံး ကောင်းရှိတယ်။ ရေချိုးဖို့ဆိုယင် ရေနှေးကျို ဟိုတပါးက

မြဝါဒ-၁၇

၂၅၈ သာသနာပြုသြဝါဒ တရားတော်များ

ဟိုကိုရင်ကျိုနေတဲ့ ရေနှေးအိုးက အဝှာလေးအခိုးလေး ဘာလေးထွက်နေတာမြင်လို့ ရှိယင် “ဟာ- ရေနှေးကျက်ပြီ” ဆိုပြီး တော့ သူက အရှင်မဟာကဿပဆီသွားပြီး “ရေနှေးအဆင်သင့် ပါပြီဘုရား၊ ရေသုံးသပ်တော်မူဖို့ရန်” အရှင်မဟာကဿပက ဘာမှမစဉ်းစားတော့ “အော်- ဒီကိုရင် ရေနှေးတယ်တာပဲကိုး” လို့ ဒီလိုပဲ မှတ်ပြီးတော့ ကြွလာတယ်။ သူက အဲဒီရေထည့်ပေး၊ ရေသုံးသပ်တယ်။

လူရိုးကိုရင် မခံချင်လာ။ ။ နောက်တော့ ဟိုကိုရင်က မခံချင် လာဘူး၊ လူရိုးက “ဒီကောင်ကို တော့ တနေ့ချအုန်းမှပဲ” ဆိုပြီးတော့ သူက ရေနှေးကျို၊ ကျိုပြီး တော့ ရေနှေးတွေကို ဘေးဖယ်ထားတယ်။ သူက အိပ်နေတာ ဟိုကိုရင်က ဘေးဖယ်ထားပြီးတော့ ရေနှေးလေးကို နဲ့နဲ့လေး အခိုးတွေထွက်အောင် လုပ်ထားတယ်။ ဟိုကိုရင်က အိပ်ရာက ထလာတယ်။ “ကိုရင်ရေနှေးကျက်ပြီလား” “ဟာ- ရေနှေးကျက် ပါပြီဘုရား” နဲ့ ဆိုပြီးတော့ သွားတယ်။ နောက်ရေနှေးထည့်မယ် လုပ်တော့ ရေနှေးက မရှိဘူး၊ ဒါနဲ့ သူက ဟိုရွာဒီရွာနဲ့ လုပ်နေ တယ်။ အဲဒီတော့မှ အရှင်ကဿပက စဉ်းစားတယ်။ “အရင် တုန်းကလဲ ဒီကိုရင် ဒီလိုလုပ်နေတာနဲ့တူတယ်။ သူမလုပ်ပဲနဲ့ ခုမှ သိတယ်ကိုး၊ သိတော့ ကိုရင်ကို ပြောတယ် “ကိုရင်ဆိုတဲ့ ဥစ္စာ ကိုယ် မလုပ်ပဲနဲ့ ကိုယ်လုပ်တယ်ထင်အောင် မညာရဘူး ဘာဘာ ညာညာနဲ့ သြဝါဒ” ပေးတယ်။

ဆွမ်းအနုမောဒနာ တရားတော်

အရှင်မဟာကဿပ၏ နက်ဖြန် အရှင်မဟာကဿပက ဆွမ်းခံ
 ကျောင်းကလေး ကြုံတော့ အရှင်မဟာကဿပ သီတင်း
 သုံးတဲ့ ကျောင်းကုဋ်ကလေးကို မီးရှို့
 ပြီးတော့ ထွက်ပြေးရော၊ ဒီတော့ မီးရှို့ပြီး ထွက်ပြေးလောက်
 အောင် ကျောင်းကလေးကသေးသေးလေး၊ ဒီလို နေရှာမှပဲ၊
 နေရှာမကုတ်ပါဘူးလေ၊ ဒီလိုနေတော်မူမှပဲ၊ “နေရှာ” ဆိုတော့
 ကိုယ်ကပဲ ကြီးကျယ်ပြီးတော့ ဟိုသနားစရာကို စကားလုံးက
 မှားသွားတယ်၊ ရှေးတုန်းက သာသနာ အင်မတန်ကောင်းတယ်။

ဒကာတို့က ဘာသနာကို အရင်းရောက်အောင် ဒီလိုစဉ်းစား
 ကြပါ။ သာသနာ အရင်းခံက တယ်ဟုတ်ပါလား၊ ဒါခု
 သာသနာအဖျားရောက်တော့ တယ်ကြီးကျယ်ပြီ ငွေကုန်တော့
 များလာတယ်။

ကျောင်းကြီးတွေ သင်္ကန်းကြီးတွေ ဆွမ်းတွေနဲ့ တကတဲ
 သူတို့က ဟင်းခွက်တွေ အမယ်မယ်နဲ့ ဆွမ်းတွေနဲ့။

အရှင်သာရိပုတ္တရာလေနာ^၁။ ။ ဟိုတုန်းက အရှင်သာရိပုတ္တရာ
 လေနာတယ်၊ ရှင်မောဂ္ဂလာန်
 က ဘာနဲ့ပျောက်တုန်းလို့မေးတော့ လူတုန်းကတော့ ထောပတ်
 ပျားသကာတို့နှင့် ရော၍ ရေမရောသော နို့ရည်ဖြင့် ချက်သော
 သနာထမင်းနဲ့ ပျောက်တယ်လို့ ပြောတယ်၊ ဒါကို နတ်က
 ကြားတယ်၊ နက်ဖြန်ခါလဲ ဆွမ်းခံမကြာနိုင်ဘူး၊ အရှင်သာရိပုတ္တရာ

၁။ ဝိသုဒ္ဓိမဂ် သီလနိဒ္ဒေသ။

၂၆၀ သာသနာပြုသြဝါဒ တရားတော်များ

က လေက တော်တော်ထိုးနေတယ်။ ဒါနဲ့ အရှင်မောဂ္ဂလာန်ရဲ့ ဒကာအိမ်ကို နတ်က သနာဆွမ်းရအောင် လှုံ့ဆော်ပေးတယ်။ ဟိုက သနာဆွမ်းချက်တယ်။ အရှင်မောဂ္ဂလာန် ကြွလာတာမြင် ယင်ပဲ သနာဆွမ်းလောင်းတယ်။ အရှင်မောဂ္ဂလာန်ကလဲ နတ် လှုံ့ဆော်ဒါတော့ မစဉ်းစားဘူးလေ။ သနာဆွမ်းရလာတဲ့ ဥစ္စာကိုပဲ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနဲ့ ဒီဟာကို ယူလာပြီး ပြန်လာ တယ်။ အရှင်သာရိပုတ္တရာကို သနာဆွမ်းနဲ့ ဆွမ်းကပ်ဘယ်ကိုး။

နတ်လှုံ့ဆော်တဲ့သနာဆွမ်း အရှင် သာရိပုတ္တရာက “မနေ့က အရှင်သာရိပုတ္တရာ မစား သနာဆွမ်းပြောလိုက်တယ်။ ကနေ့ သနာဆွမ်း ရလာတယ်။ အရှင်

မောဂ္ဂလာန်ကတော့ တောင်းမှာမဟုတ်ဘူး။ ဘယ်လိုဖြစ်ပါလိမ့် မတုန်း”လို့ ကြည့်လိုက်တော့ နတ်ကလှုံ့ဆော်တာ၊ နတ်တွေက ဒီလိုပဲရှိတယ်။ ကိုယ်ကြည့်ညှိယင် လှုံ့ဆော်ကြတာပဲ။ ဒါနဲ့ “ဟောဒီ ဝမ်းထဲကအူတွေ ထွက်ချင်ထွက်ကုန်ပါစေ၊ ဒီလိုတော့ ပရိယာယ်နဲ့ ဘေးကလာတဲ့ ဥစ္စာကို မစားဘူး” ဆိုပြီးတော့ ဖယ်ပစ်လိုက်တယ်။ ပျောက်သွားတာပဲ။ ဒီသတ္တိ- ဒီစိတ်ဓာတ် သတ္တိတွေကြောင့် ခုန လေနာလဲ ပျောက်သွားတာပဲ။ မပေါ်ပါ ဘူး။ ဟိုတုန်းက မပေါ်ပါဘူး။

ဘုန်းကြီးတိုင်းအထင်မကြီးနဲ့။ ။ ဒကာတို့ကကျောင်းကောင်း ကြီး တွေ ကြည့် ပြီး တော့ “ဟာ ဒီဆရာတော်ကြီး တယ်ဘုန်းကြီးတယ်” ဆိုပြီး၊ အံမယ် လေး လက်အုပ်များချီမိုး ရှိခိုး၊ ခြေထောက်များဖက်ပြီးတော့

ဆွမ်းအနုမောဒနာ တရားတော်

များ ရှိခိုးလို့၊ “တယ်ဘုန်းကြီးတဲ့ ဘုန်းကြီး”တဲ့၊ “ဘာလုပ်တဲ့ ဘုန်းကြီးမှန်းလဲ သိတာမဟုတ်ပဲနဲ့”။ သူ့ဟာနဲ့သူ ဘယ်နှယ် လုပ်ပြီးတော့ ဘုန်းကြီးမှန်းမသိဘူး၊ ဘုန်းကြီးတယ်တဲ့၊ ဘုန်းကြီးတာများသွားပြီး အထင် မကြီးကြလေနှင့်၊ သိပ်မဟုတ် လှဘူး၊ သိပ်မဟုတ်ဘူး၊ ဟိုတုန်းကဘုန်းမကြီးဘူး၊ ဒီလိုပဲနေ တယ်၊ ဒီလိုပဲနေတယ်။

ယသောဓရာလေနာ။ ။ တခါတုန်းက ယသောဓရာထေရီသူလဲ လေနာတယ်၊ ရှင်ရာဟုလာက ကိုရင် ရှိသေးတယ်၊ “ဘာပြုတုန်းမယ်တော်- ဘာပြုတုန်း” လေနာလို့၊ “ဘာနဲ့ပျောက်တုန်း” ဟိုတုန်းကတော့ နန်းတော်ထဲမှာ သရက် သီးဖျော်ရည်၊ သရက်သီးနဲ့သိကြားသီးနဲ့ ဖျော်ရည်လုပ်သောက် ပျောက်ဟာပဲ၊ အခုမရှိဘူး၊ ယသောဓရာသောက်ဖို့ရန် သရက် သီးဖျော်ရည်လုပ်ဖို့ရန် မရှိဘူး၊ ဒီလိုပဲ နေရှာတာပဲ၊ ဒါနဲ့ ရှင်ရာဟုလာလဲ မတတ်နိုင်လို့မိုင်နေတယ်။

ဆွမ်းရပ်သလိုရပ်။ ။ အရှင်သာရိပုတ္တရာက “ရာဟုလာ ဘာလို့ မိုင်နေတုန်း” လို့ဆိုတော့ “မယ်တော် ဘိက္ခုနီ ဒီလိုဖြစ်နေတယ်လို့” ဆိုဒါနဲ့ အရှင်သာရိပုတ္တရာက ညနေဖြစ်နေတော့ တခါထဲ သပိတ်ပိုက်ပြီးတော့ ကောသလ မင်းကြီးနန်းတော်ထဲ ဆွမ်းရပ်သလိုသွားရပ်ရတယ်၊ “ဟာ- ဘာ အလိုရှိလို့ပါတုန်း” လို့ဆိုတော့ “ယသောဓရာ ဘိက္ခုနီ ဒီလိုဖြစ် နေတယ်” လို့ဆိုတော့ “ဟာလုပ်ကြပါ လုပ်ကြပါ” ဆိုပြီး တခါထဲ သရက်သီးမြန်မြန်ရမှာပေါ့လေ၊ ဆွတ်ပြီးသားလဲ ရှိမှာ

၂၆၂ သာသနာပြုဩဝါဒ တရားတော်များ

ပေါ့လေ။ အဲဒါနဲ့ ဖျော်ရည်လုပ်ပြီးတော့ပေးတယ်။ နောက် “ယသောဓရာအတွက် လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းကို ဒကာတော်တာဝန် ယူပါမယ်”လို့ လျှောက်လိုက်တယ်။ အဲဒီတော့ ယသောဓရာ တို့လိုဆိုတာ လူ့ဘောင်မှာနေယဉ် စကြာမင်းရဲ့မိဖုရား၊ ဘုရား လောင်းလဲ တောမထွက်ဘူးဆိုယဉ် ဒီလိုဖြစ်ရမှာ။ ဒီလောက် အထက်တန်းကျတဲ့ ယသောဓရာတို့လို အမျိုးသမီးတောင်သရက် သီးဖျော်ရည်သောက်စရာမရှိဘူး။ ဟိုတုန်းက ဒီလိုနေကြတာပဲ။

ထန်းရွက်တဲ ဒကာတို့ မှတ်ထားပါ။ ဘုန်းကြီး ဆွမ်းစားကျောင်း တို့လဲနဂိုတုန်းကဟိုနားမှာ အခုညွှန် ဇရပ်နေရာမှာ ဆွမ်းစားဖို့ရာ ထန်း ရွက်တဲနဲ့ ထန်းရွက်တောင် အလုံမကာနိုင်ဘူး။ အောက် ပိုင်လောက်တင်ကာတယ်။ အပေါ်ကအမိုးနဲ့ ထန်းရွက် တဲနဲ့ ဆွမ်းစားကျောင်းဆောက်တယ်။ ဆရာတပည့်တွေ ဆောက်ကြတာပဲ။

ထန်းရွက်ကုဋီ။ ။ ပြီးတော့ကုဋီကျတော့ဒီလိုကုဋီမဟုတ် ဘူး။ ထန်းရွက်မိုးတယ်။ ကြားထဲထန်း ရွက်ကလေး ၂-ရွက်၊ ၃-ရွက်လောက် ကာထားတယ်။ တခန်းတခန်းမှာ ပြီးတော့ ထန်းသား တုံးကြီးတွေ အောက်ကထိုင်ဖို့ရန်လောက်တင် ခင်းတယ်။ အကုန်လုံး အပြည့်မခင်းနိုင်ဘူး။ ထိုင်ဖို့ရန်တင် ခင်းပြီးတော့ အဲဒီ ကုဋီလုပ်တယ်။ ဒီဟာလဲ စာသင်လို့ဖြစ်တာပဲ။ စာချ လို့ဖြစ်တာပဲ။ နဲ့နဲ့တော့ ကသိကအောက်လေးတော့

ဆွမ်းအနုမောဒနာ တရားတော်

ရှိတော့ ရှိပါရဲ့ပေါ့လေ၊ ရှိပေမယ့်လို့ဖြစ်တာပဲ၊ အဲဒါ ဘုန်းကြီးတို့ဆရာတပည့် ဒီလိုတက်လာကြတာပဲ။

ဖဝေးသတိရ။ ။ တခါတခါ ဟိုဖဝေးသွားပြီးတော့ သတိရ တယ်၊ ဖဝေးကိုမင်းသမီးက “လိုက်ခဲ့ပါလို့” ပြောလို့ သူကလိုက်သွားတယ်။ ထီးနဲ့နန်းနဲ့ ဗြဟ္မဒတ်မင်းက ဖမ်းတာကိုး၊ ဖမ်းတော့ “ဒို့မြေးအဖိုးမှာလ-လေ စည်းရိုး အလုံ ကာလို့ ဖရုံပါ ငြုတ်သခွားရယ်နဲ့ လုပ်စားရန်သူတမင်လာ” လို့နဲ့ ဟဲ ဟဲ ဟဲ...။ “ဒို့မြေးအဖိုးမှာလ-လေ စည်းရိုး အလုံကာလို့” နောက်တော့ “ဖားကင်ခြောက်နဲ့ မြောက်ဥတေ့ဟာ အပင်းနဲ့” သူလဲရှိသမျှ ထုတ်ပြီးတော့ သဒ္ဓါတရားကောင်းကောင်းနဲ့ ကျွေး လိုက်သကိုး၊ ဖားကင်တေ့မြောက်ဥတေ့ ကျွေးလိုက်တယ်။ ဒီလို လိုက်ခဲ့ပါဆိုလို့ လိုက်သွားလို့ ဟိုကျတော့ ဖမ်းထားလို့ “ငါ- ဖားခြောက်နဲ့ မြောက်ဥတေ့ဟာအပင်း”နဲ့ အခုလဲဘုန်းကြီးတို့ စည်းရိုးအလုံကာသလိုပဲ ဒီလိုနေကြတာပဲ၊ ခုဟိုနားစည်းရိုးတေ့ ရှိသေးတယ်။

တံတိုင်းမလုပ်ရန် တချို့က တံတိုင်းတေ့ဘာတေ့ လုပ်ချင် တားရ တယ်လို့ပြောပါရဲ့ “အို-မလုပ်ပါနဲ့ တံတိုင်း လုပ်ရအောင် ဒီက အထဲမှာ ဘာမှရှိတာ မဟုတ်ပါဘူးလို့ တံတိုင်းမလုပ်ပါနဲ့” လို့ တားထားရတယ်။

“ကျောင်းအထိမ်းအမှတ်ပေါ့” တဲ့၊ “အခုလဲ ကျောင်း အထိမ်းအမှတ်ကာထားသားပဲ” လို့၊ “မလုပ်ပါနဲ့” လို့ တားပြီး

စည်းရုံးပဲကာထားတယ်။ ဒါသံကြီးလေး ဘာလေး၊ ကာတဲ့ ဥစ္စာကို ကောင်လေးတွေကဖြုတ်တယ်။ ယူတန်တာယူတယ်။ “ယူကြပေါ့လေ”လို့ ဘုန်းကြီးက “တံတိုင်းတော့ မလုပ်ကြ ပါနဲ့”လို့ ပြောရတယ်။

ဘုန်းကြီးနေတဲ့ ကျောင်းကြီးတွေ သူတို့ ကျောင်းဒကာ ကျောင်း လေး တွေက ကောင်းကောင်း ဆောက်ချင်လို့ လျှောက်ကြတယ်။ ဘုန်းကြီးက “သူတို့ သဒ္ဓါတရားအတိုင်း လုပ်ပါစေတော့လေ”လို့ ကြည့်နေတာ။ ဘုန်းကြီးနေတဲ့ကျောင်းတော့ ပြင်ချင်ကြတယ်။ “မပြင်ပါနဲ့”လို့ တနေ့တုန်းကတော့ ခြံတွေစားလို့ ဘုန်းကြီးဟာဘုန်းကြီး ပြင်ရ တယ်။ ဘုန်းကြီးက ဒီကျောင်းအပြိုင်အသေနဲ့တော့ ကိုက်ပါ လိမ့်မယ်ထင်ပါရဲ့”လို့ အခုနဲ့ကျောင်းကို ခြံစားတာက စော သွားတယ်။ အခုပြင်ပြီးပြန်ပြီ။ အတော်ကြာအောင်ခိုင်ဦးမှာပဲ။

ရေချိုးခန်းထဲလဲ။ ။ အဲ-လူကလဲမသေတာ မသေတာကို၊ သေ နာတော့ပေါ်နေပြီ။ တလောကလဲအဝှာထဲ လဲထားတယ်။ ရေချိုးခန်းထဲလဲတယ်။ ကံကောင်းလို့ ပေါက် တော့ ထိပ်တောင်မှ ပေါက်သွားတယ်။ “အံ့ဟာ.... အရှောင် ကောင်းလို့ နှာခေါင်းကိုတုံ့တုံ့မှန်”ဆိုတာလို အခုလဲကံကောင်း လို့ ကံကောင်းလို့ ထိပ်များတော့ ပေါက်သွားသေးတယ်။ အင်း- အဲဒီဟာပြီးတော့ ဘာဖြစ်နေတုန်းဆိုတော့ လဲမလိုချည်း ထင်ထင်နေတယ်။ စိတ်ကတယ်မရဲဘူး။ သွားရတာ လဲများလဲ လိုက်ဦးမှာလား။ ရေချိုးခန်းထဲလဲပဲ ကြမ်းတွေခင်းထားတယ်။

ဆွမ်းအနုမောဒနာ တရားတော်

လဲများလဲဦးမလားလို့၊ “ဒီတခါလဲယင်တော့ အသေလဲပါ”လို့ ဘုန်းကြီးစိတ်က အောက်မေ့ထားတယ်။

သံဃာတွေကို ကြီးလာလို့ ဒကာတို့ အခုဆွမ်းဒကာ သာသနာရေးငဲ့ထိန်း ဆွမ်းအမတ် ငယ်ငယ်တုန်းက ငယ်တဲ့ သတ္တိ ဘယ်လိုရှိတယ်၊ နောက်တော့၊ အသက်ရှည်လို့ ကြီးလာယင် ဘယ်လိုဆိုဒါ သိလိမ့်မယ်၊ ဘုန်းကြီးလဲ သံဃာတွေကို သာသနာရေးငဲ့ပြီးတော့သာ ထိန်းနေတာ၊ တခါတလေ ပြောလိုတယ်၊ စည်းကမ်းနဲ့သိပ်မရလှဘူး။

တချို့ ကိုယ်တော်လေးတွေဟာ နို့ပေမယ်လို့ တခြားစားယင် တော်ပါရဲ့လို့ ဒီလိုကြည့်နေရတယ်၊ တဖြေးဖြေး ခေတ်ကြီးက ပျက်စီးလာတယ်၊ ပျက်စီးလာလို့ ဘုန်းကြီးက ခေတ်ကြီးပျက်ပေမယ်လို့ ပြင်လိုက်မယ်လို့ ကြိုးစားတာ ဒီဟာပဲရသေးတယ်၊ ဘေးပြင်စရာတွေမရဘူး။

ခတ်ကွင်းပြင်ရေး။ ။ ဒီအားလုံးက ဝိုင်းပြီးတော့ ပြင်ကြလို့ ရှိယင် ဘုန်းကြီးက ကျေးရွာ ကျောင်းတွေကို ကလေးတွေကို ပညာသင်ပေး၊ ရပ်ကွက်လူတွေဘာသာ ရေးကိုထိန်း၊ ကလေးတွေကို အတန်းတော်တော်များများကြီး သင်ပေး၊ ပြီးတော့ ကိုယ်ကဝိနည်းကိုလေးစား၊ ဒီလိုလုပ်ဖို့လို့ ကြိုးစားတာ၊ ကြိုးစားပေမယ်လို့ “ခပ်ကွင်းပြင်တာနဲ့ ရွာသစ် ကြီးရောက်လာပြီလို့” ဆိုတာလို့ အခုလဲ ခတ်ကွင်းပြင်တာနဲ့ လဲ လဲ လဲပြီ၊ လဲမလိုလို့လဲကြောက်ရပြီ၊ အိုပြီးအိုနာတွေ။

ခန္ဓာအိုကြီး

ဇိဏ္ဏာအဋ္ဌိစ နှာရူစ၊ ဂတ္တာနိ နဝဟန္တိမေ၊

ဇိဏ္ဏာဝ သကဋ္ဌောဘာရံ၊ သာယံလောကဿဓမ္မတာ။^၁

အရိုးတွေ့လဲ အိုပြီတဲ့၊ ရှေးအရိုးလိုမဟုတ်ဘူး၊ ဆတ်လားပြီ၊
တော်တော်လဲလိုက်ယင် သူကကျိုးမယ်၊ ကဲ့မယ်၊ အရိုးတွေ့က
ဆတ်လာပြီ။

နှာရူစ - အကြောတွေ့ကလဲ ရှေးတုန်းကလို မဟုတ်ဘူး၊
အကြောတွေ့က တောင့်တင်းကုန်ပြီ၊ ဂတ္တာနိ နဝဟန္တိမေ-
ခန္ဓာကိုယ် တကိုယ်လုံးကလဲ လဲမလိုလို လဲမလိုလို ထင်ရတယ်၊
ဇိဏ္ဏာဝ သကဋ္ဌောဘာရံ-သာယံလောကဿဓမ္မတာ- လှည်းအို
ကြီး ဝန်ကောင်းကောင်း တင်လို့ မရဘူး၊ သိပ်မတင်လိုက်နဲ့၊
သိပ်တင်လို့ ရှိယင် လှည်းကြီး ကျိုးသွားလိမ့်မယ်၊ အဲဒါလိုပဲ
ခန္ဓာအိုကြီးဟာ သိပ်တင်လို့ မရဘူးနဲ့တူတယ်၊ ကျိုးသွား
လိမ့်မယ်။

နှားပျိုသန်လှ။ ။ ဒါပေမယ့်လို့ ခုနောက် ကိုယ်တော်တွေ့က
ဘုန်းကြီးလောက်ကို ခုအထိ၊ ခုအထိ အအို
ကြီးမှီအောင်ကို သူတို့မလိုက်ကြသေးဘူး၊ တခါတခါ၊ “မင်းတို့

၁။ ဒုတိယရွှေကျင်သာသနာပိုင် မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံဆရာတော် ဘုရား
ကြီး၏ သံဝေဂယုတ္တ ဥဒါန်းဂါထာတော်ဖြစ်သည်။
(က) မဟာဝိသုဒ္ဓါရာမိက ထေရုပ္ပတ္တိဒီပဏီ စာမျက်နှာ-၂၄၂။
(ခ) ရွှေကျင်နိကာယ သာသနာဝင် စာမျက်နှာ-၂၇၂။

ဆွမ်းအနုမောဒနာ တရားတော်

နွားပျိုသန်လှတယ်၊ နွားအိုပေါင်ကျိုးသလောက် ရှိအုန်းမှာပဲ”
တခါတခါ ဒီလိုတွေးရတယ်။ သူတို့သန်ပေမယ့် နွားအိုပေါင်
ကျိုးသလောက်ပဲရှိနေသလားမသိဘူး။ ဘုန်းကြီးကတော့ အဲဒီ
လိုပဲလုပ်ရတယ်။ သေလဲသေပေါ့လေ။ အခုလို အသက်ကလဲနဲ့
လား။ ဒီလိုနဲ့သေကြတာ၊ ခုနစ်ဆယ်နဲ့ရှစ်နှစ်(၇၈)ထဲမှာရောက်
နေပြီ။

ဆန်းကြယ်တဲ့ ပြီးတော့ ဆန်းဆန်းကြယ်ကြယ် လက္ခဏာ
လက္ခဏာပေါ်နေ တနေရာမှာ လက္ခဏာကြောင်းတခုပေါ်နေ
တယ်။ ရှေးတုန်းကမရှိဘူး။ ဘယ်လောက်
ကြာကြာပေါ်မှာတော့မသိဘူး။ လဲပြုပြီးတော့မှ မလဲခင်ကတဲကို
က စိတ်ကအများနဲ့တယ်မနေချင်ဘူး။ အများလဲ တယ်မကြည့်
ချင်ဘူး။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် တယောက်ထဲ ရှင်းရှင်း ကလေး
ဒါကိုသဘောကျနေတယ်။ မလဲခင်ကတဲက၊ နောက်တော့လက္ခ
ဏာကလဲပေါ်လာတယ်။ လက္ခဏာကလဲ ဒီသဘောတဲ့။ “ဟင်”
အခုဟိုကပင့် ဒီကပင့်နဲ့ မလိုက်ချင်ပါဘူး။ အင်း-အကြောင်း
ပြုပြီး ဟိုကပင့်ဒီကပင့်ယင် ဒူးနဲ့ပြီးစား ဒီလိုနေတဲ့ အရွယ်မျိုး
မဟုတ်ဘူး။ မလိုက်ချင်ဘူး။ အေးအေးကလေး နေချင်တယ်။

သူတော်ကောင်းတွေ။ ။ နောက်တော့ တွေးကြည့်တယ်။ ရှေး
တုန်းကသူတော်ကောင်းတွေ တော
ထွက်ကြတယ်ဆိုတာဟာ ဟုတ်မှာ။ ဒီထီးထဲနန်းထဲနေလို့ကိုမဖြစ်
ဘူး။ မနေချင်လောက်အောင်ဖြစ်နေတယ်။ ဒါနဲ့တော့ထဲရောက်

၂၆၈ သာသနာပြုသြဝါဒ တရားတော်များ

တော့ ဟင်းရွက်ပြုတ်ကလေး ဘာလေးများစားလို့၊ တယ်စိတ်
 ချမ်းသာတယ်။ “ဟုတ်မှာလို့ ဘုန်းကြီးကဟုတ်မှာလို့” “အနို့
 အရှင်ဘုရား ဟင်းရွက်ပြုတ်ကလေး ဘာကလေးစားနေပါလား”
 ဆိုတော့ “နေနိုင်မယ်မထင်ဘူးလို့၊ ဟင်းရွက်ပြုတ်ကလေးဘာလေး
 နဲ့စားပြီတော့ နေနိုင်မယ်မထင်ဘူး” မပြောတတ်ဘူး။ တခါတ
 လေကပွဲယကြီးတယောက်နဲ့ နွားနို့တို့ ပဲပြုတ်တို့ဘာတို့နဲ့၊ အဲဒီလို
 တော့ နေနိုင်မှာပါ။ နွားနို့လေးများလဲ သောက်ရ အုန်းမှ၊
 သောက်ချင်လို့ အရသာခံချင်လို့မဟုတ်ဘူး။ ခုနကအားအတွက်
 ကြောင့်ပါ။ ကပွဲယကြီးတယောက်နဲ့ နွားနို့လေး သောက်ပြီး
 တော့ ဒီလိုတော့နေနိုင်ပါတယ်။ ဟိုလို ဟင်းရွက်ပြုတ် စားဖို့
 တော့ စိတ်ကူးကူးကြည့်တယ်။ နေနိုင်မယ်မထင်ဘူး။

အခုလူတွေသိလပျက်နေ။ ။ ဆွမ်းဒကာဒကာမတွေများ ငယ်
 ငယ်ရှိသေးတယ်။ သီလ သီလ၊ နိ
 ပါတ်ဘစ်ကသီလ၊ ငါးပါးသီလကို သိပ်ပြီးတော့ လုံအောင်ထိန်း
 ကြ၊ အခုလူတွေအရပ်ရပ် စာရိတ္တပျက်ဘယ်ဆိုတာဟာ ဒကာတို့
 အသိဆုံးပဲ။ သီလပျက်နေတာ၊ မုသားလဲသူတို့ အရေးမစိုက်ကြ
 တော့ဘူး။ အဲဒီနွားဒါနလဲ ဖြစ်သလို ထိန်းထားကြတယ်။ ငါးပါး
 သီလကိုမလုံကြဘူး။ သီလပျက်နေတာ၊ လောကကြီး ဗမာနိုင်ငံ
 ပျက်ဘယ်ဆိုတာ သီလပျက်တာ၊ နိုင်ငံခြားတွေပျက်တယ်ဆိုတာ
 သီလပျက်တာ၊ တယောက်တယောက် တိုက်ကြ ခိုက်ကြတယ်ဆို
 တာ သီလပျက်ကြတာ။

ဆွမ်းအနုမောဒနာ တရားတော်

သီလလုံအောင်နေ။ ။ အဲဒီတော့ ဒွိက သီလလုံအောင် နေမယ်
 ခေတ်မှီမှီမမှီမှီ သီလတော့လုံအောင်နေ
 မယ်၊ အာဇီဝဥမက သီလ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းနဲ့စပ်တဲ့သီလ၊
 မဘရားသဖြင့် ငါအသက်မမွေးဘူး၊ တရားသဖြင့် အသက်မွေး
 မယ်၊ အဲဒါကို စိတ်ထဲက နှစ်နှစ်ကာကာကြီး ထိန်းထားကြပါ။
 တကမ္ဘာလုံး ပျက်ချင် ပျက်ပါစေ၊ အခု ဘုန်းကြီးတွေ ကြည့်ပါ
 လား၊ တနိုင်ငံလုံး သံဃာတွေ ဘယ်လိုနေတယ်ဆိုတာ ကြည့်ပါ
 လား၊ ဒို့သေရအုန်းမှာ၊ သေတော့ငရဲ တိရစ္ဆာန် ပြိတ္တာလမ်းရှိ
 တယ်၊ အဲဒီ မသွားရအောင် ဒို့ကြီးစားမယ်၊ တနိုင်ငံလုံးပျက်တာ
 ပျက်ပါစေ “ဒို့ကျောင်းက ပျက်လို့မဖြစ်ဘူး” လို့ ဆိုပြီးတော့ အဲဒီ
 လို ထိန်းထားတယ်၊ ဒကာတို့လဲပဲ “တလောကလုံး ငါးပါးသီလ
 ပျက်ချင် ပျက်ပါစေ၊ ဒို့မပျက်ရအောင်၊ ဒို့မသားတစုမပျက်စေရ
 ဘူး” အဲဒီလို ထိန်းထားကြပါ။

ဘုရားအာရုံပြု။ ။ ထိန်းထားပြီးတော့မှ ဘုရားကို သြကာသ
 သြကာသနဲ့ ရှိခိုးနေလို့မပြီးသေးဘူး၊ ဘုရား
 ဂုဏ်တော်တွေကို တပါးပြီးတပါး တပါးပြီးတပါးလေ့လာပါ၊
 တရားဂုဏ်တော်တွေကို တပါးပြီးတပါး တပါးပြီးတပါး လေ့
 လာပါ၊ မြန်မြန် မလေ့လာနဲ့၊ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာချင်ကြာပါ
 စေ၊ တပါးပြီးတပါး လေ့လာလို့သဘောကျတဲ့ ဂုဏ်တော်တွေကို
 ထပ်ကာထပ်ကာ အာရုံပြုပြီးတော့မှ ရှိခိုးတဲ့အခါ အာရုံယူ၊ အဲဒါ
 ဗုဒ္ဓါနုဿတိကမ္မဋ္ဌာန်းဆိုတာဒါပဲ၊ သြကာသ သြကာသတင်
 လုပ်မနေနဲ့။

၂၇၀ သာသနာပြုသြဝါဒ တရားတော်များ

ဝိပဿနာရူ။ ။ ပြီးတော့မှ “အားလုံး အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တလို့ ဝိပဿနာရူပါ။ တမိနစ်လောက်ပါ။ တမိနစ်လောက်ပါ အချိန်အကြာကြီး မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီလို နေပါ။ ငါးပါးသီလလုံတယ်။ ဘုရား တရား သံဃာ့ဂုဏ်တော်တွေကို သိတယ်။ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တလို့ ရှုတယ်။ ဒီလိုဆို ယင်အပါယ် မကျဘူး။ သေသေချာချာ သိလို့ ရှိယင် ရဲရဲတင်းတင်း သာနေ။ အပါယ်မကျဘူး။ ဒါ့ကြောင့် အပါယ်မကျအောင် ပါရမီဖြစ်အောင် ကုသိုလ်တရားတွေကို ကြိုးစား နိုင်ကြစေကုန်သတည်း။

သာဓု.... သာဓု.... သာဓု....

အမှာ။ ။ ဤဆွမ်းအနုမောဒနာ တရားတော်သည် (မပျံလွန်မီ ၁-လ၊ ၄-ရက်အကြာ) ၁၃၃၉-ခု တန်ဆောင်မုန်းလဆန်း (၁၃) ရက် ၁၉၇၇-ခု၊ နိုဝင်ဘာလ (၂၃) ရက်၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တွင် ဟောသည်။

ဆွမ်းအနုမောဒနာ တရားတော် ပြီးပြီ။

သံဃာ့ဂုဏ်ရည်တရားတော်

သံဃာရှိလို့သိရ။ ။ အရိယာ သံဃာတော်များက စပြီးတော့ ပုထုဇဉ် သံဃာတော်များ ကြည်ညိုစရာ ကောင်းပုံ ဒီနေ့ပြောရဦးမယ်။ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော် မှုပြီးတယ်ဆိုယင် ဘုရားအကြောင်းကို သိဖို့ရန် သံဃာတော် များရှိလို့သိရတယ်။ သံဃာတော်များသာ မရှိယင် ဘုရား အကြောင်းကို မသိနိုင်ဘူး။ ယခု ဒကာ ဒကာမများ ဘုရား အကြောင်းသိရတာက ယခုသာသနာ့ဝန်ကို ဆောင်နေတဲ့ သံဃာ တော်များရှိနေလို့ ဘုရားအကြောင်းသိရတာ။ တခါ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာရဲ့ တရားတော်မြတ်ကို အထိုက်အလျောက် ရဟန်းတော်များ သာမ ဏေများ ဒကာဒကာမများ သိကြရတာဟာ သံဃာတော်များ ကြောင့်သိရတာ။ ပုထုဇဉ်သံဃာများရော အရိယာသံဃာတော် များရော သံဃာတွေ သံဃာတော်များက အဆက်ဆက် တရား တော်တွေကိုဆောင်ရွက်လာခဲ့လို့ စာချတဲ့ဆရာတော်များက စာ ချလို့၊ စာသင်တဲ့ကိုယ်တော်များက စာသင်လို့၊ နောက်မိမိကြီးတဲ့ အခါစာချလို့၊ အဲဒီလိုဆောင်ရွက်လာလို့ တရားတော်လဲ မကွယ် ဘူး။ ဘုရားလဲပဲ ပရိနိဗ္ဗာန်သာစံသွားတယ်။ ဘုရားအကြောင်း အရာတွေ အပြည့်အစုံ အများစုက ကြားရတယ်။ ဗုဒ္ဓဘာသာအ များစုကကြားရသိရတယ်။ ။

၂၇၂ သာသနာပြုသြဝါဒ တရားတော်များ

အရှင်မဟာကဿပ   အဲဒီတော့ သံဃာတော်များက သိပ်ကျေး
 ကြောင့်ကြ   ဇူးများနေတယ်၊ နောက်ပိုင်းမှာ ဒီလိုပဲ
                                  ကျမ်းစာများကလဲဆိုကြတယ်”

“နောက်ပိုင်းမှာ သံဃာတော်များ သိပ်ကျေးဇူးများတယ်”
 လို့၊ ကြည့်လေ ဘုရားပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူတယ်ဆိုယင် အရှင်မဟာ
 ကဿပက ကြောင့်ကြ စိုက်တော်မူရပြီ၊ အရှင် သာရိပုတ္တရာ၊
 အရှင်မောဂ္ဂလ္လာန်တို့က ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူကြပြီ၊ အဲဒီတော့ အရှင်
 မဟာကဿပက ကြောင့်ကြ စိုက်တော်မူရတယ်၊ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာရဲ့
 ဝိနည်းတရားတော်ပဲဆိုအုံးတော့ ဟိမြို့မှာပညတ်တော်မူ၊ အရှင်
 အာနန္ဒာတို့လိုကမှတ်ထား ဆောင်ထား၊ ဒီမြို့မှာပညတ်တော်မူ
 ဆောင်ထား မှတ်ထားတယ်၊ ယခုတွေ့ရသလို စိကာ စဉ်ကာ
 မဟုတ်ဘူး၊ အစီအစဉ်က အမျိုးမျိုး၊ မကုံးတဲပန်းတွေလို ဟိုတ
 ပွင့်၊ ဒီတပွင့်၊ ဒီလိုဖြစ်နေတယ်၊ ဒီလိုကြဲနေတယ်၊ ဒီတော့ သံဂါ
 ယနာဆိုတာကိုက “သံ-သဘောတူရာ စုပေါင်း၍၊ ဂါယနာ-
 ရဟန်းတော်ကြီးများ ပထမတင်တုန်းက ရဟန္တာကြီးများ
 ရှုတ်ဆိုကြတာကို သံဂါယနာ” လို့ခေါ်တယ်။

ငါးရာရွေးချယ်။   ။ ဒီတော့အရှင်မဟာကဿပက တရားတော်
                                  တွေ ဟိမြို့မှာဟောတော်မူ ဒီမြို့မှာ ဟော
 တော်မူ၊ တရားတော်တွေကလဲ သဘောတူရာ ပေါင်းစုမထားလို့
 ရှိယင် မတဲကုံးပန်းတွေလို လွင့်ကုန်တော့မှာပဲ၊ တရားတော်

၁။ ဂန္ဓာရမ္မကထာဝဏ္ဏနာ။ဝိနယပိဋကသဘာရတ္ထဒီပနီဇီကာ ၁၃။

သံဃာ့ဂုဏ်ရည် တရားတော်

တွေ့ကို သဘောတူရာ စုပေါင်းပြီးတော့ တသန့်စီတသန့်စီ၊ နိကာယဆိုတာ အပေါင်းတပေါင်းစီ တစုစီ ဒီလိုထားဖို့ရန်လိုနေပြီ။ တယ် အမြော်အမြင် ကြီးတော်မူပါပေတယ်။ ရဟန္တာကြီးလဲ ရဟန္တာကြီးပေကိုး။ အမြော်အမြင်အင်မတန် ကြီးတော်မူတယ်။ ဒါနဲ့ရဟန်းတော် ၅၀၀ (ငါးရာ) ရွေးတယ်။ ဒီမြတ်စွာဘုရား တရားတော်များကို သဘောတူရာစုပေါင်းပြီးတော့ ရွတ်ကြဖို့ရန် သံဂါယနာတင်ကြဖို့ရန် ရဟန်းတော် (၅၀၀) ရွေးရတယ်။ ရဟန်းတော် (၅၀၀) မှ တော်ပေ့ဆိုတဲ့ ရဟန်းတော် ထဲက အတော်ဆုံးတွေကို ရွေးလိုက်တာ ရဟန္တာကြီးတွေလဲ ဖြစ်တယ်။ အရှင်အာနန္ဒာမှတစ်ပါး၊ နောက်တော့ အရှင်အာနန္ဒာလဲ သံဂါယနာမတင်ခင် ရဟန္တာဖြစ်တယ်။ အဘိညာဏ်တွေရတယ်။ ပဋိသန္ဓိဒါတွေရတယ်။ ထိပ်ထိပ်ကြဲတွေ ဟိုဘုန်းကြီးတို့ရဲ့ မြစ်ဖျားခံ ဆိုဒါလို အရင်းခံဖြစ်တဲ့ သာသနာတော်ကြီးက သိပ်ပြီးတော့ အားရစရာကောင်းတယ်။

ခုခေတ်လိုမပေါ့။ ။ ဒါနဲ့သံဂါယနာတင်တဲ့နေရာကိုရွေးတော့ အများစုဝင်ပြီးတော့ ဟိုတမျိုး ဒီတမျိုး ပြောကြမှာမြင်လို့ “အများ စုမနေရဘူး” လို့ ပညတ်ပြီးတော့ သံဃာငါးရာဝါကပ်ဖို့ရန် ဆွမ်းပြည့်စုံမယ်။ ကျောင်းလဲ ပြည့်စုံမယ်လို့ဆိုလောက်တဲ့ ရာဇဂြိုဟ်မှာဝါကပ်ဖို့ရန် နေရာရွေးတော်မူကြတယ်။ ယခုခေတ်လို ဆွမ်းဒကာတွေ ပေါ်နေတာမဟုတ်ဘူး။ ယခုခေတ်လိုကျောင်းတွေ ပေါ်နေတာမဟုတ်ဘူး။ သံဂါယနာတင်မယ်လို့ ဝါဆိုခါနီး ပြည့်ပြည့်စုံစုံ သံဃာငါးရာရောက်

လာတဲ့အချိန်မှာ တချို့ ကျောင်းကလေးတွေက မိုးယိုတယ်၊ အခုခေတ် သက်ကယ်မိုးမျိုးလို့နေမှာပေါ့၊ ဝါးကပ်မိုးလောက် တောင်ခိုင်ချင်မှခိုင်မှာ၊ ဘာပြုလို့တုန်း၊ သံဂါယနာ တင်ချိန် မရောက်ခင် ဘုရားပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူသတဲ့လို့ ဆိုတော့ ဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူတဲ့ နေရာမှာ အကုန်လုံး ကြွလာကြတယ်၊ ကျောင်းတွေ ပစ်ထားခဲ့ကြတယ်၊ အဲဒါလို့ ပစ်ထားလိုက်တာ ဘယ်လောက်ကြာတုန်းဆိုတော့ ၂-လပဲကြာတယ်၊ ဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူတာက ကဆုန်လပြည့်၊ သံဂါယနာတင်ဖို့ ရောက် လာကြတာက ဝါဆိုလပြည့်အတွင်း၊ အဲဒီ ၂-လ လောက်မှာ ကျောင်းကလေးတွေ မိုးယိုတဲ့ကျောင်းက ယိုတယ်၊ ပေါက် ပေါက်ကျားကျားဖြစ်တဲ့ကျောင်းက ပေါက်ပေါက်ကျားကျား ဖြစ်တယ်။

မှတ်တမ်းယူထား။ ။ ကြမ်းတွေ ဘာတွေ ဖရို ဖရဲ ဖြစ်တဲ့ ကျောင်းက ဖြစ်တယ်လို့ ဆိုတော့ကာ ဝေဠုဝန်ကျောင်းကြီးတို့လို့ ကျောင်းကြီးတွေကသာ ခိုင်ခန့်တာ၊ ရာဇဂြိုဟ်မှာ ဒီပြင် ဒီပြင်ကျောင်းတွေက ယခုလိုမြင်ရတဲ့ကျောင်း ကြီးမျိုးလို့ ခိုင်ခိုင်ခန့်ခန့် ဟုတ်ပုံမရဘူး၊ ဒီတင်ဘုန်းကြီးတို့က ကျောင်းကြီးကန်ကြီးက သာသနာကို မဆောင်နိုင်ဘူး၊ ပုဂ္ဂိုလ် ကသာ သာသနာ့တာဝန် သာသနာကို အရှည်တည်အောင် ဆောင်နိုင်တယ်ဆိုတဲ့ မှတ်တမ်းကို ယူထားကြပါ။ အလှ ဒကာ ဒကာမတွေကလဲ ဒီလိုအခြေအနေ နားမလည်တော့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို အားပေးရမှာထက် ကျောင်းကောင်းကောင်း ဆောက်ပေး ကြတယ်၊ ဒါ သာသနာမတည်နိုင်ဘူး။

သံဃာ့ဂုဏ်ရည် တရားတော်

တလကျောင်းပြင်။ ။ဒီတော့ အရှင်မြတ်များဟာ ပထမ တလပတ်လုံးကျောင်းတွေပြင်ရပါတယ်။ နဲ့သလား တလလုံးလုံး ပြင်ယူရတဲ့ကျောင်းတွေ၊ ဒီသံဃာငါးရာ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ရဟန္တာကြီးတွေဆိုလို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ကြီးနေကြတာမဟုတ်ဘူး၊ အဇာတသတ်မင်းဆီမှာ လက်သမား များကို အလှူခံပြီးတော့ အဲဒီလက်သမားတွေနဲ့ရောပြီး ရဟန္တာ များ ကိုယ်တော်တိုင် ကျောင်းပြင်ရတယ်။ ဘုန်းကြီးတို့က ဟိတ်ကြီးဟန်ကြီးနဲ့ ဒီလိုလုပ်နေဖို့ရန် သင့်ကိုမသင့်တာ၊ မိမိတို့ လဲမိမိတို့အလိုက် ကျောင်းတွေကလဲ ပြည့်ပြည့်စုံစုံနဲ့ပြုပြင်ရမယ်၊ ထိန်းသိမ်းရမယ် စောင့်ရှောက်ရမယ်။

သံဂါယနာတင်။ ။အဲတင် တလလုံးလုံး ကျောင်းပြင်လို့ ပြီးတော့မှ ဝါခေါင်လ ဆိုပါတော့၊ အဲဒီဝါခေါင်လပြည့်ကျော် တရက်ကပဲပြီးတော့ သံဂါယနာတင် ကြရတယ်။ သံဂါယနာတင်ဖို့ရန် နေရာတို့ဘာတို့ ဝေဘာရ ဘောင်ကမ္ဘားရန် စရည်းပင်ရှိတဲ့ လိုက်အနီးမှာ ဓမ္မာရုံကြီး အဇာတသတ်မင်းက ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းလို့ အဲဒီ ဓမ္မာရုံကြီး ထဲမှာ အတော်တော့ ခန့်ခန့်ညားညားရှိပါတယ်။ အဲဒီအထဲမှာ ရဟန္တာငါးရာ စုစုပေါင်းပြီးတော့ မရွတ်နိုင်သေးဘူး၊ ဆိုပါ တော့ ဝိနည်းဆိုလို့ရှိယင်ပဲ ပထမပါရာဇိက ဒီအကြောင်းကို မေးရဖြေရတယ်။ တခါ ဒုတိယပါရာဇိက ဟိုတုန်းက ဟိုဟော ဒီဟော ဟောပေမယ်၊ ဟိုပညတ်တော်မူ ဒီပညတ်တော်မူနဲ့ ပြော နေပေမယ်လို့၊ ဒီနေရာမှာ ဒုတိယပါရာဇိကကို ပထမပါရာဇိ ကနဲ့တဲပြီးတော့ ယှဉ်ပေးရတယ်။ ပေါင်းပေးရတယ်။

၂၇၆ သာသနာပြုသြဝါဒ တရားတော်များ

ဝိနည်းငါးကျမ်း။ ။ အဲသလိုပေါ့ ဝိနည်းငါးကျမ်း သူ့ အပိုင်းနဲ့
 သူ့ အပိုင်းနဲ့ အဆင်ပြေအောင် ပေါင်း
 ပြီးတော့မှ ရဟန်းတော်များ ရွတ်တော်မူကြစာယ်၊ ကြည်ညို
 စရာ ကောင်းလိုက်တာ၊ ရဟန္တာကြီးတွေ ဝိနည်းငါးကျမ်းကို
 အကုန်လုံး ချပြီးသားတွေ၊ အကုန်လုံး ရပြီးသားတွေက စီကာ
 စဉ်ကာမဟုတ်သေးဘူး၊ ယခုတော့ စီကာစဉ်ကာ ပါရာဇိက
 အခန်းနဲ့၊ သံဃာဒိသေသ်အခန်းနဲ့၊ နိဿဂ္ဂိပါစိတ်အခန်းနဲ့၊ ဒီလို
 စီကာစဉ်ကာ တယ်ကြည်ညိုစရာ ကောင်းတယ်၊ အလုပ်လုပ်
 နေပုံကို၊ အလုပ်လုပ်နေပုံကို နားလည်ကြပါ၊ ရဟန္တာ အရှင်
 မြတ်ကြီးတွေ။

အရှင်ဥပါလိအပ်။ ။ နောက်တခါ ဝိနည်းငါးကျမ်း ရွတ်ပြီး
 တော့ အရှင်ဥပါလိကိုအပ်တယ်၊ “အရှင်
 ဥပါလိ- အရှင်ဘုရားရဲ့သာဝကများကို ဝိနည်းငါးကျမ်းပို့ချ
 ပေးပါ” အဲဒီဟာပဲ အရေးကြီးတယ်၊ ပို့ချမပေးလို့ သံဂါယနာ
 တင်ယုံတင်ယင်ပြတ်သွားမှာ၊ ယခုအရှင်ဥပါလိက ဝိနည်းငါး
 ကျမ်းဆက်လာခဲ့ရတယ်၊ အရှင်ဥပါလိရဲ့ သာဝကအဆက်ဆက်
 တွေက ဆောင်လာခဲ့ရတယ်၊ စာပေရေးသားပြီးသား မရှိ
 သေးဘူး၊ နှုတ်ငုံဆောင်ပြီးတော့ လာခဲ့ကြရတယ်။

ဒီသနိကာယ်။ ။ နောက်တခါ ဘုန်းကြီးတို့ သီလက္ခန်အစရှိတဲ့
 ဒီသနိကာယ်ကို သံဂါယနာတင်ကြရတယ်၊ အရှင်
 မဟာကဿပကမေးလို့ . အရှင်အာနန္ဒာကဖြေလို့ သုတ်တွေ

သံဃာ့ဂုဏ်ရည် တရားတော်

တသုတ်ပြီးတသုတ်၊ သုတ္တန်တွေ စီကာစဉ်ကာ သံဂါယနာတင် ပြီးတဲ့နောက်၊ ဒီသန်ကာယ်ကို ရွတ်ကြရတယ်၊ စုပေါင်းပြီးတော့ ရွတ်ကြရတယ်၊ နဂိုရပြီးသားသုတ်တွေကို ယခုတော့ စီကာ စဉ်ကာထားပြီးပြီ၊ အဲဒီမှ စုပေါင်းပြီးတော့ ရွတ်ကြရတယ်၊ ဒါသံဂါယနာရွတ်ကြရတယ်၊ ရွတ်ပြီးတော့ကို “အရှင်အာနန္ဒက ဒီသန်ကာယ် ပါဠိတော်ကြီးကို မိမိရဲ့ တပည့်အဆက်ဆက် ပို့ချ ပေးပါ” လို့ အပ်ရတယ်၊ ဒီတုန်းကမပို့ချယင် ပျောက်သွားမယ်။

မဇ္ဈိမန်ကာယ်။ ။ သံဂါယနာ တင်ပေမယ်လို့ ဒီတဆက်ထဲပဲ ရှိမယ်၊ နောက်အဆက်မရှိဘူး၊ ယခုတော့ အဆက် လုပ်ပေးထားတယ်၊ ဘုန်းကြီးက ကြည်ညိုလွန်းလို့ ကြည်ညိုလွန်းလို့၊ နောက်တခါ သံယုတ္တန်ကာယ် သံဂါယနာ တင်တယ်၊ အဲဒီသံယုတ္တန်ကာယ် သံဂါယနာတင်ပြီးတော့ အရှင် သာရိပုတ္တရာရဲ့ တပည့်ကြီးတွေက ဒီသံဃာငါးရာထဲမှာ ပါနေ သေးတယ်၊ အင်မတန်သတ္တိကောင်းတယ်၊ ဒီငါးရာထဲမှာ ပါနိုင် လောက်တဲ့ တပည့်ကြီးတွေ ကျန်နေသေးတယ်၊ အဲဒီတပည့် များကို “မဇ္ဈိမန်ကာယ်ကို အဆက်ဆက်ဆောင်ကြပါလို့” မထေရ် ကြီးတွေ အကြီးကြီးတွေမဟုတ်လို့ ဆောင်ပါပို့ချပါ၊ ဆောင် ကြပါ၊ နောက်ကို သံယုတ္တန်ကာယ် အဂ္ဂုတ္တရန်ကာယ်ကို သံဂါ ယနာတင်ပြီးတော့လဲ အရှင်မဟာကဿပက တပည့်အဆက်ဆက် ကိုပို့ချပါ၊ သံယုတ္တန်ကာယ်ကို အရှင်အနုရုဒ္ဓါက အဂ္ဂုတ္တရန်ကာယ် ကို တပည့်အဆက်ဆက်ကို ပို့ချပေးပါလို့ အပ်တယ်၊ ကြည်ညို စရာကောင်းလွန်းလို့။

၂၇၈ လာသနာပြုသြဝါဒ တရားတော်များ

စာချတေ့တာဝန်ကျေ။ ။ ဒီဘုန်းကြီးတို့ စာသင်တိုက်တေ့နဲ့
 စာချဘုန်းကြီးတေ့ ဒီသာသနာမှာ
 အရင်းခံဝတ္တရားကျေလွန်းလို့၊ ဒီလိုသာ ပို့ချမည့်ပုဂ္ဂိုလ် မရှိလို့
 ရှိယင်ကြာပါပြီ၊ ဒီ ပထမသံဂါယနာ တင်ပြီးတဲ့နောက် သိပ်
 အဆက်မများပါဘူး ကွယ်မှာပါ။ ယခုတော့အဆက်ဆက် ပို့ချ
 လာခဲ့ကြတယ်၊ ဥပမာ ဝိနည်းပို့ချလာလိုက်တာယခုအထိ၊ အရှင်
 ဥပါလိက ဆက်ပြီးတော့ တပည့်အဆက်ဆက်ဆရာလုပ်ပြီးတော့
 ပို့ချလာခဲ့ကြတယ်၊ ဘုန်းကြီးတို့ စာသင်တိုက်တေ့ စာချဘုန်းကြီး
 တေ့ ဘယ်လောက် တာဝန်ကျေတုန်း၊ ဒီစာသင်တိုက်တေ့၊
 စာချဘုန်းကြီးတေ့သာ မရှိလို့ ရှိယင် တရားချည့်ဟောနေတဲ့
 ပုဂ္ဂိုလ်များအတွက် ဒီတရားတော် အဆက်မရနိုင်ဘူး၊ ခုခေတ်
 ချောင်ချောင်လယ်လယ် ပေါ့ပေါ့ဆဆ နေကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တေ့
 အတွက် သူတို့မှာ တပည့်သာဝက အဆက်ဆက်မရဘူး၊ ဒီလို
 တရားတော်တေ့ကို ဆောင်နိုင်မယ့် သာဝကအဆက်ဆက် မရ
 ဘူး၊ သူတို့ပြီးယင် တဆက်နှစ်ဆက် အလွန်ဆုံးပဲ ပျောက်မှာပဲ။

ဆရာတပည့်ကြီးစား။ ။ ယခုတော့ စာအုပ်တေ့ကလဲရှိ ပို့ချမဲ့
 ပုဂ္ဂိုလ်တေ့ကလဲရှိတော့ သိပ်ပြီးတော့
 အားတက်စရာကောင်းတယ်၊ အဲဒီဟာကြောင့်လဲ ဘုန်းကြီးတို့က
 ခုခေတ်စာသင်တိုက်ကြီးတေ့ လုပ်နေ ပေမယ့် များစွာသော
 လူတေ့က သဘော မပေါက်ကြလို့ အကျိုး ဘယ်လောက်
 ရှိတယ်ဆိုတာကိုမသိကြလို့ အရေးမယူပေမယ့်လို့ ဘုန်းကြီးတို့
 ဆရာတပည့်တေ့ ဖြစ်နိုင်တဲ့နည်းနဲ့ ကြီးစားပြီးတော့ လာခဲ့ကြ

သံဃာ့ဂုဏ်ရည် တရားတော်

တယ်၊ ဘုန်းကြီးရှေ့က ဘုန်းကြီးရဲ့ဆရာများလဲ ဒီလိုပဲ ကြီးစား
လာတော်မူခဲ့ကြတယ်။ ဒီလိုပဲကြီးစားလာတော်မူကြလို့ အဘယာ
ရာမဆရာတော်တို့ မြောင်းမြဆရာတော်တို့ တပည့်တွေနဲ့စာချပြီး
တော့ ဝိနည်းသိက္ခာကို ကောင်းစွာထိန်းသိမ်းပြီး ကျမ်းစာတွေ
ကို ထိန်းသိမ်းလာခဲ့ကြတယ်။

ပခုက္ကူဆရာတော်များ။ ။ ပခုက္ကူကဆရာတော်ကြီးတွေ ဘုန်း
ကြီးစာဆိုလာတဲ့ ပထမ ဆရာတော်
ကြီးရဲ့တပည့်ရင်းဖြစ်တဲ့ ဒုတိယဆရာတော်ကြီး ၃-ပါးထံ ဘုန်း
ကြီးစာဆိုလာခဲ့တယ်။ ဘုန်းကြီးနေတဲ့ အချိန်တုန်းက သံဃာ
ပထမငါးရာ၊ နောက်ကိုခြောက်ရာဖြစ်လာတယ်။ ဒီနောက်ကို ခုနစ်
ရာ-ရှစ်ရာ-ကိုးရာ ဒီလိုဖြစ်သွားတယ်။ ဒီဆရာတော်ကြီးတွေ လက်
ထက်မှာ အဲဒီလိုဆောင်လာခဲ့ကြတယ်။ ဆောင်လာခဲ့တဲ့ ဆရာတော်
တွေမှာ ခမ်းခမ်းနားနားကြီးစားလို့ သောက်လို့ နေလို့ ထိုင်လို့
လားမဟုတ်ပါဘူး။ မှန်မှန်ကလေး၊ စားလို့ နေလို့ ထိုင်လို့
သောက်လို့ ဒီလိုနေပြီးတော့ဆောင်လာခဲ့ကြတယ်။ ဘယ်လောက်
သာသနာမှာ တာဝန်ကျေလာကြသလဲ။

ဇေအလှူခံ။ ။ ဒီတော့ ပထမ သံဂါယနာ တင်ပြီးတဲ့နောက်
သာသနာက အနှောင့်အယှက် ရှိမြဲပဲ၊ ရှိလာတာ
ချည်းပဲ။ ဒုတိယအချိန်ရောက်တော့ အနှစ်တရာလောက် အချိန်
ရောက်တော့ သံဃာတွေထဲက နဲ့နဲကလေး အမြင် မတော်စရာ
လေးတွေပေါ်လာတယ်။ အမြင်မတော်စရာက တခြားမဟုတ်
ဘူး။ ဝေသာလီပြည် ဝဇ္ဇီတိုင်းမှာ ဝေသာလီမြို့မှာ ဆိုပါတော့

၂၇၀ သာသနာပြုသြဝါဒ တရားတော်များ

အဲဒီကရဟန်းတွေ ဥပုသ်နေ့တို့လိုကျယ်သင် သံဃာ့အနီးအပါးမှာ ရှေ့ခွက်ကြီးထားလို့၊ ရှေ့ခွက်ကြီးလား ဘာလားပေါ့၊ ရှေ့ခွက်ကြီးထားလို့၊ “ကဲ... ကဲ....ဒကာဒကာမများ ဥပုသ်သည်တေ့ထည့်ကြထည့်ကြ တတ်နိုင်သလောက်ပေါ့၊ တစ်ကျပ် တတ်နိုင်တစ်ကျပ်၊ ငါးမူးတတ်နိုင် ငါးမူး၊ တစ်မတ်၊ တစ်မူး၊ တစ်ပဲ၊ ၂-ပြား တတ်နိုင်သမျှ ထည့်ကြ ထည့်ကြ၊ ဒီဟာနဲ့ပဲ သင်္ကန်းဝယ်ရမယ်၊ ဒါနဲ့ပဲဆွမ်းတို့ဘာတို့ ကပွိုရမယ်” ဒီလိုပြောပြီး ငွေအလှူခံနေတဲ့အတွင်းမှာ အရှင်မြတ်တပါးရောက်လာတယ်။

အရှင်ယသ။ ။ အရှင်ယသဆိုတဲ့အရှင်မြတ်(ရဟန္တာ)က အား-ဒကာတို့မလှကြနဲ့ မလှကောင်းဘူး၊ ငွေဟာအလှူခံတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်မှာလဲအပြစ်ရှိတယ်၊ လှူတဲ့ ဒကာတွေမှာလဲပဲ အပြစ်မကင်းဘူး၊ မလှကြနဲ့” လို့ပြောပေမယ့်လို့ လူရိုးလှူစဉ် ဖြစ်နေတော့ လှူကြတာပဲ၊ လှူပြီးတော့ ညနေ ကျတော့ ရသမျှ ဝေကြတယ်ကိုး၊ ဝေတော့ကာ သံဃိကငွေဖြစ်နေတော့ အရှင်ယသကိုလဲဝေစုပေးတယ်၊ “အဲ...ကိုယ်တော့ အတွက်လဲပဲ ငွေဘယ်လောက်ရတယ်” “အား-တပည့်တော်အတွက် ငွေမရှိဘူး” လို့ပြောတော့ ဒီအရှင်ယသဟာ လူတွေကို သဒ္ဓါတရားပျက်အောင်လုပ်တယ်၊ ဒီအရှင်ယသကို လူတွေပြန်ပြီးတော့ရှင်းလင်းအောင် သူ့ ကံပြုကြစို့ရဲ့” လို့ ဆိုပြီးတော့ သူ့ ကံပြုကြတယ်။

ဒကာတွေရှင်းပြ။ ။ ဒါနဲ့အရှင်ယသက ဒီလိုကံပြုလို့ ရှိယင်တော့ ဒကာတွေဆီသွားပြီး ရှင်းရမှာကိုး၊ “မိမိပြောတဲ့ဥစ္စာကို ဘယ်လိုဘယ်လို ပြောမိပါတယ်၊ မှားပါတယ်”

သံသရာဂုဏ်ရည် တရားတော်

ဆိုတာကို ရှင်းရမှာ၊ အဲဒီတော့နောက်လိုက် တပါးပေးပါအုံး၊ ထုံးစံကလဲ ပေးရတယ်၊ ဒါနဲ့သူတို့အထဲက နောက်လိုက်တပါး ပေးလိုက်တယ်၊ ခေါ်သွားတယ်၊ ဟိုကျတော့ တော်တော်ခေါင်း ဆောင်နိုင်တဲ့ ဒကာတွေဆီကို သူတို့ ဘုန်းကြီးက “ငွေကို မအပ် ပါဘူး၊ မလှူကောင်းပါဘူး၊ ငွေကိုမသုံးကောင်းပါဘူး” လို့ ပြောတဲ့ဥစ္စာကို အသင်ဒကာတို့ရဲ့ သဒ္ဓါတရားကို ဖျက်သတ်၊ ဘုန်းကြီးက ဘုန်းကြီးပြောပြမယ်ဆိုပြီးတော့ “ငွေဟာ ဝိနည်း နဲ့လဲပဲ အာပတ် သင့်တယ်၊ အလှူခံယင်ပဲ အလှူခံတုန်းက အာပတ်သင့်တယ်၊ အလှူခံပြီးတော့ လှူတာကိုခံယူပြီး ဝယ် ချမ်းစားယင် အဲဒီပစ္စည်းတွေလဲ စားတိုင်းစားတိုင်းအာပတ်သင့် တယ်၊ ကျောင်းဆောက်ယင်လဲ အဲဒီကျောင်းကြီးလဲ နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း အာပတ် သင့်တယ်၊ အဲဒါကို ဝိနည်းနဲ့ မအပ်လို့မို့ မအပ်ပါဘူး” လို့ ပြောတယ်။

အရောင်မထွက်။ ။ တခါ သူတို့နဲ့လဲပဲ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာက “ငွေဟာဟို နေမှာဆီးနှင်းတွေပိတ်နေသလို ရဟန်းတော် များမှာ ငွေလှူလိုက်ယင် ငွေရှိလို့ ရှိယင် ငွေဆီးနှင်းတွေ ပိတ်နေ တာပဲ၊ အရောင်မရှိဘူး၊ အခုဘုန်းကြီးတွေ တန်ခိုးမရှိတာ၊ ဒီဟာ ပဲ၊ ငွေရှိနေကြလို့ တန်ခိုးမရှိတာ၊ အရောင်မရှိဘူး၊ ဆီးနှင်းကျ နေလို့ ရှိယင် နေမှာ အရောင်မထွက်သလိုပဲ ငွေတည်းဟူသော ဆီးနှင်းဖုံးထားလို့ မို့ ကိုယ်တော်တွေ အရောင် မထွက်ဘူး၊ သာသနာအရောင် မထွက်ဘူး၊ ဟုတ်တယ်၊ မကြည်ညိုဘူး၊ ကြည် ညိုလဲပဲ လူလိုဆက်ဆံနေကြတာ တကယ့် လေးလေးစားစား ခု မကြည်ညိုဘူး၊ အရောင်မထွက်ဘူး။

၂၇၂ သာသနာပြုသြဝါဒတရားတော်များ

ငွေသာအပ်ယင်။ ။ အရောင်မထွက်ရုံသာ မကဘူး၊ ငွေသာရလို့
 ခံထားလို့ ရှိယင်ငွေနဲ့ ဝယ်ပြီးတော့ ဘာမဆို
 လုပ်လို့ ရတယ်၊ ရှုပါရုံလဲရှာလို့ ရတယ်၊ ငွေနဲ့ ဝယ်လို့ ရတယ်၊
 သဒ္ဓါရုံအသံကောင်းတွေ ဝယ်လို့ ရတယ်၊ ဂန္ဓာရုံ ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံ
 နောက်ဆုံး မိန်းမတောင် ဝယ်လို့ ရတယ်၊ ငွေရှိလို့ ရှိယင်၊ အဲဒီ
 တော့ငွေအပ်လို့ ရှိယင်တော့ ကာမဂုဏ်ငါးပါးလဲ အပ်တာပေါ့၊
 ဘုရားက သူတို့နည်းနဲ့ ကျတော့ သိပ်ပြီးတော့ လေးနက်လာ
 တယ်၊ အဲဒီလိုဟောတော်မူတယ်ကိုး။

ဒကာတွေနားလည်။ ။ ဒါကြောင့်မို့ ငွေမအပ် ပါဘူးလို့
 ဘုန်းကြီးက ပြောတာကို အသင်တို့
 သဒ္ဓါတရားပျက်အောင် ပြောသတဲ့လို့ ဆိုတော့မှ ဒကာသူတွေ
 နားလည်ပြီးတော့ “ဟာ... ဒီလိုဆိုယင်တော့ ဘုန်းကြီးက အရှင်
 ယသ တပါးရှိပါတော့လား ဒီပြင်ကိုယ်တော်တွေ ဘုန်းကြီး
 မဟုတ်တော့ ပါပဲလား” လို့ သူတို့က လှန်သွားတာပဲ၊ ဒါနဲ့
 နောက်ပြန် သွားတော့ ဘယ်နှယ်ပြောတုန်း၊ ဒကာတွေ သူက
 တောင်းပန်ခဲ့ပြီလားဆိုတော့ နောက်ကလိုက်သွားတဲ့ ကိုယ်တော်
 က ဘယ်ဟုတ်လိမ့်မတုန်း၊ ငွေမအပ်ကြောင်း ပြောချလိုက်တာ
 ဒကာတွေက “အရှင်ယသတပါးပဲ ဘုန်းကြီး ရှိတော့တယ်၊
 ကိုယ်တော်တို့တစု ဘုန်းကြီး မဟုတ်တော့ဘူး” လို့ ပြောတော့
 “ဟာ ဒီလောက် ယုတ်မာတဲ့သူတော့ ဒီ နှင်ထုတ်တဲ့ကံ ပဗ္ဗာ
 ဇနိယကံပြုရမယ်ဟ” လို့ ဆိုပြီးတော့ စုကြပြန်တာကိုး၊ စုတုန်း
 အရှင်မဟာယသက တခါထဲ ကောင်းကင်က ကြွသွားရော၊
 သဘောကျလိုက်တာ၊ ဘုန်းကြီးက သဘောကျလိုက်တာ။

သံဃာ့ဂုဏ်ရည် တရားတော်

ရဟန္တာကြီးတွေစု။ ။ ခုနယ်များ၊ ဘုန်းကြီးတို့ တတွေသာ
 စုယင်တော့ အရိုက်ခံရ တော့မှာပဲ၊ နား
 လည်သား၊ ဘယ်ကောင်းကင်ကမှလဲ ဒီကလဲမပျံနိုင်၊ မြေ၊ များ
 ရှိုးမယ်ဆိုလဲ၊ မြေမျိုယင်တော့ တော်သွားဦးမယ်၊ ဘယ်မှကောင်း
 ကင်က မပျံနိုင်ဘူး၊ ကောင်းလိုက်တာ ကြည်ညိုလိုက်တာ ဘုန်း
 ကြီးက အရှင်မဟာ ယသကို၊ အဲဒီလိုမဖြစ်ဘူး၊ ဒီအကြောင်းအရာ
 တွေကို သာသနာမှာ သန့်ရှင်းအောင် လုပ်ဦးမှပဲလို့ ဆိုပြီးတော့
 လေ ငွေအလှူခံတာအကြောင်းပြုပြီးတော့ အရှင်ယသက ရဟန္တာ
 ကြီးတွေ၊ တကတဲသိပ်ပြီးတော့ တန်ခိုးကြီးတဲ့ သိက္ခာကြီးမားတဲ့
 စာတတ်ပေတတ် ဝိနည်းကျမ်းတဲ့ ဆရာတော်ကြီးတွေ ရဟန္တာ
 ကြီးတွေက ရှိသေးတယ်ကိုး၊ အဲဒါ စုရတယ်၊ တစုတဝေးကြီးတော့
 မများလှဘူး၊ စုရတယ်၊ စုတော့ အရှင်ရေဝတတို့အရှင်သဘျာတတို့
 သက်တော်ကလဲကြီးပြီ၊ ပြီးတော့ အရှင်အာနန္ဒာရဲ့ တပည့်လို့
 ဆိုတော့ ဘုရားလက်ထက်နဲ့ နဲနဲနီးစပ်တယ်၊ ဘုရားမှီလိုက်တယ်၊
 အရှင်အာနန္ဒာရဲ့ တပည့်ကြီးတွေ အသက်ကလဲ ကြီးကြတယ်ကိုး၊
 သဗ္ဗကာမိဆိုတဲ့ မထေရ်ကြီးကတော့ သိက္ခာတော်ကိုပဲ ၁၂၀ ရှိ
 ပြီတဲ့၊ အံမယ်လေးသက်တော်သာဖြင့် (၁၄၀) လောက်ရှိမှာပေါ့၊
 အဲဒီမထေရ်ကြီးတွေစုပြီးတော့ ဒီအကြောင်း ရှောက်တယ်ကိုး။

ဒုတိယသံဂါယနာ။ ။ ရှောက်တော့ “ဟော ဒီလိုနေလို့ ဘယ်
 ဖြစ်မှာလဲ၊ သံဂါယနာပြန်ပြီးတော့ တင်
 ရဦးမယ်၊ အဲဒီဝေသာလီပဲ အဓိကရုဏ်းဖြစ်တဲ့ နေရာမှာပဲ ဒီ အဓိ
 ကရုဏ်းကိုသွားပြီးတော့ ငြိမ်းစေရမယ်” ဆိုပြီးတော့ အဲဒီမှာပဲ

သွားပြီး သံဂါယနာတင်ဖို့ရန် စီမံကြရတယ်။ ဒီ ဒုတိယ သံဂါယနာ၊ သဗ္ဗကာမိ မထေရ်ကြီးကြွလာတယ်။ သက်တော် (၁၄၀) လောက်၊ အံမယ်၊ ဘယ်သူက တွဲရတယ်၊ ဘာတယ်မပါဘူး၊ ကြည်ညိုလိုက်တာ မှန်းပြီးတော့လေ။ အထက်က မဟာထေရ်ကြီးကို မှီလိုက်တယ်။ ဘုရားလက်ထက်က မထေရ်ကြီးကို ကောင်းကောင်းမှီလိုက်တယ်။ အဲဒီလိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေ ခေါင်းဆောင်ပြီး တော့ ဒုတိယ သံဂါယနာတင်ခဲ့ရတယ်။

ဘုန်းကြီးတို့ရဲ့သာသနာကို စာနဲ့ပေနဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဆောင်လာခဲ့တယ်။ စာပေမရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ဒီသာသနာကို တာရှည်အောင် မဆောင်နိုင်ဘူး။ စာပေလေ့လာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဆောင်လာကြတယ်။

ခေါင်းဆောင်ရှာကြည့်။ ။ ဒုတိယ သံဂါယနာ တင်ပြီးတဲ့နောက် တတိယအချိန် အကောင်းဆိုးတို့စွာ မကောင်းတာ ပါနေတာ ပါနေတာပဲ။ တတိယအချိန်မှာ ဒီလို ဘေးရန်မျိုးရှိယင် ခေါင်းဆောင်ပြီးတော့ ကာကွယ်မယ့်ပုဂ္ဂိုလ်ရှိပါရဲ့လား” လို့ ဒီလောက တလောကလုံးကိုကြည့်အယ်။ တတိယအချိန်ဆိုတော့ နှစ်ပေါင်း ၂၀၀၊ ၃၀၀ တို့ပေါ့လေ။ အနာဂတံသ ဉာဏ်တော်ကြီးတွေနဲ့ကြည့်ကြတယ်။ ဒီလောက်ကြီး တလောကလုံး တပါးမှမတွေ့ဘူး။ နောင်ခေါင်းဆောင်နိုင်မယ့် ပုဂ္ဂိုလ်မမေးလာသေးဘူး။ ဒီလောကကြီးတခုလုံးမှာ၊ နောက်တခါ နတ်ပြည်ခြောက်ထပ် ကြည့်ပြန်တော့လဲ သူ့ဟာနဲ့သူ တန်ခိုးကြီးပါရဲ့ သိကြားမင်းတွေ တန်ခိုးကြီးပါရဲ့။

သံဃာ့ဂုဏ်ရည် တရားတော်

ဒါပေမယ်လို့ သာသနာကို ခေါင်းဆောင်နိုင်လောက်တဲ့ အရှိန် အဝါမရှိဘူး။

တိဿဗြဟ္မာ။ ။ ဒါနဲ့ ဗြဟ္မာ့ပြည် ဆက်ကြည့်တော့ တိဿဗြဟ္မာ ဆိုတဲ့ ဗြဟ္မာမင်းက အသက်တန်းစေ့လို့ စုတေ ခါနီးနေပြီ၊ ပြီးတော့ အထက် ဗြဟ္မာ့ပြည်တက်ဖို့ရန် ဈာန်ကလဲ ရပြီးသားဖြစ်နေတယ်။ သူကတော့ အကယ်၍ လူ့ပြည်သာ ဆင်းပြီးတော့ လူဖြစ်လို့ ရှိယင် ဒီသာသနာဝန်ကို ဆောင်နိုင် မယ်၊ အဲဒါမြင်တော်မူကြလို့ မထေရ်မြတ်တွေ ဗြဟ္မာ့ပြည်တက် သွားကြတယ်။ တိဿဗြဟ္မာကြီးဆီရောက်တော့ ဘာကိစ္စကြုံလာ ကြပါတုန်း “ဆိုတော့ အကျိုးအကြောင်းပြောတာကိုး” ဒုတိယ သံဂါယနာတင်ပြီးတဲ့ အကြောင်း၊ တတိယအချိန်မှာ ဘေးရန် ပေါ်လာလို့ရှိယင် ခေါင်းဆောင်ပုဂ္ဂိုလ် လူ့ လောကထဲမှာ ကြည့် တော့လဲ တယောက်မှ မမွေးလာဘူး၊ မွေးမယ့် ပုဂ္ဂိုလ်မတွေ့ ပါဘူး၊ နတ်လောက ကြည့်တော့လဲ နတ်ပြည် (၆) ထပ်မှာ တယောက်မှ မရှိပါဘူး။ ဗြဟ္မာ့ပြည်ကိုကြည့်တော့ အရှင်ဗြဟ္မာ ကြီးကိုတွေ့ရပြန်တယ်။ ဒါကြောင့် အရှင်ဗြဟ္မာကြီးက အထက် ဗြဟ္မာ့ပြည်ကို မတက်ပါနဲ့၊ လူ့ပြည်ကိုဆင်းပြီး ပဋိသန္ဓေယူပြီး တော့ ဖြစ်မယ့်ဘေးရန်ကို ကာကွယ်ပေးပါ၊ သာသနာကို စောင့်ရှောက်ပေးပါ” ဒီလိုတိုက်တွန်းကြတော့ တိဿဗြဟ္မာမင်း က ဝမ်းသာလိုက်တာ “ငါကလေ သာသနာကို စောင့်ရှောက် ရမယ့်ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုပါကလား” လို့ ဆိုပြီးတော့ ဝမ်းသာလိုက်တာတဲ့။

၂၈၆ သာသနာပြုဩဝါဒ တရားတော်များ

ဗြဟ္မာ့စည်းစိမ်နဲ့လဲ။ ။ “ကောင်းပါပြီ၊ အထက် ဗြဟ္မာ့ပြည် မသွား ပါဘူး” ကြည့်စမ်း အထက် ဗြဟ္မာ့စည်းစိမ်နဲ့ သာသနာပြုစည်းစိမ်နဲ့လဲတယ်၊ အထက် ဗြဟ္မာ့ စည်းစိမ်နဲ့ သာသနာပြုရမယ့် တာဝန်တို့ လဲတယ်၊ ဘုန်းကြီးက ကြည်ညိုလွန်းလို့ ကြည်ညိုရုံတင်မကဘူး၊ ဘုန်းကြီးတို့ သာသနာ ဝန်ဆောင်နေရတဲ့ ဥစ္စာဟာ လမ်းမှန်လွန်းလို့၊ သိပ်ပြီးတော့ ဝမ်းသာအားရဖြစ်လွန်းလို့ ဒီတရားတွေကို ပြောနေတာ၊ ဒါနဲ့ တိဿဗြဟ္မာကြီးအချိန်ကျလို့ စုတေလာတဲ့ အချိန်မှာ နှစ်ပေါင်း က ခုနက တရာနဲ့ ပြန်တက်လိုက်တော့ (၂၀၀) နှစ်ရာကျော် လာပြီ၊ တိဿဗြဟ္မာက မောဂ္ဂလိပုဏ္ဏားတို့အိမ်မှာ ပဋိသန္ဓေနေလို့ ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကို “မောဂ္ဂလိပုဏ္ဏ မောဂ္ဂလိပုဏ္ဏားရဲ့သား တိဿ”လို့ “မောဂ္ဂလိပုဏ္ဏတိဿ” လို့ထင်ရှားပါတယ်။

ရဟန်းတော် ၂-ပါး။ ။ နောက်ကို ဒုတိယ သံဂါယနာတင် ရဟန်းတော်များဆတ်တုန်းကရဟန်း တော် ၂-ပါးရှိသေးတယ်၊ ရဟန်း ၂-ပါးကစဏ္ဍဝဇ္ဇီ၊ ဝိဂ္ဂဝတံ၊ သူတို့က မပါလှပါ “မောဂ္ဂလိပုဏ္ဏတိဿ” အိမ်မှာ ပဋိသန္ဓေနေ တော့ တပါးက ရဟန်းဖြစ်အောင် စောင့်ရှောက်ပေးပါ၊ တပါးက ရဟန်းဖြစ်တဲ့အခါမှာ ပညာသင်ပေးပါ”လို့ ဒီလို သူတို့ကို တာဝန်ပေးထားခဲ့တယ်၊ ဒီတော့က ဒီလိုဆိုယင် ဘုရားပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူပြီးတဲ့နောက် ဟိုကတရာနဲ့ နောက်ထပ် တရာထက် သိပ်ကျော်မယ်မထင်ဘူး၊ ဒီပုဂ္ဂိုလ်များက စောင့် ရှောက်ပေးရဦးမှာ။

သံဃာ့ဂုဏ်ရည် တရားတော်

မောဂ္ဂလိပုတ္တတိဿ။ ။ ဒီတော့ ဒုတိယသံဂါယနာတင်မထေရ်
 များ ပရိနိဗ္ဗာန်စံပြီးတဲ့နောက် မောဂ္ဂလိ
 ပုတ္တတိဿဆိုတဲ့သတို့သားက ရဟန်းမပြုခင် သူတို့ဝေဒကျမ်းစာ
 တွေကိုသင်တယ်။ (၁၆) နှစ်လောက်ရောက်တော့ သိပ်ဘတ်
 တယ်။ မြဟွာပြည်ကလဲလာတယ်။ သန့်ရှင်းတဲ့သူလဲ ဖြစ်တယ်
 ဆိုတော့ သူ့နေရာကိုဘယ်သူမှ မထိုင်ဘူး။ သူအိပ်တဲ့ နေရာကို
 တခါထဲ အထက်မှာဆွဲထားတယ်။ ကြီးနဲ့ထောင်ပြီးတော့ ထား
 တယ်။ ထားတော့ တနေ့တော့ ခုနကစဏ္ဍဝဇ္ဇီမထေရ်က သတို့
 သားစာသင်သွားတုန်းမှာ ဒီပြင်ထိုင်စရာမရှိအောင် တန်ခိုးနဲ့
 ကွယ်ထားပြီးတော့ ဒီတခုတည်း ထိုင်စရာရှိအောင် လုပ်ထား
 တယ်။ အဲဒီအိမ်ကလဲ စောစောကမကြည်ညိုသေးဘူး။ နောက်
 တော့မှ ဒီမထေရ်မြတ်ရဲ့ အနေအထိုင် အချိုးအစားတွေ မြင်
 တော့မှ ကြည်ညိုလာတာ တော်တော်ကြာနေပြီ။ ဒါနဲ့ကြွလာ
 တော့၊ ခင်းစရာမရှိလို့ ဒီမောဂ္ဂလိပုတ္တတိဿရဲ့ ခုတင်ကိုပဲ ခင်း
 ပေးရတယ်။

ပြဿနာမေး။ ။ ဟိုက ပြန်လာတော့ သူ့ခုတင် ရဟန်းထိုင်နေ
 တာမြင်တော့ သူက မာနကြီး၊ ရူးရူးရဲရဲနဲ့ “ငါ
 နေရာ ဘာသူခင်းပေးတုန်းဟာ ဘာညာနဲ့” ဆိုပြီး ရဟန်းတော်
 ကိုလဲ တယ်ပြီးတော့ မကျေနပ်ဘူး။ သူ့နေရာ ထိုင်နေရမလား
 လို့ “ကိုယ်တော်ကို ပြဿနာမေးမယ်” “မေးပါလားသိယင်တော့
 ဖြေရမှာပေါ့” လို့ရင်းတော့ နှိမ်မလို့ပါပဲ။ မေးလိုက်တယ်။ သူလဲ
 ဒီအဓိပ္ပာယ်မရှင်းဘူး။ အဲဒီလို ပြဿနာတွေမေးတာပဲ။ ဒီက

ရဟန်းတော်က နဂိုကလဲ ဝေဒကျမ်းတတ်လဲဖြစ်နေတယ်၊ ပိဋက
တော်တွေလဲ ကျမ်းကျင်နေတယ်၊ အဘိညာဉ်လဲရတယ်၊ ရဟန္တာ
ကြီးလဲဖြစ်တယ်၊ ဖြေလိုက်တာဘာမှ အဖုအထစ်မရှိဘူး၊ ဒီတင်
သူတော်တော် အထင်ကြီးသွားပြီ။

ဗုဒ္ဓမန္တန်။ ။ ငါ့ရှင်က မေးတာတော့ရပြီ၊ ကဲ- ဘုန်းကြီးက
မေးဦးမယ်၊ ဖြေမယ်လား “မေးပါ” သူကတော့
မဖြေနိုင်စရာတော့ မရှိဘူးထင်တာပေါ့၊ စိတ္တယမိုက်ထဲက တရား
တော်တပုဒ်ကိုယူပြီးတော့ မေးလိုက်တာ သူဘာမှ မသိဘူး၊
ဘာဆိုတာမှ စဉ်းစားလို့ မရဘူး၊ ဒါက ဘာခေါ်တုန်း” လို့
ဆိုတော့ “ဒါက ဗုဒ္ဓမန္တန်လို့ ခေါ်တယ်” “ကျုပ်သင်ပေးစမ်း
ပါ” သူက ပညာသိပ်လို့ချင်တာကို၊ ဒါ့လို့ ဒီအဝတ်တွေ ဝတ်လို့
ရှိယင်တော့ သင်ပေးလို့ ရပါတယ်၊ ဒါနဲ့မိဘတွေကိုပြောတယ်၊
ကျုပ်အင်မတန်ထူးဆန်းတဲ့ မန္တန်ရှိနေတယ်၊ ကျုပ်မန္တန်သင်
ရအောင် ဒီလိုဝတ်ခွင့် ပြုပါလို့ ဆိုတော့ “အာ- ပြုတာပေါ့၊
ပြုတာပေါ့” ဒါနဲ့ သင်္ကန်းဝတ်ပြီးတော့ မန္တန်တွေဆိုပြီးတော့
သင်လိုက်တာ ပိဋကတ်တော်တွေကို တနှစ်လောက်သင်တော့
အတော်ကြီး ကျမ်းကျင်လာတယ်၊ နောက် ရဟန်းဖြစ်တယ်၊
နောက်တော့ ရဟန္တာကြီးဖြစ်လို့။ ။

တိတ္ထိဘုန်းကြီး။ ။ တတိယ သံဂါယနာတင်ရမယ့် အချိန်ကျ
တော့ ဓမ္မာသောကမင်းကပေါ်နေပြီ၊ ဓမ္မာ
သောကမင်းက သာသနာတော်ကို သိပ်ချီးမြှောက်လိုက်တော့
အင်မတန်စားရေးသောက်ရေး ပြည့်စုံလုံလောက်နေတယ်၊ အဲဒီ

သံဃာ့ဂုဏ်ရည် တရားတော်

တင် တိတ္ထိတွေ ဘုန်းကြီးဝင်လုပ်တော့ အချောင်တိတ္ထိတွေ နဂို တုန်းက တိတ္ထိအယူယူတာ၊ ယခုတော့ ဘုန်းကြီးဝတ်နဲ့ နေကြ တယ်၊ ဘုန်းကြီးဝတ်နဲ့နေပြီးတော့ အဝတ်ကသာ ဘုန်းကြီးဝတ်၊ အယူကတော့ သူတို့အယူ သူတို့ယူတာပဲ။ အဲဒီတင် သာသနာ တော်ကြီးဟာ ရဟန်းအချင်းချင်း ပေါင်းသင်းဆက်ဆံလို့မရလို့ ဥပုသ်ပြုလို့မဖြစ်လို့ ဥပုသ်မပြုပဲနဲ့ကို နေခဲ့ရတယ်။

အဲသလိုဖြစ်ရာက (တို့တို့ပြောကြစို့) နောက်တော့ ဒီဟာ မဖြစ်ဘူး၊ ဒီသာသနာတော်ကြီး သန့်ရှင်းအောင် လုပ်ဦးမှပဲလို့ စိုင်းပြင်းကြတဲ့အခါမှာ ဓမ္မာသောကမင်းက “ဘယ်သူများ တာဝန်ယူနိုင်ပါမတုန်း” လို့ လျှောက်တော့ဟိုမောဂ္ဂလိပုတ္တတိဿ မထေရ်ဆိုတာ အားလုံးကျွမ်းကျင်တယ်၊ ပိဋကတ်တော် ကျွမ်း ကျင်တယ်၊ ရဟန္တာကြီးလဲဖြစ်နေတယ်၊ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တော့ တာဝန်ယူနိုင်ပါလိမ့်မယ်လို့။

တပါးတည်းခွဲနေ။ ။ မောဂ္ဂလိပုတ္တတိဿ မထေရ်က ဒီမှာ သံဃာတွေမရှင်းမလင်း ဖြစ်နေကထဲကိုက အများနဲ့ရောနေလို့ရှိယင် နောင်တချိန်မှာ ဆုံးဖြတ်ဖို့ ခက်လိမ့် မယ်၊ အဲဒီတော့ ယခုနယ်ကခွဲနေမှပဲဆိုပြီးတော့ တခါထဲ တပါး တည်းခွဲပြီးတော့ အဟောဂင်္ဂါမှာ ကြံပြီးနေတယ်၊ ဒါထုံးစံ နားလည်မှ သဘာဝကို အများနဲ့ရောနေလို့ရှိယင် ဆုံးဖြတ်လို့ မရဘူး၊ နားထောင်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ယခုတော့ ဘယ်သူနဲ့မှ ဘယ် အသင်းထဲမှ မပါပဲနဲ့ တပါးတည်း ခွဲနေလိုက်တာ၊ ဟိုမှာကြံ၊ လိုက်ပင့်၊ ပင့်လို့ကြလော။

၂၉၀ သာသနာပြုဩဝါဒ တရားတော်များ

တရားသင်ပေး။ ။ ကြွလာလို့ ဓမ္မာသောကမင်းက ကြည်ညို၊
 ကြည်ညိုလို့ ဓမ္မာသောကမင်းကို တရား
 တော်တွေကိုသင်ပေးနေတယ်။ အတိုချုပ်၊ ဒီဟာတွေဒီပြဿနာ
 တွေမရှင်းသေးဘူး၊ တရားတော်တွေသင်ပေးတယ်။ ဒကာကိုယ်
 တိုင်က တရားတော်တွေနားလည်မှ ဟိုမှာ ဆုံးဖြတ်လို့ရမှာ၊
 အဲဒါနဲ့ တရားတော်တွေကို ဘယ်လိုဟာကမှန်တယ်၊ ဘယ်ဟာက
 မှားတယ်၊ ဘယ်လိုတရားမျိုးက မှန်တယ်နဲ့ သင်ပေးလိုက်တာ၊
 သင်ပေးတဲ့ ဓမ္မာသောကမင်းကြီး အတော်ကလေး အဝါးဝ
 လာတော့မှ “ကိုင်း.... သာသနာသန့်ရှင်းရမယ်” လို့ ဆိုတော့
 အထူးသန့်ရှင်းနေရတာ မဟုတ်ဘူး။

တိတ္ထိတွေ့စစ်ဆေး။ ။ “ကိုယ်တော်တို့ အယူတူတဲ့ ကိုယ်တော်
 တွေ တစု တစုနေကြပါ။ အဲဒီတော့ နတ္ထိက
 အယူရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေက နတ္ထိက အယူအတိုင်းတစု၊ အဟောတုက
 အယူရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေက အဟောတုက၊ အင်္ဂုရိယ အယူရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်
 တွေက အင်္ဂုရိယ၊ မိစ္ဆာအယူရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို သူ့ အပိုင်းနဲ့ သူ့
 အပိုင်းနဲ့၊ ဗုဒ္ဓတရားတော်အယူရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက တပိုင်းဖြစ်
 တယ်။ အဲဒီတင်မှ တပါးချင်းခေါ်မေးတယ်။ “ကိုယ်တော်ဘာ
 အယူတုန်း” သူက သူသိတာပြောတာပဲ၊ သူသိတာ သူပြောတော့
 ဒါက ဘုန်းကြီးမဟုတ်ဘူး၊ တိတ္ထိတွေ့ကပြောင်းလာတာ၊ ဒါက
 ဘုန်းကြီးမဟုတ်ဘူး၊ ဘုန်းကြီးမဟုတ်ဘူးနဲ့ အကုန်လုံးစစ်ထုတ်
 လိုက်တော့ တိတ္ထိတွေ့အကုန်လုံးရလာတယ်။ ခြောက်သောင်း
 လောက်ရလာတယ်။ အဲဒါတွေအကုန်လုံး လူဝတ်လဲပစ်တာပဲ။

သံဃာ့ဂုဏ်ရည် တရားတော်

လူဝတ်လဲပြီးတော့မှ သာသနာတော် သန့်ရှင်းပြီ ဆိုတော့မှ သံဃာတွေဥပုသ်ပြုကြတယ်။ ဘယ်လောက်ကောင်းတုန်း၊ အဲတင် ဥပုသ်ပြုပြီးတော့ တရားတော်တွေလဲ သံဂါယနာ တင်မှာပေါ့၊ သံဂါယနာ တင်ပြီးတော့ တရားတော်တွေလဲ သန့်ရှင်းပြီဆို တော့ပေးတယ်။

ကျောင်းတိုက်တွေ။ ။ နောက် တော့ ဓမ္မာသောက မင်းက ကျောင်းတိုက်ပေါင်း ရှစ်သောင်းလေး ထောင်မြတ်စွာဘုရားရဲ့ ဓမ္မက္ခန္ဓာ ရှစ်သောင်းလေးထောင်ရှိတယ် ဆိုလို့ ကျောင်းတိုက်ပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင် တည်ပြီး တော့ ဒီကျောင်းရေစက်ချတဲ့နေ့မှာ အတော်ပျော်နေတာကိုး၊ ကျောင်းတိုက်တွေ ကျောင်းတိုက်တိုင်းမှာ စေတီတော်တွေနဲ့အင် မတန်သာယာတယ်၊ အဲဒါတွေကို ရဟန်းတော်များကဓမ္မာသော ကမင်းကြီး မြင်ပါစေတော့လို့ လောကဝိဝရဏတန်ခိုးနဲ့ ဖွင့်ပြ လိုက်တာ အကုန်လုံးမြင်တယ်၊ သူဝမ်းသာလို့၊ ဒီဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်း မှာ သူ့ကျောင်းတွေပြည့်နေတာ။

ကုဋေတရာ။ ။ ဒီတင်မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်တော်မူစဉ် “သာ သနာမှာ သူ့လောက်သာသနာတော်ကို စောင့် ရှောက်ထောက်ပံ့တဲ့သူ ရှိခဲ့ပါရဲ့လား” လို့မေးတော့ ပစ္စည်းလေး ပါးဖက်ကတော့ အသင်လောက် ထောက်ပံ့ခဲ့တဲ့သူ မရှိပါဘူး၊ ဓမ္မာသောကမင်းကြီးလောက် အကုန် မခံပါဘူး၊ ဝိသာခါတို့ အနာထပိဏ်တို့ကုန်တယ်ဆိုတာလဲ ဘယ်လောက်သာသိန်းပေါင်း ဘယ်လောက်သာ ကုန်တယ်၊ ဒီလိုရှိပါတယ်၊ အခု ဓမ္မာသောက

၂၉၂ သာသနာပြုသြဝါဒ တရားတော်များ

မင်းကြီးကုန်တာက ကုဋေဘရာပြည့်ဖို့ရန် လေးကုဋေသာလို့တော့ တယ်လို့ ဆိုတယ်။ အဲသလောက် အကုန်အကျခံပြီး ထောက်ပံ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က “တပည့်တော် ဒီလိုဆိုယင်သာသနာတော်နဲ့ ဆွေမျိုးစပ် ပါပြီလား” လို့ သူက သာသနာတော်နဲ့ သိပ်ပြီးတော့ ရင်းနှီး ချင်တာ။

သာသနာ့ဆွေမျိုး။ ။ ဒီတော့ အရှင်မောဂ္ဂလိပုတ္တတိဿမထေရ် က အနီးမှာထိုင်နေတဲ့ မဟိန္ဒမင်းသား ကိုမြင်တယ်။ မဟိန္ဒမင်းက အိမ်ရှေ့မင်းသားက ရဟန်းပြုသွား တော့ သူ့အိမ်ရှေ့မင်းလုပ်ရမှာ။ အဲဒါကိုမြင်တယ်။ သာသနာ တော်ရောက်လာလို့ ရှိယင် သာသနာတော်ရဲ့ တာဝန်ကို အများ ကြီးဆောင်မယ့် ပုဂ္ဂိုလ်လို့ ဆိုတာ သိတော်မူတယ်။ ဒါကြောင့် “ဒကာတော် ...ပစ္စည်း ၄-ပါးဖက်က ပစ္စယဒါယကာ အဖြစ်နဲ့ သာဆိုနိုင်တယ်။ သာသနာနဲ့ ဆွေမျိုးစပ်ဖို့ဆိုတာကတော့ မိမိသွေး သားဖြစ်တဲ့ သားသမီးများ သာသနာအတွင်း ရောက်မှ မိမိက သားသမီးများ အကြောင်းပြုပြီးတော့ ဆွေမျိုးစပ်မယ်” လို့ အမိန့်တော်ရှိတော့—

မဟိန္ဒမင်းသားကို ကြည့်ပြီးတော့ “သားတော်ရဟန်း မပြုနိုင် ဘူးလား” လို့ မေးတယ်။ သူက သာသနာတော်နဲ့ သိပ်ဆွေမျိုး စပ် ချင်နေတာကိုး။ အိမ်ရှေ့မင်း စည်းစိမ်ထက်ကို ပိုပြီးတော့ မွန် မြတ်တယ်လို့ ယူဆထားတယ်။ ဒါနဲ့ မဟိန္ဒကလဲ တကထဲပြာ ဖုံးနေတဲ့ မီးခဲလေးလို့ရဲနေတာ။ “ဟာ...ရဟန်း ပြုနိုင်ပါတယ်” လို့ ပြောပြီး ရဟန်းပြုတယ်။ သံဃမိတ္တာဆိုတဲ့ သမီးတော်ကလဲ

သံဃာ့ဂုဏ်ရည် တရားတော်

ဘိက္ခုနီပြုတယ်၊ အဲဒီတင် သူ သာသနာတော်နဲ့ ဆွေမျိုးစပ်လို့ အင်မတန်ကြီးဝမ်းမြောက်သွားတယ်။

သာသနာပြုလွတ်။ ။ နောက်တော့ အရှင် မဟိန္ဒ မထေရ်ပဲ ရဟန္တာကြီးဖြစ်လို့ ပိဋကတ်တော်တွေ ကျမ်းကျင်လို့၊ တော်တော်လေး ကြာတော့ သီဟိုဠ်ကျွန်းကို သာသနာပြုလွတ်တာပဲ၊ ကိုးတိုင်းကိုးဌာန သာသနာပြုလွတ်တဲ့ အထဲက ကြာရှည်ခံမှာက သီဟိုဠ်ကျွန်းပဲ၊ ဒီပြင် ဟာတွေက ကြာရှည်မခံဘူး၊ အဲဒါ သီဟိုဠ်ကျွန်းကိုသာ သာသနာပြု အရှင် မဟိန္ဒကိုလွတ်တာပဲ၊ အဲဒီကဆက်ပြီးတော့ နောက်မြန်မာနိုင်ငံတို့ ဘာတို့ပါ သာသနာတော် ပြန့်နေဟန်တူတယ်၊ သို့သော်လဲ သထုံ တို့ဘာတို့ကို “သုဝဏ္ဏဘူမိဂန္ဓာန” ဥစ္စာလဲပဲ အဲဒီတုန်းကလွတ်တဲ့ အထဲမှာဖြစ်ပါတယ်၊ သထုံတို့ဘာတို့မှာ မြန်မာနိုင်ငံနဲ့ နီးစပ်တဲ့ အဆက်နေရာမှာ ရောက်နေဟန်တူတယ်၊ ဒါကြောင့် မို့လို့ ဘုန်းကြီးတို့ ပုဂံကို သထုံကသာသနာတော် ဆက်လာတယ်ဆို တော့ကာ ဟိုကဆက်တာလဲအများကြီး ပါလိမ့်မယ်၊ သာသနာ ပြုလွတ်တဲ့ကိုးဌာနထဲက အဆက်တွေလဲ အများကြီး ပါလိမ့် မယ်။

သလုံးဆရာတော်။ ။ ဒါကြောင့် ဘုန်းကြီးတို့ သာသနာဟာ ဘယ်လိုဆိုတာကို နံနံကလေး မှန်းလို့ရ တယ်၊ အဲဒီတော့သာသနာတော်ကြီးကို ဒီလို ဆောင်လာခဲ့ကြ တယ်၊ ဒီလိုဆောင်လာလို့ ဘုန်းကြီးတို့ ဒီဗမာ ရှင်ဘုရင်များ လက်ထက်ထိ အမျိုးမျိုးဆောင်လာခဲ့ကြတယ်၊ စာပေနဲ့ပို့ချပြီး

၂၉၄   သာသနာပြုသြဝါဒ တရားတော်များ

တော့လာခဲ့ကြတယ်၊ တရားကျင့်ပြီးတော့လာခဲ့ကြတယ်၊ တရား
လဲကျင့်တယ်၊ စာပေလဲပို့ချတယ်ဆိုပါတော့၊ သလုံးဆရာတော်
ဘုရားကြီးဆိုတဲ့ဥစ္စာ နောက်တော့ ရဟန္တာကြီး ဖြစ်တယ်လို့
ကျော်ကြားတယ်၊ စာပေလဲပို့ချတယ်၊ တရားလဲအမြဲအားထုတ်
တယ်၊ (သီလုံးဆရာတော်ဟု စာဖြင့်ရေးကြသည်)။

ရှေ့ကျင် ဆရာတော်တို့ ဗန်းမော်ဆရာတော်တို့ သင်္ဂဇာဆရာ
တော်တို့ အဲဒီသလုံးဆရာတော်ကြီးဆီမှာ စာသင်ခဲ့ကြဘူးတယ်၊
အတူတူလဲနေခဲ့ကြဘူးတယ်၊ ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်ကိုလည်း အင်မ
တန်လေးစားတော်မူကြတယ်၊ ရောက်လာတဲ့သံဃာတော်တွေကို
ချက်ချင်းကျောင်းတိုက်အတွင်း မသွင်းသေးဘူး၊ ကျောင်းတိုက်
ပြင်ဖက်ဇရပ်မှာ အာဂန္တု အဖြစ်နဲ့ ထားသေးတယ်၊ အာဂန္တု
အဖြစ်နဲ့ထားတော့ နံနံကလေး အနေအထိုင်လေးဘာလေး တော်
တယ်ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မှကျောင်းတိုက်ထဲသွင်းပြီးတော့ လက်ခံတယ်။

ကွမ်းအစ်ကြီး။   ။ ဒီအထဲ ဗန်းမော်ဆရာတော်က တော်တော်နဲ့
အတွင်းမရောက်သေးဘူး၊ သူနဲ့အတူတူလာတဲ့
ခုနုက သင်္ဂဇာဆရာတော်တို့က အတွင်းရောက်လာတယ်၊ “ကိုယ်
တော်တို့ကတော့ အတွင်းရောက်သွားတယ် ကိုယ်တော်၊ တပည့်
တော်တော့ ခုထက်ထိ အပြင်နေရသေးတယ်၊ တပည့်တော်
ဘာပြုလို့ အတွင်းမရောက်သေး-တာတုန်း”၊ ‘ကိုယ်တော် ကွမ်း
အစ်ကြီးက ရှိနေတယ်၊ ကိုယ်တော် ကွမ်းအစ်ကြီး’ ဟိုဆရာတော်
ကြီးကတော့ ဘာမှမပြောဘူး၊ “အံ့မယ် ဒါလားတဲ့၊ ဒီလိုဆို
ယင်တော့” ဆိုပြီးတော့-ကွမ်းအစ်ကြီး လယ်ခင်းထဲယူသွားပြီး

သံဃာ့ဂုဏ်ရည် တရားတော်

တော့ ခဲကြီးနဲ့ထွေချလိုက်တာ “သွားရောဟဲ့”လို့ ဆိုပြီးတော့၊ ပစ်လိုက်တယ်တဲ့။

မင်းတုန်းမင်းလက်ထက်။ ။ အဲဒီနောက်တော့ ဗန်းမော်ဆရာတော်လဲ အတွင်းရောက်သွားရော၊ ဒါကြောင့် ဒီလို ဆရာတော်ကြီးတွေ သာသနာကို ဆက်လာခဲ့တာ၊ မင်းတုန်းမင်းကြီး လက်ထက်ကျတော့လဲ ဒီဆရာတော်ကြီးတွေ၊ သင်္ဂဇာဆရာတော်တို့ ဗန်းမော်ဆရာတော်တို့ ရွှေကျင်ဆရာတော်တို့—နောက် ဘုရားကြီးတိုက်က ဆရာတော်တို့၊ ဒီလို ထိပ်တန်းဆရာတော်ကြီးတွေ သာသနာကို ဆောင်ပြီးတော့ စာလဲချတယ်၊ တရားလဲကျင့်တယ်၊ စာလဲချတယ်၊ တရားလဲကျင့်တယ်၊ အဲဒီလိုလာခဲ့ကြတာ၊ ဒါကြောင့် သာသနာတော်ကြီးကို ဒီပြင် ပုဂ္ဂိုလ်တွေ မဆောင်နိုင်ဘူး၊ စာချဘုန်းကြီးတွေ သာသနာတော်ကို အဆက်မပြတ်အောင် ဆောင်နိုင်တယ်၊ စာသင်သားထဲက စာချဘုန်းကြီးဖြစ်မယ့် ပုဂ္ဂိုလ်တွေသာ အဆက်မပြတ်အောင် ဆောင်နိုင်ဖို့ရန်ဟာ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်တိုင် ကြိုးစားကြပါ။

သံဃာ့ရှိခိုး။ ။ သံဃာတော်ကို ရှိခိုးတဲ့ထဲမှာ — “သာသနာ့ကမ္ဘာ့ကမ္ဘာ လွန်လေပါလည်း တခါတဖန် ကြုံရန်ခဲကပ် အမြတ်ရတနာ ဤသာသနာတော်မြတ်ကြီးကို၊ သာသနာက ကွယ်သွားပြီးတယ်ဆိုလို့ရှိယင် နောက်ထပ်အဆက်ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ အရိမေတ္တေယျ မြတ်စွာဘုရား ပွင့် ဘ်မူလာမှပေါ်မှာ၊ အရိမေတ္တေယျ မြတ်စွာဘုရား ပွင့်လာပြီးတဲ့နောက်

သာသနာတော်ကြီး ကွယ်သွားပြီဆိုလို့ရှိယင် နောက်ထပ်ကမ္ဘာ ပေါင်းများစွာ သုညကမ္ဘာကြီး ဖြစ်နေအုံးမှာ၊ ဘာမှ ဘုရား ပွင့်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် “သာသနံ-ကမ္ဘာ့ကမ္ဘာလွန်လေ ပါလည်း တခါတဖန် ကြုံရန်ခဲကပ် အမြတ်ရတနာ ဤသာသနာ တော်မြတ်ကြီးကို၊ စိရဓာတရံ-ဘုရားလက်ထက် အဆက်ဆက်မှ မပျက်ရအောင်-ပို့ချသင်ယူ ဆောင်ရွက်တော်မူလာပေထသော၊ “ဘုရားလက်ထက်ကစပြီးတော့ အရှင်ကဿပတို့ အရှင်အာနန္ဒာ တို့ အရှင်ဥပါလိတို့ ကိုယ်တိုင်လဲ ပို့ချခဲ့ကြတယ်၊ နောက်ထပ် ပုဂ္ဂိုလ်တွေကလဲ-သင်ယူပြီးတော့ ပို့ချခဲ့ကြတယ်၊ ဒါကြောင့် စိရဓာတရံ-ဘုရားလက်ထက် အဆက်ဆက်မှ မပျက်ရအောင် ပို့ချသင်ယူ ဆောင်ရွက်တော်မူလာပေထသော၊ ဂဏံ-အတွင်း စိတ်ဓာတ်၊ မြင့်မြတ်ကြည်လင် သူတော်စင်ကောင်း အရိယာ သံဃာအပေါင်းကို၊” လို့ ဒီသာသနာကို ဆောင်လာခဲ့တဲ့ ရဟန္တာ ကြီးတွေ အရိယာပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေ အဲဒါကိုရှိခိုးရတယ်၊ ဒီသံဃာ ရှိခိုးဂါထာနဲ့ ရှိခိုးရတယ်။

ပေါ့ပေါ့မနေနဲ့။ ။ ဒါကြောင့်ဘုန်းကြီးတို့ ဦးပဉ္စင်းတို့ ကိုရင် တို့ ပေါ့ပေါ့ဆဆမနေကြနဲ့။ သာသနာ တော်မှာ သီလစင်စင်ကြယ်ကြယ်နဲ့နေ၊ ယခုသတ္တိရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ကလေးတွေ ရှိနေပြီ၊ ပေါ့ပေါ့ကလေးနဲ့ မနေကြနဲ့။ သာသနာ မှာ စင်စင်ကြယ်ကြယ်နေရအောင် ဝိနည်းကိုလေးစားကြပါ၊ သာသနာကို စင်ကြယ်အောင် ကြိုးစားကြပါ၊ မိမိကိုယ်တိုင်က ဆောင်သွားလို့ရှိယင် ဘယ်လောက်ကြီး နောက်ထပ်ကြာကြာကြီး ခံမယ်ဆိုတာ မပြောနိုင်ဘူး၊ အတော်ကြာကြာ ခံနိုင်ပါတယ်။

သံဃာ့ဂုဏ်ရည် တရားတော်

ဒါ့ကြောင့် သာသနာတော်ကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျသင်ယူပို့ချပြီး
တော့ ကောင်းကောင်းနေထိုင်လျက် ဆောင်ရွက်နိုင်ကြစေကုန်
သတည်း။

သာဓု....သာဓု....သာဓု....။

သံဃာ့ဂုဏ်ရည်

ဧဝံ နဝဟိ ဂုဏေဟိ၊ လောကမ္ပိ ဝိဿုတံ ဂဏံ၊
သာသနံ စိရဓာတရံ၊ ဝဇ္ဇာမိ တိဟိ သာဒရံ။

ဧဝံ နဝဟိ ဂုဏေဟိ-ဤသုပ္ပဋိပန္နတာ အစလာသည့် ကိုးဖြာ
သော ဂုဏ်တော်အပေါင်းတို့ဖြင့်၊ လောကမ္ပိ-ဘဝဂ်ဆုံးအောင်
ဘုံသုံးဆောင်၌၊ ဝိဿုတံ-တိတ္ထိတို့ဘောင် လွန်မြားမြောင်သည့်
ဟန်ဆောင်သံဃာ အဖြာဖြာထက် အရာရာဖြင့် ဂုဏ်ရည်တင့်၍
ကြီးမြင့်ထင်ရှားပေထသော၊ သာသနံ-ကမ္ဘာ့ကမ္ဘာလွန်လေပါ
လည်း တခါတဖန် ကြုံရန်ခဲကပ် အမြတ်ရတနာ ဤသာသနာ
တော်မြတ်ကြီးကို၊ စိရဓာတရံ-ဘုရားလက်ထက် အဆက်ဆက်မှ
မပျက်ရအောင် ပို့ချသင်ယူ ဆောင်ရွက်တော်မူလာပေထသော၊
ဂဏံ-အတွင်းစိတ်ဓာတ် မြင့်မြတ်ကြည်လင် သူတော်စင်ကောင်း
အရိယာသံဃာတော်အပေါင်းကို၊ တိဟိ-လက်အုပ်အဥ္ဇလီ နှုတ်သံ
ချီ၍ ရှင်ကြည်မနော သုံးပါးသောဒွါရတို့ဖြင့်၊ သာဒရံ-လေးမြတ်
ကြည်ညို ရိုသေခြင်းရှိသည်ဖြစ်၍၊ ဝဇ္ဇာမိ - ဂုဏ်တော်ထုံမင်း
ပုံတော်မှန်းလျက် ချီးမွမ်းထောမနာ-ပဏာညွတ်ကျိုး လက်စုံမိုး
၍ ရှိခိုးကန်တော့ပါ၏ ဘုရား....။

သံဃာ့ဂုဏ်ရည်ဟရားတော် ပြီးပြီ။

ကျေးဇူးတော်ရင် ဘုရားရှင်

ဘုရားရှင်တော် မပွင့်ပေါ်လျှင် လူတော်အများ စိတ်
ကောင်းထားလည်း ဤကား ကုသိုလ် အကုသိုလ်နှင့် ထိုထို
ဘုံဘဝ မသိရ၊ များလှအပြစ်တွေ။

ဘုရားရှင်တော် ပွင့်ထွန်းပေါ်၍ ဟောဖော် ညွှန်ကြား
မြတ်တရားကြောင့် ဤကားကုသိုလ် အကုသိုလ်နှင့် ထိုထို
ဘုံဘဝ, သိကြရ၊ များလှကျေးဇူးပေ။

ကျေးဇူးတော်ရင် ဘုရားရှင်ကို ဦးတင်မပြတ် ကျေးဇူး
ဆပ်ဖို့ အမြတ်ရတနာ သာသနာ၏ နိုင်ရာဝန်ထမ်း ကိုယ်စီ
စွမ်း ကြိုးပမ်းကြပါလေ။

တရားအားထုတ်ကြ

တရားအားထုတ်နည်း

ဘုရားသာသနာ သာသနာမှာ ကလေးတွေ ကြောက်တဲ့
 တည်ဖို့ရာ အမြောက်ဆန်ကြီးလို မဖြစ်ပါစေနဲ့၊ လူကြီး
 ကြောက်တဲ့ အဆန်ပါတဲ့ အမြောက်ဆန်
 ဖြစ်ပါစေ၊ ကိုယ်တော်တို့ မေတ္တာပို့ရတာ ဘုရားအာရုံပြုရတာဟာ
 ဘာမှမခက်ပါဘူး၊ ကောင်းတာတွေကို သိလျက်နဲ့ မလုပ်ချင်
 ကြဘူး၊ မေတ္တာဆိုတာမျိုးက ကောင်းတဲ့ ဆေးကိုတာရှည်စွာ
 စားသုံးသွားတဲ့အခါ၊ ရောဂါပျောက်သလိုပဲ မေတ္တာပို့ရတာ
 ဘုရားအာရုံပြု နေရတာလဲ ကိလေသာတည်း ဟူသော ရောဂါ
 တွေ ပျောက်ပြီး ကိုယ်စိတ်ချမ်းသာမှု အများကြီးရပါတယ်။

လောကမှာ သူများတာဝန် ထမ်းဆောင်ရတဲ့ အထဲမှာ
 ဘုရားသာသနာ ထမ်းဆောင်ရတာက အကောင်းဆုံးပါ။

ဘုရားသာသနာ တည်တံ့ဖို့ရာဆိုတာ ဘုန်းကြီးတွေရဲ့ သိက္ခာ
 ရှိမှုအပေါ် မူတည်နေပါတယ်။

သာသနာ ပြုတယ်ဆိုတာ တပါးထဲခွဲပြုလို့ မဖြစ်ပါဘူး၊
 ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ချဉ်ဖတ်အိုးထဲ ရောက်တော့ ချဉ်ဖတ်
 ဖြစ်သလို အများနဲ့ကျတော့ အများသဘောအတိုင်း ဖြစ်သွား
 တာပဲ၊ သာသနာပြုတယ်ဆိုတာ သဘောတူချင်းပြုမှဖြစ်တာ။

၃၀၀ သာသနာပြုသြဝါဒ တရားတော်များ

ဘုန်းကြီးတွေ ပံ့ပိုးတော်မူတဲ့အခါ ဘဝနတ်ထံပံ့ပိုးတော်မူသတဲ့၊ ပံ့ပိုးတော်မူတာသာသင်ကြတာ၊ ဘဝငရဲလျှိုးတာတော့ မသိကြဘူး။ ယခုဘဝဆိုတဲ့ မျိုးစေ့ကောင်းလေးတွေကို သိမ်းထားပြီး ရသမျှ စိုက်ပျိုးကြပါ။ ရသမျှကလေးကို မြှုပ်စားကြပါနဲ့။

ပရိသတ်ထိန်းတယ်   ပရိသတ် ထိန်းတယ်ဆိုတာ (၁) အဂတိ
ဆိုတာ   မလိုက်စားရဘူး၊ (၂) ကိုယ့်ရိုက် ပစ္စည်း
   မနှမြောရဘူး၊ (၃) အနေအထိုင် ကောင်း
ရတယ်၊ (၄) မေတ္တာကရုဏာ ရှေးရှုရမယ်၊ (၅) စာပေဖက်ကလဲ
ပြည့်စုံရမယ်၊ ပါရမီဖြည့်ယင်းနဲ့ ဘုရားသာသနာကို ထမ်းဆောင်
ရမယ်၊ ခုဘဝကိုမဆိုလိုဘူး၊ နောက်ဘဝဆို ကောင်းကောင်း
အကျိုးရမယ်။

အကုသိုလ်အမှုဆိုတာ မဖြစ်ခင်က ရှောင်ရပါတယ်၊ လူတွေက ကြီးမှ တရားနဲ့ နေရမယ်တဲ့၊ မှားနေကြတယ်၊ ငယ်ငယ်ကမှ သူတော်မကောင်းယင် ကြီးတော့ ပိုမကောင်း တတ်တာပေါ့၊ ကိုယ်ကျိုးကိုနောက်မှလုပ်ပါ၊ သူကျိုးကိုအယင် ဆောင်ရွက်ပါ၊ ပရိသတ်မကြီးပွားတာက အဂတိလိုက်စားလို့ မကြီးပွားကြတာ၊ ဆရာသမား ဖြစ်ပေမယ့်၊ အဂတိလိုက်စားယင် ဘယ်တော့မှ မကြီးပွားဘူး၊ ဆရာသမားဆိုတာ တပည့်တယောက်ထဲ ကွက်ပြီး ပြုစုနေလို့ရှိယင် မကြီးပွားပါဘူး၊ ကမ္ဘာကျေသော်လဲ ဥဒါန်း မကျေဆိုတာလို့ သေသာသေရော မကြီးပွားပါဘူး။

တရားအားထုတ်ကြ

သာသနာမှာသဒ္ဓါ သဒ္ဓါတရားဆိုတာလက်နဲ့တူတယ်။ ဥစ္စာနဲ့
 မျိုးစေ့အရေးကြီး လဲတူတယ်။ မျိုးစေ့နဲ့လဲတူတယ်။ မြတ်စွာ
 ဘုရားသာသနာတည်း ဟူသော လယ်ယာ
 မြေ ကောင်းထဲမှာမျိုးစေ့ကောင်းတွေ ချထားကြပါ။ သာသနာ
 မှာ သဒ္ဓါမျိုးစေ့အရေးကြီးပါတယ်။ သဒ္ဓါမျိုးစေ့ ညံ့နေယင်
 အလကားပါပဲ။ ကိုယ်တော်တို့ကို ဘုန်းကြီးက အထက်ရောက်
 အောင် ဆွဲတင်နေတာပါ။ ဒါကိုအချို့က ကန့်လန့်ကန့်လန့်
 လုပ်နေကြတယ်။ ဥပမာ- ဘာနဲ့ တူသလဲဆိုတော့ နွားရှင်က
 သူ့နွားတွေကို မြက်ကောင်းစားရအောင် ရေကောင်းသောက်
 ရအောင်ဆွဲပြီး ဆွဲခေါ်တယ်။ နွားက နွားသတ်ရုံ ဆွဲခေါ်တယ်။
 ထင်ပြီး ကန့်လန့်ကန့်လန့် လုပ်နေတယ်။ မလိုက်ချင်ဘူး။ ခုလဲ
 ဘုန်းကြီးက ကိုယ်တော်တို့ကို မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန် ဆိုက်အောင် ခေါ်
 နေပါတယ်။ ကိုယ်တော်တို့က ငရဲဆွဲခေါ်တယ် ထင်ပြီး ကန့်လန့်
 ကန့်လန့်လုပ်နေကြတယ်။ လမ်းဖြောင့်ဖက်ကို မလိုက်ချင်ကြဘူး။

လူတယောက်မှာ ရာဂစတဲ့ တရားတွေထဲမှာ မောဟပြစ်ဟာ
 အကြီးဆုံးပါပဲ မောဟဆိုတဲ့ တရားဖုံးလွှမ်းပြီး အသိဉာဏ်တွေ
 ကင်းမဲ့နေကြလို့လဲ မကြီးပွားကြတာပဲ။ လူတယောက် ကြီးပွား
 တယ်ဆိုတာကလဲ—

- (၁) အရာရာမှာ စဉ်းစားဉာဏ်ရှိရမယ်။
- (၂) ရှေးဘုန်း ရှေးကံရှိရမယ်။
- (၃) ရဲရင့်တဲ့ သတ္တိရှိရမယ်။ ဒီသုံးချက်နဲ့ ပြည့်စုံယင်ကြီးပွား
 တာပဲ။ ကိုယ်တော်တို့ မသေထမင်း မသေဟင်းစားပြီး နေရန်

၃၀၂ သာသနာပြုသြဝါဒ တရားတော်များ

ကြီးစားကြပါ။ သုံးလူ့ ထွတ်ထားမြတ်ဘုရားတို့ဟာ လူ့ လောက နတ်လောကမှာ ကြီးကျယ် ပါတယ်ဆိုတဲ့ စည်းစိမ် ဥစ္စာရတနာ တွေ မိဖုရားရတနာ စသည်တွေကို စွန့်လွှတ်ပြီး မနှစ်သက်ပဲရှိ ကြပါတယ်။ ခုလောကကြီးကို နှစ်သက်နေကြသူတွေက ဘာမှ မကြီးကျယ်သေးပါဘူး။ ဒီလိုနဲ့ပဲ တပေပေ သေသွားယင်တော့ အခက်ပဲ။

“တပေပေ သေလို့သွားလျှင်လှ
တဖွားဖွား အောက်မှာ
ယမနယ်ဘုံတနှုန်း
အကုန်လုံး ရောက်ရမည်သာ”

ဆိုတာလို ဘာမဟုတ်တဲ့ စည်းစိမ်လေးတွေ စွဲ သေယင် ယမ ဘုံကတော့ သေချာပြီးသားပါ။

တရားအားထုတ်သူဆိုတာ—

- (၁) ဆိတ်ငြိမ်ရာအရပ်မှာ ကပ်ရောက်နေရတယ်။
- (၂) တင်ပလွင်ခွေထိုင်နေရတယ်။
- (၃) ကိုယ်ကိုဖြောင့်စွာထားရမယ်။
- (၄) မိမိနှစ်သက်ရာ တရားကို နှလုံးသွင်းရမယ်။

ရှေးဦးစွာ ဘုရားဂုဏ်တော် ပွားများခြင်း၊ မေတ္တာပို့ခြင်းစတဲ့ ပုဗ္ဗကိစ္စတွေကိုပြုရတယ်။ နောက်မှ အာနာပါန ကမ္မဋ္ဌာန်းကို နှာသီးဖျားကပ်ပြီး မှတ်နေရတယ်။

တရားအားထုတ်ကြ

ဗုဒ္ဓါနုဿတိဘာဝနာကို ပွားများအားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ရှေးဦးစွာ ဘာတွေ့ကို အားထုတ်ရမလဲဆိုတော့—

မိမိသီလကို စင်ကြယ်စွာ ထိန်းရမယ်၊

ဆိတ်ငြိမ်ရာ အရပ်ရောက်နေရမယ်၊

မြတ်စွာဘုရားရှဲ့ သပ္ပာယ်တော်မူပုံ ဘဂဝါဂုဏ်တော်တွင် ပါဝင်သော သိရိဘုန်းတော်ကို အာရုံပြုရမယ်။

စိတ်တော် အစဉ်ကြည်လင်ပုံ အရဟံဂုဏ်တော်ကို အာရုံပြုရမယ်။

သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်၏ကြီးကျယ်ပုံ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဂုဏ်တော်ကို အာရုံပြုရမယ်။

ဝိဇ္ဇာသုံးပါး စရဏတဆယ့်ငါးပါးနဲ့ ပြည့်စုံသောဝိဇ္ဇာစရဏ သမ္ဗုဒ္ဓဂုဏ်တော်ကို အာရုံပြုရမယ်။

ဒီပင်္ကရာ မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်တော်မူစ၍ လေးသင်္ချေနဲ့ ကမ္ဘာတစ်သိန်းကာလပတ်လုံး ပါရမီတော်တို့ကို ဖြည့်ကျင့်တော်မူခဲ့ပုံ သုဂတဂုဏ်တော်ကို အာရုံပြုရမယ်။

ဒီလို အစဉ်အတိုင်း အာရုံပြုပြီး သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဂုဏ်တော်ကို ဖြစ်စေ အရဟံဂုဏ်တော်ကိုဖြစ်စေ မိမိစိတ်၌ထင်လာသော အာရုံတပါးပါးကို အာရုံပြုပွားများရမယ်၊ သက်တော် ထင်ရှား မြတ်စွာဘုရားကိုမှန်းပြီး အမြဲအာရုံပြုနေရမယ်။

တိဋ္ဌန္တေ နိဗ္ဗူတေ စာပိ၊
 သမေ စိတ္တေ သမံဖလံ။
 စေတောပဏိဓိ ဟေတံ ဟိ၊
 သတ္တာ ဂစ္ဆန္တိ သုဂတိံ ။

တိဋ္ဌန္တေစာပိ-သက်တော်ထင်ထင် တည်ရှိစဉ်ဝယ် ဖူးမြင်
 ရငြား မြတ်စွာဘုရား၌လည်းကောင်း၊ နိဗ္ဗူတေစာပိ-ရွှေပြည်
 နိဗ္ဗူ စံတော်မူသည့် သုံးလူထွတ်ထွား မြတ်ဘုရား၌လည်း
 ကောင်း၊ စိတ္တေ-ဘုရားအာရုံ ကောင်းစွာထုံ၍ တထုံလဲလဲ
 မှီဝဲစွဲသုံး စိတ်နှလုံးသည်၊ သမေ-သဒ္ဓါပညာ အရာရာဝယ်
 မကွာတန်းတူ ညီမျှပါမူကား၊ သမံဖလံ-အကျိုးပေးဟန် အတန်
 တန်လည်း ကော်ညီမျှ တန်းတူရလေတော့၏။ ဟိ-ထိုစကား
 လျှင် မမှားကော် ယုတ္တိတန်လှပါပေ၏။ သတ္တာ-ယုတ်မြတ်
 မဟု သူငါကစ သတ္တဝါဟူသမျှတို့သည်၊ စေတောပဏိဓိ
 ဟေတံ-စိတ်ရင်းစိတ်ထား ကြီးမားသန့်ရှင်း အကြောင်းရင်း
 ကြောင့်၊ သုဂတိံ-လူ့ရှာနတ်ထံ နိဗ္ဗာန်အထိ ချမ်းသာရှိ
 ကြောင်း အကောင်းဆုံးဂတိသို့၊ ဂစ္ဆန္တိ-ပါရမီစွမ်းသလောက်
 စခန်းထောက်၍ လှမ်းရောက်တော် မူနိုင်ကြလေကုန်သတည်း။

စိတ်ကောင်းဖို့ဆိုတာ။ ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို တန်ဖိုးရှိအောင် ထား
 ကြပါ။ ပြင်တာနဲ့မပြင်တာ နောက်
 ဘဝအထိအောင်ကွာတတ်တယ်။ ရဟန်းဝတ်မှတော့ ဘာဝနာ
 လက်လှတ်နေယင် မကောင်းပါဘူး။ နာမည်ကြီးနေပေမယ့်
 နာမည်ကြီးကို ဘယ်သူကမှ လာမကြည့်ပါဘူး။ စိတ်ကောင်းဖို့

တရားအားထုတ်ကြ

ဆိုတာ ဘုရားအာရုံ၊ မေတ္တာလက်ကိုင်ရှိမှပါ။ ထိုင်တာက ခါး
ကြီးတွေကို ကုန်းမထားပါနဲ့။ မားမားမတ်မတ်နဲ့ ဆင်းတုတော်
ရုပ်ကို ကြည်ညိုအတုယူပြီးထိုင်တတ်ရမယ်။

ပြုံးစိစိမလုပ်ပါနဲ့။ ။ နေရာတိုင်းမှာ သမာဓိရှိပါစေ၊ သမာဓိ
ရှိတော့နေရာတိုင်းမှာ ကြည့်ကောင်းတယ်၊
ရဟန်းသာမဏေဆိုတာလူနဲ့ မတူဘူး။ မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော်
ဂူကထွက်လာတော့ လူတွေက မျက်ကြောသေနေတယ်လို့ ဆိုကြ
တယ်။ ဆရာတော်က မျက်ကြောသေတာမဟုတ်ပါဘူး။ စက္ခုဋြေ
ချလွန်းလို့ မျက်ခွံတွေ တွဲကျနေတာပါ။ ကိုယ်တော်တို့လဲ
ဣန္ဒြေရင့်ကျက်ပါစေ၊ ပြုံးစိစိမလုပ်ကြပါနဲ့။

သံသိကပစ္စည်းဆိုတာ အလွဲသုံးစားမလုပ်ရဘူး။ ဒကာ
ဒကာမတို့ရဲ့အပေါ် စိတ်ကိုကစေတနာမေတ္တာရှိဖို့ မမေ့မလစ်
ကြပါစေနဲ့။ လူတွေရဲ့ ဝေယျာဝစ္စတွေကို မကူညီကြပါနဲ့။
လူဆိုတော့ လူနည်းနဲ့တော်ရဲ့၊ ရဟန်းဘဝဆိုတာ မကူညီ
ကောင်းဘူး။ သံဆရာကြီးက ဘယ်သူမှ ခွင့်မပေးဘူး။
ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်ကြပါ။ တသာသနာလုံး လူတွေရဲ့
အမှုအရာတွေနဲ့ ဘာမှ မတူစေချင်ဘူး။ နေရာတကာမှာ
အတွက်ဆိုတာရှိရတယ်။ မြန်မာတွေက အတွက်မရှိဘူးလို့
ပြောနေကြတယ်။ ကိုယ့်နိုင်ငံ ကိုယ့်နယ်ကိုယ်ရပ်မှာ ဆရာလုပ်
ရမယ်လို့ မှန်းထားကြပါ။ တွက်ထားကြပါ။

ဩဝါဒ-၂၀

ဆရာသမားတွေက သက်တော်ထင်ရှား မြတ်စွာဘုရားရှဲ့ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော် ဗောဓိမဏ္ဍိုင်ကိုမှန်းပြီး အာရုံပြုကြပါ။ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်နှင့်တကွ ဘုရားကိုမှန်းကြပါ။ “သီသေပုထုဝိပုက္ခလေ” ဆိုတာ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ရရာဖြစ်တဲ့ အောင်မြေကို ဆိုလိုတယ်။

တကမ္ဘာလုံးက ဒီအချိန်မှာတယ်ပြီး ကုသိုလ်မရကြပါဘူး။ ဒို့မှာ နံနက်ခင်းတိုင်း ဘုရားစကားတော် ဩဝါဒပေးတော်မူခဲ့တာတွေ ကြားနေရတယ်။ သာသနာမှာ သူများထက်သာတဲ့ အချက်ကို ရွေးချယ်ထားကြပါ။ စည်းစိမ်တွေကိုမခံစားချင်ကြပါ။ နဲ့ ဘုရားသခင် ပရိနိဗ္ဗာန်စံသွားပါပြီ။ ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူတယ် ဆိုတာ နောက်ထပ်ဖြစ်ခြင်းမရှိတာကိုဆိုလိုတယ်။ တဘဝလေးကို ဘာမှ ဝမ်းနည်းမနေပါနဲ့။ မချုပ်တာက အဝိဇ္ဇာနဲ့တဏှာက မချုပ်တာပါ။ ကိုယ်ကဘုရားဟောတရားတော်တွေကို သိပြီးနေမှတော့ တကယ်အထက်တန်းကို ရောက်နေပါပြီ။ အထက်ရောက်နေမှတော့ အောက်ကိုခုန်ဆင်းဖို့ရန် စိတ်မကူးကြပါနဲ့။ ရွှေတိုင်းတက်ဖို့ပြင်ထားကြပါ။ အထက်ရောက်လေ ပျော်လေပဲ။

ဂါထာ ကောင်းလေးတွေ ကျက်ထားကြပါလို့ ဆိုတယ်။ ကောင်းကောင်းမရတာနဲ့၊ မကျေတာနဲ့၊ တိတ်တိတ်နေတာနဲ့၊ မကြားဖူးတာနဲ့၊ ခုံတန်းပေါ်ကကိုယ်တော်တွေကခုံပေါ်ထိုင်နေပြီး နေရာမကျကြဘူး။ အထက်လဲနေသေးရဲ့၊ ရလဲမရကြဘူး။ ကိုယ်တော်တို့ သူတော်ကောင်း လုပ်ကြစမ်းပါ။ ကံကောင်းတဲ့

တရားအားထုတ်ကြ

ဘဝကိုရောက်လာတာ အားမလျော့ကြပါနဲ့၊ ဒီခန္ဓာကြီးငြီးငွေ့
 တယ်ဆိုတာက ကလေးဖွားတဲ့ မိန်းမတယောက်ဟာ မွေးယင်း
 သေယင်း မွေးယင်းသေယင်းနဲ့ ဖြစ်နေတော့ နောက်ထပ်
 ကလေးမလိုချင်သလို ခန္ဓာကိုယ်ကြီးလဲ တဘဝမက သေနေတာ
 သိမြင်လာယင် နောက်ဘဝကို မလိုချင်တော့ပါဘူး။

ဓမ္မဗျူဟာစာစောင် ရှင်မဟောသပေဏ္ဍိတ၏ နံနက်ခင်း
 ဩဝါဒများမှ၊

ဆက်လက်တည်တန့်ပါစေသော်

ကိုယ်တည်းတယောက်၊ ချမ်းသာရောက်ဖို့၊ ခုလောက်
 ကြီးကုတ်၊ အားမထုတ်ဘူး၊ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၊ သာသနာ၏၊
 ရှေးခါဘိုးဘ၊ လက်ထက်ကလျှင်၊ ရသည့်တန်ဖိုး၊ ထပ်မညှိုးဘို့၊
 အားကြီးမာန်တက်၊ ငါဆောင်ရွက်သည်၊ ဆက်လက် တည်တန့်
 ပါစေသော်။

အမရပူရမြို့

မဟာဂန္ဓာရုံ ဆရာတော်

အရှင်ဇနကာဘိဝံသ-၏

တဘဝ သာသနာ

ဆရာတော်သည် နိုင်ငံတော်နှင့် မိမိအမျိုးသားများ အကျိုးစီးပွား ချမ်းသာကို အပြည့်အစုံရရှိစေရန် သာသနာတော်ကို တဘဝတသက်တာလုံး မနားမနေ ဆောင်ရွက်တော်မူခဲ့ပါသည်။

ဆောင်ရွက်မှုတို့သည် တိုင်းပြည်ကို ချစ်မြတ်နိုးသူများနှင့် သာသနာတော်ကို ကြည်ညိုသူများအတွက် အလွန်အားကျ နည်းယူဖယ်သာမက လူတိုင်း လူတိုင်း၏ အသိဉာဏ် အလိမ္မာ လုံ့လဝီရိယတို့ကိုလည်း တိုးတက်စေပါသည်။

ထို့ကြောင့် ဆရာတော်၏ တသက်တာ လှုပ်ရှားလှုပ်ကိုင်နေသော အများသိပြီး အချက်အလက်များကိုလည်း ပိုမိုတိကျပြည့်စုံစေ၍ မသိရသေးသော အချက်များကိုလည်း စွမ်းနိုင်ရန် လက်လှမ်းမီသမျှ ပြည့်စုံအောင် ရှာဖွေထည့်သွင်း ရိုက်နှိပ်ထားသော “တဘဝသာသနာ” စာအုပ်ကိုမကြာမှီ ထုတ်ဝေနိုင်ပါလိမ့်မည်။

သာသနာပြု ဩဝါဒ တရားတော်များ

- ၁။ ကိုယ့်ကိုယ်ချစ်ယင် ကိုယ်ပြုပြင်
တရားတော်၊
- ၂။ မလွဲတွဲလမ်းလိုက်ကြ တရားတော်၊
- ၃။ ဗုဒ္ဓအလိုတော်ကျ သိမ် ကျောင်း
ရေစက်ချ တရားတော်၊
- ၄။ စက်လေးပါး တရားတော်၊
- ၅။ ဆွမ်းအကျိုးငါးပါး တရားတော်၊
- ၆။ ဗောဇ္ဈင်ခုနစ်ပါး တရားတော်၊
- ၇။ ဆွမ်းအနုမောဒနာ တရားတော်၊
- ၈။ သံဃာ့ဂုဏ်ရည် တရားတော်၊
- ၉။ တရားအားထုတ်ကြ တရားတော်။

